STAR WARS™

LA RĂSCRUCE
(seria RĂZBOIUL CLONELOR)

MATTHEW STOVER

Matthew Stover

STAR WARS

LA RĂSCRUCE

V.1.0

Matthew Stover
Shatterpoint

2005

Matthew Stover

Născut în 1962, Matthew Stover este un romancier american de ficţiune fantastică. Este probabil scriitorul cel mai cunoscut datorită celor patru romane Star Wars, inclusiv novelizarea filmului Star Wars Episode III: Revenge of the Sith.

INTRODUCERE

PERICULOS DE RAŢIONAL

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

În visurile mele, procedez de fiecare dată corect.

În visurile mele, sunt în loja stadionului. Pe Geonosis. Strălucirea portocalie orbitoare retează orice umbre. Jos, pe nisip: Obi-Wan Kenobi, Anakin Skywalker, senator Padme Amidala. În loja de piatră cioplită grosolan, la o lungime de braţ de mine: Nute Gunray. În raza sabiei mele: Jango Fett.

Şi maestrul Dooku.

Nu. El nu mai este Maestru. Contele Dooku.

S-ar putea să nu mă obişnuiesc niciodată să-l numesc aşa. Nici chiar în visuri.

Jango Fett este înarmat până în dinţi. Un asasin instinctiv, cel mai letal om din galaxie, Jango mă poate ucide în mai puţin de o secundă. O ştiu. Chiar dacă n-am citit raportul lui Kenobi de pe Kamino, pot să simt violenţa pe care o radiază Jango: în Forţă este ca un pulsar al morţii.

Eu însă procedez corect.

Lama sabiei mele nu luminează partea de dedesubt a maxilarului pătrat al lui Fett. Eu nu-mi pierd timpul cu vorbe. Eu nu ezit.

Eu cred.

În visurile mele, focul violet al sabiei mele pârleşte firele cărunte ale bărbii lui Dooku şi în fracţiunea de secundă vitală necesară lui Jango Fett să ţintească şi să tragă, răsucesc lama aceea şi-l port pe Dooku cu mine în moarte.

Şi salvez galaxia de războiul civil.

Aş fi putut s-o fac.

Aş fi putut s-o fac.

Pentru că ştiam. Puteam să simt.

În volbura Forţei din jurul meu, puteam să simt conexiunile pe care Dooku le sudase între Jango şi Federaţia Comercială, geonosiani şi întreaga mişcare Separatistă: legături de lăcomie şi frică, de amăgire şi intimidare făţişă. Nu ştiam ce erau ele – nu ştiam cum sau de ce le realizase Dooku; dar le simţeam puterea; acum ştiu că acela era năvodul de trădare pe care el îl ţesuse pentru a prinde galaxia.

Puteam să simt că fără Dooku care să-i menţină ţesătura, să-i repare imperfecţiunile şi să-i dubleze firele subţiri, plasa avea să putrezească, să se zbârcească şi să se descompună până ce avea să poată fi sfâşiată de o simplă răsuflare, care să-i risipească fibrele în infinitele vânturi stelare.

Dooku era punctul de implozie.

O ştiam.

Acesta este darul meu.

Imaginaţi-vă o nestemată corusca: un mineral al cărui structură cristalină întrepătrunsă îl face mai dur ca duroţelul. Puteţi lovi nestemata cu un baros de cinci kilograme şi nu veţi reuşi decât să provocaţi o indentaţie pe baros. Aceeaşi structură cristalină care asigură tărie coruscei îi determină însă şi punctele de implozie: puncte în care aplicarea precisă a unei forţe exact determinate – nu mai mult de o ciocănitură delicată – o va sparge în bucăţi. Dar pentru a găsi punctele de implozie, pentru a le utiliza ca să conferiţi frumuseţe şi utilitate nestematei corusca, aveţi nevoie de ani de studiu, de o cunoaştere intimă a structurii cristaline şi de antrenamente riguroase care să poarte mâna spre combinaţia perfectă de putere şi precizie care produce tăierea dorită.

Asta dacă nu aveţi cumva talentul meu.

Eu pot zări punctele de implozie.

Simţul respectiv nu este unul de natură vizuală, totuşi a zări este termenul cel mai apropiat pentru a-l descrie: este o percepere, o senzaţie a felului în care ceea ce privesc eu se

încadrează în Forţă şi a felului în care Forţa îl leagă de sine şi de tot. Împlinisem şase-şapte ani standard – înaintasem destul de mult în instruirea din Templul Jedi; înainte de a-mi da seama că alţi elevi, cavaleri Jedi maturi, ba chiar maeştri înţelepţi puteau vedea asemenea conexiuni doar cu dificultate, cu concentrare şi antrenament. Forţa îmi arată tării şi slăbiciuni, defecte ascunse şi utilizări neaşteptate. Îmi arată vectori de stres care strivesc sau întind, care torsionează sau forfecă; îmi arată felul în care tiparele acelor vectori se intersectează pentru a forma matricea realităţii.

Mai simplu spus: atunci când vă privesc prin Forţă, pot vedea unde vă veţi nărui.

L-am privit pe Jango Fett pe nisipul din arena geonosiană. O combinaţie perfectă de arme, aptitudini şi voinţa de a le folosi: structură cristalină întrepătrunsă a unui asasin. Forţa a sugerat un punct de implozie şi am lăsat pe nisip un cadavru decapitat. Cel mai letal om din galaxie...

Acum... doar mort.

Ca şi nestematele, situaţiile au puncte de implozie. Acelea sunt însă fluide, efemere, apar doar pentru o clipită şi dispar din nou fără să lase nici o urmă a existenţei lor. Întotdeauna, ele sunt funcţie de sincronizarea temporală.

Nu există o a doua şansă.

Dacă – când – îl voi mai întâlni pe Dooku, el nu va mai fi punctul de implozie al războiului. Nu pot pune capăt acestui război printr-o singură moarte.

Însă în ziua aceea, în arena geonosiană, aş fi putut s-o fac...

La câteva zile după bătălie, maestrul Yoda m-a găsit într-o cameră de meditaţie a Templului.

– Prieten ţi-a fost, mi-a spus bătrânul maestru în clipa în care a pătruns şchiopătând pe uşă. (Un dar aparte al lui Yoda este să pară că ştie întotdeauna ce anume gândesc.) Respect îi datorai. Chiar afecţiune Să-l ucizi nu puteai... pentru o simplă impresie, nu.

Dar aş fi putut s-o fac.

Ar fi trebuit.

Exact din motivul acesta, Ordinul nostru interzice

ataşamentele personale. Dacă nu l-aş fi respectat – ba chiar iubit – atât de mult pe Dooku, s-ar fi putut ca în galaxie să domnească pacea acum. O simplă impresie, a spus Yoda.

Sunt un Jedi.

Din clipa naşterii, am fost antrenat să mă încred în impresiile mele.

Dar în care anume impresii ar fi trebuit să mă-ncred?

Atunci când m-am confruntat cu a alege între uciderea unui fost maestru Jedi şi salvarea lui Kenobi, a tânărului Skywalker şi a senatorului... am lăsat Forţa să aleagă pentru mine. Mi-am urmat instinctele.

Am ales ca un Jedi.

În felul acesta, Dooku a scăpat. Şi în felul acesta, mulţi dintre prietenii mei au fost măcelăriţi.

Nu există o a doua şansă.

Ciudat: sunt Jedi, totuşi mă copleşeşte regretul de a fi cruţat o viaţă.

Mulţi supravieţuitori de pe Geonosis suferă de coşmaruri. Am auzit numeroase relatări ale medicilor Jedi care le-au acordat îngrijire. Coşmarurile sunt inevitabile; un asemenea măcel de cavaleri Jedi n-a mai existat de pe timpul războiului Sith, acum patru mii de ani. Nici unul nu şi-ar fi putut imagina ce avea să simtă, stând în arena aceea, înconjurat de cadavrele prietenilor săi, sub soarele portocaliu orbitor al amiezii, în duhoare şi nisip îmbibat de sânge. Este posibil ca eu să fiu unicul veteran de pe Geonosis care să nu aibă coşmaruri despre planeta aceea.

Fiindcă în visurile mele, procedez de fiecare dată corect.

Coşmarul meu este ceea ce găsesc atunci când mă trezesc.

Şi cavalerii Jedi au puncte de implozie.

*

Mace Windu se opri în pragul uşii şi încercă să-şi recapete calmul. Un arc de sudoare îi întuneca gluga mantiei iar tunica i se lipea de piele; venise direct de la o şedinţă de antrenamente în Templu, fără să fi avut timp să-şi facă duş. Iar pasul vioi – aproape o alergare – pe care-l susţinuse prin

labirintul Senatului galactic nu-i oferise posibilitatea de a se usca.

Cabinetul privat al lui Palpatine, parte a apartamentului Cancelarului Suprem de sub uriaşa Rotondă a Senatului, se deschise vast şi dezolant de gol în faţa lui. O podea întinsă din ebonită neagră, câteva scaune simple, moi, un birou plat tot din ebonită susţinut pe doi suporţi sobri. Nici un tablou, fotografie sau ornamente, cu excepţia a două statuete; doar repetoare holografice pe toată înălţimea pereţilor, prezentând imagini în timp real din Oraşul Galactic, aşa cum se vedea de pe vârful domului Senatului. În exterior, oglinzile orbitale aveau în curând să-şi întoarcă feţele dinspre soarele Coruscantului, pogorând amurgul peste capitală.

În cabinet se afla numai Yoda, cocoţat solemn pe aeroscaunul lui, cu palmele strânse pe măciulia cârjei.

– La timp ai sosit, rosti bătrânul maestru, dar în ultima clipă. Loc ia, liniştiţi să fim trebuie. Grav că este mă tem.

– Nu mă aşteptam la o celebrare.

Tălpile cizmelor lui Mace ţăcăniră pe pardoseala lustruită. Trase unul dintre scaunele simple mai aproape de Yoda şi se aşeză lângă el, cu faţa spre birou. Din cauza încordării simţea cum îl dor maxilarele.

– Curierul a spus că este vorba despre operaţiunea de pe Haruun Kal.

Faptul că dintre toţi membrii Consiliului Jedi şi Comandamentului Superior al Republicii, numai ei doi, cei mai marcanţi, fuseseră convocaţi de Cancelar, sugera că veştile nu erau bune.

Cei doi membri marcanţi se deosebeau extrem de mult între ei în privinţa aspectului exterior. Yoda depăşea cu puţin înălţimea de o jumătate de metru, avea pielea verde precum kelpul-rătăcitor chadian şi ochi mari, bulbucaţi, care uneori păreau că iluminează ei înşişi. Mace era înalt pentru un om, cu mai puţin de o palmă mai scund de doi metri, cu umeri laţi şi puternici, braţe solide, ochi negri şi fălci pătrate, încleştate. În vreme ce puţinele fire de păr ale lui Yoda erau veşnic răvăşite, ţeasta lui Mace era perfect rasă, de culoarea lemnului de lammas lustruit.

Deosebirea cea mai mare dintre cei doi maeştri Jedi consta în aura lor. Yoda emana o cumpătare discretă, combinată cu un simţ ghiduş al umorului caracteristic adevăratului înţelept; uneori însă vârsta lui înaintată şi experienţa vastă îl făceau să pară oarecum distant, chiar detaşat. Cei aproape nouă sute de ani îl determinau în mod firesc să aibă asupra evenimentelor o viziune mai vastă. Pe de altă parte, Mace ajunsese în Consiliul Jedi înainte de a fi împlinit treizeci de ani. Comportarea lui era exact opusă. Zvelt. Determinat. Intens. Emana intelect incisiv şi voinţă de neînfrânt.

La momentul bătăliei de pe Geonosis, care deschisese Războaiele Clonelor, Mace făcea parte din Consiliu de peste douăzeci de ani standard. Trecuseră zece ani de când cineva îl mai văzuse zâmbind.

Uneori el însuşi se întreba dacă avea să mai surâdă vreodată.

– Transpirat în cabinetul acesta nu planeta Haruun Kal te aduce, spuse Yoda pe un ton uşor şi înţelegător, deşii privirea îi era pătrunzătoare. Îngrijorat pentru Depa eşti.

Mace plecă fruntea.

– Ştiu: Forţa va aduce ceea ce va aduce. Totuşi Contrainformaţiile Republicii au raportat că separatiştii s-au retras. Baza lor de lângă Pelek Baw este abandonată...

– Însă ea nu s-a întors.

Mace îşi încrucişă degetele. Exală şi glasul îşi recăpătă inexpresivitatea obişnuită, profundă şi seacă.

– Haruun Kal continuă să fie o planetă separatistă şi Depa este dată în urmărire. Nu-i va fi uşor să părăsească planeta şi nici să emită un semnal pentru a cere evacuarea – miliţia locală foloseşte bruiatoare de emisii, iar ceea ce nu poate bruia, triangulează. Grupuri întregi de partizani au fost masacrate din cauza unei transmisii imprudente...

– Prietena ta ea este, îl împunse Yoda cu cârja în umăr. La ea, tu ţii.

Mace nu-l privi în ochi. Sentimentele lui pentru Depa Billaba erau profunde.

Depa se afla pe planetă de patru luni standard. Nu putea

să comunice cu regularitate; Mace îi urmărise activităţile prin intermediul sporadicelor rapoarte ale Contrainformaţiilor Republicii despre sabotarea bazei separatiste de vânători stelari şi despre expediţiile nefructuoase ale miliţiei balawai care încercase – şi nu izbutise – să distrugă trupa de gherilă a Depei sau măcar să-i limiteze acţiunile. Cu mai bine de o lună în urmă, Contrainformaţiile Republicii anunţaseră că separatiştii se retraseră în Norul Gevarno, deoarece nu-şi mai puteau menţine şi apăra baza. Succesul femeii n-ar fi putut să fie mai strălucit.

Mace se temea însă să afle care fusese preţul.

– Nu se poate totuşi să lipsească pur şi simplu sau..., murmură el.

O văpaie întunecată i se răspândi peste cupola rasă a ţestei, când îşi dădu seama că-şi rostise gândurile cu glas tare. Simţea ochii lui Yoda încă aţintiţi asupra lui şi strânse din umeri pe jumătate în semn de scuză.

– Mă gândeam doar că dacă ar fi fost capturată sau... sau ucisă... n-ar mai fi fost nevoie de asemenea discreţie...

Cutele de pe chipul lui Yoda se adânciră în jurul gurii şi bătrânul emise sunetul de dezaprobare blândă pe care orice Jedi l-ar fi recunoscut imediat.

– Puţin importantă speculaţia este, când răbdarea totul va dezvălui.

Mace încuviinţă tăcut. Cu maestrul Yoda nu te puteai contrazice; lucrul acesta îl învăţai din pruncie. Nici un Jedi nu-l uita vreodată.

– Este... înnebunitor, Maestre. Dacă măcar... vreau să spun, acum zece ani, am fi putut pur şi simplu să ne fi dus...

– Să se agaţe de trecut, Jedi nu poate, îl întrerupse Yoda sever.

Ochii săi verzi îi reamintiră lui Mace să nu vorbească despre umbra care înnegurase perceperea Forţei de către cavalerii Jedi. Asta nu se discuta în afara Templului. Nici chiar aici.

– Membru în Consiliul Jedi ea este. Puternică Jedi. Luptătoare excelentă...

– Ar fi şi cazul, se strădui Mace să zâmbească. Eu am

instruit-o.

– Totuşi, griji îţi faci. Prea multe. Nu numai pentru Depa, ci pentru toţi Jedi. De la Geonosis.

Surâsul nu mergea. Mace încetă să se mai prefacă.

– Nu doresc să discut despre Geonosis.

– De luni de zile aceasta am ştiut.

Yoda îl împunse din nou cu cârja şi Mace ridică ochii. Bătrânul maestru se plecă spre el, cu urechile arcuite către înainte şi uriaşii lui ochi verzi scânteiară încetişor.

– Când în cele din urmă să vorbeşti vei dori... te voi asculta.

Mace acceptă printr-o înclinare tăcută. Nu se îndoise niciodată de asta. Prefera totuşi să discute altceva.

Orice altceva.

– Priveşte locul acesta, murmură el şi arătă din bărbie întinderea cabinetului Cancelarului Suprem. Chiar şi după zece ani, diferenţa dintre Palpatine şi Valorum... Cum era cabinetul acesta pe atunci...

Yoda înălţă capul în încuviinţarea sa care părea inversată.

– Pe Finis Valorum bine mi-l amintesc. Ultimul dintr-o descendenţă măreaţă, a fost.

Privirea lui se pierdu într-o depărtare nemărginită, părând că şi-ar fi examinat cei nouă sute de ani petrecuţi în Ordinul Jedi.

Era tulburător să te gândeşti la faptul că Republica, aparent eternă în domnia ei lungă de un mileniu, nu era cu mult mai vârstnică decât Yoda însuşi. Uneori, în istoriile pe care Yoda le spunea despre juneţea sa îndepărtată, un Jedi putea să întrevadă însăşi tinereţea Republicii: îndrăzneaţă, încrezătoare, explodând de vitalitate în timp ce se extindea prin galaxie, aducând pace şi dreptate în nor stelar după nor stelar, sistem după sistem, planetă după planetă.

Pentru Mace, era chiar mai tulburător să contemple contrastul pe care-l vedea Yoda.

– Conectat cu trecutul Valorum a fost. În solul tradiţiei, înrădăcinat adânc.

Prin fluturarea mâinii sale, Yoda părea că invocă

abundenţa scânteietoare de mobile antice ale lui Finis Valorum, strălucind de lacuri exotice, cu opere de artă, sculpturi şi comori adunate de pe o mie de planete. Cândva, cabinetul său fusese ticsit de moştenirile a treizeci de generaţii ale casei Valorum.

– Poate prea adânc. Om al trecutului, Valorum a fost. Palpatine... (Ochii lui Yoda reveniră în prezent.) Om al zilei prezente, Palpatine este.

– Spui asta ca şi cum te-ar îndurera.

– Poate, da. Sau poate durerea mea pentru ziua prezentă este, nu pentru omul ei.

– Prefer cabinetul în această formă.

Mace înclină uşor din cap spre podeaua largă şi goală. Interiorul era auster, nepretenţios şi lipsit de compromisuri. Pentru Mace semăna cu o deschidere în caracterul lui Palpatine: Cancelarul Suprem trăia complet pentru Republică. Simplu în port. Direct în vorbire. Nepreocupat de ornamente sau confort fizic.

– Păcat că el nu poate atinge Forţa. Ar fi fost un Jedi excelent.

– Nevoie atunci de alt Cancelar Suprem am fi avut, surâse blând Yoda. În felul acesta mai bine este poate.

Mace admise afirmaţia cu o plecăciune uşoară.

– Pe el îl admiri.

Mace se încruntă. Nu se gândise niciodată la asta. Viaţa lui adultă fusese petrecută îndeplinind ordinele Cancelarului Suprem... dar el slujea funcţia, nu omul. Ce gândea el despre Cancelarul Suprem ca persoană? În ce măsură lucrul acela putea avea o însemnătate?

– Cred că da.

Îşi reaminti limpede ce-i arătase Forţa cu zece ani în urmă, când îl privise pe Palpatine depunând jurământul de Cancelar Suprem. Palpatine era el însuşi un punct de implozie de care depindea viitorul Republicii... poate chiar al întregii galaxii.

– În afara lui, singura persoană pe care mi-o pot închipui la conducerea Republicii în acest ceas întunecat este... ei bine... – Deschise o palmă – eşti dumneata, Maestre Yoda.

Yoda se legănă spre înapoi pe aeroscaun şi emise sforăitul pufnit care-i servea drept râs.

– Politician eu nu sunt, prostuţule.

Ocazional continua să i se adreseze ca unui elev. Pe Mace nu-l deranja. Îl făcea să se simtă tânăr. În rest, tot ce se întâmpla în zilele acestea îl făcea să se simtă bătrân.

Râsul lui Yoda se diminuă.

– Conducător potrivit pentru Republica aceasta nu aş fi. (Coborî glasul şi mai mult, depăşind cu puţin nivelul unei şoapte.) înnouraţi de beznă, ochii îmi sunt. Suferinţă şi distrugere Forţa îmi arată... şi începutul unei nopţi lungi, foarte lungi. Poate mai bine fără Forţă, conducătorii să fie. Capabil să vadă destul de bine, tânărul Palpatine pare.

„Tânărul” Palpatine – care avea cel puţin zece ani mai mult ca Mace şi arăta cu douăzeci de ani mai vârstnic – pătrunse tocmai atunci în încăpere, însoţit de alt bărbat. Yoda coborî din aeroscaun. Mace se ridică, în semn de respect. Maeştrii Jedi se înclinară, salutându-l pe Cancelarul Suprem cu obişnuitul lor formalism. Palpatine flutură iute din braţ în semn de răspuns, indicându-le să înceteze cu ceremonialul. Arăta obosit şi carnea părea că i se topeşte sub pielea fleşcăită, accentuându-i pometţii obrajilor deja scofâlciţi.

Însoţitorul lui avea statura cu puţin mai înaltă ca a unui copil, deşii era evident că trecuse de patruzeci de ani; părul şaten, lung, subţire şi pe cale să se rărească încadra o faţă atât de lipsită de trăsături distinctive, încât Mace o putea uita din clipa în care îşi întorcea privirea în altă parte. Ochii îi erau tiviţi cu roşu, ţinea o batistă la nas şi aducea atât de mult cu un birocrat minor – un funcţionar dintr-un post guvernamental care avea siguranţa postului ocupat şi absolut nimic altceva; încât Mace presupuse în mod automat că era un spion.

– Avem veşti despre Depa Billaba.

În ciuda deducţiei sale anterioare, tristeţea simplă din glasul Cancelarului strânse măruntaiele lui Mace într-un nod.

– Omul acesta tocmai a sosit de pe Haruun Kal. Mă tem... poate însă că ar trebui să examinaţi voi înşivă informaţiile.

– Ce este? întrebă Mace simţind că gura i se uscase ca

iasca. A fost capturată?

Tratamentul la care un Jedi capturat se putea aştepta din partea separatiştilor lui Dooku fusese demonstrat pe Geonosis.

– Nu, Maestre Windu, spuse Palpatine. Mă tem... mă tem că este vorba despre ceva mult mai rău.

Agentul deschise o valiză de călătorie, din care scoase un holoproiector de modă veche. Petrecu câteva clipe reglând comenzile, apoi o imagine înflori deasupra ebonitei lustruite ca oglinda care slujea ca birou lui Palpatine.

Urechile lui Yoda i se lipiră de ţeastă şi ochii se îngustară la dimensiunea unor fante.

Palpatine îşi feri privirea.

– Am văzut deja prea mult, rosti el.

Mâinile lui Mace se încleştară în pumni. Părea că nu-şi mai putea trage răsuflarea.

Trupurile ce pâlpâiau în hologramă erau de mărimea unui deget. Mace numără nouăsprezece. Păreau omeneşti sau aproape omeneşti. Peste tot se vedeau resturi de barăci din prefabricate, detonate, arse, distruse. Scena era înconjurată de ruinele unui probabil zid defensiv. Jungla care se vedea imediat în spate era înaltă de patru decimetri şi acoperea un metru şi jumătate din biroul lui Palpatine.

După o clipă, agentul îşi drese glasul pe un ton de scuză.

– Este... mai exact, pare să fie opera partizanilor loialişti de sub comanda maestrei Billaba.

Yoda privi tăcut.

Mace privi tăcut.

Acolo... rănile acelea... Mace trebuia să vadă mai bine. Când se întinse către junglă, peste mâna sa unduiră razele strălucitoare ale laserelor de scanare matricială ale holoproiectorului.

– Acestea.

Îşi trecu mâna printr-un grup de trei corpuri, sfârtecate de răni neregulate.

– Măreşte-le.

Fără să-şi ia batista de la ochii înroşiţi, agentul din Contrainformaţiile Republicii replică:

– Sunt... ă-ă-ă... mă tem... Maestre Windu, înregistrarea aceasta este, ă-ă-ă, destul de lipsită de sofisticare... aproape, ă-ă-ă, primitivă...

Glasul i se sfârşi printr-un strănut, care-l făcu să tresară de parcă ar fi primit o palmă peste ceafă.

– Îmi cer scuze... scuze, nu pot... organismul meu nu tolerează supresorii histaminici. De fiecare dată când vin pe Coruscant...

Mâna lui Mace nu se clinti şi maestrul Jedi nu ridică ochii. Aşteptă, în vreme ce scâncetul agentului se stinse în tăcere. Nouăsprezece cadavre şi bărbatul acela se plângea despre alergiile lui!

– Măreşte-le, repetă Mace.

– Eu, ă-ă-ă... da, Maestre.

Agentul manipulă comenzile holoproiectorului cu mâini nu tocmai tremurătoare. Nu tocmai... Jungla licări şi dispăru. Reapăru peste o clipă, întinsă peste zece metri din podeaua cabinetului. Ramurile superioare încâlcite ale arborilor holografici deveniseră modele scânteietoare de scanare pe plafon; cadavrele aveau acum jumătate din mărimea lor normală.

Agentul plecă fruntea, ştergându-şi apăsat nasul cu batista.

– Îmi cer scuze, Maestre Windu. Îmi cer scuze. Însă sistemul... este...

– Primitiv. Da.

Mace avansă prin imaginile realizate din razele de lumină, până putu să îngenuncheze lângă trupuri. Îşi rezemă coatele de genunchi, încrucişând degetele înaintea feţei.

Yoda se apropie, apoi se ghemui aplecându-se pentru a vedea mai bine. După o clipă, Mace ridică privirea şi se uită în ochii lui verzi şi trişti.

– Vezi?

– Da... da, replică răguşit bătrânul maestru. Concluzii însă de aici nu se pot trage.

– Exact asta vreau să subliniez.

– Pentru noi, care nu suntem Jedi...

Glasul Cancelarului Suprem Palpatine avea forţa caldă a

politicianului de carieră. Îşi ocoli biroul, purtând pe chip surâsul uşor derutat al unui om bun care se confrunta cu o situaţie neplăcută, dar spera că totul mai putea încă să fie bine.

– ... poate ne explicaţi despre ce-i vorba?

– Da, domnule Cancelar. Celelalte corpuri nu ne spun mare lucru, fiind fie descompuse, fie mutilate de animalele necrofage. Însă unele mutilări vizibile pe ţesuturile moi de aici...

Mâna lui Mace se deplasă, urmând tăieturile care se căscau pe torsul holografic al unei femei.

–... nu provin de la gheare sau colţi. În acelaşi timp, nu sunt nici opera unei arme energetice. Vedeţi tăieturile de pe coaste? O sabie de lumină – chiar şi un vibroşiş – ar fi retezat osul. Tăietura aceasta aparţine unei lame inerte, domnule.

Repulsia boţi faţa Cancelarului Suprem.

– O... lamă inertă? Adică... o bucată de metal? Puf şi simplu o bucată de metal ascuţit?

– O bucată de metal foarte ascuţit, domnule Cancelar, preciză Mace aplecându-şi capul un centimetru spre dreapta. Sau de ceramică... de oţel transparent... sau chiar de carbonită.

Palpatine inspiră adânc, parcă reprimându-şi un fior.

– Sună... teribil de primitiv. Şi dureros.

– Uneori aşa este, domnule Cancelar. Nu întotdeauna. (Nu se sinchisi să explice cum ştia lucrul acesta.) Tăieturile acestea sunt însă paralele şi au aproape toate aceeaşi lungime – mai mult ca probabil că femeia era moartă înainte să fi fost tăiată. Sau cel puţin inconştientă.

– Sau..., agentul smârcâi din nas şi tuşi parcă cerându-şi iertare,... pur şi simplu, ă-ă-ă, ştiţi... legată.

Mace îl privi fix. Yoda închise ochii. Palpatine plecă fruntea, parcă fulgerat de durere.

– În conflictul de pe Haruun Kal există o, ă-ă-ă, istorie a ceea ce, ă-ă-ă, cred c-am putea numi tortură recreaţională. De ambele părţi. (Agentul se înroşi la faţă, ca şi când ar fi fost stingherit de cunoaşterea unor astfel de detalii.) Uneori, oamenii... oamenii se urăsc atât de mult, încât simpla ucidere

a duşmanului nu-i îndeajuns...

Un pumn se încleştă în pieptul lui Mace: faptul că omuleţul acela moale – civilul acela – o putea acuza pe Depa Billaba de asemenea atrocitate, fie numai şi prin implicare, îi contracta inima cu o furie bolnavă. O căutătură prelungă şi îngheţată îi arătă toate locurile de pe corpul moale al acelui om moale unde o singură lovitură i-ar fi putut cauza moartea; agentul păli, de parcă le-ar fi putut număra pe toate în ochii maestrului Jedi.

Mace fusese însă Jedi de mult prea mult timp pentru ca furia să obţină o victorie atât de uşoară. Două respiraţii adânci deschiseră pumnul din jurul inimii sale şi el se ridică în picioare.

– Nu am văzut nimic care să sugereze că Depa ar fi fost implicată.

– Maestre Windu..., începu Palpatine.

– Care a fost importanţa militară a avanpostului acesta?

– Importanţa militară? Agentul păru surprins. Păi... cred că nici una. Aceştia erau prospectori balawai de junglă. Proji, cum li se zice. Unii dintre ei au o miliţie temporară, dar din care fac parte aproape întotdeauna numai bărbaţi. Aici au fost şase femei. Iar unităţile de miliţie balawai nu, ă-ă-ă, nu-şi aduc niciodată, ă-ă-ă, copiii...

– Copii, repetă Mace.

Agentul încuviinţă fără tragere de inimă.

– Trei. Ă-ă-ă, bioscanările indică o fată de doisprezece ani, iar ceilalţi doi este posibil să fi fost gemeni. Un băiat şi o fată. Înjur de nouă ani. A trebuit să se folosească bioscanări...

Ochii lui pieriţi îl implorau pe Mace să nu-l lase să termine.

După câteva zile petrecute în junglă, din corpurile copiilor nu rămăsese suficient pentru a putea fi identificaţi.

– Înţeleg, zise Mace.

– Aceştia n-au făcut parte din miliţie, Maestre Windu. Au fost prospectori balawai de junglă care s-au găsit în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

– Prospectori de junglă? făcu Palpatine, părând interesat de politeţe. Şi ce sunt balawaii?

– Extraplanetarii, domnule Cancelar, răspunse Mace. Junglele de pe Haruun Kal sunt unica sursă galactică de scoarţă thyssel, dar şi de frunze portaak, jinsol, tyruun şi lammas. Printre altele...

– Mirodenii şi esenţe exotice? Iar acestea sunt îndeajuns pentru a atrage emigranţi de pe alte planete? Într-o zonă de război?

– Ştiţi care este preţul actual al scoarţei thyssel?

– Nu... Palpatine zâmbii cu regret. Să fiu sincer, nu mă interesează. Bănuiesc că gusturile mele sunt mai banale. Poţi strămuta un băiat din Inelul Mijlociu, dar...

Mace clătină din cap.

– Nu este relevant, domnule Cancelar. Vreau să spun că aceştia au fost civili. Depa nu ar fi implicată în aşa ceva. Nu s-ar putea implica.

– Pripită afirmaţia ta este, interveni grav Yoda. Toate dovezile nu am văzut mă tem.

Mace se uită la agent şi acesta se învăpăie iarăşi la chip.

– Ei bine, ă-ă-ă, da... Maestrul Yoda are dreptate. Această, ă-ă-ă, înregistrare... — întoarse capul către cadavrele spectrale ce umpleau cabinetul – a fost realizată chiar de echipamentele prospectorilor, care sunt adaptate la condiţiile de pe Haruun Kal, unde instrumentele electronice mai sofisticate...

– Nu am nevoie de o predică despre Haruun Kal, rosti apăsat Mace. Am nevoie de dovezile tale.

– Da, da, desigur, Maestre Windu...

Agentul cotrobăi câteva secunde în valijoară, apoi scoase un cip demodat din cristal pentru date. Îl întinse.

– Este, ă-ă-ă, numai audio, dar... am analizat amprenta vocală. Nu este exactă... şi există zgomote ambientale, alte glasuri, sunete din junglă şi altele similare... totuşi probabilitatea potrivirii este de peste nouăzeci la sută.

Mace cântări în palmă cipul de cristal. Îl privi. Din mişcarea unei unghii îl putea rupe în două. Ar trebui s-o fac, gândi. Să-l sparg. Să-l rup în două chiar acum. Să-l distrug, fără să fie auzit.

Întrucât ştia. Putea să simtă. În Forţă, liniile de stres se

extindeau din cip precum chiciura care se depune pe oţel transparent suprarăcit. Nu-i putea descifra tiparul, dar îi putea percepe puterea.

Avea să fie oribil.

– Unde l-aţi găsit?

– Era... ă-ă-ă, la scenă. La scena masacrului. Era... da, la scenă.

– Unde l-aţi găsit?

Agentul se crispă.

Mace răsuflă din nou adânc. Şi încă o dată. La a treia răsuflare, pumnul din pieptul său se relaxă.

– Îmi cer scuze.

Uneori uita cât de intimidatoare îi erau statura şi glasul pentru unii. Ca să nu mai amintească de reputaţia sa. Nu dorea să fie temut.

Cel puţin, nu de loialiştii Republicii.

– Te rog, urmă el. S-ar putea să fie important.

Agentul bolborosi ceva.

– Poftim?

– Am spus că era în gura ei, zise agentul fluturând din mână în direcţia generală a cadavrului holografic de la picioarele lui Mace. Cineva îi... îi fixase maxilarul închis, pentru ca necrofagii să n-ajungă la el când... ştiţi doar, ei preferă, ă-ă-ă, limba...

Greaţa înflori sub coastele lui Mace. Vârfurile degetelor îl furnicau. Coborî ochii spre imaginea femeii. Semnele de pe faţa ei... crezuse că erau simple semne. Sau un fel de ciupercă, ori o pată de mucegai. Acum ochii lui le pricepură înţelesul şi regretă că o făcuseră: sub bărbie avea umflături de culoarea aurului mat.

Spini de liane-de-bronz.

Cineva îi folosise pentru a ţintui maxilarele.

Fu nevoit să se întoarcă cu spatele. Îşi dădu seama şi că trebuia să se aşeze.

Agentul continuă:

– Şefa celulei noastre a primit o informaţie şi m-a trimis s-o verific. Am închiriat o şeniletă de la nişte proji faliţi, am angajat cinci orăşeni care ştiau să folosească armament greu

şi ne-am dus acolo. Ce am găsit... puteţi vedea. Cipul cu date... când l-am descoperit...

Mace îl privi pe agent ca şi cum nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Şi într-adevăr nu-l văzuse: abia acum, în cele din urmă, îl vedea cu adevărat. Un omuleţ perfect banal: chip moale şi glas nesigur, mâini tremurătoare şi alergii. Un omuleţ lipsit de trăsături distinctive, care avea probabil resurse de duritate pe care Mace nu şi le putea imagina. Să pătrundă într-un decor pe care Mace îl suporta cu greu chiar şi într-o imagine laser transparentă şi lipsită de sânge, să fie nevoit să simtă mirosurile cadavrelor... să le atingă... să deschidă gura unei moarte...

Iar apoi să aducă înregistrările aici, astfel încât să le retrăiască...

Mace ar fi putut să facă şi el aşa ceva. Aşa credea. Probabil. Fusese în unele locuri şi văzuse unele scene.

Nu însă ca aceasta.

– Sursele noastre, spuse agentul, sunt destul de sigure că informaţia a provenit chiar de la FEM.

Palpatine privi întrebător şi Mace explică fără să-şi desprindă ochii de la agent:

– Este vorba despre Frontul de Eliberare Muntean, domnule Cancelar, grupul de partizani al Depei. „Munteni” este traducerea aproximativă a cuvântului korunnai – denumirea pe care o folosesc triburile din munţi pentru a se defini.

– Korunnai? se încruntă absent Palpatine. Korunnaii nu sunt poporul tău, Maestre Windu?

– Da... neamul meu, încuviinţă Mace silindu-se să descleşteze maxilarele. Aşa este, domnule Cancelar. Aveţi o memorie bună.

— Deprinderi de politician, surâse blând şi dezaprobator Palpatine schiţând un gest scurt din mână. Continuă, te rog!

Agentul strânse din umeri, de parcă n-ar mai fi avut mare lucru de adăugat.

– Au fost multe... rapoarte neliniştitoare. Execuţii de prizonieri... Ambuscade implicând civili... De ambele părţi. De obicei, nu pot fi verificate. Jungla... înghite totul. De aceea,

când am căpătat informaţia aceasta...

– Aţi găsit cipul, fiindcă cineva a dorit să-l găsiţi, îi termină Mace fraza. Iar acum credeţi...

Răsuci întruna cipul între degete, privindu-l cum reflecta raze de lumină.

– Credeţi că oamenii aceia au fost ucişi pur şi simplu pentru ca mesajul acesta să ne parvină.

– Ce idee oribilă! Palpatine se lăsă încet pe marginea biroului şi se întoarse, parcă rugător, spre agent: Nu poate fi adevărat, nu-i aşa?

Agentul se mulţumi să plece fruntea.

Urechile lui Yoda se curbară îndărăt şi ochii i se mijiră.

– Unele mesaje... cum sunt prezentate mai important este. Conţinutul lor, secundar este.

Palpatine clătină din cap neîncrezător.

– Aceşti partizani... noi suntem aliaţi cu ei! Jedi sunt aliaţi cu ei? Ce fel de monştri sunt?

– Nu ştiu, răspunse Mace restituind agentului cipul. Să aflăm.

Agentul îl introduse într-un port de pe o latură a holoproiectorului şi atinse o comandă.

Difuzoarele cu unde de fază ale aparatului treziră împrejurul lor zgomotele junglei: foşnetele frunzelor legănate de vânt, scrâşnetele şi scârţâiturile insectelor, ţipetele vagi de frecvenţe diferite ale păsărilor ce treceau pe deasupra, urletele şi mârâiturile unor prădători îndepărtaţi. Prin volburile şi bolboroselile sonore, plutea un murmur sinuos ca un şarpe acvatic – o şoaptă umană sau aproape umană, un glas susurând în bazică, uneori comprehensibil, câte un cuvânt aici, o frază dincolo, alteori contorsionându-se sub undele deformatoare ale suprafeţei auditive. Mace înţelese cuvintele Jedi şi nopţii – sau morţii – şi ceva despre priveşte între stele...

Se încruntă către agent.

– Nu puteţi filtra zgomotele?

– Aceasta este versiunea filtrată, răspunse omuleţul şi scoase un datapad din valijoară, îl activă şi i-l întinse. Am făcut o transcriere. Este provizorie. Tot ce am putut obţine.

Transcrierea era fragmentară, totuşi suficient pentru ca

pe Mace să-l treacă fiori prin braţe: Templul Jedi... învăţat (sau posibil încordat)... întuneric... un duşman. Dar... Jedi... la adăpostul nopţii.

O şoaptă era complet clară. Mace citi cuvintele pe ecranul datapadului, chiar atunci când murmurul păru să vină dinapoia umărului său.

Eu folosesc noaptea şi noaptea se foloseşte de mine.

Uită să mai răsufle. Nu era deloc bine.

Şi deveni şi mai rău.

Şoapta spori la intensitatea unei voci. O voce de femeie.

Vocea Depei.

Pe datapadul din mâna lui Mace şi murmurând în aer îndărătul umărului său...

Am devenit întunericul junglei.

Înregistrarea continua. Şi nu se mai oprea.

Şoapta ei îl secătuia de emoţii, de putere, ba chiar de gândire; cu cât continua, cu atât Mace se simţea mai pustiit. Totuşi ultimele ei cuvinte izbutiră să-i declanşeze un şoc surd în piept.

Depa se adresa lui...

Ştiu că vei veni după mine, Mace. N-ar fi trebuit niciodată să mă trimiţi aici. Şi eu n-ar fi trebuit niciodată să vin. Dar ce s-a făcut nu mai poate nicicând să fie desfăcut. Ştiu: crezi că mi-am pierdut minţile. Nu este aşa. Ceea ce mi s-a întâmplat este mult mai rău.

Mi le-am recăpătat.

De aceea vei veni, Mace. De aceea va trebui s-o faci.

Fiindcă nimic nu este mai periculos decât un Jedi devenit finalmente raţional.

Glasul se topi treptat în murmurele junglei.

Nimeni nu se clinti sau vorbi. Mace rămase cu degetele încrucişate, sprijinindu-şi bărbia. Yoda se rezema în cârja sa, cu ochii închişi şi gura strânsă într-o durere interioară. Palpatine privea grav prin jungla holografică, de parcă ar fi văzut ceva real dincolo de graniţele ei.

− Asta-i... ă-ă-ă, asta-i tot.

Agentul întinse un braţ şovăielnic spre holoproiector şi apăsă o comandă. Jungla dispăru ca un vis urât.

Toţi se foiră, trezindu-se, netezindu-şi hainele cu gesturi instinctive. Acum cabinetul lui Palpatine părea ireal, ca şi cum podeaua mochetată curată şi liniile perfect distincte ale mobilelor, aerul pur filtrat şi panorama Coruscantului care acoperea ferestrele mari ar fi fost proiecţia holografică, iar ei s-ar fi aflat în continuare în junglă.

De parcă numai jungla ar fi fost reală.

Mace vorbi primul.

– Are dreptate, zise el ridicându-şi capul din mâini. Trebuie să plec după ea. Singur.

Sprâncenele lui Palpatine se arcuiră.

– Nu mi se pare... înţelept.

– De acord cu Cancelarul Palpatine, eu sunt, rosti fără grabă Yoda. Riscuri mari acolo vor fi. Prea valoros tu eşti. Pe alţii să trimitem ar trebui.

– Nu mai există altcineva care să poată face asta.

– Maestre Windu, surâse neîncrezător dar respectuos Palpatine, sunt sigur că o echipă de agenţi de teren ai Contrainformaţiilor Republicii, sau chiar o echipă de Jedi...

– Nu. Mace se ridică şi-şi îndreptă umerii. Eu trebuie să merg.

– Maestre Windu, cu toţii îţi înţelegem grija faţă de fosta elevă, dar sunt sigur...

– Cancelare Suprem, motive să aibă el trebuie, spuse Yoda. Să le ascultăm ar trebui.

Până şi Palpatine constată că nu te puteai contrazice cu maestrul Yoda.

Mace se strădui să insufle siguranţă vorbelor sale. Dificultatea aceea era un corolar al darului său aparte al perceperii. Unele lucruri îi erau atât de evidente, încât îi venea greu să le descrie; ca şi cum ar fi explicat de unde ştia că plouă, în timp ce stătea în mijlocul unei furtuni.

– Dacă Depa a... înnebunit – sau, mai rău, s-a prăbuşit în partea întunecată, începu el, este esenţial ca Jedi să afle de ce s-a întâmplat. Trebuie să descoperim ce anume i-a făcut. Până nu vom şti aceasta, nici un alt Jedi n-ar trebui expus, decât dacă este absolut necesar. De asemenea, este posibil ca totul să fie fals – o încercare deliberată de a o incrimina.

Zgomotele de fundal din înregistrare...

Privi către agent.

– Dacă glasul ei a fost contrafăcut – să zicem, sintetizat de calculator este posibil ca zgomotele să fi fost introduse tocmai în intenţia de a înceţoşa mistificarea, nu-i aşa?

Agentul încuviinţă.

– De ce însă ar fi dorit cineva s-o acuze pe nedrept?

Mace flutură din mână, ignorând întrebarea.

– Indiferent ce s-a întâmplat, ea trebuie adusă înapoi. Şi cât mai repede... înainte ca zvonurile despre asemenea masacre să se răspândească prin galaxie. Chiar dacă ea n-a avut nici o implicare, asocierea Ordinului Jedi cu astfel de crime este o ameninţare la adresa încrederii pe care o are lumea în Jedi. Depa trebuie să răspundă oricăror acuzaţii, înainte ca acestea să fie făcute publice.

– Este adevărat, încuviinţă Palpatine, trebuie adusă înapoi. Rămâne totuşi întrebarea: de ce tocmai tu!

– Fiindcă s-ar putea ca ea să nu dorească să se întoarcă.

Palpatine păru gânditor.

Capul lui Yoda se înălţă şi ochii i se deschiseră, sclipind spre Cancelarul Suprem.

– Dacă pe calea sălbăticiei a pornit... de găsit, greu va fi. De prins...

Vocea îi coborî, ca şi cum cuvintele i-ar fi provocat durere.

– Periculos va fi.

– Depa mi-a fost padawană, rosti Mace îndepărtându-se de birou şi privind afară pe fereastră la apusul tremurător care întuneca treptat panorama capitalei. Legătura dintre maestru şi padawan este... intensă. Nimeni n-o cunoaşte mai bine, iar eu am mai multă experienţă în junglele acelea decât oricare alt Jedi în viaţă. Sunt singurul care o poate găsi, dacă nu doreşte să fie găsită. Şi dacă trebuie să fie...

Înghiţi un nod şi se uită la discul de lumină difuzat dinspre o oglindă orbitală.

– Dacă trebuie să fie... oprită, continuă în cele din urmă, s-ar putea ca tot eu să fiu singurul în stare s-o facă.

Sprâncenele lui Palpatine se încruntară în neînţelegere

politicoasă.

Mace inspiră profund, trezindu-se că-şi privea din nou mâinile; de fapt, se uita prin mâini şi în minte vedea o singură imagine, distinctă ca un vis: sabie de lumină împotriva altei săbii de lumină în sălile de antrenament din Templu, fulgerul verde al lamei Depei părând să vină simultan din toate părţile.

Nu putea desface ceea ce înnodase.

Nu exista o a doua şansă.

Glasul ei îi răsuna în minte: Nimic nu este mai periculos decât un Jedi devenit finalmente raţional, dar el nu spusese decât...

– Este maestră vaapad.

În tăcerea care se lăsă, îşi studie cutele şi zbârciturile degetelor întrepătrunse, concentrându-şi atenţia în propriul său câmp vizual pentru a ţine la depărtare spectrele de vis întunecat ale lamei Depei fulgerând spre beregate de Jedi.

– Vaapad? repetă Palpatine în cele din urmă; poate că obosise să tot aştepte pe cineva să-i explice. Nu-i o specie de animal?

– Prădător de pe Sarapin, explică Yoda grav. De asemenea, poreclă dată de elevi pentru a şaptea tehnică de luptă cu sabia de lumină este.

– Hm-m-m... Mi se părea că auzisem tot timpul că n-ar exista decât şase tehnici.

– Generaţii de Jedi, şase au fost. A şaptea... bine cunoscută nu este. Tehnică puternică este. Dintre toate, cea mai ucigătoare... Dar periculoasă este – pentru cine o foloseşte şi pentru inamicul lui. Puţini au studiat-o. Maestru un singur elev a ajuns.

– Dar dacă ea este unicul maestru – şi tehnica vaapad este atât de letală ce vă face să credeţi...

— Nu este unica maestră, domnule Cancelar, zise Mace şi ridicând ochii zări încruntătura lui Palpatine. Este unica mea elevă care a devenit maestru.

– Unica ta elevă..., repetă Palpatine.

– Eu n-am studiat tehnica vaapad, rosti Mace lăsându-şi mâinile să cadă pe lângă trup. Eu am creat-o.

Sprâncenele lui Palpatine se adunară laolaltă gânditor.

– Da, parcă îmi reamintesc o referire în raportul tău despre trădarea maestrului Sora Bulq. Nu l-ai instruit şi pe el? Nu pretindea şi el că este maestru vaapad?

– Sora Bulq n-a fost elevul meu.

– Atunci... asociatul tău?

– Şi nici n-a ajuns maestru vaapad, urmă posac Mace. Vaapad a ajuns să-l domine pe el.

– Aha, aha, înţeleg...

– Cu tot respectul, domnule Cancelar, nu cred că înţelegeţi.

– Înţeleg suficient ca să mă îngrijorez, doar puţin. (Căldura zâmbetului lui Palpatine alunga insulta din cuvintele sale.) Ai spus că relaţia dintre un maestru şi padawanul său este intensă – şi te cred perfect. Atunci când l-ai înfruntat pe Dooku pe Geonosis...

– Prefer, rosti încet Mace, să nu discutăm despre Geonosis, domnule Cancelar.

– Depa Billaba a fost padawana ta. Şi poate că mai este prietena ta cea mai apropiată, nu-i aşa? Dacă trebuie să fie ucisă, eşti într-atât de sigur că o poţi doborî?

Mace privi podeaua, apoi spre Yoda, către agent şi în cele din urmă fu nevoit să înfrunte iarăşi ochii lui Palpatine. Cel care întrebase nu era doar Palpatine de Naboo; întrebarea venise din partea Cancelarului Suprem. Funcţia lui dorea un răspuns.

– Fie ca Forţa, răspunse Mace încetişor, să nu dorească să fiu silit s-o aflu.

PARTEA I – OAMENI ÎN JUNGLĂ

SPIRALA DESCENDENTĂ

Prin oţelul transparent, Haruun Kal era un zid de nori străpuns de munţi, chiar lângă el. Părea îndeajuns de aproape pentru a fi atins cu mâna. Orbita navetei spirală lent spre suprafaţă; destul de repede, avea s-o poată atinge cu adevărat.

Naveta avea locuri pentru numai douăzeci de pasageri, totuşi era pe trei sferturi neocupată. Compania aeriană o cumpărase de la o firmă turistică; fuzelajul cilindric era complet transparent, cu exteriorul scrijelit şi înceţoşat de urmele micrometeoriţilor şi cu interiorul complet gol, cu excepţia benzilor cenuşii de material antiderapant montate în lungul intervalelor dintre fotolii.

Mace Windu era singurul om. Ceilalţi pasageri erau doi kubazi care fluierau surescitaţi despre posibilităţile culinare de gândaci-pişcători şi viermi-zumzăitori, şi un cuplu bizar, care păreau să fie comedianţi ambulanţi – un kitomak şi un pho ph'eahian ale căror glume zgomotoase şi prăfuite îl făceau pe Mace să-şi dorească dopuri pentru urechi. Sau vidul spaţial. Sau simpla şi demodata surzenie. Probabil că ajunseseră într-o situaţie disperată pentru a fi nevoiţi să ia naveta turistică către Pelek Baw; capitala lui Haruun Kal era cimitirul spectacolelor expirate. Pacheboturile de pasageri de pe Bucla Gevarno se opreau acolo numai fiindcă erau oricum nevoite să reintre în spaţiul real pentru tranzitarea sistemului.

Mace se aşeză pe cât de departe de ceilalţi o îngăduia spaţiul limitat al navetei.

Maestrul Jedi purta straie adecvate rolului pe care-l întrupa: vestă pătată din piele de panteră-de-nisip corelliană peste o cămaşă largă, care fusese cândva albă, şi pantaloni negri mulaţi pe picior cu porţiuni sure de tocire. Cizmele aveau o urmă de lustru, dar numai deasupra gleznei; partea de sus era uzată până aproape de fibră. Singurele părţi bine întreţinute ale costumaţiei sale erau tocul suplu prins pe coapsa dreaptă şi strălucitorul Merr-Sonn Power 5 pe care-l

conţinea. Sabia de lumină fusese ascunsă în sacul de voiaj de sub scaun, camuflată ca o baghetă luminoasă veche.

Datapadul din poală era de asemenea o disimulare; deşii funcţiona suficient de bine pentru a-şi putea încripta jurnalul, era de fapt un transmiţător subspaţial miniatural, fixat pe frecvenţa de bandă monitorizată de crucişătorul mediu Halleck, aflat în stare de alertă în sistemul Ventran.

Platoul Korunnai apăru în raza vizuală a lui Mace: un podiş vast, acoperit de toate tonurile de verde imaginabile, înconjurat de volburi de nori neştiut de adânci, străbătut peste tot de lanţuri muntoase ce se intersectau. Câteva piscuri mai înalte erau încununate de alb; mulţi dintre munţii mai scunzi aveau penaje de fum şi gaze. Jumătatea estică a ţinutului trecuse deja prin terminator; când naveta ajunse deasupra emisferei întunecate a planetei, străluciri roşu-închis şi portocaliu împestriţau solul ca ochii prădătorilor dincolo de cercul de flăcări al unui foc de tabără: căldările deschise ale numeroşilor vulcani activi ai regiunii.

Era minunat. Mace abia le băgă în seamă.

Ţinea tija de înregistrare a falsului datapad şi vorbea foarte, foarte încetişor:

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

[Coborârea spre Haruun Kal]:

Depa este acolo, jos. Chiar acum.

N-ar trebui să mă gândesc la asta. N-ar trebui să mă gândesc la ea. Nu încă.

Dar...

Ea este acolo, jos. Este acolo de trei luni.

Nu-mi pot închipui ce i s-ar fi putut întâmpla. Nu vreau să-mi închipui.

Voi afla destul de repede.

Focalizare. Trebuie să mă focalizez. Să mă concentrez la ceea ce ştiu că este adevărat şi în acelaşi timp să aştept ca mâlul să se decanteze şi ca apa să devină limpede...

Aceasta este una dintre lecţiile lui Yoda. Uneori însă nu poţi să aştepţi.

Iar uneori apa nu se limpezeşte niciodată.

Mă pot focaliza asupra a ceea ce ştiu despre Haruun Kal. Ştiu multe lucruri.

Iată unele dintre ele:

HARUUN KAL (Al'har I): singura planetă a sistemului AL'HAR. Haruun Kal este denumirea planetei în graiul populaţiei umane indigene, korunnai (muntenii). În bazică s-ar traduce ca „deasupra norilor". Din spaţiul cosmic, planeta pare a fi oceanică, cu numai câteva insule cu vârfurile acoperite de verde ridicându-se dintr-o mare multicoloră şi permanent agitată. Este însă o amăgire: oceanul străpuns de insulele acelea nu este lichid, ci alcătuit din gaze toxice mai grele decât aerul, care se revarsă de-a pururi din numeroşii vulcani activi ai planetei. Formele de viaţă care respiră oxigen pot să supravieţuiască doar pe vârfurile munţilor şi pe platourile de mare altitudine... şi nici acolo nu sunt prea multe; dacă nu se ridică suficient deasupra oceanului de nori sunt vulnerabile înaintea vânturilor imprevizibile de pe Haruun Kal. Mai ales în timpul iernii scurte a planetei, când şuieră thakiz baw'kal – Furtuna Descendentă; vânturile agită marea de nori, înălţând-o îndeajuns pentru ca în câteva ore să nimicească toate fiinţele care respiră oxigen din zonele joase. Capitala, PELEK BAW, se află pe singurul continent locuit, podişul cunoscut drept PLATOUL KORUNNAL, şi este cea mai mare aşezare permanentă de pe planeta aceasta acoperită în principal de junglă.

Indigenii sunt oameni, trăiesc în triburi seminomade mici numite ghosh şi evită aşezările, în care locuiesc extraplanetari aparţinând unei varietăţi largi de specii. Korunnaii îi clasifică pe toţi extraplanetarii şi locuitorii din aşezări în aceeaşi categorie oarecum dispreţuitoare de „balawai" (adică „stabiliţi"). Există o istorie lungă de conflicte locale dezorganizate...

Nu m-ajută.

Nu pot introduce cunoştinţele mele despre Haruun Kal într-o descriere de ghid turistic. Prea multe dintre cele pe care le ştiu sunt culoarea scânteierii soarelui şi izul vântului pe Umărul Bunicului, unduirea mătăsoasă a părului unui ierboş

printre degetele mele, înţepătura aprig de fierbinte a atingerii Forţei unui câine akk...

M-am născut pe Haruun Kal. Hăt departe, în regiunea muntoasă.

Sunt un korun neaoş.

O sută de generaţii de strămoşi ai mei au respirat aerul acela şi au băut apa aceea, au mâncat roadele solului şi au fost îngropaţi în adâncul lui. Am revenit aici o singură dată, cu treizeci şi cinci de ani standard în urmă... dar am purtat lumea aceasta cu mine. Senzaţiile ei... Puterea furtunilor... Vălmăşagul ascendent al junglelor. Detunăturile piscurilor...

Ea nu este însă căminul meu. Căminul meu este Coruscant. Căminul meu este Templul Jedi.

Nu-mi reamintesc deloc pruncia printre korunnai; cea mai veche amintire a mea este zâmbetul blajin al lui Yoda şi ochii lui enormi şi blânzi deasupra mea, aproape. Este încă vie. Nu ştiu ce vârstă aveam, dar sunt convins că încă nu puteam păşi. Poate că eram prea mic chiar pentru a sta în capul oaselor. În amintirea aceea îmi pot vedea mânuţele grăsuţe de prunc ridicându-se pentru a trage smocurile de păr alb de deasupra urechilor lui Yoda.

Îmi amintesc cum ţipam – zbierete de liliac-licurici rănit, cum preferă să descrie Yoda – la un fel de jucărie, probabil o zdrăngănea, care se legăna în aer imediat dincolo de raza de acţiune a braţelor mele. Îmi amintesc că nici un fel de ţipete, zbierete, urlete sau lacrimi nu puteau apropia zdrăngăneaua cu un milimetru de pumnişorul meu. Şi-mi mai amintesc clipa în care m-am întins spre jucăria aceea fără să-mi folosesc braţele; îmi amintesc felul în care am putut s-o simt atârnând şi am putut să simt felul în care o susţinea mintea lui Yoda... şi o şoaptă a Forţei a început să-mi zumzăie în urechi.

Următoarea mea lecţie: Yoda venise să ia zdrăngăneaua, iar eu – cu egoismul instinctiv al pruncilor – refuzasem să-i dau drumul, ţinând de ea cu ambele mâini şi toată Forţa pe care o puteam apela. Zdrăngăneaua s-a rupt – pentru mintea mea infantilă a fost o tragedie similară cu sfârşitul lumii; fiindcă acela fusese modul prin care Yoda învăţa legea Jedi a neataşării: dacă strângem prea tare ceea ce iubim, sfârşim

prin a-l distruge.

Şi ne vom frânge şi inima.

Este o lecţie la care nu doresc să mă gândesc în clipa de faţă.

Dar îmi este imposibil să n-o fac. Nu acum.

Nu în momentul în care eu sunt aici, sus, iar Depa acolo, jos.

Depa Billaba a apărut accidental în viaţa mea; una dintre coincidenţele fericite care sunt uneori darul galaxiei. Am găsit-o după ce i-am ucis pe piraţii care-i omorâseră părinţii; piraţii o răpiseră pe frumoasa fetiţă a victimelor lor. N-am aflat niciodată de ce o răpiseră. Sau ce doriseră să facă cu ea. Refuz să speculez.

Un avantaj al disciplinei mintale Jedi: mă pot opri din a-mi imagina asemenea lucruri.

Ea a crescut în Templu şi mi-a devenit padawană. Momentul cel mai mândru al vieţii mele a fost ziua în care m-am ridicat şi am invitat Consiliul Jedi să-şi salute cel mai recent membru.

Depa este unul dintre cei mai tineri Jedi din toate timpurile care a ajuns în Consiliu. În ziua aceea, Yoda a sugerat că învăţăturile mele o aduseseră atât de departe, deşii era atât de tânără.

Cred că a spus asta mai degrabă din curtoazie, decât din onestitate; ea a ajuns atât de departe, tânără fiind, deoarece este persoana care este. Învăţătura pe care i-am oferit-o are prea puţină legătură cu asta. N-am cunoscut niciodată pe cineva ca ea.

Depa înseamnă mai mult decât o prietenă pentru mine. Ea este una dintre ataşamentele acelea periculoase. Este fiica pe care n-o voi avea niciodată.

Nici toată disciplina Jedi din galaxie nu poate să supună pe de-a întregul inima omenească.

Îi aud vocea iarăşi şi iarăşi: „... n-ar fi trebuit niciodată să mă trimiţi aici şi eu n-ar fi trebuit niciodată să vin...”

Nu mă pot opri să nu caut prin Forţă, deşii ştiu că este zadarnic. Cu puţin înainte ca Qui-Gon Jinn şi Obi-Wan Kenobi să fi stat în faţa Consiliului pentru a raporta renaşterea

Ordinului Sith, un văl misterios de întuneric înnegurase Forţa. Aflată la îndemână – atât în spaţiu, cât şi în timp Forţa este aşa cum a fost dintotdeauna călăuză şi aliat, ochii mei invizibili şi mâinile mele nevăzute. Dar atunci când încerc să caut prin Forţă pentru a o găsi pe Depa, descopăr numai umbre, neclare şi ameninţătoare. Puritatea de cristal a Forţei a devenit o ceaţă deasă ce ascunde pericole.

Din nou:... dar ce s-a făcut nu mai poate nicicând să fie desfăcut.

Pot clătina din cap până ameţesc, dar se pare că nu pot alunga cuvintele acelea. Trebuie să-mi limpezesc mintea; Pelek Baw continuă să fie separatist şi va trebui să fiu alert. Trebuie să încetez să mă gândesc la Depa.

În loc de asta, mă gândesc la război.

Republica a fost prinsă cu totul nepregătită. După o mie de ani de pace, nimeni – mai ales noi, Jedi – nu credea cu adevărat că războiul civil avea să vină vreodată. Cum ne-am fi putut gândi la aşa ceva? Nici chiar Yoda nu-şi putea reaminti ultimul război galactic. Pacea este mai mult decât o tradiţie. Este însăşi fundamentul civilizaţiei.

Acesta a fost marele avantaj al Confederaţiei: separatiştii nu numai că se aşteptau la război, ci şi se bazau pe el.

Până ce mocnitul Război al Clonelor a izbucnit în flăcări geonosiane, navele lor erau deja în mişcare. În săptămânile ce au urmat, în timp ce noi, Jedi, ne îngrijeam rănile şi ne jeleam morţii, în timp ce Senatul se chinuia să mobilizeze o flotă – orice fel de flotă – pentru a face faţă puterii Confederaţiei Sistemelor Independente, în timp ce Cancelarul Suprem Palpatine implora, se târguia şi uneori trebuia să ameninţe de-a dreptul pe senatorii ezitanţi nu numai pentru a rămâne loiali Republicii, ci şi pentru a-i susţine armata de clone cu creditele şi resursele lor, separatiştii se răspândiseră prin galaxie, însămânţând culoarele spaţiale cu forţele lor militare. Căile principale de pătrundere în spaţiul separatiştilor erau pichetate de vânători stelari droizi, acoperiţi de nou-dezvăluitele nave spaţiale de luptă: cuirasate geonosiane care se iveau din şantiere spaţiale secrete.

Din punct de vedere strategic, vânătorii stelari droizi au

însemnat o capodoperă. Orice atac spre planetele din centrul Confederaţiei avea să fie ştirb şi întârziat suficient pentru ca rezervele separatiste să reacţioneze; orice atac care ar fi deţinut destulă putere pentru a depăşi rapid pichetele ar fi lăsat sute sau mii de planete neapărate în faţa unui contraatac rapid de reprimare din partea separatiştilor. Îndărătul frontierelor lor apărate de droizi, ei îşi puteau aduna liniştit forţele, atacând sistemele Republicii pentru a le înghiţi bucată cu bucată.

Noi pierdusem chiar înainte ca Republica să fi fost gata de luptă.

Yoda este maestrul strateg al Consiliului Jedi. O viaţă atât de lungă predispune la distingerea tabloului de ansamblu şi privirea în perspectivă. El ne-a dezvoltat strategia curentă de angajare limitată pe fronturi multiple; scopul nostru este de a-i hărţui pe separatişti, de a-i obosi într-un război de uzură, de a le ştirbi puterile şi a-i împiedica să-şi consolideze poziţia. În felul acesta sperăm să câştigăm timp pentru ca titanica bază de producţie a Republicii să fie convertită pentru producerea de nave, arme şi alte materiale de luptă.

Şi timp pentru a ne instrui trupele. Clonele kaminoane nu sunt doar cei mai buni soldaţi pe care-i avem, ci singurii noştri soldaţi. I-am fi folosit pentru a-i antrena pe civilii voluntari şi pe personalul de menţinere a legii, dar separatiştii au reuşit să menţină complet angajate pe aproape toate cele 1,2 milioane de clone, care aleargă de la un sistem la altul şi de la o planetă la alta, pentru a se înfrunta cu atacuri de recunoaştere din partea incredibilei varietăţi de droizi de război pe care TechnoUnion, cu susţinerea financiară a Federaţiei Comerciale, îi produce în cantităţi aparent nelimitate.

Deoarece avem nevoie de toate clonele noastre pur şi simplu pentru a apăra sistemele Republicii, am fost siliţi să găsim modalităţi de a ataca fără ele.

Separatiştii nu se bucură de popularitate absolută nici chiar în sistemele lor centrale; în plus, în orice societate există elemente refractare, gata să ridice armele împotriva autorităţii. Pe furiş, cavalerii Jedi s-au infiltrat pe sute de

planete cu misiunea comună de a organiza rezistenţa loialiştilor, de a-i antrena pe partizani în sabotaje şi război de gherilă şi, în general, de a face orice este posibil pentru a destabiliza guvernele separatiste.

De aceea Depa Billaba a venit pe Haruun Kal.

Eu am trimis-o aici. Sistemul Al'Har – al cărui unică planetă este Haruun Kal – se află la răspântia câtorva căi hiperspaţiale; este butucul unei roţi numite Bucla Gevarno, ale cărei spiţe unesc sistemele separatiste Killisu, Jutrand, Loposi şi Norul Gevarno cu cele loialiste din Opări, Ventran şi Ch'manss. Din cauza configuraţiilor stelare locale şi a sensibilităţii masice a hiperpropulsiilor moderne, orice navă care călătoreşte între aceste sisteme îşi poate scurta călătoria cu câteva zile standard dacă trece prin Al'Har, chiar ţinând seama de tranzitul de o zi prin spaţiul real al sistemului în sine.

Nici unul dintre sistemele acestea nu are vreo valoare strategică deosebită... dar Republica a pierdut prea multe sisteme în urma secesiunii pentru a risca să piardă altele prin cuceriri. Controlul nodului Al'Har oferă controlul întregii regiuni. S-a decis că Haruun Kal merită atenţia Consiliului... şi nu numai pentru valoarea sa militară.

În arhivele Templului există rapoartele antropologilor Jedi care au studiat triburile korunnai. Potrivit teoriei lor, este posibil ca o navă Jedi să fi asolizat forţat acolo, poate cu mii de ani în urmă, în decursul clocotului cauzat de Războiul Sith, când atât de mulţi Jedi au fost pierduţi pentru istorie. În junglele de pe Haruun Kal există varietăţi de fungi care consumă metale şi silicaţi; o navă care nu poate să decoleze imediat va rămâne veşnic pe sol, iar echipamentele de comunicaţii ar fi la fel de vulnerabile. Antropologii cred că strămoşii korunnai au fost acei Jedi naufragiaţi.

Aceasta este explicaţia lor cea mai bună pentru un straniu detaliu genetic: toţi korunnaii pot atinge Forţa.

Adevărata explicaţie poate fi mai simplă: noi am fost siliţi s-o facem. Cei care nu pot utiliza Forţa nu supravieţuiesc mult timp. Oamenii nu pot trăi în junglele acelea; korunnaii supravieţuiesc, deoarece îşi urmează turmele de ierboşi,

animale uriaşe sextupede, care sfâşie jungla cu membrele anterioare şi cu fălcile masive. Numele lor provine de la întinderile de iarbă care rămân în siaj. Pe pajiştile acelea îşi duc korunnaii existenţa precară. Ierboşii îi protejează pe korunnai de junglă; la rândul lor, korunnaii – împreună cu tovarăşii lor legaţi prin Forţă, ferocii câini akk – îi protejează pe ierboşi.

Atunci când antropologii Jedi au fost gata de plecare, i-au întrebat pe bătrânii ghoshului Windu dacă nu pot lua un copil cu ei pentru a-l instrui în artele Jedi, recuperând astfel talentele în Forţă ale korunnailor pentru a sluji păcii în galaxie.

Copilul acela am fost eu.

Eram un prunc, un orfan, purtând numele ghoshului meu, deoarece părinţii îmi fuseseră înghiţiţi de junglă înainte de ziua numirii mele. Aveam şase luni. Alegerea a fost făcută de alţii.

Nu m-a deranjat niciodată.

Depa a venit aici pentru a-i instrui pe korunnai şi a-i folosi ca partizani antiguvernamentali. Guvernul civil de pe Haruun Kal este format exclusiv din balawai: extraplanetari şi urmaşii lor, beneficiari ai intereselor financiare dinapoia comerţului cu scoarţă thyssel. Guvernarea balawailor, de către balawai şi pentru balawai.

Nici un korun n-are ce căuta acolo.

Guvernul şi miliţia planetară – braţul său armat – s-au alăturat Confederaţiei Sistemelor Independente, ca eschivă cinică de înăbuşire a unei investigaţii a Departamentului Judiciar privind tratamentul aplicat indigenilor korun. În schimbul folosirii astroportului capitalei ca bază pentru repararea şi dotarea flotei Al'Har de vânători stelari droizi, separatiştii au furnizat arme miliţiei şi au ignorat activităţile balawai ilegale din Platoul Korunnai.

Dar după sosirea Depei, separatiştii au descoperit că până şi bandele cele mai mici de luptători de gherilă decişi pot avea un efect devastator asupra operaţiunilor militare.

Mai ales când toţi luptătorii pot atinge Forţa.

Aceea a fost o parte importantă din argumentaţia Depei

de a veni aici şi motivul pentru care ea a insistat să se implice personal. Utilizatorii neinstruiţi ai Forţei pot fi incredibil de periculoşi; în asemenea populaţii, talente remarcabile pot apărea imprevizibil. Faptul că Depa este maestră în vaapad o face practic invincibilă în duelurile individuale, iar propria ei instruire culturală – în elegantele discipline filozofico-mistice ale Adepţilor chalactani – îi conferă o rezistenţă unică faţă de toate formele de manipulare mintală, începând cu sugestiile amplificate de Forţă şi terminând cu „spălarea creierilor” prin tortură.

Cred că ea a nutrit de asemenea speranţa intimă că unii korunnai ar putea fi convinşi să se înroleze în Marea Armată a Republicii şi că un cadru de trupe de comando capabile să aplice Forţa ar putea îndepărta mare parte din presiunea exercitată asupra Ordinului Jedi, reuşind misiuni în care nici un soldat-clonă n-ar fi putut spera să supravieţuiască.

Mai bănuiesc că unul dintre motivele pentru care Depa a insistat să preia misiunea aceasta a fost de ordin sentimental; cred că a venit aici, fiindcă Haruun Kal este locul unde m-am născut.

Deşii planeta aceasta n-a fost niciodată adevăratul meu cămin, eu îi port pecetea şi în ziua de azi.

Cultura korună se bazează pe o premisă simplă, pe ceea ce ei numesc Cei Patru Stâlpi: Onoare, Datorie, Familie, Turmă.

Primul Stâlp este Onoarea, obligaţia ta faţă de propria-ţi persoană. Acţionează cu integritate. Rosteşte adevărul. Luptă fără teamă. Iubeşte fără reţineri.

Mai înalt însă este al Doilea Stâlp, Datoria, obligaţia ta faţă de alţii. Îndeplineşte-ţi sarcinile. Munceşte cu abnegaţie. Ascultă-i pe bătrâni. Susţine-ţi ghoshul.

Peste el se ridică al Treilea Stâlp, Familia. Ai grijă de părinţii tăi. Iubeşte-ţi tovarăşul de viaţă. Învaţă-ţi copiii. Apără-i pe cei de acelaşi sânge cu tine.

Cel mai mare dintre toţi rămâne totuşi al Patrulea Stâlp, Turma, deoarece viaţa ghoshului depinde de turmele de ierboşi. Familia ta este mai importantă decât datoria ta, datoria cântăreşte mai mult decât onoarea ta, însă nimic nu

este mai important decât turma ta. Dacă binele turmei cere să-ţi sacrifici onoarea, o vei face. Dacă-ţi cere să te sustragi de la îndeplinirea datoriei, o vei face.

Indiferent cu ce preţ.

Chiar cu preţul familiei tale.

Cândva Yoda a spus că – deşii am părăsit Haruun Kal fiind prunc şi am revenit acolo o singură dată, în tinereţe, pentru a mă antrena în legătura de Forţă korună cu uriaşii câini akk – el crede că port cei Patru Stâlpi în venele mele alături de sângele korun. A mai spus că Onoarea şi Datoria îmi sunt la fel de fireşti ca respiraţia şi că unica diferenţă reală adusă de instruirea mea în artele Jedi este faptul că Jedi au devenit Familia mea, iar Republica în sine este Turma mea.

Este o observaţie măgulitoare. Sper că ar putea să fie adevărată, dar nu am nici o opinie vizavi de subiect. Nu mă interesează opiniile. Mă interesează doar faptele.

Iată un fapt: am găsit punctul de implozie al Buclei Gevarno.

Iată alt fapt: Depa s-a oferit voluntară să lovească punctul acela.

Şi alt fapt...

Ea a spus: Am devenit întunericul junglei.

*

Astroportul din Pelek Baw mirosea a curăţenie, dar nu era curat. Un port spaţial tipic pentru o planetă mărginaşă: murdar, dezorganizat, pe jumătate sufocat de rămăşiţele ruginite ale navelor dezasamblate.

Mace coborî de pe rampa navetei, ţinând de curea sacul de voiaj. O căldură umedă înăbuşitoare revărsa transpiraţie înţepătoare peste ţeasta sa rasă. Ridică ochii de la epavele acoperite cu solzi de culoarea ocrului şi de la ambalajele mototolite de raţii nutritive azvârlite prin terminalul docului, şi cercetă cerul turcoaz acoperit de pâcle.

Deasupra oraşului se ridica maiestuos cununa albă a Umărului Bunicului: cel mai înalt munte de pe Platoul Korunnai, un vulcan activ cu zeci de căldări deschise. Mace îşi

reaminti gustul zăpezii la linia copacilor, aerul rece şi rarefiat şi răşinile aromate ale desişurilor de plante perene de sub vârf.

Petrecuse o parte prea mare a vieţii pe Coruscant.

Dacă ar fi putut veni aici pentru cu totul alt motiv...

Orice alt motiv.

Tremurul galben-pal al aerului din jurul său îi explică mirosul de curăţenie: exista un câmp sterilizator similar celor din sălile de operaţii chirurgicale. Se aşteptase la el. Astroportul avusese dintotdeauna o umbrelă de câmp permanent activat, care să protejeze navele şi echipamentele de diverşii fungi indigeni ce se hrăneau cu metale şi silicaţi; în acelaşi timp, câmpul steril distrugea bacteriile şi mucegaiurile care ar fi conferit altfel docurilor şi terminalelor izul unui refrişator supraîncărcat.

Duşurile probiotice ale astroportului se aflau în aceeaşi baracă lungă şi joasă din durbeton pătat de mucegai, dar intrarea fusese extinsă într-o recepţie cu aspect temporar din plastispumă injectată şi modelată, având ca uşă o placă din spumă expandată care atârna strâmb în balamalele pe jumătate plesnite. Uşa era brăzdată de dungi de rugină care picuraseră din indicatorul de duroţel de deasupra, mâncat de fungi. Pe indicator scria VAMĂ. Mace intră în recepţie.

Razele soarelui se strecurau verzui prin ferestrele vărgate de mucegai. Din fantele plafonului, echipamentul de climatizare şuiera o briză care avea temperatura corpului, iar mirosul avertiza viguros că locul acesta se găsea destul de departe de câmpul de sterilizare.

În interiorul vămii, bâzâiau destule muşte-zumzăitoare pentru a-i face pe cei doi kubazi să chicotească şi să se înghiontească nerăbdători. Mace nu reuşi prea bine să-l ignore pe pho ph'eahian care-i explica în detaliu omului cu aspect plictisit că tocmai sosise de pe Kashyyyk şi că-l dureau teribil picioarele. Vameşul părea să-l considere la fel de tolerabil pe cât îl considera Mace; îi trecu grăbit pe cei doi actori după perechea de kubazi şi toţi dispărură în baraca duşurilor.

Mace avu parte de alt vameş: o femelă neimoidiană cu

ochi ca nişte fante roz, cu sângele rece şi somnoroasă în ciuda căldurii. Îi examină fără chef identikitul.

– Corellian, mda? Scopul vizitei?

– Afaceri.

Ea suspină obosită.

– Găseşte un răspuns mai bun. Corellia nu-i prietena Confederaţiei.

– Tocmai de aceea fac afaceri aici.

– Hm... Te scanez. Deschide sacul.

Mace se gândi la „bagheta luminoasă veche” ascunsă în sac. Nu era sigur cât de convingător avea să fie învelişul ei exterior pentru ochii neimoidiani, care puteau zări o porţiune însemnată din spectrul infraroşu.

– Aş prefera să n-o fac.

– Ce-mi pasă? Deschide-l! (Miji spre el un ochi roz-întunecat.) Frumos ţi-ai mai aranjat pielea. Aproape c-ai putea fi luat drept korun.

– Aproape?

– Eşti prea înalt. În plus, ei au toţi păr pe cap. Oricum, korunnaii sunt mutanţi din cei care folosesc Forţa, nu? Au tot felul de puteri şi alte chestii.

– Şi eu am puteri.

— Mda?

– Sigur că da, încuviinţă Mace vârându-şi degetele mari la centură. Am puterea de a face ca zece credite să apară în mâna ta.

Neimoidiana îl privi gânditor.

– Mi se pare o putere destul de interesantă. Demonstreaz-o!

Mace trecu mâna peste biroul vamal şi lăsă să cadă moneda pe care o palmase din buzunăraşul centurii. Neimoidiana avea de asemenea puteri – făcu moneda să dispară.

– Nu-i rău, încuviinţă ea şi ridică mâna goală. Ia s-o mai văd o dată.

– Să-mi văd identikitul validat şi bagajul trecut.

Ea ridică din umeri şi se conformă, iar Mace îşi repetă gestul.

– Cu puteri ca ale tale o să te descurci excelent în Pelek Baw, comentă neimoidiana. Mi-a făcut plăcere să facem afaceri. Ai grijă să-ţi iei tabletele PB. Şi caută-mă când pleci. Întreabă de Puley.

– O s-o fac.

După biroul vamal, un uriaş ecran publicitar îi sfătuia pe toţi pasagerii care intrau în Pelek Baw să folosească duşurile probiotice înainte de a părăsi astroportul. Duşurile înlocuiau flora epidermică benefică, care fusese ucisă de câmpul sterilizator. Recomandarea era însoţită de holograme oribil de explicite despre varietatea de infecţii fungoide ce-i aşteptau pe călătorii care nu trecuseră pe la duşuri. Sub ecran, un automat oferea pentru o jumătate de credit doze de tablete ce garantau restabilirea florei intestinale. Mace cumpără câteva, înghiţi una, apoi intră în baraca duşurilor.

Baraca avea propriul ei miros: un iz de mosc, nebulos, greu şi organic. Duşurile în sine erau autoduze simple care pulverizau o ceaţă nutritivă bogată în bacterii; se înşiruiau în lungul pereţilor coridorului lung de treizeci de metri. Mace îşi scoase hainele şi le îndesă în sacul de voiaj. Lângă intrare exista o bandă rulantă pentru bagaje, dar el îşi păstră sacul. Câţiva germeni nu-i puteau face nici un rău.

La ieşirea din duşuri îl aştepta o surpriză.

Vestiarul pentru îmbrăcare duduia de vuietele uscătoarelor cu jet de aer, puse în mişcare de turbine. Cei doi kubazi şi actorii, încă dezbrăcaţi, se strânseseră nesiguri într-un colţ. În faţa lor stătea un om voinic şi morocănos, purtând uniformă kaki decolorată şi şapcă militară, cu braţele impresionante încrucişate peste pieptul la fel de impresionant. Îi fixa pe pasageri cu o ameninţare rece, neprecizată.

Un altul mai scund, în uniformă identică, scotocea prin bagajele ce fuseseră îngrămădite înapoia picioarelor celuilalt. Avea o geantă de umăr, în care arunca orice obiecte mici şi de valoare găsea. La centurile ambilor bărbaţi atârnau bastoane paralizante şi tocuri de blastere.

Mace încuviinţă gânditor. Situaţia era destul de clară. Dacă şi-ar fi jucat în continuare rolul, ar fi trebuit să ignore

totul. Indiferent însă de personajul pe care-l întrupa, el rămânea un Jedi.

Bărbatul cel voinic îl privi pe Mace. Din cap până în picioare, apoi încă o dată. Privirea lui avea insolenţa evidentă a cuiva îmbrăcat şi înarmat în faţa unui om în pielea goală de pe care se scurge apa.

– Uite altul, comentă el. Şmecherul nu şi-a lăsat bagajul.

Tovarăşul lui se îndreptă şi-şi luă bastonul de la centură.

– Şmecher rău. Ia hai să vedem bagajul. Inspecţie! Vino-ncoace!

Mace rămase nemişcat. Ceaţa probiotică se condensă în firicele, care se prelinseră peste pielea lui dezgolită.

– Vă pot citi gândurile, vorbi sumbru. Aveţi doar trei idei şi toate sunt greşite.

— Ce?

Mace ridică degetul mare.

– Credeţi că dacă sunteţi înarmaţi şi duri înseamnă că puteţi face orice doriţi.

Coborî degetul mare şi ridică arătătorul.

– Credeţi că nimeni nu vi se poate împotrivi, dacă este în pielea goală.

Coborî şi degetul acela şi-l ridică pe următorul.

– Şi mai credeţi c-o să vă uitaţi în sacul meu de voiaj.

– Oho, este un tip amuzant rău de tot, comentă bărbatul scund rotindu-şi bastonul şi înaintând spre el. Nu-i numai şmecher, e şi amuzant.

Tovarăşul său se mişcă spre flancul lui Mace.

– Să ştii că-i actor de meserie.

– Actorii sunt acolo, arătă din cap Mace către pho ph’eahian şi partenerul său kitomak care tremurau dezbrăcaţi în colţ. Vedeţi diferenţa?

– Da? Bărbatul cel voinic îşi flexionă mâinile puternice. Şi atunci tu ce eşti?

– Eu sunt un profet, coborî glasul Mace ca şi cum ar fi destăinuit un secret. Pot vedea în viitor...

– Cum să nu? pufni celălalt, strângând din fălcile acoperite cu tuleie nerase şi dezvelindu-şi dinţii galbeni şi neregulaţi. Ce vezi?

– Pe tine, răspunse Mace. Sângerând.

Expresia lui ar fi putut să fie un zâmbet, dacă în ochi ar fi existat cea mai infimă urmă de căldură.

Pe neaşteptate individul cel masiv păru mai puţin sigur pe sine.

În privinţa aceea, poate că ar fi fost scuzabil; ca pe toţi prădătorii de succes, îl interesau numai victimele. În nici un caz, oponenţii. Şi, la urma urmelor, exact aceea era ţinta îndeletnicirilor sale: membrii oricărei specii dotate cu raţiune din a căror moştenire culturală făceau parte veşmintele şi care aveau să se simtă şovăielnici, nesiguri şi vulnerabili atunci când erau surprinşi dezbrăcaţi. Mai ales oamenii. Orice persoană normală s-ar fi oprit să-şi tragă pantalonii, înainte de a fi lansat un pumn.

Pe de altă parte, Mace Windu părea că ar fi ştiut despre nesiguranţă şi vulnerabilitate numai din auzite, dar nu se confruntase niciodată cu vreuna dintre ele.

O sută optzeci şi opt de centimetri de muşchi şi oase. Absolut nemişcat. Absolut relaxat. Judecând după atitudinea sa, ceaţa probiotică ce i se prelingea pe pielea dezgolită putea să fie o armură corporală din ceramică ranforsată cu fibră de carbon.

– Aveţi de gând să faceţi ceva? întrebă Mace. Mă grăbesc.

Privirea insului solid se îndreptă pentru o clipă în lateral şi mormăi:

– Hă...?

Mace simţi o apăsare în Forţă deasupra rinichiului său stâng şi auzi sfârâitul activării unui baston paralizant. Se răsuci şi prinse cu ambele mâini încheietura bărbatului scund, îndepărtând lama scăpărătoare a bastonului printr-o răsucire care aduse faţa atacatorului în calea piciorului său care se înălţa. Impactul scoase un plesnet ce aduse cu pocnetul unui os. Individul voinic scoase un răget şi se năpusti, iar Mace păşi în lateral şi şfichiui din braţul celui pe care-l prinsese, astfel încât trupul inert al aceluia se roti. Mace îi prinse capul în palma celeilalte mâini şi-l izbi cu putere în nasul camaradului său.

Cei doi agresori alunecară, împleticindu-se unul în jurul celuilalt pe podeaua umedă şi lunecoasă, şi se prăbuşiră. Bastonul scuipă scântei, oprindu-se într-un colţ. Bărbatul mai micuţ rămase nemişcat. Din ochii celuilalt ţâşniră lacrimi şi se aşeză în capul oaselor pe podea, străduindu-se cu ambele mâini să refacă forma nasului său zdrobit. Sângele i se prelingea printre degete.

Mace se opri lângă el.

– Ţi-am spus-o.

Bărbatul nu păru impresionat. Mace strânse din umeri. Se spunea despre profeţi că nu erau recunoscuţi pe propria lor planetă.

Se îmbrăcă în tăcere, în vreme ce ceilalţi pasageri îşi recuperau bunurile. Insul mătăhălos nu schiţă nici un gest de a-i opri sau măcar de a se ridica. Brusc, tovarăşul său se foi, gemu şi deschise ochii. De îndată ce se focalizară suficient pentru a-l vedea pe Mace tot în vestiar, înjură şi trase cu degetele de tocul blasterului, străduindu-se să-şi elibereze arma.

Mace îl privi.

Bărbatul decise că ar fi fost mai bine să lase blasterul la locul lui.

– Habar n-ai în ce rahat te-ai băgat, bolborosi el posac ridicându-se în şezut cu vorbele indistincte din cauza gurii deformate. (îşi trase genunchii la piept şi-i cuprinse cu braţele.) Cine se pune cu miliţia din capitală nu are viaţă lungă...

Celălalt îl întrerupse, trăgându-i o palmă peste ceafă.

– Gura!

– Miliţia din capitală?

Mace înţelese acum. Chipul lui afişă o mască zâmbitoare şi-şi termină de încătărămat tocul armei.

– Voi sunteţi poliţia.

Pho ph’eahianul mimă o căzătură în fund.

– N-aş fi crezut că angajează poliţişti atât de nepricepuţi.

– Nu ştiu ce să zic, phootie, replică kitonakul cu glas lent şi foarte relaxat caracteristic replicilor de pe scenă. Au căzut totuşi foarte frumos.

Ambii kubazi piuiră ceva despre podele alunecoase, încălţăminte neadecvată şi accidente nefericite.

Miliţienii mârâiră.

Mace se lăsă pe vine în faţa lor. Palma lui dreaptă se rezema pe patul armei Power 5.

– Ar fi regretabil, dacă un blaster s-ar declanşa din cauza unui defect, rosti el. Că mai aluneci, că mai cazi... sigur că da, este jenant. Te loveşti şi te doare, însă peste o zi sau două, îţi revii. Dar dacă s-ar fi declanşat blasterul vreunuia dintre voi, când a căzut...? înălţă din umeri. În cât timp îţi revii din moarte?

Miliţianul scund începu să replice ceva veninos. Celălalt îl întrerupse cu altă scatoalcă.

– Te-am scanat, mormăi el. Dă-i drumul.

Mace se ridică.

– Îmi amintesc o vreme când oraşul ăsta era cu adevărat plăcut.

Îşi aruncă sacul pe umăr şi ieşi în după-amiaza tropicală toridă.

Trecu pe sub un indicator îndoit şi ruginit, fără să ridice ochii.

Pe indicator scria: BUN SOSIT ÎN PELEK BAW.

*

Chipuri...

Chipuri încruntate. Chipuri reci. Flămânde sau bete. Pline de speranţe. Calculate. Disperate.

Chipuri de pe stradă.

Mace mergea cu un pas în urma şi în dreapta şefei celulei Contrainformaţiilor Republicii, menţinându-şi mâna dreaptă în apropierea patului armei Merr-Sonn. La miezul nopţii, străzile continuau să fie ticsite. Haruun Kal nu avea sateliţi naturali; străzile erau iluminate cu revărsările luminii dinspre taverne şi terasele localurilor. Felinarele stradale – stâlpi înalţi şi hexagonali din durbeton cu benzi luminescente pe toate feţele – se ridicau la fiecare douăzeci de metri pe ambele laturi ale străzii. Spoturile lor galbene erau înconjurate de umbre negre; a intra pe una dintre străduţele

lăturalnice însemna să fii şters din existenţă.

Şefa celulei CIR era o femeie voinică, cu obrajii rumeni, cam de vârsta lui Mace. Conducea cafebaia Platoul Verde, care combina o baie comună cu un restaurant, şi avea destul succes în nordul capitalei. Nu se oprea din vorbit. Mace nici măcar nu începuse s-o asculte.

Forţa îl împungea cu ameninţări din toate direcţiile: de la vuietul vehiculelor de sol cu roţi, care se mişcau aleatoriu prin străzile ticsite, până la evantaiul de beţe-de-moarte din pumnul unui adolescent. Miliţieni în uniforme se fuduleau, mergeau ţanţoş sau uneori pur şi simplu pozau, umflându-şi piepturile în simularea durităţii, caracteristică amatorilor înarmaţi. Cu tocurile armelor deschise... Cu carabinele blaster rezemate în şold... Mace văzu fluturându-se o mulţime de arme, văzu oameni îmbrânciţi, văzu nenumărate priviri intimidatoare şi ameninţătoare, ca şi glume grosolane specifice străzii; de fapt, nu văzu nicăieri menţinerea păcii şi armoniei. Când o rafală de blaster răsună la câteva străzi depărtare, nimeni nu întoarse măcar capul.

Pe de altă parte, aproape toţi se holbau la Mace.

Chipuri de miliţieni: oameni sau fiinţe atât de asemănătoare cu oamenii, încât nu puteau fi deosebite de aceştia. Îl priveau pe Mace, vedeau doar un korun în veşminte extraplanetare şi ochii lor deveneau reci ca de moarte. Goi. Măsurători. După o vreme, toţi ochii ostili seamănă între ei.

Mace rămase alert şi se concentră asupra proiectării unei aure puternice de tipul „Nu vă băgaţi peste mine”.

S-ar fi simţit mai în siguranţă în junglă.

Chipuri de pietoni: rotogoale umflate de băutură de faliţi gata să fure ceva mărunţiş. Un wookiee grizonat de la nas până la piept se împingea epuizat în hamul său, în vreme ce trăgea o ricşă-taxi pe două roţi, îndepărtând cu o mână puştii de pe stradă şi apăsând-o pe cealaltă pe centura cu bani. Chipuri de prospectori de junglă: cu cicatrice de fungi pe obraji, cu arme de ambele părţi ale trupului.

Chipuri de tineri: copii mai mici decât fusese Depa în ziua când devenise padawana lui, oferindu-i lui Mace fleacuri la „preţuri speciale” fiindcă le „plăcea de el”.

Mulţi dintre ei erau korunnai.

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

Sigur că da. Vino-n oraş. Viaţa-i uşoară în oraş. Nu există pisici-de-liane. Nu există căpuşe-sfredelitoare. Nici liane-de-bronz sau văgăunile-morţii. Nu trebuie să dai la lopată bălegar de ierboşi, nu trebuie să cari apă, nu trebuie să ai grijă de puii de akk. În oraş sunt bani mulţi. Tot ce trebuie să faci este să vinzi asta sau să înduri aia. Ce vinzi de fapt? Tinereţea ta. Speranţele tale. Viitorul tău.

Oricine care simpatizează cu separatiştii ar trebui să petreacă nişte zile în Pelek Baw. Să afle pentru ce luptă de fapt Confederaţia.

Noroc că Jedi nu se înjosesc la ură.

*

Flecărelile şefei de celulă ajunseseră cumva la subiectul paravanului ei. Femeia se numea Phloremirlla Tenk, „dar spune-mi Fior, scumpule, toţi îmi zic aşa”. Mace reveni cu atenţia la pălăvrăgeala ei.

– Ce naiba, oricine mai are nevoie de un duş când şi când. De ce să nu-ţi speli şi hainele în acelaşi timp? Aşa că toţi vin la mine. Am parte de proji, korno... tot ce vrei. Am parte de vârfurile miliţiei şi separatiştilor... mai exact, aveam parte până s-au retras. Am de toţi. Am bazine. Am şase saune diferite. Am duşuri private, unde poţi căpăta apă, alcool, probi, sonice, tot ce vrei – am chiar şi nişte recordere, ca să obţinem realmente mizeriile de care avem nevoie. Ai fi uluit dacă ai vedea despre ce ajung să discute unii dintre ofiţerii ăştia de miliţie, singuri într-o saună. Înţelegi ce vreau să spun?

Era spionul cel mai guraliv pe care-l cunoscuse vreodată. Când în cele din urmă se opri pentru a-şi trage răsuflarea, Mace i-o spuse.

– Da, ciudat, nu-i aşa? Cum crezi c-am supravieţuit în afacerea asta timp de douăzeci şi trei de ani? Dacă vorbeşti atât de mult ca mine, oamenii au nevoie de mai mult timp să-

şi dea seama că de fapt nu spui niciodată nimic.

Poate că era stresată. Poate că adulmeca ameninţarea care fumega pe străzile acelea. Unii credeau că pot ţine pericolele la distanţă, pretextând că sunt în siguranţă.

– Am treizeci şi şapte de angajaţi. Numai cinci lucrează în contrainformaţii. Toţi ceilalţi sunt lucrători reali. Ha! Câştig de două ori mai mulţi bani din cafebaie decât am economisit în douăzeci şi trei de ani de serviciu. Asta nu-nseamnă c-ar fi aşa greu de făcut, dacă-nţelegi ce vreau să spun. Ştii cât câştigă un pensionar clasa 17? Jalnic! Patetic. Cât câştigă un Jedi în ziua de azi? Măcar vă plătesc? Fac prinsoare că oricum nu-i destul. Ei sunt încântaţi de mizeria aia că Serviciul este propria sa răsplată, nu? Mai ales când este vorba despre serviciul altora. Fac prinsoare!

Pregătise deja o echipă care să-l ducă spre interiorul platoului. Şase bărbaţi cu armament greu şi o şeniletă cu aburi aproape nouă.

– Par niţel neciopliţi, dar sunt toţi băieţi buni. Mercenari, dar de-ncredere. Au petrecut ani buni în tufişuri. Doi dintre ei sunt korno sută la sută. Se pricep să-i ia pe indigeni, ştii?

Din motive de securitate, îl ducea ea însăşi la întâlnirea cu ei.

– Cu cât porneşti mai repede, cu atât mai fericiţi vom fi amândoi. Nu-i aşa? N-am dreptate? Taxiurile sunt inutile la momentul ăsta din zi. Ai grijă la chestiile din rigole... o să-ţi treacă prin cizme ca prin brânză. Hei, fii atent, vierme! Nu ştii că pietonii au prioritate? Da? Ei bine, maică-ta mănâncă muci de hutt!

Tropăia pe stradă, legănând energic din braţe.

– Auzi, ştii că Jedi asta a ta este căutată, nu? Ai vreo modalitate prin care s-o scoţi de pe planetă?

Mace avea la dispoziţie crucişătorul Halleck, aflat în stare de alertă în sistemul Ventran cu douăzeci de navete de desant înarmate şi un regiment de clone. Se mulţumi să răspundă:

— Da.

Altă rafală de focuri blaster cântă la una sau poate două străzi depărtare, presărată cu păcănituri sacadate, mai seci

decât blasterele. Hor se întoarse prompt la stânga şi se îndepărtă pe stradă.

– Hopa! Pe-aici... ştii, e bine să te ţii departe de tulburările stradale. S-ar putea să nu fie nimic decât o revoltă legată de mâncare, dar nu poţi să ştii niciodată. Ce-s pocnetele alea? Să fiu eu dug, dacă nu-s aruncătoare de proiectile! Poate că-i acţiunea unuia dintre grupurile alea de gherilă pe care le conduce Jedi a ta... mulţi korno au aruncătoare de proiectile şi proiectilele ricoşează. Detest armele astea, dar sunt uşor de întreţinut. După o zi sau două petrecută în junglă, blasterul nu-ţi mai trage, pe când un aruncător bun, dacă-l ştergi şi-l ungi, te ţine toată viaţa. Luptătorii de gherilă au noroc cu ele, deşii necesită foarte mult antrenament... ştii, proiectilele sunt balistice. Trebuie să calculezi traiectoria mintal. Să fiu a naibii, aş prefera oricând un blaster.

O notă nouă se alătură focurilor de blastere: mai profundă şi repetată, trummtrummtrummtrumm. Mace se strâmbă peste umăr. Părea să fie un soi de repetor uşor, un T-21 sau poate un Merr-Sonn Thunderbolt.

Armament de calibru militar.

– Ar fi bine, spuse el, dacă am putea ieşi de pe stradă.

– Nu, nu – nu te teme, îl asigură femeia, încăierările astea nu ţin niciodată prea mult.

Mace se gândea însă de acum cât de repede şi-ar fi putut scoate sabia de lumină din sacul de voiaj.

Schimbul de focuri se intensifică. I se alăturară glasuri: răcnete şi ţipete. Furie şi durere. Părea tot mai puţin o revoltă, cât mai degrabă o înfruntare armată.

Chiar dinapoia colţului din faţă, fulgere alb-incandescent ţâşniră pe strada perpendiculară. Alte salve de blastere ţiuiră în urma lor. Lupta se extindea şi devenea un potop care ar fi putut să se reverse peste ei dintr-o clipă în alta. Mace privi peste umăr; pe strada aceasta nu zărea decât mulţime şi vehicule de sol, totuşi miliţienii începuseră să devină alerţi, verificându-şi armele şi îndreptându-se către fundăturile şi străzile laterale. Dinapoia lui, Fior rosti:

– Vezi? Fii atent! De fapt, nici nu ţintesc în ceva. Acum,

dac-o să trecem pur şi...

Fu întreruptă de bufnet ce răsună ca un plescăit obscen. Mace auzise de prea multe ori zgomotul acela: vapori supraîncălziţi de o salvă de mare energie care explodau prin ţesut organic viu. O lovitură de blaster care nimerise o fiinţă vie. Se întoarse către Fior şi o văzu împleticindu-se în cerc, ca un beţiv, vopsind pavajul cu sânge. În locul braţului ei stâng mai exista doar o masă de carne zdrenţuită de mărimea pumnului. Restul braţului nu se mai zărea nicăieri.

– Ce? Ce? făcu femeia.

Mace plonjă pe stradă. Se rostogoli şi se ridică, izbind-o cu umărul în articulaţia şoldului. Impactul o dărâmă peste el; o luă în braţe, se întoarse şi sprintă spre colţ. Fulgere strălucitoare de salve blaster sfârâiră invizibile, însoţite de pocnetele de degete ale unor proiectile hipersonice. Mace ajunse la adăpostul sărăcăcios al colţului şi o întinse pe femeie pe trotuar, lipită cât mai mult de zid.

– Nu se poate aşa ceva...

Viaţa se scurgea prin ciotul distrus al umărului. Deşii pe moarte, Fior continua să vorbească. Un murmur indistinct.

– Nu-i adevărat. Nu poate fi adevărat. Bra... braţul meu...

În Forţă, Mace putea percepe artera ei brahială sfâşiată; utilizând Forţa, pătrunse în umărul femeii şi strangulă artera. Sângele încetini la nivelul unui şiroit leneş.

– Uşurel...

Îi ridică picioarele pe sacul lui de voiaj, pentru a menţine curgerea sângelui spre creier.

– Încearcă să fii calmă. Poţi să supravieţuieşti.

Nişte cizme tropăiră pe permatonul dinapoia lui: o grupă de miliţieni sprinta către ei.

– Vin ajutoare. (Se apleacă mult peste ea.) Spune-mi punctul de întâlnire şi parola de recunoaştere pentru echipă.

– Ce? Ce spui?

– Ascultă-mă! Încearcă să te concentrezi, înainte să intri în stare de şoc. Spune-mi unde găsesc echipa care mă va duce în interior şi care este parola pentru identificare.

– Nu... nu-nţelegi... nu poate fi adevărat...

– Ba da. Este adevărat. Concentrează-te. De tine depind vieţi. Spune-mi punctul de întâlnire şi parola.

– Dar... dar... nu-nţelegi...

Miliţienii dinapoia lor se opriră cu zgomot.

– Tu! Korno! Îndepărtează-te de femeie!

Mace privi peste umăr. Erau şase. În postura de tragere. Felinarul stradal din spatele lor le încercuia chipurile cu umbre întunecate. Gurile înnegrite de plasmă ale ţevilor îl fixau.

– Femeia este rănită. Grav. Fără îngrijire medicală, va muri.

– Tu nu eşti medic, spuse unul dintre ei şi-l împuşcă.

DELICTE CAPITALE

Avu timp suficient pentru a se familiariza cu camera de interogatorii.

Patru metri pe trei. Blocuri de durbeton presărate cu pietriş, ale căror plane de fracturare scânteiau ca mica. De la înălţimea brâului până la tavan, pereţii fuseseră zugrăviţi cândva în culoarea fildeşului îmbătrânit. Podeaua şi partea de jos a pereţilor avuseseră verdele kelpului-rătăcitor. Ceea ce rămăsese de pe urma zugrăvelilor se jupuia acum în petece tivite de mucegai.

Scaunul imobilizator în care se afla Mace era într-o stare mai bună. Brăţările de la încheieturi erau reci şi dure şi nu le putea percepe nici o slăbiciune; legăturile de la glezne se afundau albicioase în pielea cizmelor. Placa pectorală abia îi permitea să răsufle.

Nu existau ferestre. O bandă luminescentă proiecta o lumină galben-pal dinspre îmbinarea unui perete cu plafonul. Cealaltă era moartă.

Uşa se găsea îndărătul lui. Durerile ar fi fost prea mari, dacă s-ar fi răsucit s-o vadă. Masa de duroţel din centrul încăperii era îndoită pe alocuri şi împestriţată de rugină... cel puţin, Mace credea că era rugină. Spera că era rugină. De

partea cealaltă a mesei se afla un scaun de lemn, cu spătarul curbat uzat de folosinţă.

Vesta şi cămaşa îi erau zdrenţuite la umăr, unde lovise prima salvă. Dedesubt, pielea se vedea pârlită şi umflată cu o vânătaie înnegrită. Reglată la nivelul de paralizie, salva de abia îi străpunsese epiderma, dar şocul rafalei de vapori îl lovise ca o măciucă. Îl izbise şi-l răsucise. Pulsaţia pe care o simţea în ţeastă denota că cel puţin o salvă îi atinsese partea laterală a capului. Nu şi-o amintea.

Nu-şi amintea de altfel nimic între acea primă împuşcătură şi momentul în care se trezise în scaunul imobilizator.

Aşteptă. Aşteptă mult timp.

Era însetat. Cumva, presiunea neplăcută pe care o simţea în vezica urinară îi sporea durerea de cap.

Studierea încăperii şi aprecierea rănilor nu-i putea ocupa însă tot timpul. Restul timpului şi-l petrecu rederulând în mintea moartea lui Fior.

Ştia că era moartă. Nu se putea altfel. Nu putuse trăi mai mult de un minut sau două după ce miliţienii îl ameţiseră; în absenţa Forţei cu care el strangulase artera brahială, urma să-şi piardă tot sângele în câteva secunde. Ar fi zăcut pe trotuarul murdar, privind în sus spre stelele diminuate de luminile oraşului în timp ce ultimele fărâme ale conştiinţei ei s-ar fi întunecat, s-ar fi estompat şi în cele din urmă ar fi dispărut din existenţă.

Din nou şi din nou, auzi bufnetul plescăit. Din nou şi din nou, o purtă pe umăr la adăpost. Şi-i opri hemoragia. Şi încercă să vorbească cu ea. Şi fu împuşcat de oameni despre care crezuse că-i veneau în ajutor.

Moartea femeii îl pătrunsese, îi intrase adânc sub coaste. Îl rodea pe dinăuntru: un focar micuţ de infecţie care creştea pe măsură ce treceau orele în odaia aceea, până ce devenea un abces pulsatoriu. Durere, greaţă şi sudoare. Frisoane.

O febră a minţii.

Nu fiindcă el ar fi fost responsabil pentru moartea ei. Îl rodea pentru că nu era.

Habar nu avusese că ea avea să intre în traiectoria unei

salve de blaster. Forţa nu-i oferise nici cel mai vag indiciu în privinţa respectivă. Nici urmă de presentiment... sau, mai degrabă, nici un fel de indiciu că toate presentimentele pe care le avusese urmau să se îndrepte spre ceva mult, mult mai teribil.

Nimic. Absolut nimic. Asta era ceea ce-l îmbolnăvea.

Ce se întâmplă cu un Jedi când nu mai poate să aibă încredere în Forţă?

Oare asta o afectase şi pe Depa?

Îşi alungă gândul acela din minte. Reveni cu atenţia asupra câmpului vizual, focalizându-se să catalogheze cele mai mărunte detalii ale temniţei. Până nu avea să vadă cu ochii lui, îşi repetă cu înverşunare, îi datora prezumţia de nevinovăţie. Asemenea îndoieli nu erau demne de Depa. Şi nici de el. Continuau totuşi să se infiltreze din nou, indiferent cât de concentrat ar fi fixat vopseaua mâncată de mucegai de pe pereţi.

... Ştiu că crezi că mi-am pierdut minţile. Nu este aşa. Ceea ce mi s-a întâmplat este mult mai rău.

... Mi le-am recăpătat...

El o cunoştea. O ştia. O cunoştea până în măduva oaselor. Până în adâncul tainelor inimii ei. Îi ştia visele cele mai dragi şi speranţele cele mai îndepărtate şi mai ceţoase. Nu putea fi implicată în masacre de civili. Sau de copii...

... nimic nu este mai periculos decât un Jedi devenit finalmente raţional...

Ea nu putea face aşa ceva.

Dar pe măsură ce secundele deveniră ore, certitudinea din capul lui deveni găunoasă, apoi disperată. Ca şi cum ar fi încercat să se autoconvingă în legătură cu ceva despre care ştia că era greşit.

Simţi uşa dindărătul său deschizându-se. O briză umedă îi linse ceafa. Paşi intrară şi tălpile răsunară în lateral, iar el se răsuci ca să privească: aparţineau unui bărbat uman micuţ, dolofan, purtând o uniformă kaki de miliţie improbabil de bine scrobită, ţinând seama de căldură şi de umezeală. Bărbatul purta o valijoară cu margini etanşe, acoperită în piele tăbăcită. Îşi îndepărtă din ochi o şuviţă de păr umed de

culoarea aluminiului şi-i surâse amabil lui Mace.

– Nu, te rog. (Indică din mână către uşă.) Poţi să te uiţi...

Răsucindu-se şi mai mult, Mace putu să vadă coridorul îndărătul scaunului său. În capătul îndepărtat se aflau doi miliţieni cu chipuri ferme, cu carabinele blaster aţintite spre faţa lui.

Se încruntă. Poziţia era neobişnuită pentru nişte paznici.

– Este destul de clar?

Bărbatul îl ocoli pe Mace, apropiindu-se de masă, fără să se interpună în linia de foc şi-şi deschise valiza.

– Mi s-a spus că ai suferit un mic şoc. Să avem grijă să nu devină fatal, de acord?

Forţa îi arătă pe corpul moale o duzină de locuri în care o singură lovitură ar fi schilodit sau ucis. Bărbatul acesta nu era un luptător, totuşi energia radia din el în toate direcţiile: era un om important. Mace nu descoperi în el o ameninţare directă, ci doar un pragmatism voios.

– Nu eşti vorbăreţ? Nu te învinuiesc. Perfect! Mă numesc Geptun şi sunt şeful securităţii pentru districtul capitalei. Prietenii mă numesc Lorz. Tu îmi poţi spune domnul colonel Geptun.

Aşteptă, purtând acelaşi surâs indiferent şi plăcut. După câteva secunde, oftă.

– Ei bine, ştim cine sunt eu. Şi ştim cine nu eşti tu.

Deschise capacul identikitului lui Mace.

– Nu eşti Kinsal Trappano. Bănuiesc că nici corellian. Interesantul trecut de aici nu-ţi aparţine. Contrabandist... Pirat ocazional... Vânzător de armament... Etcetera şi aşa mai departe.

Se aşeză în scaunul de lemn, îşi încrucişă degetele şi-şi propti mâinile pe pântece. Îl privi pe Mace cu acelaşi surâs plăcut. În tăcere. Aşteptându-l să spună ceva.

Mace l-ar fi putut lăsa să aştepte zile la rând. Fără instruire Jedi, nici un om nu poate înţelege cu adevărat ce înseamnă răbdarea. Depa se afla însă pe planetă. Undeva... Făcea ceva... Cu cât dura mai mult până ajungea la ea, cu atât putea să facă mai multe. Decise să vorbească.

O victorie măruntă pentru el, gândi Mace. Nici un fel de

pierdere din partea mea.

– Care sunt capetele de acuzare împotriva mea?

– Depinde. Ce ai făcut?

– Oficial.

Geptun strânse din umeri.

– Nu există nici o acuzaţie scrisă. Deocamdată.

– Atunci de ce sunt reţinut?

– Te interogăm.

Mace înălţă o sprânceană.

– Oh, da. Te interogăm, îi făcu Geptun cu ochiul. Da, da. Sunt un interogator foarte bun.

– Nu mi-ai pus nici măcar o singură întrebare.

Celălalt zâmbii ca o pisică-de-liane somnoroasă.

– Întrebările sunt ineficiente. În cazul tău, inutile.

– Trebuie să fii realmente bun, comentă Mace, ca să-ţi fi dat seama de asta fără să fi întrebat nimic.

În loc de răspuns, Geptun introduse mâna în valijoara îmbrăcată în piele de animal şi scoase sabia de lumină a lui Mace.

Învelişul baghetei luminescente fusese înlăturat şi urmele adezivului se distingeau negre pe suprafaţa metalului. O cântări în mână, zâmbind.

– Iar tortura ar fi probabil tot o irosire de timp, nu?

Aşeză sabia de lumină şi o învârti ca pe o sticlă aşezată orizontal. Mace îi putea percepe rotirea în Forţă; putea simţi exact ce ar fi însemnat s-o atingă cu mintea, s-o ridice, s-o activeze şi s-o repeadă asupra colonelului Geptun, să-l ucidă ori să-l ia prizonier, sau să reteze legăturile ce-l reţineau în scaunul imobilizator...

O lăsă să se rotească.

Cei doi paznici înarmaţi din capătul îndepărtat al coridorului căpătau sens.

Rotirea sabiei deveni tot mai lentă, încetini şi se opri treptat, cu emiţătorul îndreptat asupra sternului său.

– Cred că asta înseamnă că te indică pe tine, comentă Geptun.

Un truc abil. Mace îl cercetă din nou. Colonelul îi suportă privirea inexpresiv.

– Geptun, zise Mace, ar putea fi un nume korun.

– Şi chiar este, recunoscu vesel colonelul. Bunicul din partea tatei a ieşit din junglă acum vreo şaptezeci de ani. Asta, hm, nu se discută. Înţelegi... Nu în societatea civilizată.

– Mai aveţi aşa ceva pe aici? O societate „civilizată”?

Geptun strânse din umeri.

– Numele meu reprezintă un handicap doar minor. Poate că tocmai urma aceea de sânge korun este ceea ce mă face prea mândru ca să-l schimb.

Mace încuviinţă mai mult pentru sine, decât pentru celălalt. Dacă bărbatul avea destulă influenţă în Forţă pentru a controla rotirea sabiei de lumină, ar fi putut cu uşurinţă să aibă capacitatea de a-şi camufla intenţiile. Îşi revizui estimarea de ameninţare din partea lui de la nivelul „redus” la nivelul „necunoscut”.

– Ce doreşti de la mine?

– Mda. Asta-i adevărata întrebare, nu? Există mai multe lucruri pe care le-ai putea face pentru mine. Ai putea, să zicem, să fii un salt impresionant în cariera mea. Un cavaler Jedi? Pentru cei interesaţi, până şi simplele tale mormăieli Jedi ar putea fi valoroase. Am capturat un ofiţer inamic, nu? Confederaţia m-ar putea răsplăti frumuşel pentru tine. De fapt, chiar ştiu c-ar face-o. Ba poate chiar să-mi acorde o medalie. (Lăsă capul pe un umăr şi-l privi amuzat dintr-o parte.) Nu pari îngrijorat de o asemenea posibilitate.

Dacă ar fi intenţionat să-l predea pe Mace separatiştilor, Geptun n-ar mai fi fost aici. Mace aşteptă. În tăcere.

– Din păcate, suspină colonelul după un moment, nu sunt implicat politic. Mă gândesc însă că există altceva ce ai putea să faci pentru mine.

Mace continuă să aştepte.

– Ei bine, uite cum văd eu lucrurile. Am aici un Jedi. Probabil unul important, deoarece l-am capturat lângă cadavrul şefei planetare a Contrainformaţiilor Republicii. Îi făcu iarăşi cu ochiul lui Mace. Oh, da, Phloremirlla şi cu mine eram prieteni vechi. Eram prieteni de prea mult timp ca să ne despartă deosebirile politice, înţelegi?

– Sunt convins că ar fi mişcată de evidenta ta suferinţă.

Geptun îl ascultă fără să clipească. Surâsul nici măcar nu-i tresări.

– Tragic. După atâţia ani petrecuţi în atâtea locuri periculoase, să fii retezată de o salvă rătăcită. Victime colaterale. Un simplu pieton. Totuşi, nu s-ar putea spune că era inocentă, nu?

Era posibil, reflectă Mace, să ajungă să-l urască realmente pe bărbatul acela.

– Dacă oamenii tăi nu m-ar fi împuşcat, ea ar mai fi trăit.

Geptun chicoti.

– Dacă oamenii mei nu te-ar fi împuşcat, n-aş fi avut plăcerea tovărăşiei tale în seara asta.

– Plăcerea respectivă a meritat preţul vieţii prietenei tale?

– Asta rămâne de văzut.

Privirile lor se încrucişară pentru o clipă. Mace văzuse şopârle cu ochi mai expresivi. Şopârle prădătoare.

Îşi revizui iarăşi estimarea de ameninţare din partea lui. Cu un nivel mai sus.

Geptun se foi în scaun, aidoma cuiva care caută o poziţie cât mai confortabilă după un prânz copios.

– Să revenim la acest Jedi despre care vorbeam. Eu cred că acest Jedi este de asemenea o persoană destul de capabilă. Ba poate chiar periculos în mod activ. Deoarece se potriveşte ca descriere cu un individ care a rupt oasele a doi dintre cei mai buni oameni ai mei.

– Aceia au fost oamenii tăi cei mai buni? Îmi pare rău.

– Şi mie, maestre Jedi. Şi mie. În sfârşit... în mod inevitabil, m-am întrebat oare ce misiune ar putea aduce un Jedi important şi periculos ca tine pe micuţa şi primitiva noastră planetă Haruun Kal? Este greu de crezut că ai străbătut atâta distanţă, doar pentru a comite o agresiune măruntă asupra unor ofiţeri care menţineau ordinea. M-am întrebat dacă nu cumva misiunea ta ar putea avea o legătură cu alt Jedi. Unul care pare că bântuie prin interiorul platoului, efectuând tot soiul de acţiuni deloc caracteristice pentru Ordinul Jedi. Cum ar fi uciderea civililor. S-ar putea ca misiunea ta să aibă vreo legătură cu acel Jedi!

– Şi dacă ar avea?

Geptun îşi înclină scaunul pe spate şi-l privi pe Mace peste curbele obrajilor săi plinuţi.

– Îl vânăm pe acel Jedi de destul timp. Ba chiar am pus o recompensă pentru prinderea lui. O recompensă mare. Este posibil ca dacă cineva ar, hm-m-m... rezolva actuala mea problemă cu acel Jedi, să mă simt pe deplin compensat. S-ar putea chiar să nici nu-mi pese de răsplata aceea despre care discutam mai devreme.

– Înţeleg.

– Poate că înţelegi. Sau poate că nu. Asta-i problema: nu mă pot decide.

Mace aşteptă.

Geptun suspină iritat şi reveni cu toate cele patru picioare ale scaunului pe podea.

– Nu eşti un om cu care se conversează uşor.

Observaţia nu necesita o replică, aşa încât Mace tăcu.

– Vezi? Exact ce-ţi spuneam. În sfârşit... Presupun că am nevoie de un mod prin care să-mi uşurez îndoielile, înţelegi? În cazul acesta sunt chiar la răspântie – pot să apuc în oricare dintre direcţii. Mi-ar plăcea răsplata aceea. Da, mi-ar plăcea realmente. Ţinând totuşi seama de posibilitatea de a opta, aş prefera să fie soluţionată, ă-ă-ă, problema mea Jedi din interiorul platoului... deşii nu sunt convins că-i decizia cea mai bună pe care aş putea s-o iau în clipa asta. Este vorba despre viitorul meu. Oscilez. Înţelegi? Şovăi. Am nevoie de o asigurare cât de mică. Nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să spun?

Mace pricepu în cele din urmă despre ce anume discutau.

– Cât de mare ar trebui să fie asigurarea aceea?

Ochii lui Geptun sclipiră la fel de mat ca şi planele de fractură ale pietrişului din pereţi.

– Zece mii.

– O să-ţi dau patru.

Geptun se strâmbă la el. Mace rămase privindu-l; chipul său ar fi putut să fie dăltuit în piatră.

– Te pot ţine aici foarte mult timp...

– Trei mii cinci sute, spuse Mace.

– Mă insulţi. Ce vrei să spui, că nu merit nici măcar să te târguieşti cu mine?

– Tocmai ne târguim. Trei mii două sute cincizeci.

– Sunt rănit, Jedi...

– Vrei să spui, Maestre Jedi, îl corijă Mace. Trei mii.

Geptun se întunecă la faţă, dar după o clipă irosită încercând să privească la fel de ferm ca Mace Windu – o tentativă zadarnică; clătină din cap şi ridică iarăşi din umeri.

— Trei mii. Bănuiesc că trebuie să mai şi cedăm. Oftă, continuând:

— La urma urmelor, suntem în război.

*

Îl eliberară în zori.

Mace coborî treptele tocite de piatră ale scării din faţă de la Ministerul Justiţiei. Norii cirrus de înaltă altitudine de peste Umărul Bunicului însângerau zorii. Felinarele stradale păliseră. Strada din faţă continua să fie aglomerată şi agitată.

Maestrul Jedi purta sacul de voiaj peste umăr şi blasterul legat de coapsă. Sabia de lumină se găsea într-un buzunar interior al vestei, ascunsă sub braţul stâng.

Se afundă în mulţime şi se lăsă purtat de curentul acesteia.

Nenumărate chipuri trecură pe lângă el, privindu-i ochii cu curiozitate sau indiferenţă. Cotigile zdrăngăneau. Muzica se revărsa dinspre uşi deschise şi şopotea din playere personale. La răstimpuri, vuietul masiv al şeniletelor sileau mulţimile să se desfacă în două; în astfel de momente, atingerea trupurilor nefamiliare îi făcea pielea ca de găină. Miros de sudoare umană combinată cu cel al urinei de yuzzem şi cu izul de mosc al togorianilor. Simţi mireasma inconfundabilă a glandelor coatelor de t’landa til şi fumul frunzelor de portaak care se prăjeau peste focuri de lammas şi se putu doar minuna, vag, cât de extraterestru i se părea totul. Desigur, în cazul acela, extraterestrul era Mace.

Nu avea habar ce ar trebui să facă în continuare.

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

Ar fi trebuit să pornesc deja spre Depa. Aş fi putut să merg la cafebaia Platoul Verde, pentru a relua contactul cu agenţii Contrainformaţiilor Republicii existenţi pe planetă. Aş fi putut să-mi angajez propria mea echipă; deşii mita pentru Geptun a golit contul lui „Kinsal Trappano” – acesta nu conţine niciodată mai mult de câteva mii de credite; contul respectiv este monitorizat de Consiliul Jedi. În funcţie de solicitări, vor fi adăugate fonduri noi. N-ar fi fost greu de procurat o şeniletă, iar străzile erau ticsite cu indivizi cu aspect periculos, care ar fi fost doritori să se angajeze. Aş fi putut să fac multe alte lucruri.

În loc de aşa ceva, m-am lăsat purtat de curentul mulţimilor.

Am descoperit că mi-era teamă. Mă temeam să nu comit altă greşeală.

Sentimentul este nefamiliar. Până la Geonosis, n-am înţeles cu adevărat că aşa ceva ar fi fost măcar posibil.

În Templu învăţăm că unica greşeală reală pe care o face vreodată un Jedi este de a înceta să se mai încreadă în Forţă. Jedi nu „îşi fac socoteli”, nici nu „stabilesc un plan”. Asemenea acţiuni sunt opusul noţiunii de Jedi. Noi lăsăm Forţa să curgă prin noi şi-i urmăm curenţii spre pace şi dreptate. Cea mai mare parte a instruirii Jedi implică a învăţa să ne încredem în instinctele noastre, în sentimente, nu în intelect. Un Jedi trebuie să înveţe să „non-gândească” o situaţie, să „non-acţioneze”, să devină un recipient gol pe care Forţa să-l umple cu înţelepciune şi acţiune. Simţim adevărul atunci când încetăm să-l analizăm. Forţa acţionează prin noi, atunci când renunţăm la orice efort. Un Jedi nu decide. Un Jedi are încredere.

Cu alte cuvinte: nu suntem instruiţi să gândim. Noi suntem instruiţi să ştim.

Dar pe Geonosis, ştiinţa noastră ne-a înşelat aşteptările.

Haruun Kal m-a învăţat deja că tragedia judecării greşite care a fost Geonosis n-a însemnat un eveniment izolat. Se poate repeta.

Se va repeta.

Nu ştiu cum să-i pun capăt.

Venirea mea aici, singur, avea sens... dar dintr-un punct de vedere raţional, iar raţiunea este înşelătoare. A merge eu însumi după Depa mi se pare corect... însă nu mă mai pot încrede în impresiile mele. Umbra pogorâtă asupra Forţei ne întoarce instinctele împotriva noastră.

Nu ştiam ce să fac şi nu ştiam cum să decid ce să fac.

Existau totuşi instincte care aveau prea puţină legătură cu instruirea Jedi. Pe unul dintre acelea îl urmă Mace, atunci când, simţind un ghiont în umăr, Salut, amice, se întoarse şi nu văzu pe nimeni.

Ghiontul sosise prin Forţă.

Scană o mare de feţe, capete şi fum de şenilete. Pavilioane inerte deasupra cafenelelor, de pe care se scurgeau picături în aerul umed. O cotigă trasă de un ierboş acoperit cu pete neregulate de scabie. Conducătorul agita un electropalpator.

– Două credite, oriunde în oraş. Două credite!

Un yuzzem cu ochii înceţoşaţi de alcool pufni în apropiere. Era înhămat la o ricşă-taxiuri pe două roţi. Se răsuci în hamuri şi smulse un om de pe capră, ridicându-l deasupra capului cu o mână enormă, în timp ce cealaltă etala gheare curbate periculos. Mârâitul său se traducea: N-ai bani? Nici o problemă. Mi-este foame.

Alt ghiont...

De data aceasta, Mace îl întrezări. Mulţimea se despică aleatoriu ca fumul şi-i îngădui să vadă la o sută de metri depărtare pe stradă: un korun subţirel, având mai puţin de jumătate din vârsta maestrului Jedi, cu piele mai întunecată şi purtând tunica maro şi pantalonii din ţesătură deasă a unui ghoshin din junglă. Mace zări un fulger rapid de dinţi albi şi ochi surprinzător de albaştri, apoi tânărul korun se întoarse şi se îndepărtă pe stradă.

Ochii aceia surprinzători... oare îi mai văzuse vreodată? Pe stradă, poate în noaptea anterioară, cam în momentul răscoalei...

Mace porni după el.

Avea nevoie de o direcţie. Aceasta părea promiţătoare.

*

În mod limpede, tânărul korun dorea să-l urmeze; de fiecare dată când mulţimile se închideau între ei şi Mace îl pierdea, alt îndemn al Forţei îi îndrepta ochii în direcţia cuvenită.

Gloata avea propriul ei ritm. Cu cât Mace încerca să avanseze mai rapid, cu atât întâlnea mai multă rezistenţă: coate, umeri, şolduri, ba chiar unul sau două braţe de modă veche proptite în piept, însoţite de aprecieri neprietenoase referitor la stilul lui de mers şi propuneri de a-i completa lacuna aceea din educaţie. La toate, le răspundea simplu:

– Nu cred că vrei să te lupţi cu mine.

Nu se sinchisi niciodată să accentueze vorbele acelea cu Forţa; căutătura ochilor săi era suficientă.

Un tânăr mai surescitat nu replică nimic, ci decise să comunice prin intermediul unui upercut violent direcţionat spre nasul lui Mace. Maestrul Jedi înclină cu gravitate din cap, ca şi cum s-ar fi plecat politicos, şi pumnul tânărului se zdrobi în osul frontal al craniului ras al lui Mace. Pentru o clipă, se gândi să-i ofere un sfat prietenesc tânărului agitat despre virtuţile răbdării, non-violenţei şi comportamentului civilizat – sau cel puţin o critică blândă la adresa loviturii stângace; dar agonia de pe faţa acestuia când îngenunche, strângând la piept articulaţiile fracturate ale degetelor, îi readuse în minte una dintre maximele lui Yoda, „Lecţiile cele mai puternice fără cuvinte sunt învăţate”, aşa încât se mulţumi să strângă din umeri cu un gest de scuză şi trecu mai departe.

Apăsarea mulţimilor îi confrunta urmărirea cu legea randamentelor descrescătoare: Mace nu se putea apropia de tânărul korun fără să atragă şi mai multă atenţie şi, posibil, să rănească numeroşi pietoni insuficient de politicoşi. Uneori, când korunul arunca o privire în urmă, i se părea că detecta o umbră de surâs, dar se afla prea departe pentru a-l putea descifra: era oare un zâmbet încurajator? Prietenos? Doar politicos? Maliţios?

Prădător?

Korunul coti pe o stradă mai îngustă şi mai întunecoasă,

încă adumbrită de urmele nopţii. Aici mulţimile lăsaseră loc unei perechi de yarkora, care dormeau după orgia nocturnă, unul în braţele celuilalt, periculos de aproape de o băltoacă de vomă, şi de trei-patru femei balawai în vârstă, care se aventuraseră pentru a mătura pavajul din faţa locuinţelor lor. Ritualul lor matinal se întrerupse la apropierea lui Mace. Strânseră puternic măturile în mâini, îşi potriviră basmalele care le prindeau puţinul păr ce le mai rămăsese şi-l priviră în tăcere.

Când trecu, una dintre ele scuipă în apropiere de picioarele lui.

În loc să-i răspundă, Mace se opri. Aflat acum departe de străzile principale şi de vuietul permanent al vocilor, paşilor şi roţilor, putea să audă un zgomot nou în dimineaţă, slab dar distinct: un zumzet subţire şi ascuţit, care pulsa neregulat, legănându-se ca o bărcuţă pe o mare leneşă.

Un elevator repulsor. Poate chiar mai multe.

Ecourile de pe strada mărginită de clădiri făceau ca sunetul să răsune din toate direcţiile. Nu sporea totuşi în intensitate. Iar când receptă alt ghiont de Forţă din partea Zâmbăreţului aflat în faţa sa şi avansă, zumzetul nu se diminuă.

De partea cealaltă a clădirilor, se gândi Mace. Merge în paralel cu mine.

Poate că erau swoopere. Sau motospeedere. Nu era oricum un speeder de teren, deoarece elevatoarele sale repulsoare ar fi bâzâit o singură notă. Ele nu pulsau, atunci când vehiculul se legăna în sus şi în jos.

Totul începea să se focalizeze.

Îl urmă pe Zâmbăreţ printr-un labirint de străzi care se răsuceau şi se bifurcau. Unele erau zgomotoase şi aglomerate; cele mai multe erau tăcute, neexistând decât conversaţii murmurate şi fâşâiturile cauciucurilor din polimer ale bicicletelor. Acoperişurile se aplecau de sus şi etajele superioare se căutau reciproc, eclipsând dimineaţa într-un singur ciob albastru şi îngust deasupra penumbrei permanente.

Străzile întortocheate deveniră ulicioare încâlcite. După

un colţ, Zâmbăreţul dispăru.

Mace se trezi într-o curte interioară micuţă, având cel mult cinci metri pătraţi. La interior nu exista nimic, doar pubele masive, din care se revărsau gunoaiele. Tobogane pentru deşeuri se reliefau ca nişte vene pe faţadele inexpresive ale clădirilor din jur; ferestrele cele mai de jos se aflau la zece metri înălţime şi erau acoperite cu grilaje de sârmă. Mult deasupra, pe marginea unui acoperiş, ochii ageri ai lui Mace distinseră o cicatrice de cărămidă mai curată: probabil că Zâmbăreţul urcase iute pe o funie, apoi o trăsese după el, anulându-i posibilitatea de a-l urma.

În unele graiuri, un asemenea loc era numit fundătură.

Un loc perfect pentru o capcană.

În sfârşit..., gândi Mace.

Începuse să se întrebe dacă nu cumva se răzgândiseră.

Rămase în curte, cu spatele către străduţa prin care intrase şi-şi deschise mintea.

În Forţă, îi simţea sub forma unor câmpuri energetice.

Patru sfere de maliţie precaută peste care se suprapunea freamătul anticipaţiei: se aşteptau la o vânătoare de succes, dar nu-şi asumau riscuri. Doi rămăseseră în urmă, la capătul îndepărtat al străduţei, pentru a asigura acoperire şi forţe de rezervă. Ceilalţi doi avansau tăcuţi, cu armele pregătite, aşteptând să tragă de la distanţa cea mai mică. Mace putea simţi spoturile de ţintire ale armelor lor lunecându-i fierbinţi peste piele, ca nişte gândaci de lavă aridusiani pe sub veşminte.

Zumzetul elevatorului repulsor se ascuţi şi-şi preciză direcţia: deasupra, în ambele părţi. Bănuia că erau motospeedere. Îşi extinsese perceperea în Forţă pentru a le prelua şi simţise ameninţarea accentuată a armelor puternice de sus, iar swooperele erau rareori înarmate. Fiecare avea câte un ocupant. Se deplasau în afara razei vizuale, peste marginile clădirilor, pentru a asigura foc încrucişat.

Lucrurile începeau să devină interesante.

Mace simţi doar o anticipaţie caldă. După o zi de nesiguranţe şi înşelătorii, după ce-şi menţinuse cu insistenţă paravanul, oferise mite şi îngăduise bătăuşilor să plece, de

abia aştepta să aibă parte de oxigen într-o confruntare fizică directă, lipsită de complicaţii.

Apoi însă surprinse tonul propriilor sale gânduri şi suspină.

Nici un Jedi nu era perfect. Toţi aveau defecte împotriva cărora se luptau zilnic. Puţinele defecte personale ale lui Mace erau binecunoscute tuturor cavalerilor Jedi care-i erau apropiaţi; el nu şi le tăinuia. Dimpotrivă – o parte a măreţiei specifice lui Mace era tocmai faptul că îşi putea recunoaşte în mod deschis slăbiciunile şi că nu se temea să solicite ajutor pentru a le soluţiona.

Defectul său aplicabil în cazul de faţă era faptul că îi plăcea să se lupte. Lucrul acesta, pentru un Jedi, era deosebit de periculos.

Iar Mace era un Jedi deosebit de periculos.

Cu disciplină mintală riguroasă, îşi înfrână anticipările şi decise să negocieze. Dacă-i convingea să nu-l atace, le putea salva vieţile. Şi păreau să fie profesionişti; poate că ar fi putut pur şi simplu să le plătească pentru informaţia pe care o dorea.

În loc de a-i bate pentru a o obţine.

În clipa când ajunse la decizia aceea, cei dinapoia lui ajunseră la distanţa optimă pentru deschiderea focului. Într-adevăr, profesionişti: fără un cuvânt, aţintiră armele şi încărcături gemene de plasmă focalizate ţâşniră spre spinarea lui Mace.

Chiar şi cel mai bine antrenat ţintaş uman are o întârziere de minimum un sfert de secundă între decizia de a trage şi apăsarea pe trăgaci. Afundat în Forţă, Mace putu simţi deciziile acelea chiar înainte să fie luate – sub forma unui ecou din viitorul său.

Înainte ca degetele lor să fi putut măcar tresări, el intră în acţiune.

Până ce salvele de blaster parcurseseră un sfert din distanţă, Mace se rotise, deschizându-şi vesta, prin chiar viteza mişcării. Până ce salvele parcurseseră jumătate din distanţă, Forţa îi adusese sabia de lumină în mână. La trei sferturi din distanţă, lama lui se extinse şi când salvele de

blaster ajunseră la el, nu întâlniră carne şi os, ci o cascadă continuă, lungă de un metru, de energie vie, violet.

În mod reflex, Mace trimise salvele înapoi spre atacatori... dar în loc să ricoşeze din lamă, salvele se prelinseră pe lângă ea, atingându-i coastele şi izbiră o pubelă dinapoia sa, care bubui, se îndoi şi vibră ca un clopot fisurat.

S-ar putea totuşi să am necazuri, îşi spuse Mace.

Înainte ca gândul să i se fi putut forma complet în minte, cei doi agresori (o parte îndepărtată, raţională a creierului maestrului Jedi îl informă că amândoi erau oameni) îşi trecură armele pe foc automat. O jerbă orbitoare de salve umplu fundătura.

Mace se azvârli într-o parte şi făcu o tumbă prin aer. Un fulger îi atinse fluierul piciorului, proiectându-l înapoi şi transformându-i tumba într-o cădere; totuşi reuşi să aterizeze ghemuit la adăpostul colţului interior al fundăturii. Îşi privi piciorul: salva nu-i străpunsese pielea cizmei.

Nivel paralizant, înţelese. Profesionişti care mă doresc viu.

În timp ce se străduia să perceapă ce ar putea încerca agresorii în continuare, observă că lama lui emana o lumină straniu de decolorată. Mult prea decolorată.

Chiar pe când stătea ghemuit, holbându-se la ea în fundătura cu pereţi înalţi, lama păli mai mult, licări şi se stinse.

Iar necazurile astea s-ar putea să fie serioase, îşi spuse.

Sabia de lumină se descărcase.

– Nu-i posibil, şuieră. Nu-i...

Simţi un ghem în măruntaie când pricepu.

Geptun.

Îl subestimase. Corupt şi lacom, da. Prost? Evident, nu.

— Jedi!

Fusese un glas de bărbat dinspre stradă: unul dintre ţintaşi.

– Haide să cădem la pace, de acord? Nu-i nevoie să ne rănim.

„Ce bine ar fi dacă ai spune adevărul”, gândi Mace.

– Avem tot felul de arme asupra noastră, Jedi. Nu numai

blastere, ci şi grenade cu gelatină, nytinită şi plase paralizante.

Deocamdată nu folosiseră însă nimic din toate acelea. Erau mercenari, decise Mace. Poate vânători de recompense. În nici un caz miliţieni. Grenadele cu gelatină lipicioasă şi gazele soporifice erau scumpe; o salvă de blaster nu costa aproape nimic. Prin urmare, economiseau câteva credite.

În acelaşi timp, îi acordau timp să se gândească. Iar el era pe punctul de a-i face s-o regrete.

– Vrei să ştii ce mai avem?

Mace îi putea distinge clar zâmbetul superior.

– Priveşte în sus, Jedi...

Peste marginile acoperişurilor de deasupra, perechea de motospeedere se ridică legănat şi piloţii cu ochelari integrali se conturară pe fundalul albastru. Paletele frontale direcţionale împrăştiară scânteile de oglinzi ale răsăritului de soare peste pavajul curţii interioare. Tunurile blaster de dedesubtul lor îl încadrară pe Mace cu ţevi pârlite de plasmă. Era complet expus focului lor încrucişat... dar ele nu trăgeau.

Mace încuviinţă în gând. Îl doreau viu. O singură lovitură din partea tunurilor şi ar fi trebuit să-i răzuiască trupul cu şpaclul şi mopul.

Asta nu însemna însă că tunurile nu erau utilizate: o salvă a speederului aflat mai în faţă desprinse o bucată de mărimea unui tors din peretele de lut ars, la doi metri deasupra sa. Bucăţi şi aşchii se revărsară peste el, îl zgâriară şi-l trântiră la pământ.

Sudoarea îi şiroia pe piele şi simţi miros de sânge: se zgâriase. Restul era prea neaşteptat pentru a şti cât de rău avea să fie. Se târî prin năruituri şi plonjă înapoia unei pubele. Zadarnic: pilotul speederului trase în partea opusă a pubelei şi şocul îl izbi pe Mace îndeajuns de puternic pentru a-l face să-şi piardă răsuflarea.

Împuşcat. Şocat. Tăiat. Lovit. Fără sabie.

Haruun Kal îl făcea bucăţele şi nu trecuse nici o zi de când era pe planetă.

– Perfect!

Se ridică şi-şi răşchiră degetele peste pubelă, astfel încât

să fie văzute de piloţii speederelor. Lăsă sabia de lumină descărcată să se legene, atârnând de inel pe degetul mare.

– Perfect: ies. Nu trageţi.

Speederul din faţă se apropie doar puţin, când el îşi făcu apariţia dinapoia pubelei, cu braţele în aer. Celălalt speeder rămase în urmă, pentru a-l acoperi de sus. Mace se îndreptă spre capătul străduţei, inspiră profund şi ieşi de după colţ. Cei doi ţintaşi îşi părăsiră fără grabă poziţiile: unul dinapoia unei pubele, iar celălalt din nişa unei intrări. Cei doi care-i acopereau îşi menţinură poziţia în colţurile îndepărtate ale celuilalt capăt al străzii.

– Sunteţi destul de buni, comentă Mace. Printre cei mai buni pe care i-am văzut vreodată.

– Mulţumim, răspunse unul dintre ei.

După voce, el vorbise şi mai devreme. Probabil era conducătorul lor.

Zâmbetul îi era mai puţin prietenos decât tonul. Atât el, cât şi partenerul lui purtau blastere cu pat rabatabil, sprijinite în încheietura cotului. Cei din capătul străduţei aveau arme cu ţevi duble, blastere combinate cu ceva de calibru mai mare: lansatoare de grenade sau blastere cu focalizare largă, speciale pentru înăbuşirea tulburărilor publice.

– Din partea unui Jedi ca tine, bănuiesc că asta-i o laudă cu totul deosebită.

– În tot cazul, aţi venit bine pregătiţi.

– Exact. Acum, dă-ne blasterul ăla, da? Frumos şi încetişor.

Încet – foarte încet – îşi trecu sabia de lumină în mâna stângă şi apropie mâna dreaptă de mânerul lui Power 5.

– Aş vrea să-mi pot aminti de câte ori au venit după mine echipe ca a voastră. Nu numai în fundături. Pe străzi. În grote... Pe stânci... în cale de cargoboturi... Docuri uscate... Orice vă trece prin minte.

– Iar acum ai fost prins. Pune blasterul jos şi trimite-l cu piciorul la amicul meu de aici.

— Piraţi... Vânători de recompense... Tribali... Găşti...

Mace parcă pălăvrăgea cu nişte prieteni vechi, când se plânse:

– Înarmaţi cu tot ce vă puteţi imagina, de la detonatoare termale la topoare de piatră. Iar uneori, doar cu ghearele şi cu dinţii.

Agresorul tăcut se aplecă după Power 5. Ţeava blasterului său coborî. Mace făcu un pas la stânga. Cel care vorbea ajunsese în linia de foc a celor doi din spatele său.

Mace pătrunse în Forţă şi străduţa se cristaliză în jurul său: o reţea de planuri de fractură, linii de stres şi vectori de mişcare. O nestemată cu defecte şi fisuri care-i legau pe vorbitor şi pe partenerul său, cei doi ţintaşi din capătul îndepărtat, motospeederele şi piloţii lor, clădirile înalte de douăzeci de metri din ambele părţi...

Şi pe Mace.

Nici un punct de implozie pe care-l putea distinge nu l-ar fi scos din situaţia aceasta. Asta nu-nseamnă că n-o să ies, gândi el. Atât doar că nu va fi uşor. Sau garantat.

Sau măcar probabil.

Inspiră profund, pentru a se linişti.

Nu avu nevoie de mai mult de o răsuflare. Dacă Forţa avea să-i aducă moartea aici, era pregătit.

– Acum sabia de lumină, vorbi mercenarul.

– Sunteţi mai bine pregătiţi decât cei mai mulţi, spuse Mace echilibrându-şi sabia pe palmă. Dar ca toţi ceilalţi, aţi uitat unicul echipament care v-ar fi de fapt util.

– Serios? Care anume?

Glasul lui Mace deveni rece, iar ochii şi mai reci.

– O ambulanţă.

Zâmbetul conducătorului încercă să se transforme într-un chicotit, dar se topi destul de repede: privirea fixă a lui Mace aparţinea unei zone lipsite de umor.

Legănă uşor blasterul.

– Sabia de lumină. Imediat!

– Sigur că da, i-o aruncă Mace. Prinde-o.

Sabia lui descrise un arc prelung. În Forţă, îi simţi pe toţi relaxându-se infim... o diminuare uşoară a apăsării pe trăgace... o destindere vagă a concentrării clocotind de adrenalină. Se relaxau, fiindcă el era acum neînarmat.

Fiindcă nici unul dintre ei nu înţelegea ce era o sabie de

lumină.

Mace începuse să-şi construiască sabia pe când era padawan. În ziua când atinsese prima dată metalul, visa deja sabia aceea de trei ani; şi-o imaginase atât de complet, încât existase în mintea lui, perfectă în toate detaliile. Construirea ei nu fusese o – creare, ci o actualizare: el luase realitatea mintală şi-i conferise materialitate. Obiectul din metal şi nestemate, din fascicul de particule şi pilă energetică, era doar o expresie; adevărata lui sabie de lumină exista numai în acea parte a Forţei pe care Mace o denumea mintea lui.

Sabia de lumină nu era o armă. Armele pot fi confiscate sau distruse. Armele erau entităţi unitare. Mulţi oameni chiar le botezau.

Mace nu ar fi dat un nume sabiei sale, tot aşa cum nu ar fi dat un nume mâinii sale. El nu mai era băiatul care-şi imaginase forma sabiei cu patruzeci şi unu de ani în urmă şi nici sabia nu era identică cu acea primă imagine din visurile băiatului în vârstă de nouă ani. Cu fiecare pas nou în înţelegerea sa tot mai profundă a Forţei şi a locului său în ea, îşi reconstruise sabia de lumină. O refăcuse. Ea crescuse o dată cu el.

Sabia lui reflecta tot ce ştia el. Tot ce credea.

Tot ce era.

De aceea nu avu nevoie nici de efort, nici de gând pentru a prinde în Forţă mânerul sabiei care se rostogolea prin aer şi a o propulsa ca pe un glonţ.

Sabia ţipă prin aer şi mânerul ei îl lovi pe conducătorul atacatorilor între ochi cu un pocnet sec, precum cel scos de o piatră care izbeşte lemnul. Impactul îl trânti pe bărbat, inconştient sau mort înainte să fi atins solul. Mâinile lui zvâcniră pe blaster care revărsă energie. Prin Forţă, Mace împinse doar puţin ţeava blasterului pentru a-l lovi pe partenerul conducătorului şi a-l trimite zvârcolindu-se pe pământ; o dirijă după aceea mai în sus şi rafalele de energie mestecară un arc de bucăţi din pereţi înainte de a lovi paletele direcţionale ale motospeederului aflat deasupra şi îndărătul lui şi a-i imprima o spirală dezordonată, care-l făcu pe pilot să-i dedice toată atenţia şi să nu se mai gândească

defel la armamentul său.

Ţevile duble ale celor doi mercenari din capătul străduţei tuşiră, dar Mace se găsea deja în mişcare; ajutat de Forţă, sări pieziş şi atinse zidul cinci metri mai sus, apoi se propulsă spre zidul opus, suind şi schimbând întruna direcţia, dintr-un perete în altul, descriind un zigzag către acoperişuri în mijlocul unei furtuni de salve blaster.

Cu întârziere, grenadele detonară dedesubt: gelatina albă ca saliva se revărsă în fundătură, învolburând norul purpuriu de gaz anesteziant nytinită, însă Mace se afla deja mult deasupra zonei în care armele acelea aveau vreun efect. Sări peste buza acoperişului plat din olane de lut ars, iar acolo erau oameni...

Acoperişul era ticsit cu tărgi pline de olane, recipiente cu permacit lichid şi suluri de prelate, care poate că aveau scopul de a crea o izolare împotriva ploilor iernii... dar care acum deveniseră camuflaje pentru minimum doi bărbaţi.

Ascunşi îndărătul prelatelor, aceştia erau invizibili vederii, dar Mace îi percepea în Forţă sub forma fiorilor de adrenalină şi autocontrolului disperat necesar pentru a-şi păstra nemişcarea. Martori inocenţi? Muncitori care reparau acoperişul, fuseseră prinşi în mijlocul schimbului neaşteptat de focuri şi se ascundeau pentru a scăpa cu viaţă? Rezerve ale echipei de asalt?

Mace nu era convins că avea să supravieţuiască pentru a afla răspunsul.

Înainte de a fi putut ateriza pe acoperiş, pilotul celuilalt speeder îi intersectă traiectoria cu o jerbă de rafale blaster pentru a-l intercepta. O deviere cu Forţa îl opri, însă imediat după ce atinsese acoperişul, pilotul lansă spre picioarele lui o grenadă cu detonare la impact. Mace se întinse în Forţă şi îndepărtă grenada de el şi de oamenii ascunşi, dar salva tunului răpăi asurzitor o linie de ţigle sfărâmate şi găuri fumegând, care se îndrepta direct către ei.

Aşa încât Mace sări spre ea.

O propulsare ascendentă amplificată de Forţă îl ridică peste rafală şi-i transformă saltul într-o tumbă răsucită care-l aduse în picioare cu spatele la masivul coş comun ce se ridica

din centrul acoperişului. Coşul se cutremură sub impactul salvelor de tun din partea opusă. În Forţă, Mace simţi cum celălalt speeder descrie un cerc pentru a-i ocoli ascunzătoarea.

Găurile de tun din acoperiş, gândi el. Salvele făcuseră găuri neregulate, suficient de mari pentru a plonja prin ele. Dacă ar fi putut coborî printr-una în clădire...

Coşul era cu numai un metru mai înalt decât Mace şi maestrul Jedi sări în vârful lui. Salvele de tun loviră în lutul ars la soare al coşului, suind spre picioarele sale. Înainte să fi putut zări o gaură în acoperiş destul de mare pentru a se azvârli prin ea, coşul se înclină şi începu să se surpe.

Se strădui cu disperare să-şi regăsească echilibrul. Un bărbat strigă:

‒ Windu! La mulţi ani!

Mace întrezări cu coada ochiului prelata care se dădu în lături, ochii albaştri şi dinţii albi, apoi ceva zbură prin aer, rostogolindu-se către el...

Avea vag forma unei grenade cryoban, dar când Mace se întinse în Forţă pentru a-i devia traiectoria, o recunoscu; semnătura ei îi era la fel de familiară ca şi sunetul vocii lui Yoda.

Era o sabie de lumină.

Era sabia Depei.

În loc s-o devieze, Mace o trase spre el... şi prin Forţă, o simţi, o simţi pe Depa, ca şi cum ar fi stat lângă el şi l-ar fi prins de mână. Mânerul sabiei îi atinse palma.

În fulgerul verde al lamei Depei, situaţia arăta cu totul altfel.

Restul luptei nu dură nici cinci secunde.

Speederul de deasupra redeschise focul şi Mace făcu un pas în lateral, lăsând Forţa să mişte sabia. Salvele de blastere ricoşară din arteziana de energie şi distruseră celula energetică a speederului, trimiţându-l spre sol, la capătul fundăturii. Korunul cu ochi albaştri ‒ Zâmbăreţul care-l adusese aici – şi celălalt bărbat care stătuseră ascunşi sub prelate aveau aruncătoare de proiectile cu foc automat pe care le trecură peste marginea acoperişului, acoperind

fundătura şi străduţa de dedesubt cu o perdea letală de gloanţe.

Alţi doi korunnai ieşiră la iveală pe acoperişul de vizavi. Unul avea un aruncător de proiectile şi flăcările ţâşniră la gura ţevii sale. Celălalt – o korună voinică, cu piele deschisă la culoare şi păr roşcovan – rămase în picioare, cu tălpile depărtate şi un Mer-Sonn Thunderbolt masiv proptit în interiorul cotului, mitraliind fundătura cu salve urlătoare de pachete focalizate de particule.

Al doilea pilot nu păru încântat de răsturnarea situaţiei; ambală speederul şi vui peste acoperişuri, îndepărtându-se. Zâmbăreţul îşi roti arma şi ţinti spatele pilotului... dar înainte de a fi putut deschide focul, vehiculul făcu o tumbă prin văzduh, se rostogoli fără control şi se izbi de peretele unei clădiri îndepărtate la viteza de aproape două sute de kilometri pe oră.

Zâmbăreţul făcu un semn din braţ şi korunnaii încetară să mai tragă.

Liniştea bruscă ţiui în urechile lui Mace.

– A fost amuzant, nu? Zâmbăreţul rânjii către el şi-i făcu cu ochiul. Haide, Windu, zi pe bune dacă nu te-a-ncălzit niţel?

Mace sări pe acoperiş şi coborî lama Depei în poziţie neutră.

– Cine eşti?

– Tipu' care ţi-a scos fundul din foc. Haide, omule! Miliţienii o să apară dintr-o clipă-n alta.

Korunnaii aflaţi de cealaltă parte a fundăturii lunecau deja pe funii subţiri spre sol. Zâmbăreţul şi prietenul său agăţară de buza acoperişului gheare ce păreau făcute din liane-de-bronz lustruite şi lăsară în jos frânghii. Prietenul său îşi puse aruncătorul în spate şi trecu peste margine.

Mace se încruntă spre coloana de fum care se înălţa din gaura căscată pe care al doilea motospeeder o lăsase în clădirea aflată la câteva străzi mai departe. Zâmbăreţul îi zări privirea şi chicoti.

– Mă topesc după fungii ăştia – i-au halit sistemul electronic de control. M-au scutit de o încărcătură.

– Sper doar că nu era nimeni acasă, murmură maestrul

Jedi.

– Aşa-i, gândeşte-te ce mizerie ar fi făcut. Zâmbăreţul îi oferi iarăşi surâsul lui larg şi sclipitor de alb. Nu te mai gândi la identificarea cadavrelor, da? Hai s-o frigem de-aici.

Mace se uită către el.

– Am senzaţia, vorbi fără grabă, că noi doi n-o să fim prieteni.

– Vreau să-ţi spun că mi se rupe inima de durere. Zâmbăreţul prinse o funie în mâini şi-i făcu semn: Rapid, Windu! Ce vrei, invitaţie specială? Flori şi o cutie de bomboane?

Cascada sabiei Depei le iluminase feţele amândurora în culoarea razelor de soare văzute în junglă.

– Ceea ce vreau, rosti Mace, este să-mi spui ce făceai cu sabia asta.

– Sabia de lumină? (Ochii albaştri scânteiară de foc nebunesc.) Asta-i scrisoarea mea de recomandare, zise el şi dispăru sub buza acoperişului.

JUNGLĂ CONTRA JUNGLĂ

Mace rămase pe acoperiş, privind în sclipirea de smarald a sabiei Depei. Fie că ea i-o dăduse Zâmbăreţului, fie că el o luase de la cadavrul Depei. Mace speră că era vorba despre prima variantă.

Cel puţin, credea că aşa spera.

Depa pe care o cunoştea el... oare şi-ar fi împrumutat sabia de lumină? Ar fi renunţat, fie şi temporar, la o parte a propriei ei persoane?

Ceva îi spunea că nu fusese tocmai un Acord de Loialitate.

După câteva secunde, eliberă plăcuţa de activare. Lama se reduse şi dispăru, lăsând în urmă numai izul de ioni. Strecură mânerul în buzunarul interior al vestei. Nu intră uşor;

mânerul era acoperit cu un strat subţire şi cleios, care avea o aromă erbacee.

Era un fel de răşină vegetală, lipicioasă, care-i rămăsese şi pe palmă.

Clătină din cap, examinându-şi mâna. După aceea suspină. Strânse din umeri. Poate că era momentul să se oprească de a mai aştepta ca lucrurile de pe planeta aceasta să aibă vreun sens.

Se aplecă peste marginea acoperişului. Pe străduţă se zăreau patru trupuri, plus pilotul care zăcea printre resturile speederului său în fundătură. Dacă-l socotea şi pe cel care se izbise de clădire, fuseseră toţi.

Zâmbăreţul şi korunnaii jefuiau rapid şi eficient cadavrele.

Maxilarele lui Mace se încleştară. Unul dintre morţi – poate conducătorul – avea o tăietură largă, cu margini sângerânde, de sub o ureche până sub cealaltă.

Cineva îi retezase beregata.

O greutate rea se adună în pieptul lui Mace. Unele lucruri aveau totuşi sens, iar sensul acestora îi ridica stomacul în gură.

Forţa nu-l anunţa de vreun semn de remuşcări din partea celor de jos; poate că violenţa de aici era atât de recentă, încât ecourile ei sufocau asemenea subtilităţi. Sau poate că acela care o făcuse nu se simţea deloc vinovat.

Iar ucigaşii aceştia erau principala lui speranţă – poate unica speranţă – de a ajunge la Depa.

În acelaşi timp, nu putea pur şi simplu lăsa situaţia aşa.

Altă lecţie a lui Yoda îi reveni în minte: Când toate opţiunile par greşite, alege înfrânarea.

Mace porni să coboare pe funie.

Zâmbăreţul îl examină din cap până în picioare.

– Ştii în ce hal eşti? Scoate-ţi cămaşa. (Se aplecă şi trase o mintrusă medicală de la centura unui cadavru.) Aici trebuie să existe vreun spray-pansament...

Mace îl prinse de braţ.

– Noi doi, îi spuse, trebuie să ne redefinim relaţia.

– Hei... au, ce?

Zâmbăreţul încercă să se elibereze şi constată că strânsoarea lui Mace era comparabilă cu gheara de andocare a unui cargobot.

– Hei!

– Am pornit cu stângul, zise Mace. Trebuie să facem o ajustare. Crezi c-o putem reuşi în mod paşnic?

Ceilalţi korunnai se opriră din jefuit. Se ridicară în picioare şi feţele li se întunecară, când se răsuciră spre Mace şi Zâmbăreţ, legănându-şi armele în mâini. Degetele lunecară prin gărzile trăgacelor.

– Nu-i o idee bună, comentă Mace. Pentru nimeni dintre cei implicaţi.

– Auzi, uşurel cu braţul, da? S-ar putea să mai am nevoie de el...

Strânsoarea lui Mace se intensifică.

– Spune-le ce facem.

– Vrei să renunţi la strânsoarea asta care-mi rupe osul? glasul Zâmbăreţului se subţiase şi pe buza superioară îi apăruseră broboane de sudoare. Care-i treaba, îţi place atât de mult braţul meu, încât vrei să-l iei acasă cu tine?

– Asta nu-i strânsoarea mea de rupt oase. Asta-i strânsoarea care te avertizează să nu faci prostii. (O mai spori doar atât cât să obţină un icnet de durere printre buzele Zâmbăreţului.) Vom trece la strânsoarea de rupt oase peste vreo zece secunde.

– Dac-o iei aşa...

– Spune-le ce facem.

Zâmbăreţul îşi răsuci gâtul pentru a privi peste umăr spre ceilalţi korunnai.

– Băieţi, rosti el slab, staţi cuminţi, da? Noi, ă-ă-ă... ne redefinim relaţia.

– Paşnic.

– Da, paşnic.

Cei trei korunnai lăsară armele să le atârne în banduliere şi reveniră la jefuirea cadavrelor.

Mace îi dădu drumul. Zâmbăreţul îşi masă braţul, părând iritat.

– De fapt, ce anume te-a deranjat?

– Nu m-ai atras într-o capcană. Te-ai folosit de mine ca să-i atragi pe ei într-o capcană.

– Alo, Căpitane Isteţ, citeşte ultimul buletin de presă: asta n-a fost o capcană.

Mace se încruntă.

– Atunci, cum i-ai spune?

– A fost o ambuscadă, pufni Zâmbăreţul. Care-i treaba, nu vă-nvaţă bazica la şcoala Jedi?

– Ştii că nu te-am plăcut din clipa când ne-am întâlnit?

– Asta-i expresia Jedi pentru mulţumesc tare mult că mi-ai salvat fundul cu sabie de lumină cu tot! Pfui! (Clătină din cap, prefăcându-se întristat.) Deci care-i treaba? Ce te-a enervat?

– Aş fi preferat, rosti ferm Mace, să-i fi capturat vii.

– La ce bun?

Mace se gândi că întrebarea aceea era corectă în Pelek Baw. Pentru a-i preda autorităţilor? Care autorităţi? Geptun? Poliţiştii care terorizau în vestiarele duşurilor probiotice? Inspiră adânc.

– Ca să-i interogăm.

– Ce mai vrei să ştii?

Vorbise roşcata cea voinică, înarmată cu Thunderbolt. Ridicase ochii către Mace, rămânând ghemuită lângă un cadavru. Accentul ei era specific înălţimilor Platoului.

– Uite-i. Şase balawai nenorociţi. S-a zis, cu ei. Case de korunnai n-o să mai ardă. Cirezi n-o să mai măcelărească, copii n-o să mai omoare copii, femei n-o să mai...

Nu termină fraza, dar Mace putu citi ultimul cuvânt în fumul de ură care-i înnoura ochii. Îl putu simţi în furia şi tulburarea care pulsau dinspre ea în Forţă. Putea bănui destul de bine prin ce trecuse; în Forţă, putea să perceapă cum o făcuse să simtă – îngreţoşată de dispreţ, atât de rănită în inimă, încât nu-şi putea îngădui sentimente. Chipul i se înmuie pentru o clipă, dar îl înăspri iarăşi. Instinctiv, ştiu că roşcata nu dorea milă. Ea nu era victima nimănui.

Dacă ar fi văzut cât de mult o compătimea, l-ar fi detestat.

De aceea, preferă să coboare glasul, vorbind blând şi cu respect:

– Înţeleg. Întrebarea mea rămâne totuşi: cum sunteţi siguri că oamenii aceştia au făcut asemenea lucruri?

– Balawai, atunci.

Rostise cuvântul ca şi cum ar fi scuipat o bucată de carne putredă.

Aceştia erau oamenii pe care Depa îi trimisese după el? Greutatea rea din pieptul său îşi sporea apăsarea.

Se îndepărtă de Zâmbăreţ şi deschise degetele spre sabia sa, care zăcea lângă cadavrul cu beregata tăiată. Mânerul descărcat sări de pe sol în mâna lui.

– Ascultaţi-mă! Toţi!

Simpla autoritate din vocea lui le atrase ochii şi le păstră privirile atente.

– Cât timp sunt alături de voi, le spuse, nu veţi mai ucide pe nimeni. Aţi înţeles? Dacă încercaţi s-o faceţi, vă voi opri. Dacă nu voi reuşi...

Muşchii îi jucară în lungul maxilarelor şi încheieturile degetelor i se albiră pe mânerul sabiei. Ameninţarea mocnită îi ardea calmul din ochii negri.

– Dacă nu voi reuşi, vorbi printre dinţi, vă voi răzbuna victimele.

Zâmbăreţul scutură din cap.

– Alo, bună ziua, domnu'! Poate n-ai observat, dar aici suntem în război. Te-ai prins?

În depărtare, un şuierat subţire spori în intensitate până la volumul unui zbieret. Alte fluierături i se alăturară, crescând atât în volum, cât şi în stridenţă. Sirenele unor unităţi de miliţie ce se apropiau. Zâmbăreţul se întoarse către camarazii săi.

– Clopoţelul de sfârşitul recreaţiei, copii. Pe cai!

Korunnaii lucrau rapid, curăţind cadavrele de truse medicale, raţii alimentare, cartuşe cu gaze pentru blastere. Credite... Cizme...

– Spui că-i război, rosti Mace, dar aceştia n-au fost soldaţi.

– Poate că nu, da-n tot cazul au nişte echipamente de

mâna-ntâi, nu? Zâmbăreţul ridică o armă cu ţeavă dublă şi privi apreciativ prin cătare. Foarrrte drăgălaşe. Cum altfel să obţinem chestii d-astea? N-aş zice că nenorocita voastră de Republică ne trimite ceva.

– Şi merită preţul vieţilor lor?

– Pfui! Nu eşti niţel cam critic? Parcă de-abia ţi-am scos fundu' din foc. Un simplu mulţumesc n-ar fi tocmai deplasat...

– Voi, replică Mace încruntat, mi-aţi pus „fundu'" pe foc. Şi nu v-aţi grăbit deloc să-l scoateţi de acolo.

Deşii tonul îi rămase ironic, ochii Zâmbăreţului se înăspriră.

– Windu, eu nu te cunosc. Ştiu însă cine ar trebui să fii. Ea vorbeşte tot timpul despre tine. Ştiu ce ar trebui să fii capabil să faci. Dacă ei ar fi fost în stare să te captureze...

— Da?

Capul celuilalt se mişcă un centimetru spre dreapta: echivalentul korun al ridicării din umeri.

– I-aş fi lăsat s-o facă. Vii... sau ce faci?

*

Pelek Baw rămânea în urmă dincolo de geamurile opacizate ale vehiculului de teren. Acesta rula pe roţi toroidale mari făcute din răşina unui arbore băştinaş şi folosea stinghii curbate din lemn drept arcuri. Şoferul era nativ, un korun de vârstă mijlocie cu reţeaua cataractei acoperindu-i un ochi şi cu dinţii stricaţi, pătaţi în roşu de mestecatul scoarţei thyssel neprelucrate. Mace şi korunnaii stăteau înapoia lui, în cabina pentru pasageri.

Mace ţinea capul plecat, prefăcându-se absorbit de meşterirea unui adaptor improvizat pentru a-şi reîncărca sabia de lumină de la încărcătoarele energetice ale blasterelor care fuseseră luate de la mercenari. În realitate, nu avea nevoie de atâta atenţie; sabia lui fusese proiectată pentru a putea fi reîncărcată cu uşurinţă. Într-o situaţie de urgenţă, se putea folosi chiar de Forţă şi să activeze o încuietoare ascunsă în interiorul învelişului sigilat ermetic, care deschidea comutarea manuală a pilei energetice. În loc s-o facă, preferă să tragă fire, cu atenţie, de la încărcătoarele

blasterelor şi să pretexteze că le examina indicatoarele de transfer.

În principal era o scuză pentru a menţine ochii aplecaţi.

Primul lucru pe care îl făcuseră korunnaii după pornire fusese să demonteze rapid şi eficient armele capturate, în ciuda spaţiului strâmt şi a călătoriei cu zdruncinături. Mace bănuia că aveau multă experienţă în genul acela de operaţiuni. Toate părţile expuse le frecau cu bucăţi dintr-o răşină maro-portocalie translucidă, despre care Zâmbăreţul spusese că era ambră portaak: un fungicid natural utilizat de FEM pentru a-şi proteja armamentul. Era aceeaşi răşină care acoperea mânerul sabiei de lumină a Depei.

Zâmbăreţul îi întinse lui Mace o bucată.

– Ar fi bine să ţi-o acoperi şi pe a ta. Şi n-ar fi rău să te gândeşti să te înarmezi cu un cuţit. Poate şi c-un pistol cu proiectile. În ciuda ambrei, aici nu te poţi bizui pe armele energetice.

Îi spuse lui Mace să păstreze bucata de ambră şi ridică indiferent din umeri când maestrul Jedi îi mulţumi.

Zâmbăreţul se numea Nick Rostu. Se prezentase în vehiculul de teren, în timp ce acoperea cu spray-pansament tăieturile lui Mace şi-i trata vânătăile, folosind fără milă conţinutul unei truse medicale capturate. Mace îşi amintea un ghosh Rostu, care fusese afiliat pe departe cu ghoshul Windu; faptul că Nick adoptase numele Rostu însemna că era un nidosh: un copil al clanului, un orfan. Ca şi Mace.

Dar nu foarte mult ca Mace.

Spre deosebire de camarazii săi, Nick vorbea bazica fără accent. Şi cunoştea bine oraşul. Probabil că de aceea el părea să fie şeful. Din conversaţia lor, Mace înţelese că Nick îşi petrecuse mare parte din copilărie aici, în Pelek Baw. După copiii korun pe care-i văzuse, maestrul Jedi refuza să-şi permită să-şi imagineze cum fusese copilăria lui Nick.

Fata voinică şi răvăşită emoţional se numea Chalk. Ceilalţi doi korunnai semănau destul de bine pentru a fi fraţi. Cel mai în vârstă, ai cărui dinţi dezvăluiau pete stacojii de thyssel, se numea Lesh. Fratele lui mai mic, Besh, nu vorbea niciodată. Umflătura unei cicatrice unea colţul gurii sale de

urechea dreaptă, iar de la mâna stângă îi lipseau ultimele trei degete.

În vehiculul de teren, discutau între ei în korună. Cu ochii fixaţi asupra mânerului sabiei, Mace nu dădu nici un semn că ar fi înţeles majoritatea spuselor lor; nu mai ştia prea bine koruna – o învăţase în urmă cu treizeci şi cinci de ani standard totuşi se putea descurca, iar Forţa îi oferea înţelegere acolo unde memoria putea da greş. Pălăvrăgeala lor era în principal cam ceea ce s-ar fi aşteptat din partea unor tineri după o luptă: un amestec de Ai văzut când am... şi Pfui, crezusem realmente c-o să..., în vreme ce sortau prin haosul de imagini încărcate de adrenalină care constituiau în mod inevitabil amintirile despre schimbul de focuri.

La răstimpuri, Chalk privea către Mace.

– Ce-i cu Jedi Faţă-de-piatră? îi întrebă pe ceilalţi. Nu-mi place. Când îşi curăţă armele arată la fel ca atunci când le foloseşte. Îmi dă fiori.

Nick ridică din umeri. Ai fi mai fericită dacă ar fi ca Depa? Vezi-ţi de treabă! Şi ţine-ţi gura: ea zicea că el a petrecut câţiva ani prin platoul central. S-ar putea să mai ştie ceva korună.

Unicul răspuns al lui Chalk fusese o strâmbătură tăcută şi rece, care se răsucise ca un cuţit în stomacul lui Mace. Ca Depa...

Ardea de dorinţa de a-l întreba pe Nick ce voise să spună prin cuvintele acelea... totuşi n-o făcu. Nu putea. Nu-i putea întreba despre Depa. Era deja pe jumătate suferind de groaza răspunsului, iar aceasta nu era nici pe departe starea potrivită pentru a-şi întâlni fosta padawană şi a-i examina sănătatea mintală şi morală; avea nevoie de mintea cea mai limpede şi deschisă pe care i-o putea asigura instruirea şi disciplina Jedi. Nu putea să rişte să-şi contamineze percepţiile cu aşteptări, speranţe sau temeri.

Se hurducară şi legănară printr-o parte a oraşului pe care Mace n-o recunoscu: un hăţiş de blocuri cu apartamente din piatră ce se ridicau din prundişul de bordeie cu structură de lemn. Deşii pe aici străzile erau mult mai puţin aglomerate – singurii pietoni erau bărbaţi voinici cu priviri posace şi femei

sperioase care trăgeau cu ochiul din pragurile uşilor sau care erau strânse în grupuri agitate; vehiculul de teren continua să piardă minute preţioase oprindu-se la colţuri şi răspântii, şi aşteptând degajarea drumului în zgomotul infernal al claxonului cu aburi. Ar fi mers mai rapid cu un aerospeeder, dar Mace nu sugerase aşa ceva; pe această planetă, zborul i se părea o acţiune plină de riscuri.

N-ar fi putut afirma totuşi cu certitudine că riscurile ar fi fost mai mari decât petrecerea de timp suplimentar alături de aceşti tineri korunnai. Îl îngrijorau; atingeau suficient Forţa pentru a fi imprevizibili şi manifestau destulă violenţă sălbatică pentru a fi primejdios de puternici.

La toate acestea se adăuga Nick, care, în cazul cel mai bun, era doar parţial întreg la minte.

În fundătură, stând printre cadavre şi cu echipajele de miliţie gonind spre ei, Mace întrebase care le era mijlocul de transport şi de ce nu se grăbeau spre el; nu intenţiona să fie prins în alt schimb de focuri.

– Destinde-te, pufnise Nick. Nici ei n-o doresc. De ce crezi că urlă sirenele alea? Ne anunţă că sosesc.

– Nu încearcă să vă prindă?

– Dac-ar încerca, ar trebui să se lupte cu noi, răspunsese korunul mângâind ţeava lungă a aruncătorului de proiectile ca pe un animal de companie. Crezi c-o vor face?

– Eu aş face-o.

– Foarte bine, dar ei nu sunt Jedi.

– Am observat.

Korunnaii nu se atinseseră de unele arme. Besh ridicase blasterul Power 5 al lui Mace, se încruntase, apoi înălţase din umeri şi-l aruncase înapoi printre leşuri. Mace făcuse un pas pentru a-l recupera, dar Nick îi spusese să nu-şi bată capul cu el.

– Este al meu...

– I-un gunoi, replicase Nick şi-l ridicase. Uită-te!

Îl îndreptase către fruntea lui Mace şi apăsase pe trăgaci.

Mace izbutise să nu tresară. Cu greu...

Un fuior de fum verzui unduise în jos dinspre plăsele.

Nick strânsese din umeri şi azvârlise blasterul pe jos.

– L-au atacat fungii. La fel ca pe motospeederul ăla. Unele circuite din arme au grosimea de numai câţiva nanometri – câţiva spori le pot roade imediat.

– N-a fost amuzant ce ai făcut, comentase Mace.

– Nu la fel de amuzant ca în cazul în care n-aş fi avut dreptate, da? chicotise Nick. Care-i treaba, Windu? Depa zice că ai un umor fantastic.

Printre dinţii încleştaţi, Mace răspunsese:

– Probabil c-a glumit.

În maşină, privise pe rând la korunnai. Nu se putea încrede în nici unul. Deşii nu simţea răutate dinspre ei, nu simţise aşa ceva nici dinspre Geptun. În acelaşi timp percepea înnodată în jurul lor o plasă sufocantă de furie, teamă şi durere.

Korunnaii foloseau Forţa, totuşi nu deţineau instruirea Jedi. Aceştia radiau întuneric, ca şi cum ar fi venit dintr-un univers inversat, în care lumina nu era decât o umbră proiectată de bezna stelelor. Mânia şi durerea lor îl izbeau în valuri, care-i declanşau în inimă armonice rezonante. Fără s-o ştie, atingeau emoţii pe care instruirea de o viaţă a lui Mace în artele Jedi ar fi trebuit să le îngroape.

Iar emoţiile acelea îngropate începeau deja să se mişte ca răspuns...

*

Îşi dădu seama că aici se afla în pericol. Pericole mult mai profunde decât cele simple, de natură fizică.

Stând în vehiculul de teren şi aşteptând ca sabia de lumină să se reîncarce, Mace decise că ar fi trebuit să pună la punct unele lucruri cu tinerii korunnai. Un moment mai bun n-avea să se mai ivească.

– Cred că toţi cei de faţă vorbim bazica, rosti el. Orice fiinţă ar obosi în scurt timp să asculte conversaţii purtate într-o limbă străină.

Ceea ce nu era chiar o minciună.

Chalk îl privi sumbru.

– Aici, bazica este o limbă străină.

– Mi se pare corect, acceptă Mace, totuşi când mă aflu în

tovărăşia voastră, vom vorbi bazica.

– Pfui, ne cam place să dăm ordine, aşa-i? Fără crime, fără jafuri, vorbiţi bazica..., comentă Nick. Cine a zis că tu eşti şeful? Şi dacă nouă nu ne place să facem ce ni se spune? Ce-o să se întâmple, Domnule-Fără-Emoţii? O să ne certi?

– Eu sunt şeful, zise încetişor Mace.

Afirmaţia fu salutată cu o serie de pufnete, surâsuri şi clătinături din cap pe jumătate compătimitoare.

Mace privi spre Nick.

– Te îndoieşti de abilitatea mea de a strânge situaţia în mâini?

– Foarte amuzant, replică Nick masându-şi braţul.

– Nu vă voi plictisi cu complexităţile lanţului de comandă, urmă Mace. Mă voi rezuma la fapte. Fapte simple, directe şi simplu de înţeles. Aşa cum este următorul: maestra Billaba v-a trimis aici ca să mă aduceţi la ea.

– Cine zice asta?

– Dacă dorea să mă ştie mort, m-aţi fi lăsat în fundătură. Nu v-ar fi trimis să mă abateţi sau să vă descotorosiţi de mine. Ştie că sunteţi îndeajuns de buni pentru aşa ceva.

– Asta o zici tu...

– Aţi primit ordin să mă aduceţi.

– Depa nu obişnuieşte să dea ordine, preciză Nick. Mai degrabă, te lasă să ştii ce crede că ar trebui să faci. Iar apoi o faci.

Mace ridică din umeri.

– Intenţionaţi s-o dezamăgiţi?

Privirea nesigură pe care o schimbară acum afundă şi mai mult cuţitul în măruntaiele maestrului Jedi. Se temeau de ea – sau de ceva care avea legătură cu ea – într-un fel în care nu se temeau de el.

– Şi-atunci? făcu Nick.

– Şi atunci aveţi nevoie de cooperarea mea.

Mace controlă indicatorul încărcătorului energetic al Maşterului: se golise. Scoase adaptorul din portul de încărcare al sabiei sale de lumină.

Nick se aplecă înainte şi o scânteie periculoasă îi sclipi în ochii albaştri.

– Cine zice c-am avea nevoie de cooperarea ta? Cine zice că nu te putem face pur şi simplu pachet şi expedia ramburs la Templul Jedi?

În loc să cupleze următorul încărcător energetic, Mace cântări mânerul sabiei în palmă.

– Eu zic asta.

Schimbară din nou căutături şi Mace simţi curenţi rapizi unduind Forţa înainte şi înapoi în rândul lor. Fraţii păliră. Încheieturile degetelor lui Chalk se albiră pe Thunderbolt. Faţa lui Nick era complet inexpresivă. Mâinile lor îşi schimbară poziţiile pe arme.

Mace se jucă în continuare cu sabia.

– Mai gândiţi-vă.

Îi privi cum calculau mintal şansele de a scoate o armă care să joace un rol decisiv în spaţiul strâmt înainte ca el să-şi poată activa lama.

– Şansele voastre au două dimensiuni, le spuse. Mici şi mari.

– Bine, făcu Nick şi-şi ridică încetişor braţele goale. Atenţie, toată lumea. Staţi jos. Relaxaţi-vă, da? Pfui, ce nervoşi suntem, da? Uite care-i treaba – şi tu ai nevoie de noi, Windu...

– Maestre Windu.

Nick clipi repede.

– Glumeşti, aşa-i?

– Am muncit din greu ca să obţin titlul acesta şi am muncit chiar mai din greu pentru a-l merita. Prefer să-l folosiţi.

– Hm, bine. Spuneam că tu ai nevoie de asemenea de noi. Vreau să spun că nu eşti de-al locului.

– M-am născut pe versantul nordic al Umărului Bunicului.

– Da, bine. În regulă. Ştiu – eşti de-aici. Totuşi nu eşti de-al locului. Tu eşti din galaxie. (Degetele lui Nick se încleştară, de parcă ar fi încercat să culeagă cuvintele din aer.) Depa zice... ştii ce zice Depa?

– Maestra Billaba.

– Da, bine, bine. Cum vrei. Cam aşa încearcă maestra

Billaba să explice lucrurile. Mă-nţelegi, tu trăieşti în galaxie, pricepi? Cealaltă galaxie.

Cealaltă galaxie! Mace se încruntă.

– Zi mai departe.

– Ea spune... ea spune că voi – voi toţi, Jedi, guvernul, toţi – vă comportaţi ca şi cum aţi fi din Galaxia Păcii. Sunteţi dintr-o galaxie unde regulile sunt reguli şi aproape toţi le urmează. Haruun Kal însă... noi suntem un loc cu totul diferit, ştii? Ca şi cum legile fizicii ar fi diferite. Nu sunt opuse – nu înseamnă că sus este jos ori că alb este negru. Nu-i deloc aşa simplu. Pur şi simplu sunt... diferite. De aceea, atunci când vii aici, tu te aştepţi ca lucrurile să se desfăşoare într-un fel anume. Dar nu se-ntâmplă aşa, deoarece lucrurile stau altfel aici. Înţelegi?

– Înţeleg, zise Mace apăsat, că voi nu reprezentaţi singura mea opţiune pentru călăuze locale. Contrainformaţiile Republicii au pregătit o echipă care să mă ducă în interior...

Privirile schimbate între korunnai îl opriră în mijlocul frazei.

– Ştiţi ceva despre echipa aceea.

Nu fusese o întrebare.

– Echipa care să te ducă în interior, repetă dispreţuitor Nick. Vezi, exact despre asta vorbesc. Pur şi simplu, nu pricepi.

– Ce anume nu pricep?

Ceva din sclipirea nebună reveni în ochii albastru-strălucitor ai tânărului.

– Pe cine crezi c-am lăsat morţi în mijlocul străzii?

Mace se holbă la el.

Nick îşi arătă dinţii sclipitori.

Mace privi spre Lesh, care desfăcu braţele. Surâsul lui pătat de thyssel îşi cerea scuze.

– Spune adevărul, Nick: lucrurile sunt altfel aici.

Besh ridică din umeri, aprobând din cap.

Mace se uită la Chalk, la ochii ei, distonant de întunecaţi pe chipul cu piele deschisă la culoare, la felul cum ţinea în braţe masivul Merr-Sonn Thunderbolt, ca pe copilul ei.

Şi brusc multe piese îşi ocupară locul în puzzle.

– Tu ai fost, rosti uluit către ea. Tu ai împuşcat-o pe Phloremirlla Tenk.

*

Soarele pârjolitor al după-amiezii dizolvă vehiculul de teren care se îndepărta în praf şi imagini tremurătoare de căldură. Mace rămase în drum şi-l privi.

La distanţa aceasta de capitală, drumul era doar o pereche de făgaşe pline cu pietriş ce şerpuiau printre dealuri. Vegetaţie verde începuse să crească prin mijloc: jungla îşi revendica teritoriul, începând dinspre centru. Pe distanţa aceea scurtă, drumul era paralel cu meandrele argintii ale Lacrimilor Bunicii, un râu de zăpadă topită care curgea dinspre Umărul Bunicului pentru a se uni cu Marele Torent, la câţiva kilometri de Pelek Baw. Acum se aflau mult deasupra capitalei, de partea cealaltă a muntelui măreţ.

Cu armele atârnate pe umăr, Nick şi ceilalţi începuseră deja să escaladeze versantul printr-o întindere de hăţişuri şi jepi care ajungea la înălţimea gleznelor. Peretele viu al junglei se înălţa la douăzeci de metri deasupra. În depărtare, Mace putea distinge o linie segmentată de puncte cenuşii: probabil ierboşi îmblânziţi. Guvernul balawai folosea echipe formate din uriaşele animale pentru a îndepărta jungla de drum.

– Maestre Windu...

Nick se oprise mai sus pe pantă. Îi făcu semn lui Mace să-l urmeze şi arătă spre cer.

– Patrule aeriene. Trebuie s-ajungem la lizieră.

Mace rămase însă pe drum. Nemişcat, privea praful ridicându-se şi învolburându-se în urma vehiculului de teren.

Nick spusese: Tu eşti din Galaxia Păcii.

Şi: lucrurile stau altfel aici.

O tulburare profundă i se aduna ca un ghem sub coaste. Dacă n-ar fi fost Jedi şi imun la asemenea lucruri, ar fi putut spune că era o superstiţie rău prevestitoare. O teamă iraţională: că el părăsise galaxia o dată cu vehiculul de teren, că civilizaţia în sine hurduca, îndepărtându-se spre Pelek Baw. Abandonându-l aici.

Aici, doar cu jungla.

Îi putea simţi mirosul.

Parfumul bobocilor grei, seva din crengi rupte, colbul de pe drum, bioxidul de carbon curgând în jos din căldările active ale Umărului Bunicului. Aici până şi lumina soarelui părea că transportă o aromă: fier încins şi putregai. Şi mirosul lui Mace însuşi.

Îşi putea simţi izul transpiraţiei.

Sudoarea i se prelingea pe braţe. Îi brobonea capul şi-i curgea pe gât, pe piept, pe spinare. Zdrenţele cămăşii sale însângerate rămăseseră undeva pe drum, cu kilometri în urmă. Pielea vestei i se lipise de epidermă şi prezenta de acum semicercuri de sare.

Începuse să transpire înainte să fi părăsit vehiculul. Începuse să transpire în timp ce Nick explica de ce partizanii susţinuţi de Republică şi aflaţi sub comanda unei maestre Jedi o uciseseră pe şefa celulei Contrainformaţiilor Republicii.

*

– Tenk începuse să joace pe cont propriu de mulţi ani, povestise Nick. Echipa pentru interior, fi mi-ar furunculele ale naibii! Tu, Maestre Windu, te aflai în drum spre un lagăr de spionaj al separatiştilor din Norul Gevarno. Lucrurile s-ar fi desfăşurat cam aşa. Unu: ea te preda „echipei”. Doi: „echipa” raporta un „accident în junglă”. Corpul tău n-avea să fie recuperat niciodată – fiindcă ceea ce-ţi mai rămânea din creieri avea să fie golit într-o celulă de tortură din Gevarno. Trei: Tenk se retrăgea pe o planetă staţiune de odihnă din Confederaţia Sistemelor Independente.

Mace fusese şocat. Prea multe dintre cele aflate aveau prea mult sens. Dar când întrebase ce dovezi avea Nick în privinţa aceea, tânărul korun se mulţumise să ridice din umeri.

– Aici nu-i o sală de tribunal, Maestre Windu. Este război.

– Prin urmare, aţi asasinat-o.

– Tu îi spui asasinat, ridicase iarăşi din umeri. Eu spun că ţi-am salvat fundu'...

– Din foc. Îmi amintesc.

– Te-am aşteptat zile la rând. Depa – maestra Billaba – ni

te-a descris şi ne-a spus să te aşteptăm la astroport, dar am avut nişte necazuri cu miliţia şi te-am pierdut. Te-am regăsit abia atunci când ai ieşit din cafebaie împreună cu Tenk. Şi acolo a fost cât pe-aici să te ratăm... ne-a încurcat o revoltă pentru mâncare. Apoi, înainte de a reuşi să ajungem la tine, ai izbutit să te-alegi cu o paralizie pe termen lung. O luptă dezechilibrată cu miliţia pe o stradă deschisă din Pelek Baw nu-i o tactică de supravieţuire cu şanse prea mari, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

– Nu m-aţi fi putut avertiza?

– Ba cum să nu! În felul ăla ne-am fi deconspirat faţă de Tenk şi de amicii ei balawai. Am fi fost ucişi zadarnic. Fiindcă oricum nu ne-ai fi crezut.

– Nu sunt sigur că vă cred nici acum. (Mace răsucise sabia de lumină în palmă, simţind felul neplăcut în care ambra de portaak i se lipea de piele.) îmi dau perfect seama că în privinţa aceasta mă bizui exclusiv pe cuvântul tău. Toţi cei care ţi-ar putea contrazice istoria sunt morţi.

– Aşa-i.

– Asta nu pare să te neliniştească.

– Sunt obişnuit.

– Nu înţeleg, se încruntase Mace.

– De aceea este războiul, spusese Nick. Glasul lui îşi pierduse tonul zeflemitor şi păruse blând. Este ca jungla: până ce necunoscutul care se mişcă printre copaci ajunge îndeajuns de aproape ca să identifici în mod sigur ce este – sau cine este; eşti deja mort. Aşa că trebuie să ghiceşti cât mai bine. Uneori ai dreptate şi ucizi un duşman sau cruţi un aliat. Uneori greşeşti. Atunci mori. Sau trebuie să trăieşti, ştiind c-ai ucis un prieten.

Îşi arătase dinţii, dar zâmbetul nu mai avea căldură.

– Şi uneori ai dreptate şi mori oricum. Uneori prietenul tău nu-i un prieten. Nu ştii niciodată. Nu poţi să ştii.

– Ba pot. Asta face parte din a fi Jedi.

Zâmbetul lui Nick devenise ştiutor.

– Bine. Atunci alege. Noi suntem ucigaşi care trebuie aduşi în faţa justiţiei. Sau suntem soldaţi care ne facem datoria. Indiferent ce anume ai alege, cine te va duce la De...

la Maestra Billaba?

– N-am scăpat nici aspectul acesta, mârâise Mace.

– Şi atunci cum vei proceda?

Nick şi ceilalţi îl priviseră pe Mace căzând pe gânduri.

Şi, în cele din urmă, decizia la care ajunsese Mace nu surprinsese pe nimeni. Îl dezamăgise doar pe el însuşi.

Nick îi făcuse cu ochiul.

– Bun-venit pe Haruun Kal.

*

Penajul de colb al vehiculului de teren lunecase într-o despicătură a dealurilor şi dispăruse.

La zidul verde de deasupra, Besh şi Lesh pieriseră deja în umbrele coronamentului. Chalk şi Nick îl aşteptau imediat lângă lizieră, ghemuiţi în tufişuri, privind cerul. Conturaţi pe verdeaţă.

Peretele junglei era verde numai la exterior; între frunze şi trunchiuri, printre flori, foliacee şi liane, umbra era atât de deasă încât de aici, de sub soarele sclipitor, părea complet neagră.

„Nu-i prea târziu să mă răzgândesc”, gândi Mace.

L-ar fi putut lăsa pe Nick aici. Le-ar fi putut întoarce spatele lui Chalk, Besh şi Lesh. Pleca pe jos pe drum, făcea autostopul până în Pelek Baw, se îmbarca într-o navetă pentru următorul pachebot pe Bucla Gevarno...

Ştia, cumva, că aceasta era ultima lui şansă de a abandona. Ştia că o dată ce avea să treacă de zidul verde, unica lui cale de ieşire avea să fie prin acesta.

Nu bănuia ce ar putea găsi pe drum...

Decât, posibil, pe Depa.

... n-ar fi trebuit niciodată să mă trimiţi aici. Şi eu n-ar fi trebuit niciodată să vin...

La urma urmelor, era prea târziu pentru a se mai răzgândi.

Se afla deja în junglă.

Intrase în ea încă din clipa în care coborâse din navetă, în astroportul Pelek Baw. Poate chiar din loja de pe Geonosis. Sau poate că el stătuse pur şi simplu nemişcat, iar jungla

crescuse în jurul lui fără să-şi dea seama...

Bun-venit pe Haruun Kal.

Cizmele sale trosniră peste pleava de ferigă, când urcă panta. Chalk încuviinţă spre el şi dispăru prin perete. Nick îi surâse, de parcă ar fi ştiut la ce gândea Mace.

– Ar fi bine să ţii pasul, Maestre Windu. Încă un minut şi te-am fi lăsat să rămâi acolo. Vrei să fii pe cont propriu? Nu cred.

În privinţa asta avea dreptate.

– Dacă s-ar întâmpla să ne despărţim, există vreun punct de referinţă către care ar trebui să mă îndrept?

– Nu-ţi face griji în privinţa asta. Mergi mai departe.

– Totuşi dacă s-ar întâmpla aşa ceva, cum vă găsesc?

– N-o să ne găseşti. Nick clătină din cap şi privi, zâmbind, spre junglă. Dacă s-ar întâmpla să ne despărţim, nu vei trăi suficient ca să-ţi faci griji despre găsirea noastră. Ai priceput? Ţine pasul.

Intră printre copaci şi fu înghiţit de crepusculul verzui.

Mace încuviinţă pentru sine şi-l urmă în umbre, fără să privească îndărăt.

RĂZBOIUL VERII

Mergeau în şir indian prin junglă. Chalk alegea poteca, dând în lături frunzele lucitoare, îndepărtând lianele agăţătoare cu ţeava de Thunderbolt. Mace o urma la vreo zece metri, cu Nick aproape imediat lângă umărul său. Besh şi Lesh formau ariergarda, schimbând poziţiile la răstimpuri, pentru a se acoperi pe rând.

Mace trebuia să fie cu ochii în patru, pentru a o urma pe Chalk. După ce se afundaseră în junglă, nu-i mai putea simţi la fel de uşor pe korunnai în Forţă. Ochii lui manifestau tendinţa de a luneca pe lângă ei, de a trece mai departe fără să-i vadă, până nu-şi direcţiona cu fermitate voinţa: un talent util într-un loc unde oamenii nu erau decât alte animale de pradă.

Ocazional, câte o pulsaţie evidentă în Forţă, aşa cum era ridicarea unui braţ, venea dinspre un korunnai şi toţi încremeneau locului. Urmau după aceea secunde sau minute de nemişcare: ascultau foşnetele vântului şi ţipetele animalelor, căutau cu ochii printre umbrele verzi şi lumina şi mai verde, pătrundeau în Forţă printr-o abundenţă de vieţi, căutând... ce? Pisici-de-liane? Patrule de miliţie? Stobori? După aceea venea un val de destindere, limpede ca un oftat – trecuse o ameninţare pe care Mace n-o putea vedea sau percepe şi porneau mai departe.

Sub copaci era chiar mai fierbinte decât sub razele directe ale soarelui. Orice uşurare datorată umbrei era anulată de nemişcarea umedă şi sufocantă a aerului. Deşii Mace auzea un permanent foşnet de frunze şi ramuri mult deasupra capului, briza părea să nu pătrundă niciodată prin coronament.

Ieşiră într-un luminiş şi Nick anunţă oprirea. Vârfurile copacilor formau un acoperiş deasupra lor, dar aici cutele solului erau neacoperite pe o rază de zeci de metri şi trunchiurile netede sur-aurii ale arborilor erau aidoma contraforturilor unei catedrale, susţinând ziduri de frunze şi liane. Mai sus pe pantă o băltoacă alimentată de un izvor se revărsa într-un pârâu din care se ridicau aburi cu iz sulfuros.

Chalk se apropie de mijlocul luminişului, plecă fruntea şi rămase complet nemişcată. Un val de Forţă emană dinspre ea şi-l copleşi pe Mace, iar treizeci şi cinci de ani căzură de peste el: pentru o clipită delicioasă, redevenise un băieţel readus în compania ghoshului Windu după o viaţă întreagă petrecută în Templul Jedi, simţind pentru prima dată căldura mătăsoasă a apelării korun prin Forţă spre un akk...

Apoi senzaţia trecu şi Mace redeveni adult, redeveni maestru Jedi, obosit şi îngrijorat, temându-se pentru prietena sa, pentru Ordinul său şi pentru Republica sa.

În câteva minute, trosnetele ce răsunară în afara luminişului anunţară sosirea unor animale mari şi în curând zidul junglei se deschise pentru a lăsa să treacă un ierboş. Acesta se împletici în luminiş pe picioarele posterioare, cele patru membre anterioare fiind ocupate cu smulgerea de

vegetaţie şi îndesarea ei într-un bot suficient de mare pentru a-l înghiţi cu totul pe Mace. Rumegă placid, cu mulţumire bovină în toţi cei trei ochi. Întoarse ochii aceia spre oameni, câte unul pe rând: mai întâi dreptul, apoi stângul şi în cele din urmă coroana, asigurându-se că nici un ochi nu sesizase vreo ameninţare.

Alţi trei ierboşi apărură în luminiş, strivind hăţişurile în cale. Toţi patru erau înhămaţi pentru călărie, cu şeile largi fixate deasupra şi dedesubtul umerilor lor anteriori, exact aşa cum îşi amintea Mace. Unul purta o şa dublă; cea de-a doua atârna inversată peste umerii mediani.

Toţi patru ierboşi erau zvelţi şi mai mici decât ţinea minte Mace – cel mai mare dintre ei s-ar fi putut să nu depăşească şase metri când se întindea complet – iar blana lor cenuşie era mată şi aspră; erau foarte diferiţi de monştrii cu blană strălucitoare pe care-i călărise cu atâţia ani în urmă. Era un semn la fel de alarmant ca oricare altul pe care-l văzuse. Oare korunnaii aceştia abandonaseră al Patrulea Stâlp?

Nick se întinse şi apucă funia cu noduri pentru a sui pe ierboşul cu şa dublă.

– Haide, Maestre Windu. Călăreşti cu mine.

– Unde îţi sunt akkii?

– În jur. Nu-i poţi simţi?

Acum Mace îi percepu: un inel de precauţie prădătoare în exteriorul zidurilor verzi: sălbăticie, foame şi devotament fuzionate într-un nod semiconştient de Să-Găsim-Ceva-de-Ucis.

Ţinându-se de funie, Nick sui pe flancul ierboşului şi se instală în şaua superioară.

– O să-i vezi, dacă va trebui să-i vezi. Să sperăm că nu va fi cazul.

– Nu se mai obişnuieşte ca oaspeţii să fie prezentaţi akkilor ghoshului?

– Tu nu eşti oaspete, ci un balot. (Nick scoase un impulsionator din liane-de-bronz din tocul acestuia, de lângă şa.) Suie! Haide să plecăm de-aici.

Fără măcar să înţeleagă de ce o făcea, Mace se

îndepărtă de el şi se apropie de mijlocul luminişului. O răsuflare îi calmă mintea. Următoarea îi exprimă natura în Forţa din jurul său; seninătatea Jedi echilibra irascibilitatea îngropată, devotamentul faţă de pace apleca balanţa împotriva plăcerii vinovate faţă de luptă. Aici nimic nu era ascuns. Lumină şi întuneric, puritate şi corupţie, speranţă, teamă; mândrie şi umilinţă: el oferi tot ceea ce-l definea, cu zâmbet prietenos, ochi coborâţi şi mâini deschise în părţi. Apoi trimise unduind prin Forţă chemarea pe care o învăţase cu treizeci şi cinci de ani în urmă...

Şi căpătă un răspuns.

Lunecând prin zidurile luminişului, cu pasul măsurat contopindu-se fără urmă cu foşnetele vântului şi muştele-zumzăitoare – capete reptiliene cu coarne, întrebătoare, cu ochi ovali fără pleoape de negru lucitor...

‒ Windu! Şuieră Nick. Nu te clinti!

Colţi triunghiulari forfecau unii pe lângă alţii, când fălcile care puteau zdrobi duroţel clănţăneau şi mestecau. Bale aburinde curgeau pe lângă cutele gurii în pielea cu solzi îndeajuns de groasă pentru a opri o sabie de lumină. Picioare cu degete lăţite, cu gheare de dimensiunile unor hârleţe învolburau kilograme de sol la fiecare pas. Cozi musculoase şi blindate, lungi cât vehiculele lor de teren, biciuiau sinuos înainte şi înapoi.

Câinii akk de pe Haruun Kal.

Erau trei.

Nick şuieră iarăşi:

‒ Înapoi. Retrage-te. Vino drept spre mine. Foarte încet. Nu le arăta spatele. Sunt câini buni, dar dacă le declanşezi instinctele de vânătoare-ucidere...

Fiarele descriau un cerc, legănând cozi care l-ar fi putut frânge pe Mace în două. Ochii lor, cochilii dure şi fără pleoape, scânteiau inexpresiv. Răsuflările le duhneau a carne putredă, iar pieile emanau miros de mosc şi pentru o clipă Mace se regăsi pe nisipul din Circus Horrificus, în adâncul lui Nar Shaddaa, înconjurat de mii de spectatori care răcneau, la cheremul huttului Gargonn...

Acum înţelegea de ce făcuse asta. De ce trebuise s-o

facă.

Fiindcă în amintirea aceea de o secundă a unei arene din vechime, Depa era alături de el.

Oare aceasta era ultima lor misiune împreună? Putea să fie?

Părea că trecuse foarte mult de atunci...

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

Venisem pe Nar Shaddaa pentru a da de urma unor contrabandişti de animale exotice care vânduseră câini akk dresaţi pentru atac teroriştilor din Iaro Roşu de pe Lannik... şi Depa mă urmase pe Satelitul Contrabandiştilor, deoarece bănuise că aş putea avea nevoie de ajutorul ei. Câtă dreptate avusese; chiar împreună, de abia am supravieţuit. A fost o încleştare teribilă, împotriva akkilor giganţi mutanţi, pentru amuzamentul spectatorilor din Circus Horrificus...

Dar amintindu-mi episodul în junglă, am constatat că ochii mi s-au umplut de lacrimi.

În ziua aceea pe Nar Shaddaa, ea mi-a demonstrat o tehnică de luptă cu sabia care o depăşea pe a mea; continuase să crească, să studieze şi să progreseze în vaapad, nu numai în Forţă.

M-a făcut să mă simt foarte mândru...

Trecuseră ani de zile de când absolvise testele pentru a deveni Jedi; era de multă vreme maestră Jedi şi membră a Consiliului, dar în ziua aceea aparte, fuseserăm din nou Mace şi Depa, maestru şi padawană, opunând eficienţa letală a tehnicii vaapad împotriva adversarului cel mai teribil pe care ni-l putea arunca înainte galaxia. Ne-am luptat aşa cum o făcusem de multe ori, ca o unitate perfect integrată, amplificându-ne reciproc punctele tari, contracarându-ne reciproc slăbiciunile, iar în ziua aceea s-a părut că niciodată n-ar fi trebuit să facem nimic altceva. În calitate de cavaleri Jedi, eram imbatabili. Ca maeştri, membri ai Consiliului...

Ce câştigasem? Câştigasem ceva?

Sau pierdusem totul?

Cum se face că generaţia noastră a ajuns să fie prima

după o mie de ani care să vadă Republica zguduită de război?

– Windu! şuieră Nick insistent, readucându-l în prezent.

Mace înălţă ochii. Nick îl privea de la trei metri deasupra solului.

– Nu sta locului!

– Bine.

Mace ridică mâinile şi toţi cei trei akki se aşezară. O atingere a Forţei şi o întoarcere a ambelor palme şi câinii se rostogoliră pe spate, cu limbile negre atârnând pe o parte între colţii ascuţiţi ca briciul. Gâfâiau fericiţi, privindu-l cu totală încredere.

Nick comentă ceva despre a fi până la gât în balegă de colţos.

Mace se apropie de capul unui câine şi-şi trecu palma prin triunghiul pe care cele şase coarne vestigiale îl formau pe fruntea akkului. Cealaltă palmă o puse imediat sub buza lui inferioară, astfel încât limba uriaşă a creaturii să poată şfichiui mirosul lui Mace în fosele olfactive de lângă nările sale. Trecu de la un akk la altul, până la ultimul; ei îi inhalară mirosul şi el le absorbi senzaţia Forţei. În ceremonialul rigid cerut de asemenea ocazii solemne, învăţară cu respect unii despre ceilalţi.

Creaturi magnifice, foarte diferite de giganţii mutanţi cu care Depa şi el se înfruntaseră în Circus Horrificus. În adâncurile fetide de pe Nar Shaddaa, Gargonn îi luase pe apărătorii nobili ai turmelor şi-i preschimbase în ucigaşi vicioşi...

Şi Mace nu putu să nu se întrebe dacă ceva de pe Haruun Kal putuse avea un efect similar asupra Depei.

– Perfect, rosti el adresându-se tuturor şi nimănui. Sunt gata de plecare.

În fiecare seară, făceau tabără „rece”; nu aprindeau focul şi nu aveau nevoie de el. Akkii ţineau prădătorii la distanţă, iar korunnaii nu erau impresionaţi de beznă. Deşii navele înarmate ale miliţiei nu zburau noaptea, un foc de tabără depăşea în mod suficient temperatura junglei înconjurătoare pentru a putea fi detectat de senzorii sateliţilor; Nick explică sec că nu puteai să ştii niciodată când balawaii puteau decide

să-ţi arunce o ACAE în cap.

Mai spuse că guvernul continua să aibă un număr necunoscut de platforme ACAE pe orbită; în esenţă, o Armă Cinetică Amplasată Extra-orbital era un simplu cilindru din duroţel solid de dimensiunile unei rachete, cu sisteme rudimentare de ghidare şi control plasat pe orbită în jurul planetei. Ieftin de produs şi uşor de utilizat: o simplă comandă emisă spre propulsorul ACAE cobora arma în atmosferă, trimiţând-o pe un curs către orice coordonate de poziţie fixă.

ACAE nu aveau o precizie foarte mare, dar aşa ceva nici nu era necesar; practic constituiau o lovitură de meteorit la cerere.

Pentru korunnai, focurile de tabără aparţineau unor vremuri trecute.

Multe dintre insectele nocturne comunicau între ele prin semnale luminoase, făcând noaptea să scânteieze ca un câmp stelar ticsit, iar diferitele tipuri de liane luminescente erau uşor fosforescente în culori diverse şi variate; toate se combinau într-o iluminare generală palidă, destul de asemănătoare cu razele slabe ale lunii.

Ierboşii dormeau întotdeauna în picioare, cu toate cele şase membre întinse rigid şi ochii închişi, dar mestecând în mod reflex.

Korunnaii aveau pături pentru dormit rulate şi legate de şei. Mace folosi un cort portabil pe care-l ţinea într-un buzunar lateral al sacului de voiaj; după ce apăsa cu unghia pe etanşarea de presiune, nervurile interioare articulate depliau în mod automat un înveliş transparent, obţinând un adăpost suficient de mare pentru două persoane.

Se aşezau în şezut sau în genunchi pe sol, împărţind mesele; după ce raţiile şi dulciurile pe care le jefuiseră de la morţi se terminară, mesele lor se rezumară la fâşii de carne de ierboşi afumată şi o brânză tare şi veche obţinută din laptele aceloraşi animale. Apa provenea de la plantele-pâlnii, atunci când le puteau găsi – frunze ceroase portocalii care se înfăşurau după o spirală impermeabilă înaltă de doi metri şi prindeau apa de ploaie pentru a menţine permanent umed sistemul de rădăcini puţin adânci. Altfel îşi umpleau bidoanele

din pâraie calde sau din izvoarele bolborositoare pe care Chalk le gusta ocazional şi le declara potabile; nici chiar autosterilizatorul ionic din bidonul lui Mace nu putea să îndepărteze gustul slab de ou clocit al sulfului.

După ce mâncau, Lesh obişnuia să scoată din sacul său un sul de scoarţă moale neprelucrată de thyssel şi să le ofere tuturor. Nick şi Mace îl refuzau de fiecare dată. Chalk mai lua câte o bucăţică, iar Besh ceva mai mult. Lesh îşi folosea cuţitul pentru a-şi tăia o bucată de lăţimea a trei degete şi groasă cât două, pe care şi-o îndesa în gură. Prăjită şi rafinată în vederea vânzării, scoarţa de thyssel era un narcotic uşor stimulant, nu mai vătămător decât vinul dulce; neprelucrat, era îndeajuns de puternic pentru a cauza modificări permanente în reacţiile chimice cerebrale. Un minut de mestecare aducea broboane de sudoare pe fruntea lui Lesh şi-i conferea ochilor o căutătură sticloasă, dacă printre liane pătrundea suficientă lumină pentru a-i zări.

În timpul serilor şi nopţilor de popas, Mace învăţă multe despre tinerii korunnai – şi, implicit, despre FEM. Nick era liderul acestui grup micuţ, dar nu în conformitate cu vreun rang. Ei nu păreau să aibă ranguri. Nick conducea prin forţa personalităţii sale şi prin folosirea fulgerătoare a ironiilor sale acide, aidoma unui bufon aflat în controlul curţii regale.

Nu vorbea despre sine ca despre un soldat şi cu atât mai puţin ca despre un patriot; pretindea că ambiţia lui cea mai mare era să fie mercenar. Nu intrase în războiul acesta ca să salveze planeta pentru korunnai. Insista că o făcuse pentru credite. Vorbea întruna despre faptul că se pregătea „să plec din nenorocita asta de junglă. În galaxia cea mare se pot câştiga creditele adevărate”. Pentru Mace era însă limpede că nu era decât o poză afectată: o modalitate prin care-şi ţinea camarazii la depărtare, prin care pretexta că de fapt nu-i păsa.

Mace putea să vadă că-i păsa foarte mult.

Lesh şi Besh se alăturaseră războiului pur şi simplu din ură faţă de balawai. Cu doi ani în urmă, Besh fusese răpit de prospectorii de junglă. Degetele îi fuseseră tăiate, pe rând, de către balawai, pentru a-l sili să răspundă la întrebări despre

locaţia unei presupuse comori formate dintr-un pâlc de arbori lammas. Când nu le putuse răspunde întrebărilor – de fapt, pâlcul acela nu era decât un mit; ei consideraseră că era încăpăţânat. „Dacă n-o să ne răspunzi”, îi spusese unul, „o să ne asigurăm că nu vei mai răspunde nici altora, niciodată”.

Besh nu vorbea niciodată pentru că nu putea. Balawaii îi tăiaseră limba.

El comunica printr-o combinaţie de semne simple şi o proiecţie extraordinar de expresivă a emoţiilor şi atitudinilor făcută prin intermediul Forţei; din multe puncte de vedere, era persoana cea mai elocventă din grup.

Chalk se dovedi o surpriză pentru Mace; bănuind ce i se întâmplase, maestrul Jedi se aşteptase că şi ea avea o vendetă personală, la fel ca Besh şi Lesh. Lucrurile stăteau însă cu totul altfel: chiar înainte să se fi alăturat lui FEM, Chalk şi unii membri ai ghoshului ei îi vânaseră pe cei care o batjocoriseră – o grupă obişnuită de cinci miliţieni şi comandantul acesteia. Şi-i pedepsiseră în modul korun tradiţional pentru asemenea fapte. Aceasta se numea tan pel'trokal şi se traducea aproximativ prin „dreptatea junglei”. Vinovaţii erau răpiţi, purtaţi la o sută de kilometri de cea mai apropiată aşezare, apoi li se luau echipamentele, hainele şi mâncarea. Tot ce aveau asupra lor. După care erau eliberaţi.

Goi. În junglă.

Foarte, foarte puţini oameni supravieţuiseră vreodată tari pel'trokalului. Siluitorii lui Chalk nu supravieţuiseră.

Prin urmare, Chalk nu lupta pentru a se răzbuna, ci potrivit cuvintelor ei: „Fată puternică, eu. Voinică. Dură. Bună luptătoare. N-am vrut. A trebuit. Cum am trăit după ce mi-au făcut, eu? Am luptat, eu. Nu m-am oprit din luptă. Şi am trăit. Acum lupt pentru ca alte fete să nu trebuiască să lupte. Să fie tot fete, ele. Înţelegi? Numai două feluri sunt să mă oprească: să mă ucidă sau să-mi arate că nici o fată nu mai trebuie să lupte.”

Mace înţelesese. Nimeni n-ar fi trebuit să fie atât de dur.

– Sunt impresionat de felul în care te deplasezi prin junglă, îi spusese o dată, în una dintre taberele „reci”. Nu-i uşor să te zăresc, nici chiar atunci când ştiu că eşti acolo.

Până şi ierboşul tău este greu de depistat.

Ea mârâise, mestecând scoarţă. Felul dispreţuitor în care ridicase din umeri fusese aproape la fel de indiferent ca şi observaţia lui Mace. Adică greu de sesizat.

– Este un mod interesant de a folosi pelekotanul. (Din adâncurile amintirilor vechi de treizeci şi cinci de ani, dezgropase cuvântul korun pentru Forţă. Pelekotan: aproximativ „puterea-lumii”.) Este ceva ce ai putut face dintotdeauna?

Ceea ce întrebase de fapt Mace... ceea ce se temuse să întrebe direct era: Depa te-a învăţat asta?

Dacă Depa îi învăţa tehnici Jedi pe oameni care erau prea vârstnici pentru a deprinde disciplina Jedi... oameni lipsiţi de apărare împotriva părţii întunecate...

– Nu foloseşti pelekotan, răspunsese Chalk. Pelekotan te foloseşte pe tine.

Răspunsul nu fusese deloc liniştitor.

Mace îşi reamintise că traducerea strict literală a cuvântului era „mintea-junglei”.

Descoperise că, de fapt, nu dorea să se gândească la asta. Continua să audă mereu în minte... Am devenit întunericul junglei...

Pasul greoi al ierboşului era totuşi lin şi soporific; pentru a ajunge cât mai repede, păşea atât pe membrele posterioare, cât şi pe cele mediane. În felul acesta, spinarea îi era înclinată sub un unghi care făcea ca şaua îndreptată spre înapoi a lui Mace să-i îngăduie să se lase oarecum pe spate, odihnindu-şi umerii pe spinarea lată şi netedă a animalului, în vreme ce Nick ocupa şaua de pe umerii anteriori, privind peste creştetul ierboşului.

Călătoria lungă şi legănată prin junglă îl tulbura profund pe Mace. Fiind îndreptat mereu cu faţa spre înapoi, nu putea zări niciodată ce se afla în faţă, ci numai locurile pe lângă care trecuseră deja şi până şi acelea aveau înţelesuri pe care nu le putea pătrunde. În privinţa multor dintre cele pe care le zărea nu putea fi complet sigur dacă erau plante sau animale, otrăvitoare, prădătoare, inofensive sau benefice... ba poate chiar îndeajuns de inteligente pentru a avea propria lor natură

morală, indiferent dacă bună sau rea...

Încerca sentimentul neplăcut că drumurile acestea erau pentru el înseşi simbolurile războiului. Înainta cu spatele. Chiar şi în lumina deplină a zilei, nu avea vreun indiciu privind ceea ce avea să urmeze şi nici înţelegerea reală a locurilor pe lângă care trecuse. Era complet pierdut. Întunericul agrava şi mai mult situaţia.

Spera că se înşela. Simbolurile sunt alunecoase.

Nesigure...

În timpul zilei întrezărea ocazional câinii akk prin junglă, în timp ce explorau terenul accidentat din jur. Erau în faţa şi în spatele lor, patrulând pentru a-i feri de prădători; jungla aceasta adăpostea multe animale agresive îndeajuns de mari pentru a ucide un ierboş. Cei trei akki erau conectaţi prin Forţă de Besh, Lesh şi Chalk. Nick nu avea un akk al său.

– Dac-am crescut pe străzile din Pelek Baw, ce puteam face cu un akk? Ce să-i dau să mănânce – oameni? Deşii, dacă stau să mă gândesc mai bine...

– Ţi-ai putea găsi unul acum, îi spuse Mace. Deţii puterea, ţi-am perceput-o. Ai putea avea un tovarăş legat prin Forţă, la fel ca prietenii tăi.

– Mă iei peste picior? Sunt prea tânăr pentru un asemenea angajament.

– Serios?

– Pfui! E mai rău decât să fii însurat.

– N-aş fi ştiut-o, rosti Mace rezervat.

Adesea devenea somnoros din cauza căldurii şi a legănatului lin al ierboşului. Puţinul somn de care avea parte în timpul nopţii era bântuit de visuri febrile, în mod neclar ameninţătoare şi violente. În prima dimineaţă după un asemenea somn, declanşase autoplierea cortului portabil şi-l vârâse înapoi în buzunarul cât o palmă al sacului de voiaj. Nick îl auzise suspinând şi-l văzuse frecându-şi ochii înceţoşaţi.

– Nimeni nu doarme bine pe-aici, îi spusese el chicotind sec. O să te-obişnuieşti...

Peste zi, drumul era ca o curgere de vis de la penumbra crepusculară a junglei la soarele sclipitor şi înapoi, pe măsură

ce traversau potecile ierboşilor: fâşiile şerpuitoare de teren deschis lăsate în urmă de turmele de ierboşi care îşi croiau drum prin junglă. De multe ori acelea erau unicele momente în care-i zărea pe Chalk, Besh, Lesh, ierboşii şi akkii lor. Folosind câinii akk pentru a păstra contactul, ei se puteau distanţa mult, astfel încât să aibă o mai mare securitate.

Terenul deschis constituia singura ocazie în care puteau scăpa de insecte: aici era teritoriul a zeci de specii de păsări insectivore care se mişcau cu iuţeala fulgerului. Muştele-câini, gândacii-pişcători şi toate varietăţile de viespi, albine şi bărzăuni se păstrau în general în siguranţa relativă a umbrelor. Epiderma lui Mace era acoperită de muşcături şi înţepături, care necesitau o exercitare considerabilă de disciplină Jedi pentru a evita scărpinatul.

Ocazional, korunnaii foloseau sucurile din două tipuri diferite de frunze pe care le striveau, pentru a trata înţepăturile care arătau foarte neplăcut sau erau periculoase, dar de obicei păreau să nu le bage în seamă, la fel cum cineva bagă rareori în seamă modul în care cizmele îi strâng în mod nenatural degetele de la picioare. Avuseseră toată viaţa la dispoziţie pentru a se obişnui cu ele.

Deşii ar fi putut să înainteze mai rapid, urmând potecile ierboşilor, frecventele survolări aeriene ale navelor de poliţie sporeau riscul; Nick îl informă că persoanele care erau detectate călărind ierboşi erau împuşcate pe loc. La fiecare una-două ore, akii îi avertizau asupra unor nave aeriene ce se apropiau; urechile lor ascuţite puteau distinge de la peste un kilometru depărtare zumzetul elevatoarelor repulsoare, în ciuda foşnetelor şi bâzâiturilor permanente din junglă, a scârţâiturilor şi scrâşnetelor, ba chiar şi a tunetelor îndepărtate dinspre ocazionalele erupţii vulcanice minore.

Mace zărise de suficiente ori navele acelea pentru a-şi forma o idee despre capacităţile lor. Erau versiuni ale vechilor Turbostorm Sienar: nave blindate reechipate pentru acţiuni de asalt direct în atmosferă. Relativ lente, dar puternic înarmate, ticsite cu tunuri şi lansatoare de proiectile, suficient de mari pentru a transporta un pluton de infanterişti grei. Păreau să zboare în grupuri de câte trei. Capacitatea miliţiei

de a menţine patrule aeriene în ciuda fungilor şi mucegaiurilor mâncătoare de metal se explica prin pâlpâirea galben-pai care le înconjura în timpul zborului; fiecare navă era îndeajuns de mare pentru a-şi transporta propriul generator de câmp sterilizator.

Judecând după înălţimea tufişurilor şi copăceilor de pe potecile ierboşilor, cele mai recente cărări pe care le traversaseră erau vechi de minimum doi-trei ani standard. Mace îi pomeni lucrul acesta lui Nick.

Korunul mârâi posac.

– Mda... ştii, nu trag în noi. Când se plictisesc, tunarii balawai încep să ucidă turmele de ierboşi. Pur şi simplu ca să se distreze. Au trecut vreo doi ani de când am fost într-atât de proşti încât să aducem mai mult de patru-cinci ierboşi în acelaşi loc. Chiar şi aşa însă trebuie să ne folosim de akki pentru a-i ţine suficient de separaţi ca să nu constituie ţinte facile.

Mace se încruntă. Fără contact constant şi interacţiune cu semenii lor, ierboşii puteau deveni deprimaţi, bolnavi... uneori chiar psihopaţi.

– În felul acesta aveţi grijă de turmele voastre?

Deşii nu zărea faţa lui Nick, putea auzi expresia ei.

– Ai o idee mai bună?

Mace trebuia să recunoască faptul că nu avea altă idee în afară de a câştiga războiul.

Altceva îl deranja: Nick spusese vreo doi ani... dar războiul începuse numai cu câteva luni în urmă. Când aminti amănuntul respectiv, Nick răspunse printr-un pufnet dispreţuitor.

– Războiul tău a început cu câteva luni în urmă. Al nostru se desfăşoară dinainte de a mă fi născut eu.

Aşa începu lecţia lui Mace despre Războiul Verii.

Nick nu era sigur cum anume începuse totul; părea să creadă că fusese coliziunea inevitabilă a unor stiluri diferite de viaţă. Korunnaii îşi urmau turmele. Turmele distrugeau jungla ostilă. Distrugerea junglei făcea posibilă supravieţuirea korună prin ţinerea sub control a căpuşelor-sfredelitoare, frunzelor-prinzătoare, pisicilor-de-liane şi celorlalte milioane

de moduri prin care jungla putea ucide o fiinţă.

Pe de altă parte, balawaii exploatau jungla; aveau nevoie de ea intactă, pentru a creşte toate mirodeniile, esenţele lemnoase şi plantele exotice care reprezentau fundamentul întregii economii civilizate de pe Haruun Kal... iar mai ales ierboşii erau consumatori de scoarţă thyssel şi frunze portaak.

De aproape treizeci de ani, luptătorii de gherilă koruni luptaseră cu unităţile de miliţie balawai în aceste jungle.

Nick considera că probabil totul începuse de la nişte nemulţumiţi – prospectori de junglă ghinionişti – care deciseseră să învinuiască de lipsa lor de noroc pe korunnai şi ierboşi. Mai bănuia că indivizii se îmbătaseră bine şi apoi deciseseră să pornească într-o vânătoare de ierboşi. Iar după ce măcelăriseră turma vreunui ghosh nenorocos, membrii ghoshului descoperiseră că autorităţile balawai nu erau deloc interesate să investigheze moartea unor animale neînsemnate. De aceea hotărâseră că ar putea porni ei înşişi la vânătoare: o vânătoare de balawai.

‒ De ce n-ar fi făcut-o? Nu mai aveau nimic de pierdut, comentă Nick. Fără turme, ghoshul era oricum terminat.

Raidurile sporadice continuaseră timp de decenii de ambele părţi. Platoul Korunnai era o regiune întinsă. Câteodată vărsările de sânge se întrerupeau pentru ani la rând, pentru ca după aceea o serie de provocări dintr-o parte sau alta să declanşeze inevitabil o nouă scânteie. Copiii koruni erau crescuţi pentru a-i urî pe balawai; în ţinuturile Muntoase, copiii balawai erau crescuţi să-i împuşte pe korunnai fără avertisment.

De partea korună era un război de modă veche. Fungii mâncători de metale îi limitau pe luptători la arme în general simple – bazate de obicei pe explozivi chimici de diverse naturi – şi animale de călărie, în loc de vehicule. Nu puteau nici măcar să utilizeze aparatură pentru comunicaţii, deoarece guvernul balawai avea sateliţi orbitali geosincroni pentru detecţie, care puteau localiza instantaneu sursele transmisiunilor. Korunnaii îşi coordonau activităţile printr-un sistem de comunicaţii prin Forţă, cu puţin mai sofisticat decât semnalele cu fum.

Până ce Nick ajunsese destul de mare ca să poată lupta, Războiul Verii devenise o tradiţie, aproape un sport; spre sfârşitul primăverii, când ploile iernii încetaseră de suficient timp pentru ca munţii să poată fi traversaţi, cei mai aventuroşi tineri şi tinere korunnai se adunau pe ierboşi pentru raidurile anuale împotriva balawailor. La rândul lor, balawaii îşi încărcau şeniletele şi porneau în întâmpinarea băştinaşilor, în fiecare vară se desfăşura un tumult de ambuscade şi contra-ambuscade, sabotaje de şenilete şi ucideri de ierboşi. Cam cu o lună înainte de venirea toamnei, ploile reîncepeau şi toţi plecau acasă.

Ca să se pregătească pentru anul următor.

Acum, înţelese Mace, se explicau unele dintre succesele uluitoare ale Depei; ea nu trebuise să creeze o armată de gherilă. Găsise una deja existentă.

Însângerată şi flămândă.

– Iar Războiul Clonelor ăsta al vostru... cui îi pasă de el? Crezi că pe Haruun Kal există cineva pe care să-l doară undeva de cel care conduce de pe Coruscant? Noi îi ucidem pe separatişti, fiindcă ei furnizează arme şi alimente balawailor. Balawaii îi susţin pe separatişti, deoarece capătă chestii aşa cum sunt navele militare. Le capătă gratis. Anterior trebuiau să le cumpere şi să le fie livrate din Opări. Te-ai prins? Ăsta-i războiul nostru, Maestre Windu. (Nick clătină din cap cu dispreţ amuzat.) Voi sunteţi pur şi simplu în trecere.

– După cum vorbeşti, pare aproape o distracţie.

– „Aproape”? îi rânjii Nick. Este distracţia cea mai mare de care poţi avea parte, când nu eşti treaz. Şi de fapt nici nu trebuie să fii foarte treaz – uită-te la Lesh.

– Recunosc că nu ştiu multe despre război. Ştiu totuşi că nu-i un joc.

– Ba este. Scorul îl dă numărarea morţilor.

– Mi se pare revoltător.

Nick ridică din umeri.

– Auzi, eu am pierdut prieteni. Persoane care mi-au fost poate mai apropiate decât familia. Dacă laşi însă furia să te macine pe dinăuntru, până la urmă o să faci o prostie şi o să

fii omorât. Poate alături de alţii la care ţii. Iar teama este tot atât de rea – excesul de prudenţă îi omoară pe oameni în aceeaşi măsură ca şi excesul de îndrăzneală.

– Aşadar răspunsul tău este să pretinzi că-i o distracţie!

Surâsul celuilalt deveni evaziv.

– Nu trebuie să pretinzi nimic. Trebuie să laşi să fie o distracţie. Trebuie să găseşti acea parte din tine căreia îi place.

– Jedi au o denumire pentru aşa ceva.

– Serios?

Mace încuviinţă din cap.

– Se numeşte partea întunecată.

*

Noapte.

Mace stătea turceşte în faţa cortului portabil, cosând ruptura făcută în pantaloni de un tufiş de liane-de-bronz. Datapadul fals îi era rezemat de coapsă; ecranul lui furniza suficientă lumină pentru a-şi vedea de treabă fără să se înţepe. Pe carcasa de duroţel se vedea mucegai negru şi începutul unor cicatrice de fungi, însă fusese adaptat pentru junglele de pe Haruun Kal şi continua să funcţioneze destul de bine.

Terminaseră brânza şi carnea afumată. Korunnaii îşi demontau armele bizuindu-se numai pe pipăit, reaplicând portaak pe suprafeţele vulnerabile. Vorbeau între ei cu glasuri scăzute: în general, împărtăşeau opinii despre vreme şi drumul de a doua zi, şi dacă vor reuşi să ajungă la FEM-ul Depei înainte de a fi interceptaţi de o patrulă aeriană.

După ce-şi termină de cârpit pantalonii, Mace lăsă deoparte acul şi-i privi în tăcere pe korunnai, ascultându-le conversaţia. După o vreme, ridică tija de înregistrare a datapadului şi o activă, manevrând-o câteva clipe pentru a-i ajusta protocolul de criptare. Când fu mulţumit de ceea ce obţinuse, apropie tija de înregistrare de gură şi vorbi foarte încet.

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

În arhivele Templului, am citit istorii de război din primii ani de existenţă ai Republicii şi din perioada anterioară. Potrivit acelor istorii, s-ar presupune că în bivuacuri soldaţii vorbesc întruna despre părinţii sau iubitele lor, despre mâncărurile pe care şi-ar dori să le mănânce sau despre vinurile pe care visează să le bea. Şi despre planurile lor pentru după război. Korunnaii nu pomenesc de nici unul dintre lucrurile acestea.

Pentru korunnai, nu există „după război”.

Războiul este tot ceea ce este. Nici unul dintre ei nu-i destul de vârstnic pentru a-şi aminti altceva.

Ei nu-şi permit nici măcar să viseze la pace.

Ca văgăuna aceea a morţii pe lângă care am trecut azi...

În adâncul junglei, Nick a abătut ierboşul nostru de la ruta de marş, pentru a ocoli o cută adâncă în sol, care era înţesată cu o abundenţă de verdeaţă imposibil de deasă. N-a trebuit să întreb de ce o făcuse. Văgăuna morţii este un punct depresionar în care se pot acumula gazele toxice mai grele decât aerul, care se rostogolesc pe pante dinspre înălţimile vulcanilor.

Leşul unui colţos de o sută de kilograme se afla imediat dincolo de buza văgăunii, cu râtul la numai un metru sub aerul curat care l-ar fi putut salva. Alte stârvuri acopereau solul dimprejur: ciori putrezite, jacune şi necrofagi mici pe care nu i-am recunoscut, atrase spre moarte de falsa promisiune a unui prânz gratuit oferit de junglă.

Am comentat ceva în sensul acesta. Nick a râs şi m-a numit balawai prost.

– Nu există false promisiuni, a spus el. Nu există absolut nici o promisiune. Jungla nu promite. Ea există. Doar atât. Ceea ce i-a omorât pe ruskakkii ăia mici n-a fost o capcană. A fost pur şi simplu felul în care sunt lucrurile.

Nick spune că a vorbi despre junglă ca despre o persoană – a-i atribui aspectul metaforic al unei creaturi, al oricărei creaturi – este specific pentru balawai. Asta-i o parte din ceea ce-i ucide acolo.

Este o metaforă care-ţi înceţoşează felul în care

gândeşti: a vorbi despre junglă ca despre o creatură şi a începe s-o tratezi ca pe o creatură, începi să te gândeşti că poţi să fii mai inteligent ca jungla sau că poţi să ai încredere în ea, să o supui sau să-i devii prieten, să o înşeli ori să cazi la înţelegere cu ea.

Iar apoi mori.

‒ Nu pentru că jungla te-ar ucide. Înţelegi? Ci doar pentru că este ceea ce este. (Acestea au fost cuvintele lui Nick.) Jungla nu face nimic. Este doar un loc. Este un loc unde trăiesc, multe, foarte multe creaturi... şi toate mor. A-ţi imagina fel de fel de lucruri despre ea – a pretinde că-i altceva decât ceea ce este – e fatal. Asta-i lecţia gratuită despre viaţă pe care ai căpătat-o azi, mi-a spus el. Ţine-o minte.

O voi ţine minte.

Am senzaţia că lecţia lui se aplică în aceeaşi măsură şi acestui război. Dar cum pot să evit să pretind că războiul acesta nu există în realitate? Încă nu ştiu ce este cu adevărat un război real.

Până acum, despre el nu am decât senzaţii...

Vast. Necunoscut şi imposibil de descifrat. Întuneric viu. Ucigaş ca şi jungla aceasta.

Şi nu pot avea încredere în călăuza mea.

Ziuă.

Mace stătea într-un univers de ploaie.

Ploaia răpăia prin frunze şi crengi de parcă arborii, ferigile şi florile junglei ar fi crescut la piciorul unei cascade uriaşe, cu un vuiet care făcea posibilă conversaţia doar prin strigăte. Nici un echipament impermeabil nu putea să reziste la aşa ceva; în mai puţin de un minut, hainele lui Mace fuseseră îmbibate de apă. Tratã situaţia în stilul korun: o ignoră. Hainele aveau să se usuce şi el avea să se usuce de asemenea. Mai îngrijorat era în privinţa ochilor; trebuia să-i protejeze cu ambele mâini pentru a putea privi în sus, spre torent. Vizibilitatea se extindea până la câţiva metri.

Era doar atât de bună cât să poată vedea cadavrele.

Acestea atârnau cu capul în jos, cu coatele îndoite sub unghiuri stranii, deoarece mâinile le fuseseră legate la spate.

Frunze-prinzătoare vii înfăşurate în jurul gleznelor lor le susţineau la şase metri deasupra solului, suficient de jos pentru săritura unei pisici-de-liane, ca aceea pe care un akk o alungase când se apropiaseră Mace şi Nick.

Mace numărase şapte corpuri.

Nu numai pisicile-de-liane, ci şi păsările şi insectele acţionaseră asupra lor. Spânzurau acolo de mult timp, în crepusculul umed care alterna cu ploi torenţiale răsunătoare. Iar metalele nu erau singurele materiale cu care se hrăneau fungii şi mucegaiurile locale. Prin zdrenţele decolorate care mai rămăseseră din veşmintele lor, era imposibil de precizat măcar dacă fuseseră femei sau bărbaţi. Mace era doar pe jumătate sigur că fuseseră oameni.

Rămase sub ele, privind în sus în găvanele lipsite de ochi a celor două stârvuri care mai aveau capete.

– Asta ai simţit? strigă Nick de pe şa.

Ierboşul lui se întinse spre frunzele-prinzătoare ce susţineau leşurile şi Nick îi împunse membrul anterior cu impulsionatorul din liane-de-bronz. Ierboşul se răzgândi şi preferă să rupă nişte ferigi-de-sticlă din apropiere. Nu se oprea niciodată din rumegat.

Mace aprobă din cap. Ecourile asasinatelor urlau în Forţă de jur împrejurul său. Le percepuse de la sute de metri depărtare.

Locul duhnea a partea întunecată a Forţei.

– Ei bine, acum ai văzut care era treaba. Nu putem face nimic aici. Haide, încalecă!

Leşurile îl priveau fără ochi pe Mace.

Întrebându-l: „Ce vei face în privinţa noastră?”

– Sunt...

Lui Mace i se uscase gâtul; trebui să tuşească pentru a-şi drege vocea şi în gură îi pătrunse atâta apă încât tuşi de-a adevăratelea pentru câteva secunde.

– Sunt balawai?

– De unde să ştiu?

Mace ieşi de sub trupuri şi miji ochii către Nick. Scânteierea unui fulger deasupra coronamentului înconjură părul negru al tânărului korun cu un nimb auriu.

– Vrei să spui că se poate să fi fost korunnai?

– Bineînţeles! Ce vrei să zici?

Părea uimit că lui Mace i-ar fi păsat într-un fel sau altul.

Mace însuşi nu era sigur de ce anume îi păsa. Sau chiar dacă îi păsa. Oamenii sunt oameni. Morţii sunt morţi.

Chiar dacă aceştia fuseseră duşmani, nimic n-ar fi justificat-o.

– Ar trebui să-i îngropăm.

– Ar trebui s-o ştergem de-aici!

– Poftim?

– Suie! Plecăm.

– Dacă nu-i putem îngropa, cel puţin îi putem coborî pe sol. Să-i ardem... Ceva...

Mace trase de funia de ascensiune, ca şi cum puterile sale doar omeneşti ar fi putut ţine în loc ierboşul de două tone.

– Sigur că da. Să-i ardem... (Nick scuipă peste flancul ierboşului o gură din ploaia ce şiroia peste el.) Asta-i altă dovadă a umorului Jedi...

– Nu-i putem lăsa pradă animalelor!

– Ba putem. Şi-o vom face.

Nick se aplecă spre el şi pe faţa lui se descifra ceva care ar fi putut să fie chiar compătimire. Compătimire însă pentru Mace. Faţă de morţi, se părea că nu simţea absolut nimic.

– Dacă sunt korunnai, strigă el dar fără răutate, ca să le oferim orice fel de funeralii decente ar însemna să aprindem o reclamă uriaşă Suntem aici pentru următorul grup de trupe neregulate sau de patrule de miliţie. Şi să le oferim şi o idee destul de bună asupra momentului. Dacă sunt balawai...

Ridică ochii către ei. Chipul îi fu părăsit de orice sentimente omeneşti.

Coborî glasul, totuşi Mace îi putu citi pe buze.

– Dacă sunt balawai, murmură el, asta-i deja mai bine decât merită.

*

Noapte.

Mace se trezi din visurile rele fără să deschidă ochii.

Nu era singur.

Nu avea nevoie de Forţă ca s-o ştie. Îi putea simţi izul. Sudoare râncedă. Bale şi scoarţă de thyssel neprelucrată.

Lesh.

Abia un murmur.

– De ce aici, Windu? Ai venit aici, de ce?

Cortul portabil era complet scufundat în întuneric. Lesh nici n-ar fi ştiut măcar dacă Mace era treaz.

– Ce vrei aici, tu? S-o iei de la noi, tu? Aşa a zis, ea.

Vocea îi suna înceţoşată de drog, pe tonul de surprindere plângăreaţă a unui copil care bănuieşte că Mace i-ar putea strica jucăria favorită.

– Lesh...

Mace impuse glasului său un ton profund. Calm. Asigurător ca un părinte.

– Trebuie să ieşi din cortul meu, Lesh. Putem vorbi despre asta mâine dimineaţă.

– Crezi că poţi? Da? Crezi că poţi?

Glasul i se subţie ca un strigăt strangulat la dimensiunea unei şoapte. Mace simţea miros de vaselină pentru mecanisme şi ambră portaak.

Lesh era înarmat.

– Nu-nţelegi încă, tu. Dar vei afla, tu...

Mace se extinse în Forţă şi îl simţi pe Lesh ghemuit lângă glezna sa. Pătura lui Mace era prinsă sub cizmele korunnaiului.

O poziţie de luptă departe de a fi ideală.

– Lesh..., rosti Mace adăugând Forţa în tonul vocii sale. Tu vrei să pleci, acum. Vom discuta în zori.

– Care zori? Zori pentru tine? Zori pentru mine?

Mace nu putea fi sigur dacă spunea zori sau mori.

Ceva continua să fie destul de puternic chiar şi în mintea buimăcită de thyssel a lui Lesh, pentru a putea rezista ordinului amplificat de Forţă dat de Mace.

– Nu ştii nimic, tu. (Glasul i se îngroşase şi era neregulat, de parcă n-ar fi respirat prea bine.) Dar te va învăţa, da, Kar. Ce faci tu, el ştie. Te vor învăţa, da, akkii. Aşteaptă, tu. Aşteaptă şi vezi.

Kar? În câteva rapoarte ale Depei fusese menţionat un anume Kar Vastor. Numele lui apăruse ca al unui conducător de grup de comando extrem de capabil, independent sau semiindependent; Mace nu era foarte sigur în privinţa structurii de comandă a FEM. Lesh însă şoptise numele cu un fel de veneraţie superstiţioasă...

Şi oare spusese akkii sau hăcui?

– Lesh. Trebuie să pleci. Acum.

În ciuda întrebărilor ce-i roiau prin minte, Mace nu era într-atât de stupid încât să stea la poveşti cu un bărbat aflat sub influenţa drogurilor.

– Crezi că o ştii pe ea. Crezi că este a ta, ea. O să te-nveţe. Poate. O să trăieşti destul să-nveţi, tu? Poate că nu.

Ameninţarea fusese suficientă pentru ca un şfichi al Forţei să-i aducă lui Mace sabia în mână. Flacăra sfârâitoare a lamei proiectă umbre cu margini violet. Lesh însă nu ataca.

Nici nu se clintise. Îşi ţinea arma de-a curmezişul pieptului, în braţe.

Lacrimi i se prelingeau pe obraji.

De aceea îi era glasul înceţoşat. Aceea era îngroşarea neregulată.

Plângea. În tăcere.

– Lesh, începu Mace uluit, ce s-a-ntâm...

Se opri, fiindcă bărbatul continua să fie ameţit de thyssel şi nici maestrul Jedi nu era stupid. Îi oferi un prosop din sacul de voiaj.

– Ia! Şterge-te pe faţă.

Lesh luă prosopul şi-şi întinse dârele de sub ochi. Se holbă la prosop şi-l înnodă în pumni.

– Windu...

– Nu, zise Mace şi întinse mâna după prosop. Vom sta de vorbă dimineaţă. După ce te trezeşti.

Lesh încuviinţă şi smârcâi, ştergându-şi nasul cu dosul palmei. Cu o ultimă privire imploratoare spre Mace, dispăru.

Noaptea se derulă, lentă şi fără somn. Meditaţia oferea mai puţină odihnă decât somnul, dar asigura absenţa coşmarurilor.

Nu era un schimb tocmai rău.

Dimineaţă, când îl întrebă pe Lesh dacă mai voia să discute cu el, korunul se prefăcu că nu înţelegea ce dorea. Mace îi privi spinarea îndepărtându-se, un fulger de intuiţie din Forţă îl zgâlţâi şi atunci ştiu:

Până la căderea nopţii, Lesh avea să fie mort.

*

Ziua.

În Forţă, schelălăitul akkilor era aproape dureros. Scoseseră sunetul acesta de suficiente ori pentru ca Mace să-l cunoască de acum.

Nave militare. Multe.

Mace putea simţi că Nick era îngrijorat. În Forţă, percepea o încordare îngheţată rostogolindu-se dinspre el. Începuse să-l afecteze şi pe Mace; respirând-o dinspre Nick, îşi simţea măruntaiele strângându-se în gheme.

Patrulele aeriene nu-i lăsaseră în pace toată ziua. Descriau trasee spirale şi reveneau pe propriile lor urme, executând în mod evident şabloane de detecţie. Nu era prudent să presupui că ar fi căutat pe altcineva decât pe cei patru korunnai şi Mace.

Tensiunea răsucea nodurile în stomacul lui Mace. Cum puteau oamenii trăi permanent sub asemenea presiune?

– Ghinion, murmură Nick în şoaptă. Curat ghinion.

Erau expuşi într-o trecătoare care aducea cu o crestătură ce traversa un lanţ muntos ascuţit ca briciul; probabil că, cu mult timp în urmă, un seism provocase o ruptură aici. Un evantai larg de grohotiş acoperit cu mărăcini forma rampa pe care ei suiseră spre trecătoare. Îşi căutaseră drumul printr-un vălmăşag de stânci largi de zeci de metri, cu akii în faţa şi în spatele lor; laturile pasului erau feţe stâncoase înalte peste care atârnau liane şi arbori epifiţi, agăţându-se de piatră cu degetele rădăcinilor. Creasta lanţului era învăluită în nori joşi. La numai două-trei sute de metri depărtare, panta de pe partea opusă cobora în jungla întunecată. Ar fi putut să ajungă la copaci înainte ca patrula aeriană să treacă pe deasupra lor...

Însă Nick opri ierboşul.

– Lesh are necazuri.

Mace nu trebui să întrebe de unde o ştia: tinerii împărtăşeau o legătură reciprocă aproape la fel de profundă ca aceea pe care o aveau cu akii lor.

Se gândi la intuiţia din Forţă pe care o avusese în cursul dimineţii şi rosti:

– Dă-i drumul.

Nick întoarse ierboşul şi galopară înapoi prin pas. Din şaua sa orientată către spate, Mace o privi pe Chalk care-i depăşi, revenind din poziţia ei din avangardă. Ierboşul ei era cel mai rapid dintre cei patru şi purta numai jumătate din greutatea ierboşului lui Nick.

Când trecură de punctul cel mai înalt al trecătorii, Mace folosi Forţa pentru a se ridica, astfel încât să poată sta în picioare pe şa şi să privească spre înainte, cu mâinile pe spinarea lui Nick, aplecându-se pentru a se putea uita peste umărul acestuia.

Pe curba descendentă a trecătorii, cineva era întins pe jos. Un câine akk îl adulmeca nervos. Lesh. Ierboşul lui stătea placid la zece metri depărtare, rupând copăcei de pe peretele stâncii pentru a-şi umple botul permanent rumegător. Besh ajunse primul acolo; sări de pe ierboş şi sprintă către fratele său.

– Sus? strigă Nick. Încalecă şi dă-i drumul!

Nick făcu un gest şi, în Forţă, Mace simţi o smucitură, de parcă o mână nevăzută îi prinsese direcţia privirii şi o întorsese spre jungla de jos: două pete mate de metal treceau la rasul coronamentului, dând naştere unui siaj de frunze tulburate.

Nave de poliţie care veneau drept spre trecătoare.

– S-ar putea să nu ne fi văzut deocamdată, murmură Nick pentru sine. S-ar putea doar să verifice pasul...

– Ne-au văzut.

Nick se uită la Mace peste umăr.

– De unde ştii?

– Pentru că ei merg câte trei.

Ultimul său cuvânt fu înghiţit de urletul elevatoarelor repulsoare şi de mârâitul turbojeturilor ce aduseră o navă în

trecătoare, îndărăt din cealaltă parte a crestei. Mace se aşteptase ca nava să se năpustească pentru survolare, dar rămase locului, plutind staţionar şi ambalând turbojeturile.

– Ce fac?

Nick se strâmbă către navă.

– Ai auzit expresia ne-am ars?

— Da...

Trapele ventrale se deschiseră în pântecul navei şi ţevi de forma camerelor de reacţie ale unei rachete chimice se extinseră într-un evantai larg. Ţevile irupseră jeturi de flăcări, care loviră solul, se sparseră şi se revărsară aidoma unor râuri de foc, acoperind pietrele şi umplând denivelările. În ceva mai mult de o secundă, întreaga extremitate a trecătorii devenise un infern atât de intens, încât Mace fu nevoit să-şi protejeze faţa cu braţele. Nava se întoarse spre ei, îngropând trecătoarea în foc.

– În cazul de faţă, urmă Nick posac, nu-i doar o expresie.

FEBRA SÂNGELUI

Nava porni către ei, călărind un gigantic evantai de flăcări.

Ierboşul emise un muget asurzitor şi porni într-un sprint incredibil de rapid, sărind de pe o stâncă pe alta, cabrându-se şi răsucindu-se în aer. Nick slobozi un şuvoi la fel de asurzitor de obscenităţi şi-i cuprinse grumazul cu braţele, agăţându-se disperat. Partea anterioară a trupului animalului şfichiuia înainte şi înapoi, iar toate cele patru braţe se roteau panicate.

Mace îşi adună toate puterile, simţi fluxul Forţei şi-şi lăsă mintea să unească traiectoria ierboşului care gonea în salturi cu jeturile aruncătoarelor de flăcări ale navei. Când nava ajunse deasupra lor, îşi încordă degetele, transformându-şi palma într-o lamă şi izbi animalul în plexul nervos localizat mai jos de umerii mediani.

Ierboşul scoase un răget precum claxonul unui aerotaxi în trafic greu şi sări cinci metri în lateral – în interstiţiul dintre

franjurile a două jeturi de foc, astfel încât acestea vuiră pe lângă Nick şi Mace şi doar câteva răbufniri aprinseră petece de blană de pe picioarele ierboşului. Mace făcu un gest şi Forţa împinse aerul de lângă blana incendiată, stingând-o în bula de vid astfel creată.

Nava vâjâi peste ei, cu limbile de flăcări întinzându-se către Chalk. Fata se lăsă să lunece sub pieptul ierboşului ei şi acesta o prinse în membrele anterioare în timp ce alerga, protejând-o cu trupul său. Blestemele lui Nick se stinseră în tusete când înghiţi fumul petrochimic gros şi negru.

Fumul ardea ochii lui Mace ca un acid, orbindu-l cu lacrimi. Folosi Forţa pentru a se fixa de şa, apoi, bâjbâind, deschise trusa medicală ce atârna de centura lui Nick şi lăsă Forţa să-i spună ce spray hipodermic să folosească. Îl izbi în spinarea korunului, lângă şira spinării, după care îl declanşă asupra propriului său piept.

Simţind înţepătura, Nick se răsuci.

– Ce pi...?

– Liant de gaze, răspunse Mace.

Liantul de gaze fusese creat pentru situaţii de urgenţă, cum erau incendiile de la bordul navelor spaţiale, şi curăţa în mod selectiv sângele utilizatorului de o serie de toxine, de la monoxidul de carbon la acidul cianhidric.

– Nu-i la fel de bun ca masca de gaze, dar ne va menţine conştienţi câteva minute...

– O să fim perfect conştienţi în timp ce ardem de vii? Grozav! Cum ţi-aş putea mulţumi vreodată?

Nava carenă deasupra lor şi viră într-o curbă care avea s-o readucă în altă survolare. Flăcările brăzdară coastele ierboşului lui Chalk şi întregul său flanc luă foc. Animalul urlă şi-şi ridică brusc braţele, se împletici către înainte, zbătându-se pe rocile arzătoare, şi o scăpă pe Chalk care se izbi violent de un bolovan. Galthra, căţeaua akk legată prin Forţă de ea, sări de pe un ţanc pe altul, urlând de furie şi brăzdând aerul cu ghearele, ca şi cum ar fi încercat să ajungă la navă şi s-o doboare din văzduh. Mace nu simţi nici un pic de teamă pentru ea; akkii se năşteau şi creşteau pe versanţii vulcanilor activi, iar pielea lor împlătoşată era îndeajuns de dură pentru

a opri o sabie de lumină.

Nava îşi încheie virajul şi reveni spre Mace şi Nick.

Mace pătrunse şi mai adânc în Forţă, deschizându-se şi căutând un punct de implozie. Situaţia fluidă din trecătoarea îngustă se coagulă, apoi clivă într-un cristal: ierboşi, akki, oameni şi nave deveniră noduri de stres, vectori de energii care se intersectau, alături de fisuri şi linii de fractură. Gura lui Mace se strânse într-o fantă aspră.

Zări o şansă îndepărtată.

Nava putea să treacă întruna peste ei şi să reverse foc; nici o sabie de lumină de pe lume n-ar fi deviat un potop de combustibil arzător. Dar dacă cei din navă intenţionau să-i ucidă şi pe akki...

Lansatoarele pupa ale navei tuşiră şi torpile de şoc ţâşniră prin trecătoare spre Besh şi Lesh. Impactul exploziilor făcu infernul din jurul lui Mace şi Nick să şfichiuiască, să vibreze şi să scuipe şi i se răspunse prin detonări mai reduse din toate părţile, când pietrele începură să crape din cauza temperaturii ridicate. Schije de piatră pe jumătate topită, roşii ca focul, brăzdară prin flăcări. Se lipeau, sfârâind, de orice loc în care cădeau. Vesta lui Mace fumega şi Nick era prea ocupat să-şi stingă flăcările de pe haină şi pantaloni, lovindu-le cu palmele, pentru a-şi reaminti măcar să mai înjure.

Mace se folosi de Forţă pentru a deschide legătura de grenade pe care Nick o luase de la mercenari în Pelek Baw, apoi smulse arma cu ţeavă dublă din tocul ei de pe oblâncul ierboşului.

Nick se răsuci din nou, cu ochi sălbatici, abia mai ţinându-se în şa.

– Ce mai faci acum?

– Sări.

– Ce...?

Cu un impuls de Forţă, Mace îl smulse din şa cu o clipă înainte ca un proiectil să-l lovească pe ierboş drept în piept. Explozia îi rostogoli prin aer într-un nor de carne şi oase vaporizate.

Prin Forţă, Mace simţi conştiinţa lui Nick înceţoşându-se în urma undei de şoc şi îşi preschimbă rostogolirea într-o

tumbă spre înainte, care-l făcu să aterizeze în picioare printre stânci. Forţa îi aduse pe umăr banduliera puştii cu două ţevi, eliberându-i mâinile, după care prinse trupul inert al lui Nick şi-l predă uşor în braţele sale.

Korunul îl privi cu ochi care nu izbuteau să se focalizeze.

– Ce...? Ce s-a-n...?

– Stai aici.

Mace îl înghesui pe Nick în interstiţiul dintre două stânci de mărimea unei case; masa lor avea nevoie de mult timp pentru a se încinge, chiar în infernul acela dezlănţuit. Între timp, ofereau şi adăpost împotriva focului din văzduh.

– Eşti nebun! articulă cu greu Nick. Ştii ce putere de foc au chestiile alea?

– Două turele duble Taim & Bak KX-4, la tribord şi babord, răspunse Mace neatent şi se ghemui îndărătul stâncii, vârând o grenadă cu nytinită în ţeava dublă, în timp ce aştepta ca nava să revină către ei. Două minilansatoare de proiectile cu poziţie fixă Krupx MG-3, la pupa şi prova, un aruncător de flăcări Merr-Sonn Sunfire 1000 montat ventral...

– Şi blindajele lor! rosti Nick. (Ochii începuseră abia acum să i se limpezească.) Ce avem noi care ar putea străpunge blindajul ăla?

– Nimic.

– Atunci ce crezi că poţi să faci?

– Să înving, răspunse Mace.

Nava trecu peste ei. În fracţiunea de secundă în care Mace se găsi în pata oarbă a tunarilor, se ridică şi lansă o grenadă cu nytinită într-o parabolă largă. În Forţă, îi percepu traiectoria; când ajunse lângă navă, fu nevoie doar de un impuls foarte slab pentru a o împinge exact în faţa prizei de aer a turbojetului tribord, care o absorbi prompt, ca un peşte care înghite o momeală.

Metalul urlă. De fapt, grenadele cu nytinită nu detonau, ci erau recipiente care eliberau jeturi de gaz. Important era însă faptul că o jumătate de kilogram de duroţel intrase în paletele turbojetului care se roteau cu un număr incredibil de mare de rotaţii pe secundă.

Un val purpuriu se revărsă prin evacuarea navei, urmat

de bucăţi alb-incandescent din paletele interne ale turbojetului. Alte schije supraîncălzite sfârtecară carcasa turbojetului şi întregul motor explodă în bucăţi, trimiţând nava într-un picaj necontrolat în lateral, ricoşând din peretele de stâncă.

Mace privi spre Nick.

– Ceva întrebări?

Tânărul părea în pericol de a fi sufocat de propria sa limbă.

– Scuză-mă, adăugă Mace şi dispăru.

Forţa îl trimise peste bolovani ca o torpilă. Rămase aplecat, traversând flăcările, prea iute pentru a se arde, practic zburând peste zgura de sub picioare; ţopăind de pe un stei pe altul, traversă trecătoarea spre Chalk şi Galthra.

Cele două nave aeriene care veneau de jos urcau către pas. Ierboşul lui Besh se prăbuşise şi zvâcnea din picioare, zbierând în flăcări. Cel al lui Lesh era de acum doar un morman inform de carne. Un proiectil lovi un akk în flanc; deşii pielea de akk era aproape impenetrabilă, şocul hidraulic al detonării proiectilului tocă organele interne ale animalului. Akkul se împletici şi se lovi de stânci înainte de a muri. Besh îşi trase fratele prin flăcări, pentru a se adăposti îndărătul masivului trup împlătoşat. Corpul câinelui akk tresări şi tresăltă, când o serie de salve de tun îl izbiră, făcându-l să se mişte ca şi cum ar fi fost viu.

Înapoia lui Mace, pilotul primei nave recăpătă finalmente controlul aparatului său, decuplând turbojetul babord, şi făcu o întoarcere bazându-se exclusiv pe repulsoare. Mace o simţi pe Chalk recăpătându-şi conştiinţa printre stâncile în flăcări, dar în clipa aceea nu avea timp să se ocupe de ea, ci doar să urmeze direcţia minţii ei trezită în legătura de Forţă pe care o împărtăşea cu Galthra. O secundă îi fu îndeajuns să sondeze profunzimile legăturii acelea şi să-i vadă întreaga măsură.

Apoi o preluă complet.

Legătura dintre Galthra şi Chalk era puternică şi profundă, însă era o simplă funcţie a Forţei, iar Mace era un maestru Jedi. Până ce elibera căţeaua akk, legătura Galthrei avea să fie cu el.

Mace se năpusti, sărind prin aer, exact în clipa în care Galthra ţâşni în întâmpinarea lui. Ea ateriză, deja încordată pentru următorul salt şi Mace îşi încheie săritura pe spinarea căţelei. Nu era antrenată să poarte un călăreţ în luptă, dar prin legătura lor fluxul Forţei îi transforma într-o singură creatură. Mace îşi strecură laba piciorului stâng înapoia ţepilor de pe gât şi Galthra se repezi în trecătoare, urmând o potecă neregulată prin infernul de flăcări şi schije de rocă.

Ghemuindu-se mult pentru a se feri cât de cât îndărătul craniului masiv al căţelei akk, Mace introduse o grenadă în lansator şi puse arma pe umăr fără să tragă. Simţi cum înapoia lui se deschideau trapele pupa ale torpilelor din nava avariată.

‒ La timp, murmură el.

Ajunseră pe creasta trecătorii. Cele două nave din faţa lui vuiră, suind panta. Cea din spate lansă o torpilă de şoc spre Galthra.

În jumătatea de secundă de după lansare, în acel clipit din ochi în care torpila păru să atârne în văzduh, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru aprinderea completă a motorului principal şi a nenumăratelor zeci de g-uri standard de acceleraţie de care avea să se folosească în zborul ei ca fulgerul, legătura de Forţă dintre Mace şi Galthra pulsă şi marea căţea akk făcu un salt brusc în stânga.

Torpila urlă atât de aproape de ei, încât jetul pârli scalpul lui Mace.

Iar un impuls infim în Forţă – cu puţin mai mult decât o atingere afectuoasă sub bărbie – îi ridică focosul rombic cu un centimetru sau doi, modificându-i unghiul de atac doar atât cât să treacă peste creasta trecătorii, în loc să se înfigă în solul incendiat. Continuă să gonească, irupând fum negru în volburi turbulente ce-i urmau aripioarele cozii, până ce nava din faţă se înălţă din partea cealaltă a trecătorii şi primi torpila drept în bot.

Un glob de foc alb gigantic o trimise pe spate cabrându-se ca un ierboş speriat şi fumul negru se revărsă prin gaura zdrenţuită din blindajul botului. Turbojeturile sale urlară şi fumul izbucni din elevatoarele repulsoare, în timp ce pilotul se

lupta să-i recâştige controlul. A treia navă pivotă, virând sălbatic când inversă direcţia, şi pică, pentru a evita să se izbească de pupa celeilalte.

Mace şi Galthra sprintară direct spre ele.

Când trecu pe lângă mormanul zvâcnind al ierboşului lui Chalk, maestrul Jedi se întinse spre Thunderbolt, care ţâşni de pe sol în braţele lui, proptindu-şi încărcătorul energetic între picioarele sale. El îşi lipi arma masivă de şold, aţinti ţeava către a treia navă şi apăsă trăgaciul.

Mace goni prin flăcări şi fumul negru şi înţepător, peste zgura de piatră topită, prin tunete şi ţiuituri de şrapnele de roci care explodau, pe spinarea unui prădător blindat de trei sferturi de tonă, trăgând de la şold, mitraliind o arteziană de fascicule energetice care sui pe flancul navei. Un Thunderbolt nu avea putere să străpungă blindajul greu al navei, dar asta era lipsit de importanţă; urletele repetorului erau doar cartea de vizită a lui Mace.

Galthra năvăli în jos pe pantă între nave şi Mace se întoarse cu faţa spre ele, călărind invers, împroşcând aerul cu salve de blaster până ce Thunderboltul se supraîncălzi şi scuipă scântei, iar maestrul Jedi îl azvârli cât colo. A treia navă lansă o pereche de torpile, însă Mace le percepu punctele de ochire înainte ca trăgacele să fi fost apăsate şi Galthra era atât de rapidă în reacţia la comenzile sale date în Forţă, încât nici unul dintre proiectile nu se apropie suficient, nici cât să-i zbârlească părul.

Dacă ar fi avut vreun fir de păr.

Turelele laser montate pe flancurile navei se rotiră pentru a-i urmări şi Mace simţi prin Forţă computerele de ochire care se fixară asupra lor şi-i încadrară. Cele două nave avariate ajunseseră la distanţa optimă de tragere şi-i fixară de asemenea în reticulele armelor. Îşi coordonau focul şi Mace nu putea spera să se ferească de ele. De aceea nici nu se sinchisi s-o facă. O opri pe Galthra.

Rămase nemişcat, cu mâinile goale, aşteptându-i să deschidă focul.

Se pregătea să le ofere o scurtă introducere în arta vaapad.

Tunurile lor irupseră valuri de energie şi Mace se propulsă în Forţă, eliberând totul, mai puţin intenţiile sale. De acum nu Mace Windu era cel care acţiona, ci Forţa acţiona prin intermediul său. Sabia de lumină a Depei îi sări în mâna stângă, iar propria lui sabie se activă în mâna dreaptă. Cascada verde fu un ecou de junglă a celei violet, când ambele întâlniră lanţurile cu gheare roşii.

Pe Sarapin, vaapadul era un prădător celebru prin periculozitatea sa, puternic şi rapace, care ataca folosindu-se de tentacule ce se mişcau orbitor de iute. Cei mai mulţi vaapazi aveau minimum şapte asemenea tentacule şi nu era neobişnuit să ajungă până la douăsprezece. Cel mai mare vaapad ucis vreodată avusese douăzeci şi una. Problema cu vaapadul era că niciodată nu ştiai câte tentacule avea până nu era mort; se mişca prea rapid pentru a le număra. De fapt, se mişca aproape prea rapid pentru a fi văzut.

Aşa făcea acum şi Mace.

Energia se revărsă în jurul lui, dar numai stropi răzleţi îl atinseră, ici-colo; restul reveni la navele miliţiei. Deşii Thunderboltul nu avea puterea de a le străpunge blindajele groase, un tun laser Taim & Bak este o fiară cu caracteristici complet diferite.

Zece salve ajunseră la săbiile lui Mace. Câte două de la fiecare lamă reveniră la navele avariate, lovindu-le blindajul cu suficientă putere pentru a le deplasa, astfel încât pierdură ţinta din reticulele armelor. Celelalte şase izbiră în cockpitul celei de-a treia nave, căscând o gaură rânjită în vizorul de oţel transparent.

Mace lăsă săbiile, basculă înainte arma cu două ţevi şi trase de la şold. Arma scuipă o singură grenadă, pe care Forţa o dirijă exact prin gaura din cockpit. Grenada scoase un hum sec, fluid, în interiorul navei. O fântână arteziană de fluid alb irupse prin deschizătură.

Mace mârâi nemulţumit; crezuse că încărcase nytinită.

După aceea strânse din umeri. Nu contează. Rezultatul e acelaşi.

Unul dintre turbojeturile anterioare aspiră prin priza sa şiraguri de adeziv întărit, scrâşni şi se autociopârţi în

şrapnele. Nava se legănă scăpată de sub control; imobilizaţi de gelatina eliberată de grenadă, membrii echipajului nu puteau face nimic altceva decât să privească îngroziţi cum nava lor se izbi de faţa stâncii şi detonă într-o explozie impresionantă ce revărsă flăcări pe trei sute de metri în josul pantei.

Iar acum, îşi spuse Mace, următoarea scamatorie...

Eliberă arma cu două ţevi, extinse braţele şi ambele săbii de lumină îi reveniră în mâini...

Cele două nave avariate fugiseră însă şi se îndepărtau poticnit în cerul pătat de fum.

Le privi plecând şi se încruntă.

În mod straniu, se simţea tulburat.

Nefericit.

Fusese ceva... ciudat. Neliniştitor.

Onestitatea sa riguroasă nu i-ar fi îngăduit să nege termenul real care descria sentimentul respectiv.

Fusese nemulţumitor.

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

Nu ştiu cât timp am rămas pe loc, încruntându-mă spre cer. În cele din urmă mi-am revenit suficient din starea aceea pentru a luneca de pe spinarea Galthrei şi a o elibera de legătura de Forţă cu care o ţinusem. A ţâşnit imediat, căutând-o pe Chalk printre stâncile incendiate aflate mai sus de noi pe pantă.

Nick s-a apropiat, coborând împleticit panta, croindu-şi drum printre flăcările muribunde şi evitând bolovanii pe jumătate topiţi care continuau să strălucească roşu-întunecat. Părea teribil de impresionat de luptă, îmbătat de adrenalină şi chicotind ca un copil, era delirant de fericit şi clocotea de entuziasm tremurător. Nu-mi amintesc multe din cuvintele pe care mi le-a spus, cu excepţia unor prostii potrivit cărora eram o „maşină de război întrupată în om”.

Cam aşa ceva. Nu sunt sigur dacă a folosit cuvântul întrupat.

Mare parte din spusele lui nu se auzeau în vuietul care

vieţuia în capul meu: un vârtej de uragan al bubuiturilor inimii mele, ecouri ale exploziilor bătăliei şi refluxul Forţei însăşi.

Când a ajuns lângă mine, am văzut că era rănit: sângele îi curgea pe faţă şi pe gât, de la o tăietură adâncă de pe o parte a capului făcută probabil de o aşchie de piatră. Continua să bolborosească despre faptul că nu mai văzuse nimic ca mine, până ce l-am oprit, prinzându-l de braţ.

– Sângerezi, i-am zis dar scânteierea întunecată din ochii lui albastru-strălucitor nu s-a oprit.

A continuat:

– Singur împotriva a trei nave înarmate. Trei! Singur!

I-am spus că nu fusesem singur. L-am citat pe Yoda:

– Aliatul meu este Forţa.

N-a părut să înţeleagă, aşa încât i-am explicat:

– I-am copleşit numeric.

Îmi amintesc perfect ce s-a întâmplat după aceea, oricât de mult aş dori să-mi pot şterge imaginile din minte. Nu-mi puteam desprinde ochii de la cele două nave avariate care de acum erau simple puncte de duroţel înălţându-se în cerul nesfârşit.

Nick mi-a urmărit privirea şi a spus:

– Ştiu ce simţi. Îţi pare rău că nu le-ai putut frige pe toate trei, este?

– Ce simt? m-am rotit spre el. Ce simt eu?

Am încercat imboldul brusc de a-l lovi; o dorinţă atât de puternică, încât efortul pe care l-am făcut pentru a mă abţine m-a lăsat fără răsuflare. Voiam – trebuia – să-l lovesc. Să-l pocnesc în faţă. Să-mi simt pumnul dislocându-i falca.

Să-l silesc să tacă.

Să-l silesc să nu se uite la mine.

Înţelegerea din glasul lui... ştiinţa din ochii lui albaştri şi reci...

Doream să-l lovesc, fiindcă avea dreptate. Ştia ce simţeam.

A fost un şoc oribil.

Aşa cum spusese: dorisem să distrug şi celelalte nave. Dorisem să le dobor din cer şi să le privesc arzând. Nu mă gândisem defel la vieţile pe care le curmasem deja în prima

navă. Nu mă gândisem defel la vieţile pe care aveam să le curm în celelalte două. Prin Forţă, m-am întins spre epava care ardea pe faţa stâncii de deasupra, căutând printre flăcări; n-aş putea spune ce anume.

Mi-ar plăcea să cred că eram în căutare de supravieţuitori. Că încercam să depistez oameni, doar răniţi, care ar fi putut să fie salvaţi dintre sfărâmături. Totuşi nu pot spune cu onestitate că ar fi fost adevărat.

Poate că doream să-i simt cum ardeau.

De asemenea, nu pot afirma cu onestitate că-mi părea rău pentru felul cum se terminase lupta.

Deşii le-am curmat vieţile în autoapărare şi în apărarea altora, nici eu şi nici cei pe care-i apărasem nu suntem nevinovaţi. Nu pot să susţin cu mâna pe inimă că tovarăşii mei koruni ar merita să trăiască mai mult decât miliţienii din navă. Nu pot spune despre ceea ce am făcut în trecătoare că ar fi fost datoria mea de Jedi.

Ceea ce am făcut acolo n-a avut nici o legătură cu pacea.

S-ar putea spune că a fost un accident de război: întâmplător, grupul mic de luptători de gherilă a fost însoţit de un maestru Jedi şi astfel soţiile şi copiii luptătorilor dintr-o navă au suferit o pierdere teribilă. S-ar putea spune că a fost un accident de război... până şi eu i-aş putea spune aşa...

Dacă ar fi adus cât de cât cu un accident.

Dacă n-aş fi încerca? Să dobor nava aceea. Dacă n-aş fi simţit febra din venele mele: febra sângelui.

Pofta de victorie. Să înving, cu orice preţ.

Febra sângelui.

O simt până şi în acest moment.

Nu este subjugătoare; n-am decăzut atât de mult. Deocamdată... Este mai degrabă o preferinţă. O aşteptare. O anticipare care a fost dezamăgită.

Asta este rău. Nu răul cel mai mare care poate fi posibil, dar destul de rău.

Am ştiut de mult timp că aici sunt în pericol. Dar abia acum încep să înţeleg cât de întunecat şi cât de apropiat este pericolul acela; nu bănuisem niciodată cât de mult mă apropiase Haruun Kal de muchia aceea fatală.

Este un efect secundar al imersiunii în Forţă provocată de vaapad. Stilul meu de luptă oferă o putere uriaşă, dar cu un risc pe măsură. Febra sângelui este o boală care poate ucide pe oricine pe care l-a atins. Pentru a folosi vaapad, trebuie să-ţi îngădui să te bucuri de luptă. Te afunzi pe deplin în senzaţiile luptei. Fiorul victoriei. De aceea atât de puţini elevi încearcă să utilizeze tehnica.

Vaapad este o cărare ce merge prin penumbra părţii întunecate.

Aici, în junglă, penumbra aceea este neaşteptat de îngustă. Bezna totală se găseşte la numai un pas depărtare. Trebuie să fiu foarte, foarte atent.

Altfel s-ar putea să înţeleg prea bine ce i s-a întâmplat Depei.

*

Mace îşi plecă fruntea. Zumzetul electric al luptei i se scurse din membre, lăsându-le grele şi dureroase: avea o mulţime de arsuri superficiale de la stropii de plasmă şi schijele de rocă pe jumătate topită.

Se sili să privească în sus, spre trecătoare, prin flăcările ce mureau şi fuioarele negre şi contorsionate de fum destrămat. În trecătoare erau akki morţi, ierboşi morţi sau răniţi şi Chalk, Besh şi Lesh.

Îşi reaminti intuiţia de Forţă din cursul dimineţii.

– Haide, potoleşte-te, îi spuse lui Nick. (Era uluitor cât de obosit devenise în mod brusc.) Cred că avem victime.

Suiră rampa de grohotiş. Deasupra, Chalk şchiopătă spre ierboşul ei rănit şi clătină din cap, privindu-l; fusese ars în mod oribil. Un flanc întreg se transformase într-o masă de cărbune. Fata merse pe toată lungimea de şase metri a trupului său, se lăsă într-un genunchi şi-l mângâie pe cap. Animalul scoase un gâgâit slab de durere şi spaimă şi-i împunse botul cu palma, iar Chalk scoase pistolul şi-l împuşcă imediat sub ochiul din coroană.

Pocnetul izolat şi distinct al armei răsună din pereţii de piatră ce mărgineau pasul. Lui Mace i se păru ca un semn de punctuaţie – punctul final al bătăliei. Ecourile îl transformară

în aplauze sardonice.

Besh şi Lesh rămăseseră în continuare pitiţi în umbra akkului mort. Cu câinele de o parte şi un stei imens de partea cealaltă pentru a-i proteja de flăcări, Mace crezu că s-ar fi putut să scape.

Chalk ajunse acolo înainte de Nick şi Jedi. Pe toată distanţa cât coborâse de la leşul ierboşului ei, ochii îi rămăseseră aţintiţi către locul unde se aflau fraţii şi din expresia ei Mace putea spune că ceea ce vedea nu era de bun augur. Ea îi privi când se apropiară şi clătină din nou, lent şi inexpresiv, din cap.

Besh stătea pe sol, lângă capul câinelui akk mort. Îşi strângea genunchii la piept şi se legăna pe călcâie înainte şi înapoi. Pe jos în jurul său era risipit conţinutul unei truse medicale standard: scaner manual, sprayuri hipodermice şi bandaje, stabilizatoare osoase. El nu părea să fie rănit, dar era palid ca un mort şi ochii holbaţi îi priveau în gol.

Lesh intrase în convulsii.

Chipul îi era contorsionat într-o mască rigidă, căscată orbeşte spre cerul pustiu al după-amiezii. Se zbătea şi se zvârcolea, încleştând pumnii spasmodic şi răpăind din călcâie pe piatră. Primul gând al lui Mace fu rană la cap – un şrapnel sau o aşchie de rocă pătrunsă în ţeastă ar fi putut declanşa astfel de crize epileptice – Şi nu putu înţelege motivul pentru care Nick, Chalk şi fratele lui stăteau pur şi simplu locului, de parcă ar fi fost complet neajutoraţi şi nu puteau decât să-l privească cum suferă. Lăsându-se într-un genunchi, maestrul Jedi se întinse către scaner.

– Lasă-l, spuse Chalk.

Mace ridică ochii spre ea. Fata scutură iarăşi din cap.

– E mort deja.

Mace ridică oricum scanerul şi glisă capacul trusei pentru a activa displayul. Afişajul anunţa că Lesh nu era rănit.

Era infectat.

Paraziţi neidentificaţi pătrunşi în sânge se colectaseră în sistemul lui nervos central. Acum atinseseră o nouă etapă a ciclului lor de viaţă.

Îi devorau creierul.

Episodul petrecut în decursul nopţii în cortul portabil căpătă brusc sens pentru Mace. Lesh fusese deja îmbolnăvit de paraziţii aceia. Mace crezuse însă că nu era vorba decât de stres şi intoxicaţie cu thyssel.

– Viespile-febrei, rosti răguşit Nick.

Era aproape la fel de palid ca Besh. Putea înfrunta moartea violentă, făcând cu ochiul şi comentând sarcastic, dar chipul îi lucea de sudoare rece. Mirosea a frică.

– Greu de spus când a fost înţepat. Mestecătorii de thyssel mor mai repede. Larvelor le place scoarţa. Când incubează...

Înghiţi un nod şi ochii i se mijiră. Fu nevoit să-şi ferească privirea.

– Vor ieşi din craniul lui. Prin craniul lui. Ca dintr-o... dintr-o găoace de ou...

Oroarea pură şi directă de pe faţa lui îi spuse lui Mace că n-ar fi fost prima dată când vedea aşa ceva.

Maestrul Jedi aşeză trusa medicală pe un loc rece, lângă akkul mort.

– Aici spune că încă mai poate fi salvat.

Avu nevoie de numai o secundă pentru a încărca un spray hipodermic cu thanatizină.

– Îi putem induce hibernare. Prin încetinirea funcţiilor vitale, încetinim... larvele viespilor... până-l putem transporta la Pelek Baw şi la un spital dotat cu tot ce trebuie. Chiar dacă va fi identificat...

Besh ridică ochii şi negă mut din cap.

Mace trecu pe lângă el şi îngenunche lângă Lesh.

– Îl putem salva, Besh. Poate că asta va însemna să-l dăm pe mâinile miliţiei, dar cel puţin va fi viu.

Besh îl prinse de braţ. Ochii îi erau umezi, împăienjeniţi de sânge. Negă încă o dată din cap.

– Maestre Windu... Nick luă trusa medicală şi-i examină afişajul. Starea lui Lesh este mult mai avansată decât scrie aici.

– Scanerele din trusele medicale sunt foarte bune. Mi-e greu să cred că se înşeală.

– Nu se înşeală, răspunse încet Nick şi răsuci displayul

astfel încât Jedi să poată citi. Aceştia nu sunt parametrii lui Lesh.

– Poftim?

Besh, plecă privirea în pământ, îşi atinse pieptul cu vârfurile degetelor, apoi se gârbovi; păru ca şi cum s-ar fi năruit în sine, răsuflarea expirată lăsându-l doar cu speranţe şi spaime. În Forţă, aura lui era adumbrită de disperare întunecată.

Mace se uită de la Besh la Nick şi înapoi, spre Lesh care se zvârcolea pe pietre şi la sprayul hipodermic pe care-l strângea fără putere în mână. Nu pentru că jungla te-ar ucide, spusese Nick. Ci doar pentru că este ceea ce este.

Nick luă scanerul trusei şi-l trecu pe lângă ţeasta lui Mace.

– N-ai nimic, rosti el încetişor, lingându-şi broboanele de transpiraţie de pe buza superioară. Nici un semn de infestare.

Se întoarse către Chalk, încruntându-se la afişaj.

Umerii i se cocârjară şi mâna începu să-i tremure.

Nu rosti nici un cuvânt, dar nici nu mai trebuia s-o facă. Fata îşi citise soarta pe chipul lui.

Chalk se încordă şi buzele i se subţiară, transformându-i gura într-o linie dură. După aceea se răsuci cu spatele către ei şi porni să coboare panta.

– Chalk..., strigă neajutorat Nick după ea. Chalk, stai...

– Iau Thunderboltul, eu. (Glasul fetei era perfect plat, la fel de inexpresiv ca vocabulatorul unui navicalculator.) Armă bună. Vei avea nevoie de ea, tu.

Nick reveni cu privirea distrusă spre Mace.

– Maestre Windu... Ridică implorator scanerul. Nu mă sili să-mi văd singur destinul, da?

Mace scană rapid ţeasta şi şira spinării tânărului. Afişajul indica rezultate clar negative, totuşi Nick nu păru mult mai uşurat.

– Grozav, ce să spun, comentă el cu amărăciune reţinută. Dac-aş fi murit în următoarele câteva zile, n-aş mai fi avut grija lor.

– Să ai grija lor? repetă Mace. Există vreun tratament?

– Da, făcu Nick şi scoase pistolul. Tratamentul lor e-n

mâna mea.

– Ăsta ţi-e răspunsul? făcu Mace şi păşi în faţa lui. Să-ţi ucizi prietenii?

– Doar pe Lesh.

Glasul îi era ferm şi dur, deşii tremura puţintel, la fel ca mâna. Nu avea tăria mintală a lui Chalk. Ochii i se înceţoşară de lacrimi, chipul i se contorsionă şi de abia se putu sili să privească spre prietenii săi.

– De Besh şi Chalk o să am vreme să m-ocup când vor începe convulsiile.

Mace tot nu putea să creadă că Nick vorbea serios.

– Vrei să-i împuşti pur şi simplul Ca pe ierboşul lui Chalk?

– Nu ca pe ierboşul ei, replică Nick. (Faţa îi devenise cenuşie.) Nu în cap. Aş împrăştia larvele. Unele dintre ele vor fi îndeajuns de dezvoltate ca să fie periculoase.

Tuşi şi adăugă:

– Pentru noi.

– Deci nu este suficient că el moare.

Mace insuflă disciplina Jedi într-un zid în jurul inimii, pentru a zăvorî oroarea empatică faţă de rictusul cenuşiu al feţei lui Lesh. O spumă cu margini roz înflorea de pe buzele korunului inconştient.

– Zonele... infestate trebuie... distruse. Creierul şi şira spinării.

Nick încuviinţă, părând chiar şi mai chinuit.

– În cazul febrei viespilor, de obicei incinerăm trupul, dar...

Mace înţelese. Navele care fugiseră le transmiseseră locaţia. Nu se putea şti ce anume pornise deja către ei.

Nu-i venea realmente să creadă ce urma să facă. Nu-i venea să creadă nici chiar ce urma să spună. Totuşi el era un Jedi. Ţelul vieţii lui era de a face ceea ce trebuia făcut. De a face ceea ce alţii nu doreau sau nu puteau.

Indiferent despre ce ar fi fost vorba.

Scoase de la centură săbiile de lumină. Atât pe a lui, cât şi pe a Depei.

Lama verde şi cea violet sfârâiră împreună în aerul

înceţoşat de fum.

Besh ridică ochii. Chalk încremeni pe pantă, cu Thunderboltul în braţe. Nick deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu ştia ce poate să fie.

Toţi se holbau la Mace ca şi cum nu l-ar mai fi văzut până atunci.

– Este prietenul vostru. Este fratele tău.

Mace inspiră adânc, liniştindu-şi propria teamă şi repulsie, ca şi dezgustul negru, întunecat pentru ceea ce trebuia să facă.

– Poate că doriţi să vă luaţi rămas bun.

Besh clătină din cap fără un cuvânt. Cu un icnet nearticulat, alcătuit din durere şi teroare, sări în picioare şi se împletici, pornind în sus pe pantă.

Chalk îl fixă cu privirea pe Mace doar o secundă, după care încuviinţă încetişor. Apoi îl urmă pe Besh. Îşi trecu braţul puternic după umerii acestuia. Besh se rezemă de ea, suspinând.

Nick fu ultimul. Ochii săi nu trădau nimic, doar suferinţă. În cele din urmă aplecă fruntea şi lacrimile i se prelinseră pe obraji.

– Este deja dus... îl atinse pe Mace pe umăr. Maestre Windu... nu trebuie s-o faci...

– Ba da, rosti Windu. Altfel va trebui s-o faci tu.

Nick aprobă fără chef, înţelegând.

— Mulţumesc. Windu... ă-ă-ă, Maestre... pur şi simplu... mulţumesc.

Se întoarse şi porni după ceilalţi, apoi se opri şi adăugă:

– Nu voi uita asta.

Nici Mace n-avea să uite.

Coborî ochii spre Lesh şi-l privi printre cele două lame sclipitoare. Căută în Forţă, străduindu-se să atingă ceva ce putuse rămâne din tânăr, de a-i oferi puţina alinare pe care ar fi putut, însă totul era aşa cum spusese Nick: Lesh era deja dus. Trecură câteva momente până ce Mace se reculese, găsi o atitudine de respect calm şi încredinţă Forţei ce mai putuse rămâne din conştiinţa sau spiritul lui Lesh.

După aceea inspiră adânc, ridică lamele şi începu.

*

Creasta ascuţită ca briciul eclipsa cerul sudic dinapoia lor. Coronamentul junglei de deasupra sclipea în începutul amurgului; de acum crepusculul se instaurase pe sol. Grupul mergea pe o potecă lată, menţinută de trecerile repetate ale şeniletelor. Ramurile arborilor se arcuiseră peste cărare, contopindu-se deasupra, astfel încât drumul lor trecea printr-un tunel format de junglă, care şerpuia şi-şi schimba direcţia brusc prin râpele ce radiau de pe faţa nordică a crestei.

Mace avea bactaplasturi, croiţi pentru a se potrivi peste arsurile cele mai urâte. Tâmpla lui Nick strălucea de spray-pansament. Chalk purta o bandulieră ce-i strângea umărul pe care-l luxase atunci când fusese azvârlită în bolovani, iar o faşă de compresie îi susţinea genunchiul răsucit. Besh mergea tăcut şi inexpresiv. Părea de-a dreptul în stare de şoc.

Ceea ce rămăsese din Lesh fusese îngropat la lizieră.

Raniţele le atârnau grele, încărcate cu proviziile luate de la ierboşii morţi. Puţine dintre echipamentele lui Mace scăpaseră; cortul portabil, schimburile de haine, trusa medicală şi identikitul fuseseră distruse o dată cu ierboşul lui Nick. Războiul de pe Haruun Kal îi reteza conexiunile cu viaţa din exteriorul junglei – dintre toate dovezile fizice că ar fi fost cândva altceva decât un korun rămăseseră doar cele două săbii de lumină.

Fusese afectat până şi datapadul fals pe care-l purtase tot timpul... probabil că minuscula sa bobină subspaţială fusese avariată în urma exploziei. Se gândise să-l cheme pe Halleck ca să-i evacueze pe Besh şi Chalk pentru tratament medical, în ciuda faptului că asta i-ar fi compromis misiunea aici; apariţia unui crucişător al Republicii în sistemul Al'Har ar fi atras cu certitudine prea multă atenţie din partea separatiştilor. Holocomunicatorul datapadului nu izbutise să recepteze însă nici măcar o undă purtătoare. Ultima sa legătură cu ceea ce Depa numise Galaxia Păcii era la fel de moartă ca şi miliţienii balawai pe care Mace îi trimisese să se zdrobească de creasta tăioasă ca un cuţit.

Ca o ironie a sorţii, funcţia de înregistrare a falsului

datapad rămăsese intactă. Disimularea devenise realitate: datapadul nu mai era o camuflare. Mace avusese presentimentul superstiţios că era ceva simbolic.

Galthra mergea între ei, alături de Chalk, în loc să acopere regiunea din jur; era ultimul lor akk. Cu puţin noroc, simpla ei prezenţă ar fi putut ţine prădătorii majori la o distanţă plină de respect.

Deocamdată nici o navă a miliţiei nu apăruse în trecătoarea din urma lor, iar lui Mace asta i se părea inexplicabil şi tulburător. La răstimpuri, Galthra trimitea câte un zvâcnet în Forţă, ceea ce putea însemna că auzise motoare în depărtare, totuşi era greu de spus. În principal, căţeaua îşi jelea tovarăşii morţi; prezenţa ei în Forţă era un schelălăit prelung de durere şi pierdere.

Continuau să meargă şi Nick impuse un ritm ucigător. Nu mai scosese o vorbă de când îngropaseră resturile lui Lesh.

Mace bănuia că Nick se gândea la Besh şi Chalk; el unul se gândea cu siguranţă la cei doi koruni. Se gândea la larvele de viespile-febrei care se dezvoltau în creierul lor şi în ţesutul şirei spinării. Puteau să mai dispună de o zi sau două înainte să înceapă demenţa. Iar peste alte una-două zile... convulsii şi o moarte oribilă. Besh umbla cu capul plecat, tremurând, de parcă nu se putea gândi la nimic altceva; Chalk mărşăluia ca un droid de război, ca şi cum suferinţa şi moartea ar fi fost prea străine pentru ea ca să le înţeleagă, cu atât mai puţin ca să se teamă de ele.

Mace mergea alături de Nick, umăr la umăr.

– Vorbeşte cu mine.

Ochii lui Nick rămaseră aţintiţi pe jungla din faţă.

– De ce aş face-o?

– Fiindcă vreau să ştiu ce ai de gând.

– Ce te face să crezi că aş avea ceva de gând? Ce te face să crezi că ceea ce aş avea de gând ar conta? Glasul îi era amar şi furios.) Avem alături de noi doi oameni care vor intra în faza a doua a bolii induse de viespile-febrei. Nu mai avem ierboşi. Un singur akk. O mână de arme, iar miliţia este pe urmele noastre. Plus tu şi eu.

Privirea îi lunecă în lateral, pentru a o întâlni pe a lui

Mace. Ochii îi erau înroşiţi şi umflaţi.

– Suntem morţi. Ai înţeles? Ca şi colţosul ăla din văgăuna-morţii, la numai câţiva metri de ceea ce ne trebuia. N-am izbutit. Suntem morţi.

– Pentru nişte oameni morţi, observă Mace, înaintăm destul de rapid.

Pentru o clipă, crezu că Nick s-ar putea să schiţeze un zâmbet. În loc de aşa ceva, korunul clătină din cap.

– Grupul Depei este însoţit de un lor pelek. El este... foarte puternic. Mai mult decât puternic. Dacă-i putem duce pe Besh şi Chalk la el înainte de a începe convulsiile, s-ar putea să-i salveze.

Lor pelek: „maestru al junglei”... şaman... Doctor-vrăjitor... înţelept... în legendele korune, lor pelek era o persoană de mare putere şi extrem de periculos. La fel de imprevizibil ca jungla. El aducea viaţa sau moartea – un dar sau o rană. În unele istorii, lor pelekul nu era câtuşi de puţin o fiinţă, ci mai degrabă încarnarea pelekotanului: avatarul „minţii-junglei”.

Mace făcu o conexiune.

– Kar Vastor.

Nick se holbă la el.

– Cum de ştii asta? Cum de-i ştii numele?

– Cât mai avem până ajungem la ei?

Nick merse câţiva paşi înainte să răspundă.

– Dacă am mai fi avut ierboşi şi akki care să ne protejeze? Poate două zile. Poate mai puţin. Pe jos? Cu un singur akk?

Ridică expresiv din umeri.

– Atunci de ce mărşăluim atât de repede?

– Pentru că am totuşi ceva de gând. (Îl privi din nou pieziş). Dar n-o să-ţi placă.

– O să-mi placă mai puţin decât dacă va trebui să le fac lui Besh şi Chalk ceea ce i-am făcut lui Lesh?

– Asta n-o pot spune eu, replică Nick şi ochii lui se pierdură în tunelul crepuscular ce se întindea în faţa lor. Cam la o oră de mers spre vest există un avanpost mic. Genul ăsta de aşezări sunt dispuse la fiecare sută de kilometri în lungul

drumurilor pentru şenilete. Va avea un buncăr sigur şi o unitate de comunicaţii. Chiar dacă noi – FEM – nu folosim comunicatoarele, monitorizăm frecvenţele. Dacă ajungem acolo, putem transmite un semnal codificat cu poziţia noastră. După aceea îi trecem pe Chalk şi Besh în hibernare cu thanatizină, stăm locului şi sperăm tot ce poate fi mai bun.

– Este o aşezare balawai?

Korunul încuviinţă din cap.

– Noi nu avem aşezări. ACAE s-a îngrijit de asta.

– Şi balawaii aceştia... ne vor accepta?

– Bineînţeles. Dinţii lui Nick străluciră în amurgul junglei şi luciul nebunesc îi scânteie în ochi. Totu-i să ştii cum să-i rogi.

Mace se întunecă la faţă.

– Nu te voi lăsa să le faci rău civililor. Nici chiar pentru a-ţi salva prietenii.

– Nu trebuie să-ţi pârleşti scalpul în privinţa asta, mârâi Nick fără să se oprească. Aici în junglă, civilii sunt un mit.

Mace nu dori să întrebe ce voia Nick să spună prin cuvintele acelea. Se opri pe poteca primitivă. Revăzu holoimaginea carnagiului lăţită peste biroul Cancelarului Suprem, revăzu imagini ale colibelor distruse şi arse şi nouăsprezece cadavre în junglă.

– Ai avut dreptate, rosti. Nu-mi place. Nu-mi place deloc. Nick continuă să meargă. Nici măcar nu privi peste umăr când îl lăsă pe Mace în urmă.

– Perfect, se adresă el beznei din faţă, imediat ce ai o idee mai bună să m-anunţi şi pe mine, da?

CIVILI

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

În buncărul acesta aerul este mai răcoros decât am avut parte vreodată după ce am părăsit camera de interogare din Ministerul Justiţiei. Buncărul se află în roca vulcanică a

versantului; este de fapt doar o uşă din duroţel fixată peste gura unei scobituri pe care un buzunar de gaz sau o rocă mai moale a lăsat-o cândva în granitul de aici. Deşii se găseşte deasupra resturilor avanpostului de dedesubt, este clar că nu s-a intenţionat niciodată să fie o poziţie de luptă: nu există ambrazuri pentru arme. Din felul în care a fost construit – excavat cred c-a fost gândit mai degrabă în direcţia unui adăpost, al unui loc sigur în care locuitorii să se refugieze în eventualitatea unui atac. Un loc sigur în care să aştepte ajutorul miliţiei.

Dacă aşa a fost gândit, n-a funcţionat ca atare. Aerul nopţii ocoleşte cu blândeţe aşchiile răsucite care reprezintă tot ce a mai rămas din uşă; trecerea lui şoptită este un ecou al violenţei care continuă să zumzăie în Forţa din jurul meu.

Nu îndrăznesc să meditez. Întunericul este prea profund aici. Manifestă puterea de absorbţie a unui reflux: o gaură neagră în jurul căreia m-am plasat pe o orbită prea apropiată şi care mă sfâşie în două. Forţa de gravitaţie trage jumătatea mea mai apropiată spre un orizont de evenimente pe care mi-este teamă până şi să-l întrezăresc.

Îndărătul meu, pierduţi în umbrele nopţii pe fundalul stâncii, Besh şi Chalk zac nemişcaţi, aproape la fel de reci ca piatra pe care sunt întinşi în hibernarea indusă de thanatizină. Numai prin intermediul Forţei pot spune că ei mai sunt în viaţă: inimile nu le bat nici măcar o dată pe minut şi într-o oră respiră doar de zece-douăsprezece ori, superficial. Larvele viespilor-febrei din trupurile lor suferă aceeaşi hibernare; în felul acesta, Besh şi Chalk ar putea supravieţui o săptămână sau mai mult.

Cu condiţia ca nimic să nu-i devoreze între timp.

Siguranţa lor este sarcina mea. În clipa de faţă este unica mea sarcină. Aşa încât stau printre rămăşiţele uşii şi privesc în noaptea infinită.

Thunderboltul se odihneşte pe bipodul său în uşă, cu ţeava aţintită către cer. Chalk îşi îngrijeşte bine arma ei iubită; înainte de a-mi îngădui s-o injectez, a insistat s-o mai demonteze şi cureţe o ultimă dată. La răstimpuri, am tras cu ea pentru a o testa şi continuă să funcţioneze perfect. Deşii

încerc să învăţ să simt în Forţă acţiunea fungilor mâncători de metale, aşa cum fac korunnaii, prefer să depind de experimentele practice.

În clipa de faţă nu am de făcut prea multe. Îmi trec timpul înregistrând în jurnal... şi gândindu-mă la cearta mea cu Nick.

Pe când eram pe drum, Nick a spus că civilii sunt o legendă. Am descoperit că voia să spună că aici nu există civili, că a fi în junglă înseamnă a fi în război. Guvernul balawai susţine mitul prospectorilor de junglă inocenţi care sunt masacraţi de partizanii korunnai sălbatici. Asta, spune Nick, este doar propagandă.

Acum, aici, în ruinele avanpostului balawai, constat că ideea este în mod straniu liniştitoare... totuşi mai devreme în seara aceasta am respins-o în mod instinctiv. Nu mi se părea nimic mai mult decât raţionalizare. O scuză... O mită pentru conştiinţele bântuite de atrocităţi. Mergând pe cărarea făcută de şenilete care ne-a adus aici, Nick şi eu am vorbit destul de mult despre asta.

Potrivit spuselor sale, civilii stau în oraşe; singurii civili adevăraţi de pe Haruun Kal sunt chelnerii şi administratorii, proprietarii de prăvălii şi purtătorii de ricşe-taxiuri. El a spus că există un motiv pentru care prospectorii de junglă poartă arme de calibru aşa mare şi că motivul respectiv este legat mai degrabă de akki decât de pisicile-de-liane. Balawaii nu intră în junglă decât dacă sunt pregătiţi, doritori şi capabili să-i ucidă pe korunnai. Nici o tabără nu-i aşteaptă pe ceilalţi să atace. În junglă, dacă nu loveşti primul nu eşti decât o simplă pradă.

După aceea l-am întrebat despre copiii morţi.

A fost singurul moment în care l-am văzut pe Nick înfuriat. S-a răsucit spre mine, parcă gata să mă lovească.

‒ Care copii? a întrebat el. Câţi ani trebuie să ai pentru ca să apeşi pe trăgaci? Copiii sunt soldaţi excelenţi. Ei abia ştiu ce-nseamnă frica.

Nu poate fi bine să duci război împotriva copiilor – sau folosindu-te de ei – şi i-am spus-o. Indiferent cum ar sta lucrurile. Ei nu sunt îndeajuns de vârstnici pentru a înţelege

consecinţele acţiunilor lor. Mi-a răspuns în termeni incredibil de obsceni că ar trebui să le spun asta balawailor.

– Şi cum stă treaba cu copiii noştri? (Tremura de furie de abia stăpânită.) Projii îşi pot lăsa copiii acasă, în oraş. Noi unde-i lăsăm pe ai noştri? Ai văzut cum arată Pelek Baw. Tu ştii ce se-ntâmplă unui puşti korun pe străzile alea... eu ştiu ce se-ntâmplă. Am fost unul dintre ei. Mai bine să fii făcut bucăţele aici, decât să fii nevoit să... supravieţuieşti... aşa cum s-a-ntâmplat cu mine. Şi atunci, aici, cum le spui tunarilor din navele alea că korunnaii cărora ei le retează încântaţi braţele şi picioarele nu sunt decât nişte copii?

– Şi asta justifică ceea ce se întâmplă cu copiii balawai? Cu cei care nu stau în oraşe? l-am întrebat. Korunnaii nu trag la întâmplare dintr-o navă aeriană. Care-i scuza voastră?

– Noi n-avem nevoie de scuze, a replicat. Noi nu ucidem copii. Noi suntem tipii cei buni.

– Tipii cei buni, l-am îngânat.

Nu-mi puteam ascunde tonul amar din glas; imaginile holografice care ne fuseseră arătate lui Yoda şi mie în cabinetul lui Palpatine nu coboară niciodată dincolo de suprafaţa minţii mele.

– Am văzut ce rămâne în urmă atunci când voi, tipii cei buni, aţi terminat cu avanpostul unor prospectori de junglă, am urmat. De aceea mă aflu aici.

– Cum să nu! Ha! Dă-mi voie să-ţi spun ceva, da?

Schimbătoare ca o furtună de vară, furia lui Nick se disipase cât ai clipi din ochi. M-a privit cu compătimire amuzată.

– Aşteptam de câteva zile să deschizi subiectul ăsta.

– Care?

– Voi, Jedi, cu secretele voastre şi toate rahaturile de colţoşi. Credeţi că alţii nu-şi pot ţine cărţile lipite de piept pentru a nu fi văzute? (Îşi dădu ochii peste cap şi-şi flutură degetele în apropierea feţei). Atenţie, atenţie, sunt un Jedi! Cunosc lucruri Prea Periculoase pentru Simplii Muritori! Aveţi grijă! Dacă nu vă daţi înapoi, s-ar putea să vă spun ceva ce Oamenii N-ar Trebui să ştie!

Retrospectiv, mă întreb dacă nu cumva Nick Rostu ar

putea fi privit ca un test al convingerilor mele morale. Este posibil ca un Jedi să cadă în partea întunecată din simpla dorinţă de a-l bate măr.

La momentul respectiv, am izbutit să mă abţin, ba chiar să păstrez un ton civilizat, în timp ce Nick a dezvăluit că ştia totul despre masacrul din junglă şi despre cipul cu date.

N-a fost uşor.

Mi-a spus că nu numai el fusese acolo – chiar la scena pe care eu şi Yoda o văzusem în cabinetul lui Palpatine; ci că Depa şi Kar Vastor plănuiseră totul. El îi ajutase să aranjeze locul şi, mai târziu, el însuşi oferise indiciul contrainformaţiilor Republicii.

Chiar şi acum, după atâtea ore, îmi vine greu să exprim în cuvinte ce anume am simţit când am aflat informaţia respectivă. Am fost cu siguranţă dezorientat, aproape ameţit. Neîncrezător.

Trădat.

Purtasem imaginile acelea ca pe o rană. Se infectaseră în mintea mea, devenind atât de inflamate şi dureroase, încât trebuise să le învelesc în straturi de negare. O asemenea durere conferă preţ unei răni; atunci când atingerea cea mai infimă cauzează agonie, trebuie să păstrezi rana atât de protejată, atât de ferită, încât devine un obiect de adoraţie. Sacru.

Nick a relatat însă istoria ca şi cum fusese un fel de farsă excelentă.

Hm-m-m... Descopăr alt termen pentru ceea ce am simţit. Pentru ceea ce simt.

Furie.

La rândul ei, furia face ca meditaţia să fie dificilă. Şi riscantă.

Este mai bine că Nick a plecat pe Galthra acum câteva ore. Poate că înainte de a reveni – dacă va mai reveni; voi fi găsit în mintea mea un loc pentru a depozita lucrurile pe care mi le-a împărtăşit, undeva de unde să nu mai şoptească violenţă dinapoia inimii mele.

Întregul masacru a fost regizat.

Nu simulat. Cadavrele au fost reale. Moartea a fost reală.

Dar a fost o înscenare. A fost o farsă. Adresată mie.

Depa mă dorea aici.

Asta fusese totul. Din capul locului.

Cipul de date n-a fost o înscenare şi n-a fost o confesiune. A fost o momeală. Ea dorea să mă atragă de pe Coruscant, să mă aducă pe Haruun Kal şi să mă arunce în jungla aceasta de coşmar.

Nick mi-a spus că multe trupuri aparţineau într-adevăr unor prospectori de junglă. Atunci când nu exploatează jungla, projii joacă rolul de substituenţi neoficiali ai miliţienilor balawai. Ei sunt cu mult mai periculoşi decât navele aeriene, sateliţii detectori şi toate ACAE-le, vânătorii stelari droizi şi armatele separatiştilor puse laolaltă. Ei cunosc jungla. Ei trăiesc în ea. Ei o folosesc.

Ei sunt mult mai nemiloşi decât FEM.

Restul cadavrelor din scena aceea micuţă şi regizată cu abilitate... aparţineau unor prizonieri koruni. Capturaţi, torturaţi şi maltrataţi mai presus de capacitatea mea de a descrie; atunci când FEM a ajuns acolo, primul lucru pe care l-au făcut balawaii a fost să-i execute pe puţinii prizonieri care mai erau în viaţă. Nick mi-a spus că nici unul n-a scăpat. Nici un prizonier. Şi nici un proj.

Copiii...

Copiii erau korunnai.

Acest Kar Vastor – ce fel de om trebuie să fie? Nick mi-a spus că Vastor introdusese cipul cu date în gura moartei, folosind lianele-de-bronz. Nick mi-a spus că Vastor convinsese FEM-ul să lase cadavrele în junglă. Pentru ca scena să fie atât de oribilă, încât eu să vin ca să investighez. Să las copiii morţi – proprii lor copii morţi – pe seama jacunelor, viermilor-sfredelitori şi muştelor de cadavre, negre şi puturoase, atât de îmbuibate de sânge, încât pot doar să se târască peste carnea intrată în putrefacţie...

Stop! Trebuie să mă opresc. Să încetez să mai vorbesc despre asta. Să încetez să mă mai gândesc la asta.

Nu pot... asta nu este...

Nu poţi să ai încredere în nimic de pe planeta aceasta. Ceea ce vezi nu este asociat cu realitatea. Se pare că eu nu

sunt capabil să înţeleg ceva.

Totuşi, învăţ; învăţând, mă modific. Cu cât mă modific mai mult, cu atât înţeleg mai mult. Asta este ceea ce mă sperie. Mă înfiorez, gândindu-mă ce se va întâmpla atunci când voi începe realmente să înţeleg locul acesta.

Până ce voi înţelege finalmente ce este realitatea, cine voi fi eu?

Mă tem că omul care am fost îl va dispreţui pe omul care devin. Am o presimţire teribilă că transformarea aceasta este exact ceea ce a gândit Depa, atunci când a decis să mă atragă aici. Ea a spus că nimic nu este mai periculos decât un Jedi devenit finalmente raţional.

Cred că ea este periculoasă.

Mă tem că ea doreşte ca şi eu să devin periculos.

Ar trebui – trebuie să schimb – să mă gândesc la altceva decât...

Fiindcă l-am întrebat pe Nick despre ea.

Nu m-am putut abţine. Speranţa mi-a înflorit alături de furie – dacă holograma fusese o înscenare, poate că spusele ei nu fuseseră nimic altceva decât... atmosferă. Culoare locală. Ceva de felul acesta.

În ciuda deciziei mele de a nu avea prejudecăţi până n-o puteam vedea, până nu puteam vorbi cu ea şi nu-i puteam percepe esenţa în Forţă – în ciuda hotărârii mele de a nu întreba nimic şi de a nu asculta nimic; în ciuda anilor mei de autodisciplină şi autocontrol...

Inima are puteri cărora nu li se poate împotrivi nici o disciplină.

Aşa încât l-am întrebat, i-am povestit despre cuvintele Depei de pe cipul de date; că se autodenumise întunericul junglei şi spusese că devenise finalmente raţională.

Că mă temeam că, de fapt, căzuse pradă părţii întunecate şi că înnebunise în mod irecuperabil.

Iar Nick...

Iar Nick...

– Nebună? a hohotit el. Tu eşti cel nebun. Dacă ea ar fi nebună, n-ar mai urma-o nimeni, nu?

Dar când l-am întrebat dacă asta însemna că ea era bine,

mi-a răspuns:

– Asta depinde de ceea ce înţelegi prin bine.

– Trebuie să ştiu dacă ai văzut-o acţionând din furie sau teamă. Trebuie să ştiu dacă foloseşte Forţa pentru mulţumirea personală – pentru câştig sau pentru răzbunare. Trebuie să ştiu cât de mult a pus stăpânire pe ea partea întunecată.

– Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, mi-a spus. N-am cunoscut niciodată pe cineva mai bun sau mai milos decât maestra Billaba. Ea nu este rea. Nu cred că ar putea să fie.

– Nu este vorba despre bine şi rău, i-am explicat, ci despre natura fundamentală a Forţei însăşi. Cavalerii Jedi nu sunt moralişti, deşii aceasta este o prejudecată des întâlnită. În esenţă, noi suntem pragmatici. Ordinul Jedi este altruist, nu atât pentru că aşa e bine, ci pentru că aşa e sigur, folosirea Forţei în interese personale este primejdioasă. Ea este capcana care poate ademeni până şi pe cei mai buni şi miloşi cavaleri Jedi şi conduce la ceea ce noi denumim partea întunecată. Puterea de a face bine devine în cele din urmă pur şi simplu putere. Forţă brută, despuiată de orice pretenţii. Un scop în sine. Este o formă de nebunie faţă de care Jedi sunt sensibili în mod aparte.

Nick a răspuns printr-o strângere din umeri.

– Cine cunoaşte motivele reale pentru care un om face ceva?

Răspunsul nu a fost unul liniştitor, iar ceea ce mi-a spus în continuare a fost şi mai rău.

A spus că înregistrarea de pe cristal era pur şi simplu felul în care vorbeşte Depa acum. A spus că ea are coşmaruri, că ţipetele ce răzbat din cortul ei sfâşie întreaga tabără. A spus că nimeni n-o vede mâncând vreodată, că se topeşte ca şi cum ar fi consumată de ceva din interior… A spus că are dureri de cap faţă de care analgezicele sunt neputincioase şi uneori nu poate ieşi din cort zile la rând. Că atunci când iese afară, în timpul zilei, strânge din pleoape, fiindcă nu poate suporta lumina soarelui…

Regret că l-am întrebat. Regret că mi-a răspuns.

Regret că nu m-a minţit.

Este cu totul neobişnuit ca un Jedi să se teamă de adevăr.

Voi continua istoria. Repovestirea evenimentelor aduce un câştig în perspectivă. Am nevoie de aşa ceva. În plus, este o modalitate de a trece orele nopţii de care am de asemenea nevoie. Chiar şi pentru un maestru Jedi, obişnuit cu meditaţia şi reflecţia – antrenat pentru aşa ceva; nu este recomandabil să-şi petreacă prea mult timp singur cu gândurile sale.

Mai ales aici.

Avanpostul acesta a fost construit pe coama unei spinări ce coboară dinspre creasta principală. Aici coama nu mai este ascuţită ca briciul, ci mai degrabă este un zid sinuos de movile de natură vulcanică. Aşezarea se află pe un afloriment smălţuit în verzui; de ambele părţi ale acestui pumn de piatră strâns de junglă se găsesc făgaşe înnegrite prin care lava curge ocazional dintr-o căldare majoră, situată cu şase sute de metri mai sus de locul în care înregistrez. Dacă ascultaţi cu atenţie, puteţi auzi huruitul. Poate că microfonul meu nu-i suficient de sensibil. Acum... aţi auzit? Se pregăteşte pentru altă erupţie.

Erupţiile sunt îndeajuns de regulate pentru ca jungla să nu aibă timp să acopere poteca de lavă; arbori uscaţi de căldură sunt înşiruiţi în lungul făgaşelor, cu frunzele distruse în partea lavei. Totuşi probabil că erupţiile nu sunt foarte serioase. Altfel, de ce să plasezi tocmai aici un avanpost?

Sigur că da...

Bănuiesc că poţi s-o faci pentru panoramă.

Buncărul în sine se află mai sus decât restul aşezării. Din locul în care stau, în ruina uşii, pot privi în jos spre dezastrul carbonizat de barăci distruse şi spre zidul de apărare înconjurător care a fost spart. Lumina slabă a lianelor-luminescente se întrevede sură pe poteca şeniletei care şerpuieşte urcând pe versantul coamei.

Prin junglă...

Pot vedea jungla pe kilometri întregi: unduiri spectrale de coronament răspândindu-se argintii şi negre sub mine, cu vene de liane-luminescente presărate de ochi pâlpâitori stacojii, purpurii şi uneori pur şi simplu roşu-mat: căldări

deschise, active şi bolborosind în această regiune volatilă. Îţi taie răsuflarea.

Sau poate că de vină este duhoarea.

Alta dintre ironiile sorţii care s-au năpustit să-mi năpădească viaţa: toate grijile mele legate de civili, bătălii şi masacre şi necesitatea de a lupta şi poate ucide bărbaţi şi femei care pot fi simpli civili, spectatori inocenţi, toate discuţiile mele cu Nick şi tot ce mi-a spus el...

Totul a fost degeaba. Nu trebuia să-mi fi făcut griji. Când am ajuns la avanpost, nu mai rămăsese nimeni cu care să ne luptăm.

FEM fusese deja pe aici.

Nu existau supravieţuitori.

Nu voi descrie starea trupurilor. A fost îndeajuns de teribil să văd ce se făcuse aici; nu încerc nici un imbold de a le spune şi altora, nici chiar Arhivelor.

Voi recunoaşte un lucru faţă de Nick: balawaii din acest avanpost n-au fost în nici un caz civili inocenţi. Korunnaii au lăsat trupurile acoperite cu ceea ce trebuie să fi fost cele mai de preţ bijuterii ale projilor: coliere formate din urechi umane.

Urechi de korunnai.

Bazându-se pe leziunile limitate induse de necrofagi şi pe descompunerea redusă, Nick a apreciat că grupul FEM care putuse face asta trebuie să fi trecut pe aici doar cu două-trei zile în urmă. Şi existau anumite, hm-m-m, semne... lucruri ce fuseseră făcute corpurilor şi ecouri în Forţă care par să nu dispară, un talaz înalt de putere, care sugerează că aici a fost chiar mâna lui Kar Vastor.

Gherilerii din FEM au jefuit de asemenea cu meticulozitate locul; n-am găsit nici măcar o fărâmă de mâncare şi doar bucăţi şi piese inutile de echipamente şi tehnologie. Epavele a două şenilete zac răsturnate pe versant. Bineînţeles, echipamentul de comunicaţii a dispărut şi el şi de aceea sunt singur acum, veghind peste Besh şi Chalk.

Când a văzut că echipamentul de comunicaţii nu mai exista, starea de spirit a lui Nick s-a prăbuşit. El pare să alterneze între disperare şi voioşie maniacă şi nu-i

întotdeauna uşor să bănuieşti ce anume va declanşa una sau alta dintre stări. S-a lăsat să cadă pe solul pătat de sânge şi ne-a considerat pierduţi. A revenit la mantra lui din trecătoare.

– Ghinion, a murmurat în barbă. Pur şi simplu, ghinion.

Disperarea este vestitorul părţii întunecate. L-am atins pe umăr.

– Norocul, i-am spus încetişor, nu există. Noroc este un cuvânt pe care-l folosim doar pentru a ne descrie orbirea faţă de curenţii subtili ai Forţei.

Răspunsul lui a fost amar.

– Da? Ce curent subtil l-a ucis pe Lesh? Asta a plănuit Forţa ta pentru tine? Pentru Besh şi Chalk?

– Jedi afirmă, i-am replicat, că există întrebări la care nu putem căpăta niciodată răspunsuri. Putem doar să fim noi înşine răspunsurile.

M-a întrebat mânios ce voiam să spun prin asta. I-am răspuns:

– Nu sunt nici savant, nici filozof. Sunt un Jedi. Nu trebuie să explic realitatea, ci doar să mă ocup de ea.

– Asta fac şi eu.

– Asta eviţi.

– Dispui de vreo putere Jedi care ne poate duce pe toţi la Depa şi Kar într-o zi? Sau în trei zile? Ei se îndepărtează de noi. Nu-i putem prinde din urmă. Asta-i realitatea. Singura existentă.

– Chiar aşa? Mi-am coborât gânditor privirea pe spinarea lată a Galthrei. Ea se mişcă bine prin jungla asta. Ştiu că akkii nu sunt animale de povară... totuşi ar putea să poarte cu viteză mare un om – unul singur.

– Da, sigur, dacă n-ar trebui să-mi fac griji despre voi...

S-a oprit şi a mijit ochii.

– Nici vorbă. Nici vorbă, Windu! Las-o moartă.

– O să-i păzesc până te întorci.

– Am zis las-o moartă! Nu te părăsesc aici.

– Nu depinde de tine.

M-am apropiat cu un pas de el. A fost nevoit să lase capul pe spate pentru a privi în sus, în ochii mei.

– Nu argumentez cu tine, Nick. Şi nici nu te rog. Asta nu-i o discuţie. Este o informare.

Nick este un tânăr încăpăţânat, dar nu-i prost. N-a durat mult să înţeleagă că până nu mă întâlnise pe mine nu ştiuse care era chipul încăpăţânării.

Am izbutit să meşterim o şa improvizată pentru Galthra; folosind Forţa, Nick, Chalk şi eu am convins-o pe căţea să-l poarte pe Nick pe spinare, aşa cum mă purtase pe mine, şi să-l transporte iute prin junglă pe urmele korunnailor. Noi trei i-am privit dispărând în noaptea vie, apoi Besh şi Chalk s-au instalat cât mai confortabil cu putinţă pe podeaua buncărului şi eu i-am injectat cu thanatizină.

Aşteptăm împreună cu speranţa că Nick va răzbate prin junglă, cu speranţa că s-ar putea să-l găsească şi aduce înapoi pe Kar Vastor – acest lor pelek periculos, teroarea viilor şi mutilatorul morţilor – şi că acest bărbat lipsit de conştiinţă ori de sentimente umane şi-ar putea folosi puterea pentru a salva două vieţi.

Mă întreb ce va crede Kar Vastor, când va sosi şi va vedea ce am făcut din scena victoriei sale.

Am petrecut câteva ore – între momentul plecării lui Nick şi clipa în care m-am aşezat aici – ca să-i îngrop în mod decent pe morţi. Fără îndoială, Nick va râde şi va face o remarcă sarcastică despre cât de puţine înţeleg eu, despre cât de naiv şi nepregătit sunt pentru a juca un rol în acest război. Probabil că mă va întreba dacă faptul că i-am îngropat pe oamenii aceia le-a anulat cu ceva moartea. Acestei replici imaginare nu-i pot răspunde decât ridicând din umeri.

Nu am făcut-o pentru ei. Am făcut-o pentru mine. Am făcut-o fiindcă este unica modalitate de care dispun pentru a-mi exprima respectul faţă de viaţa care le-a fost smulsă, chiar dacă sunt inamici.

Am făcut-o fiindcă nu doresc să fiu genul de om care ar lăsa pe cineva... în felul acela...

Indiferent despre cine ar fi vorba.

Acum stau în buncăr, ştiind că Depa a trecut la câţiva kilometri de locul acesta; că a stat, poate, chiar aici. În ultimele patruzeci şi opt de ore. Oricât de mult m-aş afunda în

Forţă – oricât de mult m-aş afunda în piatra de dedesubt şi în jungla din jur; nu pot percepe nici o urmă a ei. Pe planeta aceasta n-am simţit-o deloc.

Nu simt decât jungla şi întunericul.

Mă gândesc mult la Lesh. Îmi reamintesc întruna cum se zvârcolea pe pământ, zbătându-se în convulsii, cu dinţii încleştaţi şi ochii daţi peste cap, cu întregul corp răsucindu-se cu furia vieţii... dar viaţa care-l răsucea nu-i aparţinea lui Lesh, ci era ceva care-l devora dinăuntru spre afară. Atunci când m-am întins către el în Forţă n-am simţit decât jungla. Şi întunericul.

Apoi mă gândesc iarăşi la Depa.

Poate că ar trebui să ascult mai mult şi să mă gândesc mai puţin.

Erupţia pare că se înteţeşte. Uruiturile sunt sonore ca o stradă din Pelek Baw, iar vibraţiile au început să scuture podeaua de piatră. Hm-m-m... şi ploaia a început, aşa cum o face adesea, declanşată de particule din norul de fum.

Apropo de fum...

Printre echipamentele jefuite de FEM trebuie să fi fost, fără îndoială, şi măşti respiratorii; s-ar putea să le duc lipsa mai mult decât orice altceva. Trebuie să am grijă de plămânii mei. Pe promontoriul acesta de stâncă nu sunt ameninţat de lavă, dar gazele ce se rostogolesc la vale din asemenea erupţii pot fi caustice şi sufocante. Besh şi Chalk vor fi mai în siguranţă decât mine. Poate că ar trebui să risc o transă de hibernare; prin erupţie, nici un prădător nu va ajunge la noi. Şi prădătorii trebuie să respire.

Şi ei...

Ce...

Staţi, parcă a fost...

Ciudat. Unii prădători de pe Haruun Kal imită strigătele de împerechere ale prăzilor sau ţipetele lor de spaimă, pentru a le ademeni sau alunga. Mă întreb ce fel de animal a fost acela; probabil unul care atacă oamenii. Ţipătul lui aproape că m-a convins. Semăna leit cu zbieretul de teroare al unui copil.

Realmente, leit.

Şi acum acesta...

Oh.

Oh, nu.

A fost în bazică. Acelea sunt într-adevăr ţipete.

Acolo în junglă sunt copii.

*

Mace se repezi în josul pantei, alergând pe jumătate orbeşte prin ploaie şi fum, deplasându-se exclusiv după sunete, îndreptându-se către strigăte.

Fumul provenit din căldarea de deasupra estompase lianele-luminescente; unica lumină provenea de la strălucirea stacojie de iad care răzbătea prin fisurile crustelor negre ce pluteau pe râurile de lavă. Ploaia se transforma în abur la un metru deasupra făgaşelor. Un nor învolburat luminat în roşu preschimba noaptea în sânge.

Mace se azvârli în Forţă, lăsându-l să-l poarte, sărind de pe un bolovan pe o ramură şi apoi pe un bolovan, înălţându-se mult peste crevase, lunecând pe lângă trunchiuri de arbori vizibile doar ca umbre negre şi pe sub crengi joase, la numai câţiva milimetri de impact. Glasurile se auzeau intermitent; printre ele, prin torentele de ploaie, erupţie şi bubuiturile propriei sale inimi, Mace distingea scrâşnet de oţel pe piatră şi vuietul mecanic al unui motor ambalat la limitele extreme ale puterii sale.

Era o şeniletă cu abur.

Zăcea înclinată sub un unghi periculos deasupra unei râpe şi doar o buză de rocă împiedica prăbuşirea în bezna fără fund. O şenilă zăngănea în aer şi cealaltă era îngropată în lava care se solidifica. Lava nu se comportă ca un lichid, ci mai degrabă ca un plastic moale: pe măsură ce se rostogoleşte la vale, se răceşte şi tranziţia ei treptată spre faza de rocă solidă poate produce schimbări imprevizibile ale direcţiei; formează baraje, zăgazuri şi canale de deplasare care pot răsuci curgerile pe kilometri de ambele părţi sau chiar să le determine să se „retragă” şi să inunde un canal din amonte. Uriaşul vehicul încerca probabil să escaladeze poteca spre avanpost, când unul dintre râurile de lavă se astupase şi deviase, măturând şenileta de pe drum, în josul făgaşului de

ploaie, până se înţepenise de buza din piatră. Răsucirile şi rostogolirile de lavă răzbăteau prin petece negre de cruste în jurul ei şi stacojiul urca lent către partea ventrală.

Deşii erau vehicule de joasă tehnologie – pentru a le reduce vulnerabilitatea faţă de fungii mâncători de metal; şeniletele nu erau defel primitive. Aici, la un kilometru mai jos de căldare, temperatura fluxului de lavă nu se apropia nici pe departe de punctul de topire al aliajelor avansate din care erau construite blindajul şi şenilele. Pe de altă parte, lava umplea interstiţiul de sub partea ventrală plată până ce avea să răstoarne şenileta peste buza stâncii înainte ca temperatura transmisă prin blindaj să-i fi copt pe cei dinăuntru.

Nu toţi erau însă înăuntru.

Mace patină şi se opri la numai un metru mai sus de locul în care şuvoiul de lavă retezase drumul. Lava despicase pământul şi ajunsese la fundamentul de rocă, transformând malul viroagei pe care stătea Mace într-un pisc instabil, la opt metri înălţime deasupra unui râu leneş de piatră topită; şenileta se găsea cu alţi zece metri mai jos în dreapta sa. Imensele ei proiectoare azvârleau o lumină albă orbitoare în aburi şi ploaie. Mace abia putu discerne două forme micuţe ghemuite în punctul cel mai înalt: colţul din spate al acoperişului mult înclinat al cabinei. O alta se târî prin dreptunghiul iluminat în galben al unei trape laterale şi li se alătură.

Trei copii terifiaţi suspinau pe acoperişul cabinei; în Forţă, Mace putea percepe alţi doi înăuntru – unul rănit, în dureri care se transformau în şoc, celălalt inconştient. Mace putea simţi hotărârea disperată a celui rănit de a-l scoate pe celălalt prin trapă înainte ca şenileta să se răstoarne – fiindcă cel rănit dinăuntru nu putea să ştie că ieşirea prin trapă nu avea să-i ajute cu nimic pe nici unul. Toţi se confruntau cu o opţiune simplă: să cadă în râpă sau în lavă.

Oricum ar fi murit.

Dacă, aşa cum susţineau unii filozofi, în Univers exista un scop mai profund pe care-l servea Ordinul Jedi, dincolo de funcţia socială de suprafaţă a păstrării păcii Republicii – dacă,

de fapt, exista un motiv cosmic pentru existenţa cavalerilor Jedi, un motiv pentru care li se acordau puteri care depăşeau în asemenea măsură pe cele ale altor muritori – atunci probabil că avea vreo legătură cu astfel de situaţii.

Mace se deschise spre Forţă. Putea auzi glasul lui Yoda: Mărimea nu contează – ceea ce Mace considerase întotdeauna în sinea lui că era mai degrabă adevărat pentru Yoda decât pentru oricare dintre elevii săi. Probabil că Yoda s-ar fi întins în Forţă, ar fi ridicat şenileta din viroagă şi ar fi făcut-o să plutească lin în sus pe munte, spre avanpost, iar în acelaşi timp ar fi emis o maximă enigmatică de felul Faţă de puterea Forţei, nici un vulcan nimic nu înseamnă,... Mace era mult mai puţin încrezător în propria sa putere brută.

El însă dispunea de alte talente.

Un nou tremur dinspre erupţie scutură malul de pământ de sub tălpile sale şi îl simţi afundându-se. Tăiat dedesubt de şuvoiul de lavă, tremurul distrugea rapid integritatea structurală a malului. Dintr-o secundă în alta avea să se năruiască, trimiţându-l pe Mace în râu, dacă nu acţiona în nici un fel.

Se afundă mult în Forţă, până ce putu simţi o structură de rocă fracturată, la zece metri sub el şi la cinci metri de versant. De ce să aştept? Se gândi şi împinse.

Malul de pământ vibră, se înclină şi se prăbuşi.

Cu un vuiet subteran care acoperi până şi tunetul erupţiei şi huruitul motorului chinuit al şeniletei, sute de tone de pământ şi piatră se revărsară în râul de lavă; materiile organice izbucniră în flăcări pe care lunecarea de teren tot mai masivă o înăbuşi instantaneu, ridicând o uriaşă bermă de pământ în formă de pană peste viroagă. Lava se umflă lent şi sui pe faţa dinspre torent, dar partea opusă a malului continuă să colapseze, îngrămădindu-se peste lava mai rece care se solidifica dedesubt şi împingând-o pe cea mai fierbinte şi fluidă într-un val care debordă în jurul flancului şeniletei, crescu spre buza râpei şi apoi se împrăştie într-o ploaie de foc peste jungla neagră aflată mult mai jos.

Lunecarea de teren spori într-un talaz în sine, care umplu viroaga în vreme ce înaintă către şeniletă şi către copiii care

ţipau şi plângeau... iar chiar pe coama valului acela de pământ şi piatră, retrăgându-se atent pentru a evita să fie absorbit şi tras dedesubt de rostogolirea solului, sosea Mace Windu.

Mace călări creasta pe când talazul se prăbuşi, se lăţi şi în cele din urmă se opri cu un zguduit, ultimele sale rămăşiţe prelingându-se într-o punte care unea poziţia maestrului Jedi cu colţul cabinei şeniletei. Aproape toată concentrarea sa rămase afundată în Forţă, răspândită pe întreaga lunecare de teren; folosi o priză largă în Forţă pentru a stabiliza grohotişul, iar el porni iute spre acoperişul şeniletei.

Acolo se aflau doi băieţi, amândoi în jur de şase ani, şi o fată de vreo opt ani standard. Se agăţau unul de celălalt, plângând, cu ochii plini de teroare holbându-se prin lacrimi.

Mace se ghemui lângă ei şi atinse braţul fetiţei.

– Pe mine mă cheamă Mace Windu. Am nevoie de ajutorul tău.

Fata smârcâi din nas, uimită.

– Tu... tu... ajutorul meu?

Mace încuviinţă cu gravitate.

– Trebuie să mă ajuţi să-i ducem în siguranţă pe băieţii aceştia. Poţi s-o faci? Îi poţi duce pe băieţi în sus, pe acelaşi drum pe care am coborât eu? Urcă drept pe creasta aceea. Nu-i abruptă.

– Eu... eu... eu nu... mi-e frică...

Mace se aplecă mai aproape şi-i vorbi în ureche doar puţin mai tare decât murmurul ploii:

– Şi mie. Dar trebuie să te prefaci curajoasă. Prefă-te! Pentru ca să nu-i sperii pe băieţei. Bine?

Fata îşi frecă nasul înroşit cu dosul palmei, clipind des pentru a-şi stăvili lacrimile.

– Eu... eu... şi ţie îţi este frică?

– S-s-st! Ăsta-i un secret. Un secret pe care-l ştim doar noi. Haide, dă-i drumul sus.

– Bine..., făcu ea îndoielnic totuşi îşi şterse ochii, inspiră adânc şi când se întoarse spre ceilalţi doi copii vocea ei avea tonul autoritar care pare să fie arma exclusivă a fetiţelor de opt ani. Urno, Nykl, haideţi! Terminaţi cu plânsul, ce sunteţi

mucoşi? O să vă salvez.

În vreme ce fata îi împingea pe băieţaşi în sus pe panta lunecării de teren, Mace porni spre trapă. Deşii era dispusă lateral, unghiul sub care se răsturnase şenileta o îndrepta către cer. La interior, podeaua vehiculului era foarte înclinată, iar ploaia care răpăia înăuntru prin trapa deschisă făcuse metalul atât de alunecos, încât era imposibil de escaladat.

Jos, în colţul cel mai îndepărtat al cabinei dreptunghiulare, un băiat abia intrat în adolescenţă se străduia folosindu-se de un singur braţ să târască o fată de aceeaşi vârstă pe podeaua înclinată. Un braţ îi era învelit în spray-pansament voluminos şi îmbibat de sânge din care se desprindeau fulgi de spumă şi încerca să împingă fata inconştientă în faţa lui, folosindu-se de picioarele din duroţel ale scaunelor vehiculului nituite de podea ca de nişte trepte. Braţul său rănit nu putea însă susţine greutatea; lacrimile îi brăzdau chipul în timp ce o implora pe fată să se trezească, trezeşte-te, să-l ajute măcar puţin, deoarece n-o putea scoate şi n-o va abandona, dar numai dacă te trezeşti...

Capul fetei se bălăngănea inert. Mace văzu că oricum n-avea să se trezească în curând: deasupra liniei scalpului avea o rană urâtă şi părul ei fin şi auriu devenise negru şi lipicios de sânge.

Mace se aplecă prin trapă şi întinse braţul.

– Gata, fiule. Prinde-mă de mână. După ce vă scot de aici, o să pot...

Când băiatul ridică ochii, rugămintea plângăreaţă de pe chipul său se contorsionă în furie sălbatică instantanee, iar implorările lui se transformară într-un răcnet de mânie. Mace nu observase carabina blaster cu pat rabatabil atârnată pe umărul braţului sănătos; primul indiciu asupra existenţei ei fusese rafala de plasmă fierbinte care îi vâjâi pe lângă faţă. Se azvârli afară din trapă şi se lipi de acoperişul cabinei, în timp ce deschiderea scuipă salve de blaster.

Şenileta vibră şi trapa se ridică mai sus; mişcarea lui bruscă fusese îndeajuns pentru a-i dezechilibra balanţa precară, aplecând-o spre râpă.

Mace îşi dezveli dinţii în noapte. Folosind Forţa, prinse

şenileta şi o smuci înapoi... dar un ţipăt venit de sus îi atrase atenţia. Ocupându-se de şeniletă, pierduse priza prin Forţă asupra alunecării de teren şi movila instabilă de pământ şi piatră începuse să se deplaseze sub fată şi cei doi băieţaşi, care lunecau spre lavă.

Maestrul Jedi îşi potoli bubuiturile inimii şi întinse un braţ; trebui să închidă ochii pentru o clipă ca să-şi recapete controlul asupra alunecării şi s-o stabilizeze... totuşi deplasarea o lăsase mai dezechilibrată. O putea menţine aşa un minut sau două cât ar fi avut nevoie copiii să ajungă în siguranţa relativă a steiului de piatră de mai sus, dar nu mai mult. Iar acum simţea şenileta înclinându-se lent sub el, aplecându-se tot mai mult şi mai mult către locul fără întoarcere.

Din interiorul cabinei auzi blestemele îngrozite ale băiatului şi zbieretele lui de vă omor pe toţi, korno împuţiţi. Mace închise ochii.

Războiul acesta nenorocit...

Băiatul şi fata din şeniletă erau pe punctul de a deveni victimele Războiului Verii... deoarece atunci când băiatul ridicase ochii nu putuse vedea că un maestru Jedi sosise pentru a-l salva.

El putuse vedea doar un korun.

A folosi Forţa pentru a-l dezarma sau a-l convinge pe băiat ar fi însemnat să curme priza cu care menţinea în loc alunecarea de teren, iar asta ar fi putut costa vieţile celor trei copii care se grăbeau s-o escaladeze. A discuta cu băiatul părea imposibil – acesta ar fi ştiut prea multe despre lucrurile la care se putea aştepta un balawai din partea korunnailor – şi ar fi durat cu certitudine mai mult decât timpul pe care îl aveau ei la dispoziţie. A-i abandona nu era o opţiune.

După ce l-ar fi pornit pe băiat să suie pe alunecarea de teren spre ceilalţi, Mace ar fi putut aduce fata singur. Dar cum să-l scoată pe tovarăşul ei din cabină?

În mintea sa, Mace examină situaţia pe toate feţele, încadrând-o ca pe o luptă pentru vieţile celor cinci copii. A tuturor. Un principiu fundamental al luptei: Foloseşte echipamentul de care dispui. Modul în care lupţi depinde de

cel cu care lupţi. Primul său oponent fusese chiar vulcanul. El se folosise de puterea armei vulcanului – lava, atunci când retezase baza malului – pentru a ţine puterea aceea la distanţă.

Actualul său oponent nu era băiatul, ci mai degrabă experienţa băiatului în Războiul Verii.

Foloseşte echipamentul de care dispui.

– Puştiule! strigă Mace, îngroşându-şi glasul şi străduindu-se să sune aşa cum s-ar fi aşteptat băiatul din partea unui korun, cu un accent puternic, ca al lui Chalk. Puştiule, ai cinci secunde s-arunci blasterul ăla prin trapă şi să ieşi, tu.

– Niciodată! răcni băiatul dinăuntru. Niciodată!

– Nu ieşi, tu, şi următorul lucru pe care-l vezi – ultimul lucru pe care-l vezi vreodată – este o grenadă care soseşte înăuntru. M-auzi, tu?

– Dă-i drumul! Ştiu ce se-ntâmplă dacă suntem capturaţi de vii!

– Puştiule, îi am deja pe ceilalţi, nu? Fata. Urno şi Nykl. O să-i laşi singuri, tu? Cu mine?

Tăcere.

Mace continuă repede:

– Cum să nu, dă-i drumul şi mori. Orice laş poate face asta. Ai curaj să mai trăieşti o vreme, tu?

Era sigur că un băiat de treisprezece ani care-i încărcase pe alţi patru copii şi pornise într-o şeniletă noaptea peste Platoul Korunnal – un băiat care ar fi murit mai degrabă decât să abandoneze o fată leşinată – avea destul curaj pentru a face aproape orice.

Peste o secundă căpătă confirmarea că avusese dreptate.

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

Din pragul uşii, pot să văd un şirag de flăcări albe scânteietoare – proiectoarele a trei, ba nu, staţi, a patru şenilete – ce urcă pe creasta promontoriului, îndreptându-se către drumul distrus.

Îndreptându-se către noi.

Zorii vor răsări în vreo oră. Sper că vom trăi toţi până atunci.

Erupţiile s-au diminuat şi ploaia s-a redus la un răpăit intermitent. Am modificat câteva lucruri prin buncăr. Cei trei copii mai mici dorm ghemuiţi în spate, pe pături luate din avanpost. Besh şi Chalk zac în prezent lângă Thunderbolt, acolo unde pot fi cu ochii pe ei; nu sunt deloc sigur că unul dintre copiii aceştia nu ar putea încerca să le facă vreun rău. Terrel, băiatul de treisprezece ani care pare să fie şeful lor, este remarcabil de aprig şi tot nu-i pe deplin convins că nu intenţionez să-i torturez pe toţi cinci până la moarte. Totuşi, chiar şi pe Haruun Kal, băieţii rămân băieţi; de fiecare dată când încetează de a-şi mai face griji despre tortură, începe să mă bată la cap să-l las să tragă cu Thunderboltul.

Mă întreb ce ar spune Nick despre aceşti civili. Şi ei sunt tot o legendă? Munca mea de curăţire a aşezării nu mai pare inutilă; copiii aceştia au trecut prin destule astă-seară pentru a mai fi nevoiţi să vadă ce s-a întâmplat cu cei care au locuit aici. Pentru a mai fi nevoiţi să vadă ce s-a întâmplat cu cei din avanpostul lor, cu oamenii pe care-i ştiau.

Poate chiar cu părinţii lor.

În clipa de faţă nu pot analiza asemenea întrebări. În clipa de faţă se pare că tot ceea ce pot face este să privesc peste colţii răsuciţi de duroţel care cândva au format uşa acestui buncăr, să mă uit la şeniletele care urcă încet.

Nu am nevoie de nici un indiciu din partea Forţei pentru a avea un presentiment neplăcut despre situaţia în care mă găsesc.

În dejarik există o manevră clasică numită „furculiţa”, în care jucătorul mută un singur holomonstru pentru a ataca simultan două sau mai multe piese ale adversarului său, astfel încât indiferent ce monstru ar muta adversarul pentru a-l pune la adăpost, celălalt va fi devorat. Prins în furculiţă, singura ta opţiune se referă la piesa pe care o vei pierde. Termenul „furculiţă” a ajuns să simbolizeze situaţiile în care nu poţi să alegi decât dintre două dezastre.

Noi suntem cu siguranţă într-o furculiţă.

Ştiu ce aduc şeniletele acestea: prospectori de junglă din acelaşi avanpost ca şi copiii, care fug din faţa aceloraşi gherile FEM al căror atac i-a alungat pe copii – probabil aceeaşi bandă care a distrus avanpostul de mai jos. Am aflat întreaga istorie de la Terrel, în timp ce-i îngrijeam braţul rupt şi rana de pe scalpul fetei.

Aşezarea lor era următoarea de pe drumul acesta, la vreo şaptezeci de kilometri spre nord-est. Fuseseră atacaţi de FEM în amurg; tatăl lui Terrel îi încredinţase sarcina de a-i strânge pe ceilalţi copii şi a-i conduce spre siguranţă.

Nu avuseseră nici o modalitate prin care să ştie că FEM trecuseră mai întâi pe la avanpostul în care se află acum.

Osul braţului lui Terrel fusese rupt fie de un glonţ, fie de o schijă de grenadă; nu era sigur în privinţa asta. Mi-a spus cu mândrie cum reuşise să acţioneze comenzile manşei duble ale şeniletei cu o singură mână, cum izbise în ierboşi atunci când străpunsese linia korună şi cum era sigur că izbutise să calce „cel puţin cinci-şase komo împuţiţi”.

Spune toate lucrurile acestea în mod insolent, parcă sfidându-mă să-l lovesc pentru ele.

Ca şi cum aş putea s-o fac vreodată.

Fata mai mare, Keela, este rănită cel mai serios. Când şenileta s-a răsturnat în viroagă, a fost azvârlită din scaun. Are o fractură craniană şi o comoţie serioasă. Am izbutit să recuperez o trusă medicală suplimentară din şeniletă, înainte ca vehiculul să se prăbuşească în râpă. Acum nu este în pericol grav, atâta timp cât stă liniştită şi beneficiază de câteva zile de repaus. Trusa medicală conţinea un stabilizator osos nou, aşa încât braţul lui Terrel ar trebui să se vindece fără probleme. Copiii mai mici – Urno, Nykl şi fetiţa curajoasă, Pell – n-au decât vânătăi şi julituri ale mâinilor şi genunchilor după escalada pe lunecarea de teren.

Deocamdată.

Nu m-am obosit să susţin că aş aparţine gherilei, deşii am evitat de asemenea să explic cine sunt în realitate. Copiii par să fi decis că sunt un vânător de recompense, deoarece nu mă „comport ca un korno” – adică nu i-am torturat şi ucis, aşa cum toţi se aşteptau pe jumătate, bazându-se pe istoriile

auzite de la părinţii lor. Aşa cum toţi se aşteptau pe jumătate, în ciuda faptului că erau în viaţă doar pentru că eu îi salvasem. Bazându-se pe vasta lor experienţă în privinţa vânătorilor de recompense – graţie nenumăratelor holograme de două credite; deciseseră că Besh şi Chalk sunt prizonierii mei şi că urmează să-i livrez în Pelek Baw pentru o recompensă importantă.

Nu am încercat să le scot ideea aceasta din cap. Este mai lesne de crezut decât adevărul.

Totuşi ceea ce ar fi trebuit să fie doar o fantezie copilărească a devenit neaşteptat de complicat şi de dureros; până şi cea mai blândă iluzie va cresta adesea mai adânc decât orice adevăr. În mod destul de arbitrar, unul dintre băieţii mai mici a decis că eu trebuie să fiu „cel mai mare vânător de recompense din galaxie”. Bănuiesc că a fost reacţia instinctivă a unui puşti de şase ani. În scurt timp a început o discuţie animată cu fratele său, care insista că „toţi ştiu” că Jango Fett este cel mai mare vânător de recompense în viaţă. În felul acesta, primul băiat m-a întrebat dacă eu sunt Jango Fett.

Îmi este imposibil să nu mă întreb: dacă le-aş fi spus că fac parte din Ordinul Jedi, cine ar fi presupus băiatul acesta că sunt?

M-a salvat de la răspuns declaraţia dispreţuitoare a lui Terrel.

– Nu-i Jango Fett, prostule. Jango Fett a murit. Toţi ştiu asta!

– Jango Fett n-a murit! Nu! Lacrimile au început să umple ochii băieţelului, care s-a întors rugător spre mine. Jango Fett nu-i mort, nu-i aşa? Spune-i! Spune-i că nu-i mort.

Iniţial, nu m-am putut gândi să spun decât „îmi pare rău”. Şi îmi părea rău. Îmi pare rău. Totuşi adevărul rămâne adevăr.

– Îmi pare rău, dar este adevărat, le-am spus. Jango Fett a murit.

– Vezi? a pufnit Terrel cu dispreţul teribil al puştilor de treisprezece ani. Bineînţeles c-a murit, prostule. Un împuţit de Jedi s-a furişat şi l-a înjunghiat pe la spate cu o sabie laser de-

a lor.

Cumva, asta m-a durut chiar mai mult.

– Nu s-a întâmplat aşa. Fett a fost... ucis în luptă.

– Rahat de colţos, a declarat Terrel. Nici un împuţit de Jedi nu l-ar fi putut învinge pe Jango într-o luptă faţă în faţă! El a fost cel mai bun.

În privinţa aceasta nu puteam argumenta; puteam doar să insist că Fett nu fusese înjunghiat pe la spate.

– Ce ştii tu despre asta? Ai fost tu acolo?

N-am putut – nu pot nici acum – să mă silesc să le spun cât de aproape am fost.

Şi nu pot descrie în mod corect rana pe care tonul lui Terrel a deschis-o în mine: felul în care rostise împuţit de Jedi mi-a spus mai multe decât aş fi dorit să ştiu despre ce a făcut Depa pentru numele Ordinului nostru pe această planetă. Nu trecuse chiar atât de mult timp de când orice băiat sau fată cu spirit aventuros visase să fie un cavaler Jedi.

Acum eroii lor sunt vânătorii de recompense.

Şirul de şenilete s-a oprit la o jumătate de kilometru sub noi – acolo unde lava a distrus drumul. Accidentul respectiv nu-i va opri pentru mult timp; când s-a năruit, stânca a creat un dig natural peste ruptură. Bănuiesc că în orele scurse de la începutul erupţiei, lava a străpuns rocile şi solul şi s-a răcit suficient pentru a stabiliza alunecarea. Inteligent de precauţi, ei îi testează integritatea înainte de a încerca să-l traverseze.

Dar ştiu că o vor face.

Şi atunci ce voi face eu?

Se pare că nu mai am opţiuni. Predarea nu este o opţiune. Pentru a-i salva pe Besh şi Chalk – ca să nu mai amintesc de mine; va trebui să-i ţin ostatici pe copii.

Într-atât de mult am decăzut – chiar şi eu, un maestru Jedi. La asta m-au adus cele doar câteva zile petrecute în acest război: să ameninţ vieţile copiilor pentru a căror salvare mi-aş fi dat propria mea viaţă.

Şi dacă balawaii nu se vor lăsa impresionaţi de cacealmaua mea?

Rezultatul cel mai bun pe care-l pot întrezări este că aceşti copii vor fi nevoiţi să vadă cum părinţii lor, sau prietenii

părinţilor lor, sunt ucişi de un Jedi.

Rezultatul cel mai bun... în sine, expresia este o batjocură. Pe Haruun Kal nu pare să existe aşa ceva.

Furculiţă...

Totuşi în dejarik nu ajungi accidental în furculiţă. Ea este rezultatul unei greşeli de joc. Dar unde a fost greşeala mea care ne-a adus aici?

Văd dedesubt baghete luminescente. Au ieşit din şenilete şi avansează pe jos. Nimeni n-a strigat. Probabil că au încercat să apeleze avanpostul prin comunicatoare; deoarece n-au primit nici un răspuns, se vor apropia cu prudenţă. N-aş fi surprins dacă baghetele acelea luminescente ar fi legate de tije lungi, pentru a vedea dacă atrag asupra lor foc de lunetişti.

Sunt mulţi.

Disperat, pot să procedez doar aşa cum am făcut de fiecare dată când m-am confruntat cu situaţii imposibile: mă întorc spre învăţăturile lui Yoda, pentru sfaturi şi inspiraţie. Îmi readuc în minte ochii lui verzi şi înţelepţi şi-mi imaginez aplecarea capului său plin de riduri. Îi pot auzi glasul:

Dacă nici o greşeală nu ai făcut, totuşi pierzi... alt joc să joci ar trebui.

Da. Alt joc. Am nevoie de un joc diferit. De reguli noi. De obiective noi. Şi am nevoie de toate astea în vreo treizeci de secunde.

– Terrel? Terrel, vino aici. Veniţi toţi. Pell, trezeşte-i pe băieţi. Vom juca un joc.

[Glasul unui băiat, slab]:

– Ce fel de joc?

Un joc nou. Tocmai l-am inventat. Se numeşte Azi nu mai moare nimeni.

[Glasul altui băiat, slab]:

– Dormeam... O să fie un joc frumos?

Numai dacă vom câştiga.

JOCURI ÎN BEZNĂ

Poate că balawaii nu erau militari de carieră, dar erau experimentaţi şi disciplinaţi. Echipa lor de recunoaştere pătrunse în aşezarea ruinată în trei grupuri de câte doi oameni, răspândite pe un arc de 120 de grade pentru a-şi suprapune câmpurile de foc. În timp ce baghetele luminescente continuau să se legene la jumătatea urcuşului pe panta de dedesubt, cei şase pătrunseră în totală tăcere, folosindu-se de umbrele cele mai întunecate. Erau echipaţi probabil cu dispozitive de vedere nocturnă; dacă Forţa nu i-ar fi îngăduit lui Mace să simtă ameninţarea limpede a ochitoarelor armelor lor, maestrul Jedi n-ar fi ştiut că ajunseseră acolo.

Mace rămase în umbra impenetrabilă, privind afară printre colţii răsuciţi de duroţel care mai rămăseseră din uşa buncărului. Percepea un întuneric mai adânc decât noaptea adunându-se peste avanpost, precum ceaţa care se înalţă dintr-un teren umed. Bezna îl îmbiba, pătrunzându-i prin pori şi-i bubuia în cap ca o migrenă neagră.

Nu existase niciodată o lumină îndeajuns de puternică pentru a alunga un astfel de întuneric; Mace putea doar să spere ca el însuşi să se transforme într-o lumină suficient de strălucitoare pentru a-l putea străpunge.

Eu sunt tăişul, îşi spuse în gând. Va trebui să fiu; nu există un altul.

– Terrel, rosti încet. Sunt aici. Dă-i drumul, fiule.

– Eşti sigur? Nu pot să văd nimic, vorbi Terrel de lângă el. Îşi şterse nasul, apoi strânse pumnii ca şi cum s-ar fi agăţat cu ambele mâini de curaj. Nu pot să văd absolut nimic.

– Ei vor putea să te vadă, spuse Mace. Strigă-i.

– Bine. Bine, repetă băiatul rămânând în umbră dar o făcu acum cu glas tare: Alo, hei, nu trageţi, da? Nu trageţi! Eu sunt!

Noaptea se cufundă în tăcere. Mace percepu şase arme îndreptându-se către uşa buncărului.

– Spune-le cine eşti, murmură el.

– Da, ă-ă-ă, hei, ascultaţi, sunt eu, Terrel, da? Terrel Nakay. Tata e şi el acolo?

Glasul unei femei răsună din întuneric în stânga lui Mace,

ascuţit de speranţă.

— Terrel? Oh, Terrel? Keela e cu tine...?

Fata rănită la cap o ţinea pe Pell şi pe cei doi băieţi în spate, departe de intrare, dar când auzi vocea femeii se ridică şovăielnic în picioare.

– Nu ieşi, spuse Mace. Şi ţine-i pe copii să nu se mişte. Nu dorim ca printr-un accident să fie împuşcat cineva.

Ea aprobă şi se lăsă înapoi în genunchi, strigând:

– Mamă, sunt aici! Sunt bine!

– Keela! Keela... Keela... Pell este cu tine?

Din centru, un bărbat răcni:

– Tăceţi!

– Rankin, sunt Terrel şi Keela! Nu i-ai auzit? Keela, ce-i cu Pell...

– Păstrează-ţi poziţia, proasto! Şi taci! Mârâi bărbatul cu glas răguşit, furios, epuizat şi disperat. Nu ştim cine altcineva este pe-aici! Locul ăsta-i un dezastru.

– Rankin...

– S-ar putea ca ei să fie momeală. Gura până nu te-mpuşc chiar eu!

Mace încuviinţă fără un cuvânt. Şi el ar fi bănuit aceeaşi situaţie.

– Terrel, rosti bărbatul pe un ton mult mai blând şi prudent de calm. Terrel, sunt Pek Rankin. Ieşi undeva să te pot vedea.

Terrel privi spre Jedi.

– Îl cunoşti? întrebă Mace.

Băiatul aprobă din cap.

– Este... un fel de prieten al tatei. Un fel...

– Dă-i drumul, atunci, zise blând Mace. Mergi încet. Ţine-ţi braţele la vedere şi departe de trup.

Terrel îl ascultă. Ieşi prin uşa buncărului, pipăind drumul pe pantă în jos către barăcile distruse.

– Nu puteţi să-mi aprindeţi o lumină? Nu văd nimic.

– Imediat, răspunse vocea lui Rankin din întuneric. Mergi tot aşa, Terrel. N-o să păţeşti nimic. Ce s-a-ntâmplat cu şenileta ta? De ce n-ai răspuns la apeluri? Unde-s ceilalţi puşti?

– Am avut un accident, dar n-am păţit nimic. Toţi suntem bine. În regulă? Terrel se lovi cu piciorul într-un bolovan şi se împiedică. Au! Hei, aprindeţi o dată lumina aia? Am deja un braţ rupt.

– Continuă să mergi spre vocea mea. Eşti singur? Unde-s ceilalţi puşti?

– În buncăr, dar nu pot ieşi, zise Terrel. Iar voi nu puteţi intra.

– De ce?

Mace vorbi:

– Pentru că aici sunt eu.

În Forţă, percepu încordarea lor sporind brusc, perfect distinct ca o inspiraţie bruscă. După o clipă, glasul lui Rankin răsună din beznă:

– Şi cine eşti tu?

– Nu trebuie să ştiţi.

– Chiar aşa? De ce nu ieşi de acolo, ca să te putem vedea?

– Fiindcă tentaţia de a trage în mine s-ar putea să fie prea puternică pentru a vă împotrivi, replică Mace. Orice salvă care va da greş va ricoşa în interiorul buncărului. Iar aici sunt alţi patru copii nevinovaţi.

Vocea altui bărbat se auzi din dreapta, ascuţită de teamă şi furie:

– Doi dintre copiii ăia sunt fiii mei... dacă le faci vreun rău...

– Tot ce le-am făcut, zise Mace, a fost să le îngrijesc rănile şi să-i aduc la adăpost. Ce li se va întâmpla în continuare depinde numai de voi.

– Vă spune adevărul! strigă Terrel. Nu ne-a făcut nici un rău... ne-a salvat. Este un tip în regulă. Zău! Îi este însă frică să nu-l împuşcaţi, fiindcă-i un korno!

Din dreapta se revărsă o rafală de obscenităţi murmurate, pe jumătate înăbuşite.

Terrel urmă iute:

– Dar nu-i un korno adevărat. Doar seamănă cu unul. Vorbeşte aproape ca un om obişnuit... şi este ca un... ca un... un vânător de recompense sau aşa ceva...

Glasul i se stinse, lăsând o tăcere pustie şi ameninţătoare. Mace simţi curenţii de intenţii modificându-se şi unduind prin Forţă; probabil că balawaii se consultau în şoaptă prin intermediul comunicatoarelor.

În cele din urmă, Rankin strigă din nou:

– Şi? Ce doreşti?

– Vreau să luaţi copiii şi să plecaţi de-aici.

– Ce?! Şi mai ce?

– Atât. Doar să luaţi copiii şi să plecaţi.

– Mda, foarte generos, comentă sec şi amar Rankin. Uite care-i treaba. Voi aprinde o lumină. Nimănui să nu-i tremure degetul pe trăgaci. Nu vreau să fiu făcut ferfeniţă, da?

– Lumina va fi binevenită, zise Mace.

O lucire alb-gălbuie înflori înapoia unei porţiuni de zid năruit şi o baghetă luminescentă cu baterie zbură prin aer şi ateriză nu departe de picioarele lui Terrel. Ricoşă, se rostogoli puţin apoi se opri. Emisfera ei de lumină orientată în sus alungea umbrele înconjurătoare spre cer, întunecându-le şi mai mult.

Terrel ridică palma în dreptul bărbiei, pentru a-şi feri ochii.

– Hei, nu mă faceţi să stau singur aici, auziţi?

– Vino-ncoace, băiete.

Un bărbat ieşi la vedere, avansând lent în lumină. Într-o mână ţinea o carabină blaster cu ţeava îndreptată precaut în jos, spre sol. Celălalt braţ era ridicat şi întins în faţă, cu palma deschisă. Hainele îi erau pârlite şi pătate, iar pe o parte a capului purta un spray-pansament îmbâcsit de sânge, a cărui spumă îi acoperea un ochi. După voce, era Rankin.

– Treci la adăpost.

Terrel ridică ochii către buncăr.

– Dă-i drumul, fiule, spuse Mace.

Glasul celui care afirmase că era tatăl băiatului mârâi din beznă:

– Să nu-i spui fiu, korno! Nu eşti tatăl lui! Împuţiţii voştri l-au ucis pe tatăl lui...

– Termină cu prostiile! lătră Rankin, dar prea târziu.

Chipul lui Terrel se boţi în neîncredere îndurerată.

– Tata? rosti el, părând ameţit şi pierdut. Tatăl meu?

Dacă ochii i-ar fi putut lansa salve blaster, ai lui Rankin l-ar fi ucis pe bărbatul invizibil.

– Luaţi-l de aici, comandă el.

Alt bărbat, de asemenea rănit, avansă îndeajuns de mult în lumină pentru a-l prinde pe Terrel în braţe şi a-l trage în inelul de întuneric.

– Ascultă, urmă Rankin privind în sus spre gura întunecată şi neregulată a buncărului. Am înţeles că nu doreşti rănirea copiilor. Nici noi n-o vrem. Avem însă aici o problemă serioasă, înţelegi? Am fost atacaţi rău în seara asta. Casele ne sunt distruse. Jumătate din oamenii pe care-i cunoşteam pe planeta asta sunt morţi. Şeniletele alea sunt ticsite de răniţi şi avem o droaie de korno pe urmele noastre. Nu putem pur şi simplu pleca mai departe, înţelegi? Nu putem. Avem nevoie de un loc în care să ne adăpostim până-n zori, doar atât.

– Nu puteţi rămâne aici, spuse Mace. Chiar în clipa asta, gherile FEM se îndreaptă încoace. Uitaţi-vă în jurul vostru. Locul acesta n-a putut să-i oprească nici când a fost intact.

– Nici nu-i nevoie. Navele poliţiei vin în zori. Până atunci putem rezista.

– Nu-nţelegi...

– Poate că nu. Şi? Nu-i problema ta, aşa-i?

– Am transformat-o în problema mea, replică sumbru Mace. Habar n-aveţi ce este locul acesta. Ce a devenit el.

– Ştii ce s-a-ntâmplat aici? arătă Rankin cu carabina spre barăcile distruse. Unde sunt toţi?

– Au murit, răspunse Mace. I-au ucis FEM. Pe toţi.

– Nu cred. Unde le sunt cadavrele – crezi că n-am mai văzut până acum o acţiune FEM? Ştiu ce fel de lucruri le fac morţilor noştri.

– Nu te mai gândi la cadavre.

Mace încercă să-şi alunge durerea din tâmplă, masându-se cu podul palmei. Cum se putea ca simpla decenţă a îngropării morţilor să se întoarcă împotriva lui?

– Dacă sunteţi aici atunci când soseşte gherila, vă va ucide şi pe voi. Îţi pasă de vieţile copiilor voştri? Du-i de aici.

– Hei, n-a zis pe noi, se auzi din beznă vocea tatălui. Ai fost atent, Pek? A zis „vă va ucide şi pe voi”. Ai fost atent?

– Gura! Rankin nici măcar nu privi în direcţia tatălui. Atunci de ce nu i-ai trimis deja şi pe ceilalţi copii?

– Fiindcă nu ştiu când FEM va ajunge aici, răspunse Mace simţind că-şi pierde răbdarea. Acesta este singurul loc în care îi pot apăra. Iar dacă i-aş fi trimis deja, n-aţi mai fi avut nici un motiv să mă ascultaţi, nu? Aş fi fost pur şi simplu alt korno. Unul dintre voi ar fi deschis focul şi până acum ar fi murit mai mulţi oameni. Asta încerc să evit. Nu înţelegeţi? N-avem timp de târguieli. Pe ierboşi, ei se pot deplasa la fel de repede ca o şeniletă. Ba chiar mai repede. Ar putea să fie aici chiar în momentul acesta, privindu-vă din junglă...

Rankin clătină din cap.

– Din cauza asta avem nevoie de buncăr, pricepi? Trebuie să ne ducem răniţii într-un loc unde-i putem proteja...

– Nu-i puteţi proteja!

Pumnii lui Mace se încleştară până ce unghiile îi însângerară palmele. De ce nu pricepeau? Putea simţi întunericul apropiindu-se de ei ca laţul unui strangulator.

– Ascultaţi-mă. Buncărul acesta nu i-a putut ajuta pe cei care trăiau aici şi nu vă poate ajuta nici pe voi. Unica voastră speranţă este să-i luaţi pe copii şi pe răniţi şi să fugiţi. Toţi – să fugiţi.

– Al naibii de ciudat korno ăsta, se auzi glasul tatălui din umbră. De ce-şi face atâtea griji pentru noii.

– Asta nu-i treaba voastră, zise Mace. Treaba voastră este ca voi, oamenii voştri şi aceşti cinci copii să plecaţi de aici fără să moară nimeni.

– Poate că-ncearcă pur şi simplu să ne alunge de aici, într-un loc unde împuţiţii de korno ne pot rade...

– Nu ţi-am spus să taci? Rankin îşi ridică ochiul sănătos către buncăr. Ne ceri să avem multă încredere într-un tip pe care nici măcar nu-l putem vedea.

– Nu este nevoie să mă vedeţi. Tot ce trebuie să vedeţi este asta.

Printr-un zvâcnet al Forţei, Mace apăsă trăgaciul Thunderboltului.

Un singur pachet energetic zbieră spre cer şi explodă într-un fulger sferic şi stacojiu când pătrunse într-un nor jos.

– Acesta ar fi putut foarte uşor să fie capul tău! Ştiu exact unde sunteţi toţi şase.

Tăcu o clipă, lăsându-i să priceapă înţelesul cuvintelor sale.

– Dacă v-aş fi dorit răul, n-am mai fi stat de vorbă. Aţi fi fost deja morţi.

Adevărul afirmaţiei goli chipul lui Rankin de orice expresie. Mace văzu cum îi atinsese coarda raţională şi avu timp doar să se gândească la faptul că ar putea avea succes...

Apoi dârele salvelor de blastere aprinseră panta de sub ei.

Jungla bubui de explozii roşiatice, cu focuri multiple scânteind de la adăpostul şeniletelor pentru a rupe crengi şi a transforma bolovanii în aşchii. Instantaneu, salvele fură îngânate de străfulgerări mai mici şi mai albe de sub arbori, trosnind ca un foc de tabără construit din lemne verzi: focurile de la gurile ţevilor.

Aruncătoare de proiectile.

Răcnetele şi ţipetele din gâtlejuri omeneşti subliniară ţiuiturile blasterelor şi zbieretele proiectilelor ce ricoşau din blindajele şeniletelor.

– Ce ţi-am spus? urlă tatăl din întuneric. Ce ţi-am spus? Ne-a ţinut de vorbă şi-acum îi ucid acolo jos...!

– Nu faceţi vreo prostie! strigă Rankin şi se ghemui în revărsarea de lumină a baghetei luminescente cu chip disperat şi înspăimântat, ca un cerb tânăr prins în fasciculele proiectoarelor vânătorilor. Atenţie, nimeni să nu facă vreo...

– Rankin! Forţa îi conferi glasului lui Mace bubuitura unui tun semnalizator. Cheamă-ţi oamenii. Dă-le retragerea. Adu-i aici sus, în avanpost.

Dedesubt, turela unei şenilete scuipă un jet de flăcări peste un arc de junglă. Lumina de culoarea sângelui linse plafonul buncărului.

– Ai spus că dacă venim în avanpost nu ne va fi de nici un folos...

– Aşa-i. Eu însă vă pot fi de folos. Fă-o. Este unica voastră şansă, îndărătul lui Mace, unul dintre băieţi începu să plângă, apoi i se alătură şi celălalt.

– Domnule, rosti Pell, aia-i mămica mea. Buza inferioară îi tremură şi ochii i se umplură de lacrimi. Nu-i lăsa să-i facă rău, da? Nu lăsa pe nimeni să-i facă rău.

Keela o strânse pe Pell în braţe.

– N-o să păţească nimic. Nu te teme. N-o să păţească nimic. Ochii ei îl implorau pe Mace să transforme cuvintele în realitate. Mace îi privi, gândindu-se că dacă ar fi fost după el, nimeni n-ar fi făcut nimănui vreun rău. Nicăieri. Niciodată. Spuse doar:

– Ţineţi-vă bine. Fiţi curajoşi. Pell smiorcăi şi încuviinţă solemn. Afară, Rankin striga în comunicator:

–... nu, fir-ar să fie! Sus, aici. Semnalizatoarele şi aruncătoarele de foc. Aprindeţi-le şi încetiniţi-i... şi băgaţi viteză-n şenilete!

– Nu, Rankin! urlă tatăl. Nu pricepi? O dată ce suntem aici, el ne poate prinde în foc încrucişat din buncăr!

– Nu fi idiot...

– Termină cu vorba asta nu fi idiot! Ştii ce-i idiot? Să vorbeşti cu korno ăla ca şi cum ar fi un om! Să crezi toate cuvintele pe care le spune, asta-i idiot! Vrei să vorbeşti cu korno? Vorbeşte cu arma ta.

O stea învie mai jos şi se înălţă mult în văzduh: o rachetă semnalizatoare. Atârnă sub nori, luminând şeniletele, jungla şi avanpostul într-un alb actinic, conturând perfect toate detaliile. Mace fu nevoit să-şi ferească ochii de strălucirea neaşteptată, auzi răcnetul răguşit de triumf al tatălui şi Forţa îi aduse sabia în palmă, activând lama în clipa în care o carabină blaster cântă un ritm pe cât de rapid îl putea declanşa o mână omenească.

Tatăl nu era un ţintaş de elită; nici o salvă nu s-ar fi apropiat la mai puţin de o lungime de braţ de Mace... dar ar fi ricoşat în buncăr. Lumina de ametist scânteie întâlnind-o pe cea roşie şi toate salvele vuiră, îndreptându-se către cer.

Mace ieşi în prag şi se uită în jos spre chipul uluit de veneraţie al lui Rankin, dincolo de garda sabiei sale. Buzele

bărbatului se mişcară neauzite:

— Jedi...

Mace se gândi: Se pare că pierdem.

– Keela, rosti el fără să se întoarcă, cu glas încordat totuşi perfect calm. Du copiii în spate. Întindeţi-vă înapoia trupurilor korunnailor, ei sunt paravanul vostru cel mai bun.

– Ce? Keela îl privi neînţelegător. Ce? Cine eşti?

De afară, vocea tatălui tună:

– Ăla-i un Jedi!

Peste o clipă i se alătură alt glas: mai ascuţit, pe jumătate spart, răguşit de durere, trădare şi furie pură.

– Un împuţit de Jedi! Este-un împuţit de Jedi! Ucide-l! Ucide-l!

Glasul era al lui Terrel.

Forţa mişcă mâinile lui Mace mai iute ca gândul. Sabia Depei se ridică în palma stângă, imitând propria lui armă din dreapta şi împreună ţesură un zid peste gura buncărului, interceptând şi risipind un potop de foc de blastere.

Salvele deviară în toate direcţiile; interceptarea sacadării întâmplătoare a focurilor prost ţintite îi solicita toată concentrarea şi măiestria. Mace se afundă tot mai adânc în Forţă, cedând tot mai mult din gândirea sa conştientă vârtejului instinctiv de vaapad şi totuşi câteva salve trecură pe lângă el şi bâzâiră ricoşând aleatoriu prin buncăr.

Mace era prea cufundat în vaapad pentru a face un plan, prea cufundat chiar pentru a se gândi, totuşi era un maestru Jedi: nu trebuia să gândească.

El ştia.

Dacă rămânea în pragul uşii, copiii aveau să moară.

Pas cu pas, pentru a le acorda trăgătorilor timp să-şi ajusteze ochirea, Mace pătrunse în furtuna de focuri de blaster şi porni să coboare panta expusă de sub uşă. Lamele lui străfulgerau în volburi orbitoare de verde-junglă şi purpuriu-crepuscular, proiectând un evantai ascuţit de salve deviate spre stelele acoperite cu linţolii de fum, atrăgând focul balawailor tot mai jos, departe de uşa buncărului. Departe de proprii lor copii.

Un pas, încă unul.

În mod abstract, deconectat de propria-i persoană, era conştient de durerea din braţe şi de înţepătura sărată a transpiraţiei care i se prelingea în ochi. Era conştient de zgârieturile fierbinţi de blaster pe flancurile sale şi de o bucată de carne care-i fusese smulsă din coapsă de un foc rătăcit. Toate acelea însemnau pentru el mai puţin decât noii vectori ai salvelor, în vreme ce-şi continuă marşul neabătut şi projii îşi părăsiră ascunzătorile. Mai era conştient şi de faptul că nu toţi projii trăgeau; auzi ordinele disperate ale lui Rankin de încetare a focului şi simţi în Forţă setea iraţională de sânge care-i împingea pe ceilalţi să continue să apese pe trăgace până ce armele începură să fumege.

O sete de sânge alimentată de întuneric.

Nu. Nu sete de sânge.

Febra sângelui.

Percepea oameni deplasându-se de jur împrejurul său, alţi oameni, trăgând, strigând şi împleticindu-se printre barăcile ruinate. Le simţea panica şi furia dezlănţuită, dar şi disperarea retragerii cu sufletul la gură. Umbre uriaşe se înălţau în Forţă, goliaţi greoi care mugeau cu glasuri de foc – şenilete ce se retrăgeau în aşezarea năruită, strivind sub şenile plăci rostogolite din pereţii de prefabricate, apăsând pietriş în mormintele pe care Mace le săpase cu numai câteva ore în urmă.

Avanpostul se umplu de fum şi flăcări, de licăriri de salve blaster şi mârâituri de proiectile hipersonice. Mace le traversă pe toate cu calm nemilos, singura sa expresie fiind o uşoară încruntătură de concentrare, ţesând din lame o plasă impenetrabilă de fulgere. Se lăsa tot mai mult în voia Forţei, îngăduindu-i să-i mişte mâinile şi picioarele, să-l călăuzească prin bătălie.

Puterea întunecată pe care o percepuse adunându-se în Forţă se ridica acum pentru a înghiţi stelele; se sparse peste el într-un val care-l trântea şi-l ridica, iar când simţi o prezenţă ostilă repezindu-se către spinarea sa, se roti cu iuţeală lipsită de efort şi lumina de ametist revărsă foc prin lama lungă de duroţel a unui cuţit ţinut de o mână micuţă. O bucată retezată zăngăni pe sol şi energia verde se prăbuşi ca

o secure pentru a ucide...

Şi se opri, tremurând...

La un centimetru deasupra unui cap cu păr şaten.

Firele de păr castaniu se răsuciră, se pârliră şi se înnegriră în focul verde. Un ciot de cuţit, cu muchia nou tăiată încă strălucind fierbinte, căzu din mâna inertă. Din ambele părţi ale lamei Depei, de jos, îl priviră ochi căprui ameţiţi, revărsând lacrimi ce scânteiau verde sclipitor.

– Jedi împuţit, hohoti Terrel. Hai, omoară-mă. Hai, omoară-i pe toţi...

– Aici nu eşti într-un loc sigur, zise Mace.

Se azvârli fulgerător pe spate şi cu un brânci din Forţă îl expedie pe Terrel spre uşa buncărului. Un jet de flăcări vui prin locul în care stătuseră.

Mace se rostogoli şi se ridică, cu lamele încrucişate într-o postură defensivă în faţă, privind în sus spre turela ameninţătoare a tunului unei şenilete care se deplasa, urmărindu-l. Cineva dinăuntru decisese că viaţa lui Terrel ar fi reprezentat un preţ acceptabil pentru a-l ucide pe Mace. Lui însă nu-i păsa prea mult de genul acela de matematică. El avea în minte altă ecuaţie.

Patru şenilete împărţite la un Jedi egal un morman mare de sfărâmături fumegând.

Punctele de implozie ale şeniletelor erau evidente: nici şenilele segmentate, nici angrenajele orizontale ce roteau turelele n-ar fi rezistat înaintea unui singur arc descris de o sabie de lumină. În mai puţin de o secundă pentru fiecare, ar fi putut preschimba monştrii blindaţi în simple stânci metalice cave... dar n-o făcu.

Fiindcă asta n-ar fi fost îndeajuns de dureros.

Dorea să le cauzeze mai multă durere decât migrena neagră care-l chinuia.

Oamenii aceştia îl atacaseră, deşii el nu dorise decât să-i ajute. Deşii încercase să-i ajute. Îl atacaseră fără să le pese de propriile lor vieţi ori de vieţile copiilor lor. Aproape că-l împinseseră însuşi pe el să-l ucidă pe unul dintre copiii lor.

Erau proşti. Erau răi. Meritau să fie pedepsiţi.

Meritau să moară.

Văzu totul într-o singură rafală de imagini: amintirea unei scene care încă nu se întâmplase. Se văzu plonjând cu capul înainte sub şeniletă, răsucindu-se pe spate, cu lamele gemene retezând prin blindajul ventral uşor al vehiculului. Ar fi ieşit în compartimentul pentru pasageri, unde era posibil ca unul sau doi bărbaţi înarmaţi să-i păzească pe răniţi; s-ar fi folosit chiar de salvele lor blaster pentru a-i ucide. După aceea şi-ar fi croit drum în cabină, ar fi omorât pilotul... şi ar fi scăldat avanpostul în flăcări proiectate din turela tunului şeniletei; projii pedeştri ar fi fugit şi zbierat în timp ce ardeau. Apoi ar fi utilizat Forţa pentru a-şi activa săbiile şi pentru a tăia deschideri în blindajul celeilalte şenilete, fante prin care turela sa ar fi revărsat foc, prăjind piloţii, pasagerii şi răniţii – fumul cu iz de carne arsă ar fi ţâşnit prin trape...

Aveau să moară toţi. Până la unul.

Lui nu i-ar fi trebuit mai mult de un minut.

Şi i-ar fi făcut plăcere.

Alerga de acum spre şeniletă, încordându-se pentru plonjon, când gândi în cele din urmă: Ce faci?

Abia reuşi să-şi transforme plonjonul în săritură. Făcu o tumbă în sus prin aer şi ateriză legănându-se pe puntea exterioară a şeniletei, lângă turela aruncătorului de flăcări. Se lăsă să cadă răşchirat pe punte, folosind masivitatea ei pentru a-l acoperi de focul blasterelor revărsat de balawaii de pe sol şi întregul lui trup se înmuie când încercă să-şi retragă mintea din Forţă.

Era prea întuneric aici. Prea întuneric peste tot: des şi impenetrabil, înecăcios ca panaşul de fum negru din gura vulcanului de deasupra. Nu putea găsi absolut nici o lumină, cu excepţia flăcării roşii ce-i ardea în inimă. Capul îi bubuia ca şi cum în creierul lui s-ar fi înmulţit viespile-febrei. Ca şi cum ţeasta i-ar fi crăpat.

Oboseala şi durerea îl izbiră, târându-l spre leşin; apelând la Forţă pentru a se susţine, îşi redeşteptă furia. Se agăţă de puntea şeniletei şi-şi apăsă chipul de blindajul fierbinte şi scrijelit de gloanţe. Fiecare secundă în care se putea menţine nemişcat reprezenta o secundă de viaţă în plus pentru unii dintre bărbaţii şi femeile din jur.

Un urlet i se aduna în suflet, crescând: un muget de mânie întunecată ridicat la nivelul de exaltare. Strânse din dinţi şi se strădui să i se împotrivească, dar îi răsună oricum în urechi, ridicând ecouri peste versantul muntelui precum akkii care urlau cu glasul febrei sângelui...

Răsuflarea i se opri în gâtlej lui Mace. O voce dinlăuntrul său întrebă... cum putea să ridice ecouri?

Înălţă capul.

Urletele erau într-adevăr de akki.

Câinii veneau din junglă, căţărându-se pe pantele abrupte tăiate de lavă ale promontoriului, cu ghearele masive brăzdând făgaşe în piatră. Cinci... opt... o duzină: gigantici, blindaţi, cu ţepii gâtului şi capului complet zbârliţi în ameninţare, cu funii albe şi înspumate de bale atârnând din colţurile gurilor cu colţi ca pumnalele.

Balawaii bine înarmaţi se retrăseseră din faţa lor. Akkii înaintau cu viteza premeditată a unor creaturi care nu au de ce se teme. Turelele şeniletelor îi împroşcară cu flăcări, dar le ignorară. Nici măcar nu băgau în seamă înţepăturile minore ale blasterelor. Când ajunseră pe vârful promontoriului, începură să se învârtă în jurul avanpostului, ocolind barăcile năruite; pasul lor deveni trap, apoi galop – un inel de prădători ce se strângea treptat.

Mace recunoscu comportamentul de haită al akkilor; akkii îi sileau pe balawai să se adune într-un singur grup în zona centrală a aşezării, ca pe nişte ierboşi neascultători care trebuiau readuşi în ţarc, acţionând pur şi simplu prin intimidare. Orice balawai care încerca să scape din cerc era trimis îndărăt de zvâcnetul unui umăr masiv sau de pendularea unei cozi blindate. Nici un akk nu se atingea cu colţii de carnea oamenilor; un proj care trăsese cu carabina de la distanţă minimă în gâtul unui câine – zadarnic – primise doar un brânci din partea fălcilor care l-ar fi putut reteza cu uşurinţă în două.

Mace simţi tunetul întunecat înălţându-se prin Forţă şi pricepu: avanpostul nu devenise un ţarc, ci o cuşcă de măcel.

Un loc de ucis.

Apoi simţi umbra măcelarului.

Ridică ochii şi-l zări, stând pe stânca de deasupra uşii buncărului.

Un korun.

În Forţă, ardea de putere.

Era uriaş; pieptul lui gol, sclipitor de sudoare, fusese creat din bolovani de granit topiţi laolaltă. Craniul ras îi sclipea la peste doi metri deasupra tălpilor desculţe. Pantalonii îi erau croiţi grosolan din blană de pisică-de-liane. Ridicase braţele deasupra capului ca ranforsările unui screper spaţial.

De fiecare antebraţ era prins un soi de pavăză – lacrimi alungite dintr-un metal lustruit ca oglinda. Capetele lor late şi curbate se extindeau în jurul pumnilor săi masivi, îngustându-se până la mărimea unui vârf de ac la o lăţime de palmă îndărătul coatelor.

Venele i se zbăteau în antebraţe, când încordă pumnii. Marginile scuturilor se înceţoşară şi un ţiuit ascuţit şi rău rezonă în dinţii lui Mace.

Câinii akk se întoarseră către el, ca la un semnal. Ca unul, câinii şi omul ridicară capetele spre stelele neclare şi emiseră alt urlet negru de febră a sângelui. Acesta zumzăi în pieptul lui Mace, care simţi ecoul de răspuns pe care-l trezi în propria sa mânie şi înţelese în cele din urmă.

Furia nu era exclusiv a sa.

Febra sângelui din el era răspunsul inimii sale faţă de chemarea junglei. Faţă de urletele akkilor.

Faţă de puterea korunului acela.

Balawaii nu fugiseră aici din propria lor voinţă; ei fuseseră împinşi aici, adunaţi pe solul care fusese îmbibat de violenţă, răutate şi febră sălbatică a sângelui cu numai câteva zile în urmă. Ceea ce se petrecuse aici fusese deliberat, o imagine neagră în oglindă a unei sanctificări religioase. Masacrul de aici fusese doar o pregătire, amorsarea junglei pentru un ritual întunecat.

Mace ştia acum: acesta trebuia să fie lor pelek.

Acesta era Kar Vastor.

Braţele lui se lăsară în jos şi de dincolo de cercul de akki în mişcare ţâşniră şase korunnai, sărind la fel de înalt ca nişte

cavaleri Jedi, dar fără graţia acestora. Impulsul de Forţă care-i propulsă se simţi ca un icnet de durere. Fluturară din braţe, de parcă s-ar fi tras cu ghearele prin aer, dar aterizară încordaţi, echilibraţi, ghemuiţi pentru atac. Toţi şase erau îmbrăcaţi ca Vastor şi purtau aceleaşi paveze gemene în formă de picătură ce mârâiau ca difuzoarele unor comunicatoare supraîncărcate.

Balawaii îi primiră cu o furtună de foc blaster. Salvele sclipeau, se spărgeau şi se despicau în sus, în nori, deoarece pavezele gemene purtate de korunnai se mişcau mai iute ca gândul.

Balawaii opriră focul.

Nici măcar un singur korun nu fusese doborât. Scuturile lor scânteietoare interceptaseră toate salvele.

Aşa ceva putuseră învăţa doar de la un Jedi.

De la un anume Jedi.

Oh, nu, gândi Mace.

Oh, Depa, nu...

Pe stânca de deasupra, lor pelek îşi deschise braţele încordate şi se aplecă peste margine, căzând în faţă de parcă ar fi crezut că poate să zboare... pentru ca apoi, în ultima clipă, să se propulseze înainte într-un plonjon care-l purtă spre centrul mulţimii de balawai masaţi în jurul şeniletelor.

Masacrul începu.

LOR PELEK

Korunnaii se revărsară fără să-l aştepte pe Vastor să aterizeze. Se răspândiră prin masa de balawai şi rotiră pavezele în formă de picături în arce scurte, ucigaşe, menţinându-le paralel cu solul pentru a tăia cu muchiile lor...

Şi tăiară.

Muchiile sfârâitoare retezară blastere, ţipând ca scrâşnete de dinţi; sfârtecară prin carne cu lipăituri organice şi sângele de pe ele vibră în picături de ceaţă. Nori stacojii îi urmau aidoma fumului. Mace zări un bărbat secţionat în două

de pavăza care ieşise prin celălalt flanc al trupului său sclipind în continuare, ca o oglindă de ultracrom.

Sclipind ca o vibrosecure.

Vastor ateriză în centrul avanpostului şi se rostogoli, amortizând şocul fără să încetinească. Ţâşni cu un sprint inuman de rapid exact spre şenileta deasupra căreia se afla Mace. Sprintul lui Vastor se transformă într-un plonjon cu capul înainte care-l purtă lunecând printre şenile.

Blindajul vehiculului zumzăi sub palmele lui Mace şi un scrâşnet aspru se alătură corului de paveze mârâitoare; maestrul Jedi se opri în ultima clipă să rostească o obscenitate pe care o învăţase de la Nick.

Vastor tăia prin blindajul ventral al şeniletei.

Oare furase visul acela întunecat din capul lui Mace?

Mace sări în picioare şi ambele sale săbii înviară bâzâind. În Forţă, îl simţi pe Vastor ca o torţă care ardea cu întuneric. Aproape că terminase de tăiat blindajul; o dată ajuns înăuntru, avea să se dezlănţuie printre răniţi. Forţa îi arătă felul în care bărbaţii şi femeile rănite dinăuntrul şeniletei se îndepărtaseră deja cu groază de lamele sclipitoare ce sfârtecau de jos în sus.

Mace decise că sosise timpul să se prezinte lor pelekului.

Sări în aer şi execută o tumbă înaltă peste turela şeniletei, aterizând pe puntea mediană plată şi blindată aflată chiar deasupra lui Vastor. O contracţie a Forţei îi inversă prizele săbiilor, astfel încât lamele coborau acum din pumnii săi. După aceea se lăsă să cadă în genunchi, se răsuci şi roti lamele în jurul său.

Vibropavăza nu este singura armă care poate să taie prin blindajul de şenilete.

Un disc din blindajul acela – cu marginile încă strălucind de la tăieturile săbiilor de lumină, purtând un Mace îngenuncheat în mijlocul său – căzu pe verticală aidoma unui turbolift.

Mace auzi o singură înjurătură explozivă de dedesubt înainte ca el şi discul de blindaj să-l turtească pe Kar Vastor ca un berbec cu fuziune.

Interiorul şeniletei era ticsit de răniţi. Unul dintre ei ţinea

în mână un blaster greu şi Mace îl reteză în două printr-un gest scurt al sabiei.

– Fără împuşcături, rosti el şi Forţa îi transformă cuvintele într-o comandă care trimise alte câteva blastere zăngănind pe podea.

Vastor zăcea pironit cu faţa în jos pe punte, pe jumătate ameţit.

Mace se apropie de urechea lui.

– Kar Vastor, sunt Mace Windu. Rămâi jos. Este un ordin.

O contracţie a Forţei fu singurul avertisment, dar pentru Mace însemnase mai mult decât avea nevoie. Se azvârli într-o tumbă spre spate cu un sfert de secundă înainte ca discul de blindaj să se înalţe violent, izbindu-se cu un zăngănit asurzitor de plafon. Înainte să fi căzut din nou, Vastor era în picioare. Apoi, când discul căzu, o flacără ultracrom trecu prin el, retezându-l în două.

Bucăţile căzură zgomotos prin deschiderea tăiată de Vastor în podea.

Vastor îl privi pe Mace de cealaltă parte a deschiderii. Prin Forţă, întunericul pulsa către maestrul Jedi, totuşi pe chipul lor pelekului nu se citea furie, ci o concentrare inumană: o ferocitate primară, asemănătoare cu a unui dragon krayt surprins peste leşul unei banthe.

Felul în care-l examinase pe Mace şi retezarea discului de blindaj fuseseră afişarea dominatoare a unui prădător.

Ridică braţele cu paveze într-un salut şi mormăi ceva într-un grai pe care Mace nu-l recunoscu – de fapt, nici măcar nu semăna cu un grai, ci mai degrabă cu mormăiturile şi mârâiturile fiarelor junglei.

Pe măsură însă ce vorbi, o putere a lor pelekului dezvălui înţelesul cuvintelor sale în mintea lui Mace.

Mace Windu, spuse Vastor. Sunt onorat. De ce intervii în omorul meu?

– S-a terminat cu omorurile, zise Mace. Înţelegi? Gata cu omorurile. Nu mai moare nimeni.

Surâsul lui Vastor era neîncrezător. Nu? Atunci ce propui? Să coborâm braţele? Îl invită printr-un semn al unei paveze sfârâitoare. Tu primul.

Ţiuiturile ricoşeurilor de blastere şi mugetul tunurilor din turelele şeniletelor se auzeau limpede prin găurile din blindajul vehiculului lor.

– S-a terminat cu omorurile inutile, preciză Mace. Gata cu masacrele.

Răspunsul lui Vastor deţinea un caracter animalic, direct şi fără complicaţii. Masacrele sunt necesare, doshalo.

– Tu şi eu nu suntem doshallo. Mace îşi încrucişă săbiile de lumină într-un X defensiv. Nu eşti frate de clan cu mine.

Vastor strânse din umeri. Unde sunt Besh şi Chalk?

– În buncăr, răspunse Mace fără să se gândească, cu mintea încă rotindu-se în jurul conceptului de masacru necesar.

Vastor îi examină pe răniţii din cabina şeniletei cu o privire dispreţuitoare. Aceştia vor continua, doshalo. Ei nu pot scăpa. Urmează-mă. Cu un impuls de Forţă, se înălţă drept în sus prin orificiul decupat de Mace.

Acelaşi impuls de Forţă trase de voinţa maestrului Jedi, determinându-l să-l urmeze fără să se gândească... dar acum înţelegea puterea locului şi a lui Vastor în sine.

– Va trebui să faci ceva mai bun decât atât, murmură el.

Reveni cu atenţia la balawaii terifiaţi din jurul său. Făcu un gest şi toate blasterele azvârlite pe punte se ridicară atârnând în aer; printr-o singură mişcare iute le reteză pe toate în două, apoi proiectă bucăţile prin gaura din podea.

– Ascultaţi-mă cu atenţie, toţi! Trebuie să vă predaţi. Este unica voastră speranţă.

– Speranţă pentru ce? întrebă amar un bărbat. (Chipul îi era cenuşiu, avea un bactaplasture peste o rană din piept şi se strângea de ciotul încheieturii mâinii, imediat deasupra unui ghemotoc de spray-pansament care-i slujea drept garou.) Ştim ce se-ntâmplă, dacă suntem capturaţi.

– Nu şi de data asta, răspunse Mace. Dacă vă plângeţi, vă vor ucide. Dacă vă predaţi, eu vă pot menţine în viaţă. Şi-o voi face.

– Pe tine ar trebui să te credem pe cuvânt?

– Sunt un maestru Jedi.

Bărbatul scuipă sânge pe punte.

– Ştim ce valoare are...

– În mod evident, nu ştiţi.

În Forţă, Mace simţi flacăra neagră a lor pelekului care lupta pentru a sui spre buncăr. Pentru o clipă fu aproape recunoscător – avea să fie fericit să lase în seama lui Vastor apărarea lui Besh şi Chalk; dar apoi îşi reaminti de copii. Copiii rămăseseră înăuntru.

Acolo unde se ducea Vastor.

Masacrele sunt necesare.

– Nu voi argumenta, rosti Mace şi, apropiindu-se de marginea deschiderii tăiate de Vastor, o privi pe cea realizată de el şi aprecie din ochi spaţiul disponibil. Luptaţi-vă pentru o moarte sigură sau predaţi-vă pentru speranţa vieţii. Alegerea vă aparţine, încheie şi sări în sus în noaptea arzătoare.

*

Întregul avanpost ardea: fum negru înecăcios se învolbura deasupra băltoacelor de combustibil scurse din aruncătoarele de flăcări. Salvele de blastere străfulgerau sub toate unghiurile şi rafalele lor erau o răpăială aritmică mai gravă decât corul urlător al armelor-paveze ale korunilor. Vastor se repezise pe panta spre buncăr în salturi aleatorii, în zigzag, scânteind din paveze, interceptând salve rătăcite, retezând metal, sfârtecând carne.

Mace plonjă din vârful şeniletei, făcu o tumbă în văzduh şi ateriză în plină alergare. Lamele lui ţesură o coroană de putere verde şi purpurie, care devia focurile de blastere spre cer.

Un grup de balawai îngenunchease la câţiva metri în stânga lui Mace, cu degetele împletite la ceafă. Cu ochii închişi pentru a nu vedea oroarea din jur, urlau cerşind îndurare unui korun mânjit de sânge, pe a cărui faţă nu se zărea nimic uman. Korunul ridică pavezele gemene ţiuind deasupra capului şi cu un urlet de exultare întunecată le repezi către gâturile lipsite de apărare...

Dar înainte să fi putut completa lovitura, talpa unei cizme îi lovi cu atâta putere şira spinării, încât descrise un arc prin aer şi căzu în cap.

Korunul sări în picioare, nevătămat şi clocotind.

– M-ai lovit cu piciorul pe mine? O să mori, tu! O să mori...

Se opri, fiindcă dacă s-ar mai fi clintit un centimetru ar fi intrat cu nasul în lama sabiei de lumină violet, fermă ca o stâncă, aţintită în faţa lui. La capătul opus al lamei se afla Mace Windu.

– Da, o să mor, spuse el. Dar nu azi.

Expresia korunului se înăcri ca laptele stricat de ierboş.

– Trebuie să fii Jedi Windu, tu, zise el în korună. Părintele Depei.

Cuvântul îl înfioră pe Mace; în korună, părinte putea să însemne fie „învăţător”, fie „tată”. Sau ambele. Rosti în koruna lui nesigură:

– Nu ucide pe cei care nu luptă, tu. Ucide pe cei care nu luptă şi vei muri, tu.

Korunul pufni.

– Vorbeşti ca un balawai, tu, scuipă el în bazică. Nu ascult ordine, eu.

Mace mişcă sabia. Ochii korunului pâlpâiră. Mace reveni şi el la bazică.

– Dacă vrei să trăieşti, crede ce-ţi spun: ce li se întâmplă lor ţi se va întâmpla şi ţie.

– Spune-i asta lui Kar Vastor, mârâi korunul.

– Asta intenţionez.

Înainte de a primi un răspuns, Mace se roti şi se repezi spre uşa buncărului.

Nu-şi mai bătu capul cu distragerile care făcuseră ca drumul lui Vastor să zigzagheze ca un fulger pe cer, ci se îndreptă direct către deschiderea căscată a uşii distruse ca lansat din tun. Ajunse acolo la numai câţiva paşi în urma bărbatului mai masiv.

Şi încremeni.

Încremeni în ciuda ţiuitului îngheţat al pavezelor în formă de picături, în ciuda mârâitului uruitor al lui Vastor, care aducea cu tusea de vânătoare a unei pisici-de-liane flămânde. În ciuda unui sunet pe care Mace nu-l putea ignora tot aşa cum nu putea inversa mişcarea de rotaţie a unei planete:

ţipete de copii strigând terorizaţi.

*

Avanpostul incendiat de dedesubt ilumina plafonul buncărului cu pete schimbătoare de culoarea sângelui, proiectând umbra lui Mace uriaşă şi tremurătoare, indistinctă dar complet neagră – o umbră care acoperea totul înăuntru. Singura lumină care cădea pe miezul umbrei lui era revărsarea nenaturală de străluciri verzi şi mov fuzionate dinspre săbiile sale.

Vastor stătea înăuntru, ghemuit ca un gundark, cu braţul drept retras în spate gata să lovească. În pumnul lui stâng, atârnând de părul încâlcit şi dând din picioare deasupra podelei, scâncind fără să se poată controla:

– Despre voi, împuţiţii de korno trebuie să muriţi toţi! Era Terrel.

– Vastor, opreşte-te! Mace se deschise spre fluxul total al Forţei şi o folosi pentru a izbi în voinţa lor pelekului. N-o face, Kar. Lasă băiatul jos.

Putea la fel de bine să nu se fi sinchisit; mârâitul de răspuns al lui Vastor se traduse în mintea lui Mace ca După ce termin cu el. Pavăza legată de braţul lui stâng descrise un halo cu sclipiri de oglindă peste capul lui Terrel, dar acum cealaltă se îndreptă către locul unde zăceau Besh şi Chalk. Priveşte acolo şi vezi ce fel de creatură ţin.

– El nu este o creatură, răspunse Mace cu siguranţă reflexă. Este un băiat. Îl cheamă... îl cheamă... Glasul i se stinse, când ochii săi înţeleseră finalmente ce arăta Vastor. Terrel...

Besh şi Chalk zăceau pe podeaua de piatră între locul unde Vastor stătea ţinându-l pe Terrel şi locul în care tremurau Keela, Pell şi cei doi băieţaşi. Hainele korunnailor aflaţi sub efectul thanatizinei păreau boţite în mod inexplicabil, chiar zdrenţuite, iar peste trunchiurile lor lucea ceva negru, umed şi unsuros. Trecu o secundă întreagă înainte ca Mace să-şi dea seama că lumina lamelor lui răpise culoarea din sclipirea umedă de pe veşmintele lor; recunoscu însă mirosul, puternic chiar prin duhoarea avanpostului care

ardea afară.

Era miros de sânge.

Cineva îi hăcuise, nepriceput, dar cu o fervoare considerabilă, pe cei doi korunnai neajutoraţi.

Îi înjunghiase pe oamenii pe care Mace jurase să-i protejeze.

Pe bietul Besh, care nu putea vorbi. Care-şi pierduse fratele abia ieri.

Pe apriga Chalk, fata care se autoîntărise suficient pentru a supravieţui la orice. La orice, mai puţin la aşa ceva.

Ei se întinseseră pe podeaua rece a buncărului şi acceptaseră în venele lor drogul care-i înghiţise într-o moarte falsă, încrezători că un maestru Jedi avea să-i vegheze pentru a împiedica adevărata moarte.

Pe podea, sub picioarele lui Terrel, se afla ciotul scurt al unui cuţit mânjit cu acelaşi sânge întunecat. Lama era lungă de numai jumătate de decimetru, cu vârful având un unghi ascuţit...

Cuţitul lui Terrel. Cel pe care Mace îl retezase în două pe panta de afară.

Puterea i se scurse din genunchi.

‒ Oh, Terrel, rosti Mace lăsând săbiile să-şi înghită lamele. Terrel, ce ai făcut?

Nu te teme, fu înţelesul mârâitului uruitor al lui Vastor. N-o va mai face.

Mace se propulsă într-un salt amplificat de Forţă şi ambele lui lame reînviară, când se năpusti prin întuneric spre spinarea lui Vastor... şi în clipa aceea se revăzu certându-se cu Nick pe potecă, îi reauzi ordinele din buncărul acesta zguduit, văzu şenileta cu copii legănându-se pe buza râpei, îl văzu pe Rankin păşind în cercul de lumină, se confruntă cu Vastor în interiorul unei şenilete ticsite de răniţi. Nu putea să vadă nimic ce ar fi trebuit să facă altfel – ce ar fi putut face altfel, rămânând în acelaşi timp Jedi care era – pentru a conduce către orice alt moment decât acesta: momentul acesta în care ştia deja că avea să fie prea târziu, prea lent, prea bătrân şi vlăguit, prea istovit de inexplicabilele cruzimi ale războiului din junglă...

Prea inutil pentru a salva viaţa unui singur copil.

Mace putu doar să urle o împotrivire zadarnică, când Vastor lovi. Vibropavăza se afundă adânc în trupul lui Terrel. Iar când lor pelekul smulse viaţa din băiat, febra sângelui îi spuse lui Mace ce trebuia să fi făcut în mod diferit.

Ar fi trebuit să-l fi ucis pe Kar Vastor.

Ajunsese prea târziu pentru a-l salva pe Terrel, dar în buncăr se aflau alţi patru copii balawai la care Vastor putea să ajungă dintr-un singur pas.

Aflat în plin salt, Mace duse în spate ambele săbii şi le şfichiui înainte şi în jos, cu intenţia totală şi neîndurătoare de a-l transforma pe Vastor în bucăţele atât de mici încât ar fi fost nevoie de o bioscanare pentru a spune că aparţinuseră vreodată unei făpturi omeneşti.

Printr-un gest scurt al încheieturii sale masive, lorpelekul azvârli într-o parte leşul băiatului şi se roti, cu pavezele scânteind în lumina săbiilor când se ridicară fulgerător şi parară loviturile descendente ale lui Mace. Maestrul Jedi se folosi de Forţă pentru a călăuzi lamele; avea să reteze pavezele, să taie ambele braţe ale lui Vastor, să-i sfârtece adânc în piept pentru a stinge focul lamelor în inima lui fumegătoare...

Dar pavezele nu fură străpunse şi nu cedară.

Ţiuitul lor cântător zumzăi în mâinile lui Mace, în sus prin braţe, înfiorându-i pieptul şi bâzâindu-i în dinţi.

Apoi el trecu mai departe, zburând peste capul lui Vastor. Keela, Pell şi cei doi băieţaşi ţipară şi se îmbrăţişară strâns, stând în genunchi, ferindu-se din calea sa. Ateriză şi se răsuci pentru a-l înfrunta pe lor pelek, cu lamele încrucişate în X-ul defensiv.

Vastor îl privi nemişcat dintr-o postură ghemuită de luptă. Ochii lui mocneau; mârâitul lui spunea Ne-am străduit considerabil pentru a te aduce aici, doshalo. Trebuie să te ucid!

– Ţi-am mai spus, replică maestrul Jedi printr-un mârâit identic. Nu sunt doshalo cu tine.

Depa va suferi să te găsească mort. Dă-te la o parte.

Întregul trup al lui Mace pulsa de nevoia de a ataca:

nevoia de a se afunda în vaapad şi a-i îngădui furtunii sale întunecate să-i conducă lamele. Venele lui cântau de febra sângelui şi migrena neagră îi ciocănea în ţeastă. Trebuia să-l lovească pe Vastor, să-i facă rău. Să-l pedepsească.

Îl opri însă viaţa întreagă dedicată disciplinei Jedi. Jedi nu se răzbună. Jedi nu pedepsesc.

Jedi apără.

Mace scrâşni din dinţi, gâfâind neregulat.

– Pleacă de-aici, Kar Vastor. Nu te voi lăsa să le faci rău acestor copii.

Vastor ridică pavezele care continuau să strălucească orbitor ca nişte oglinzi; săbiile de lumină ale lui Mace nici măcar nu le zgâriaseră suprafaţa. Febra sângelui clocoti în inima maestrului Jedi. Vastor avansă către el cu ameninţarea masivă a unui rancor flămând. Văd flăcări în ochii tăi, Jedi Mace Windu: verdele junglei şi purpuriul norilor de furtună. Aud ecourile tunetului sângelui din urechile tale.

Atinse între ele părţile dorsale curbate ale vibropavezelor sale, care scoaseră un ţipăt asurzitor ce trimise fiori pe spinarea lui Mace, iar rânjetul său de luptă dezveli dinţi ascuţiţi ca ai unei pisici-de-liană. Ai decis să-mi iei viaţa.

– Nu te voi lăsa să le faci rău acestor copii, repetă Mace.

Vastor clătină din cap într-o negaţie lentă, rânjită.

– Ei nu mă interesează. Eu nu duc război cu copiii.

Răspunsul lui Mace fu o privire tăcută şi mohorâtă spre cadavrul lui Terrel.

– El a fost îndeajuns de bărbat pentru a ucide, fu înţelesul ridicării de umeri din mârâitul lui Vastor. El a fost îndeajuns de bărbat pentru a muri. Ceea ce a făcut n-a fost război, ci crimă. Ce ar fi trebuit să fac? Priveşte înjur, doshalo. În jungla asta, ai văzut vreo închisoare?

– Dacă aş fi văzut, articulă Mace printre dinţi, te-aş fi închis pe tine în ea.

– Dar în loc s-o faci, stai acolo, gâfâind de speranţă şi teamă.

– Jedi nu se tem, îi spuse Mace. Speranţa am lăsat-o în urmă, pe Coruscant.

– Speri că-i voi ameninţa pe copii. Te temi că s-ar putea

să n-o fac. Speri că-ţi voi oferi un pretext să mă ucizi! Te temi să acţionezi pur şi simplu.

Mace rămase privindu-l.

În reflecţia sa din pavezele bâzâitoare ale lui Vastor, se văzu pe sine de parcă ar fi privit un punct de implozie în propria sa natură.

Spusele lui Vastor erau adevărate.

Totul era adevărat.

El ardea de febra sângelui: ardea de dorinţa de a-l ucide pe lor pelek în acelaşi fel în care Vastor îl ucisese pe Terrel. Şi pentru acelaşi motiv. Interpunându-se între Vastor şi copii, el nu căutase să apere vieţi nevinovate.

Căutase un pretext justificabil pentru o crimă.

O perfectă crimă Jedi.

Ca o găleată de apă rece ca gheaţa care-i fusese azvârlită în faţă, înţelegerea îl zgudui dintr-un vis; pentru prima dată, buncărul iluminat de flăcări părea real. Vastor era acum uman, un om simplu; desigur, un om dotat cu puteri uriaşe, totuşi nu întruparea întunericului junglei. Terrel fusese un băiat, un simplu copil, de acord, însă unul ale cărui braţe moarte erau încă ude până la coate cu sângele lui Chalk şi Besh.

Până în momentul acela Mace îi privise – privise această întreagă planetă şi tot ceea ce văzuse pe ea – cu ochi de Jedi; zărise modele abstracte de putere în clarobscurul rotitor al Forţei, un ritm punctat de bine şi rău. Ochii lui de Jedi îi găsiseră doar ceea ce căutase deja.

Fără s-o ştie, el căutase un duşman. Pe cineva cu care să se poată lupta. Pe cineva care să poată simboliza acest război.

Pe cineva pe care l-ar fi putut învinui.

Pe cineva pe care l-ar fi putut ucide.

Acum însă...

Îl privi pe Vastor cu proprii săi ochi, cu adevărat deschişi pentru întâia oară.

Vastor îi întoarse privirea, pătrunzător. După un moment, lor pelek se destinse cu un suspin şi coborî armele. Ai decis să mă laşi să trăiesc, era înţelesul mormăitului său fără cuvinte.

Deocamdată.

– Îmi pare rău, rosti Mace.

– Pentru ce? spuse Vastor derutat.

Atunci când Mace nu-i răspunse, strânse din umeri.

– Acum, când mă pot întoarce fără griji cu spatele la tine, voi pleca. Lupta s-a încheiat. Trebuie să mă ocup de prizonierii noştri.

Se răsuci spre uşa buncărului. Mace se adresă spinării sale:

– Nu-ţi voi îngădui să-i ucizi pe prizonieri.

Vastor se opri şi privi peste umăr.

– Cine a spus ceva despre uciderea prizonierilor? Vreunul dintre oamenii mei? Ochii săi căpătară o strălucire sălbatică în lumina lamelor lui Mace. Nu contează. Ştiu cine a fost. Lasă-l în seama mea.

Fără alt cuvânt, ieşi afară, în noaptea luminată de incendii.

Mace rămase în bezna pâlpâitoare, unde unica lumină era licărul săbiilor Jedi. După un timp, degetele îi amorţiră pe plăcuţele de activare de pe mânere şi lamele se retraseră, dispărând.

În buncăr exista acum doar strălucirea însângerată de pe plafon, proiectată de focurile din exterior.

Cu un aer absent, constată că Besh şi Chalk nu sângeraseră prea mult din rănile lor. Bănuia că motivul îl constituia thanatizina.

Un scâncet slab din spate îi reaminti de existenţa copiilor. Se întoarse şi-i privi. Tremurau într-un grup atât de strâns laolaltă încât nu putea să-şi dea seama unde se termina un copil şi unde începea următorul. Nici unul nu-i răspunse la uitătură. Prin Forţă, le putea percepe teroarea; se temeau să-l privească în ochi.

Ar fi dorit să le spună că nu aveau de ce se teme, dar ar fi fost o minciună. Ar fi dorit să le spună că nu va lăsa pe nimeni să le facă vreun rău. Aceea era altă minciună: deja îngăduise lucrul acesta. Nici unul n-avea să uite vreodată că-şi văzuse prietenul ucis de un korun.

Nici unul n-avea să uite vreodată că văzuse un Jedi

lăsându-l pe korunul acela să plece nestingherit.

Existau atât de multe cuvinte pe care ar fi trebuit să le spună, încât nu putea decât să rămână tăcut. Existau atât de multe lucruri pe care ar fi trebuit să le facă încât nu putea decât să stea nemişcat, ţinând în mâini săbiile de lumină dezactivate.

Când toate opţiunile par greşite, alege înfrânarea.

De aceea rămase nemişcat.

— Maestre Windu?

Vocea era familiară, dar părea că vine de foarte departe; sau poate că era doar un ecou de amintire.

– Maestre Windu?

Rămase privind într-o depărtare invizibilă, până ce o mână puternică îl prinse de braţ.

– Hei, Mace!

– Ce doreşti, Nick? suspină el.

— Aproape c-au răsărit zorii. O dată cu lumina, decolează şi navele miliţiei. N-o să aibă nevoie de mult timp ca s-ajungă aici. E timpul să-ncălecăm...

Glasul i se curmă, ca şi cum s-ar fi înecat.

— Să fiu al... Ceai... vreau să spun, ce au făcut ei... cine a... cum?

Amuţi. În cele din urmă, Mace se răsuci către tânărul korun. Nick privea încremenit spre grozăviile însângerate în care fuseseră transformaţi Besh şi Chalk.

– Thanatizina le-a încetinit hemoragia, vorbi Mace încetişor. Cineva care se pricepe să utilizeze lianţii de ţesuturi din trusele medicale ar mai putea fi în stare să le salveze vieţile.

– Şi... şi... şi... şi copiii ăia...?

– Se pare că unii balawai nu-i lasă totuşi în oraşe.

– Ce fac aici puştii ăia? Ce li s-a întâmplat?

Mace îşi feri ochii.

– Le-am salvat vieţile.

Umerii i se ridicară când oftă, apoi se prăbuşiră şi adăugă:

– Temporar.

– Hm, mârâi Nick. Aşa-i întotdeauna.

Mace îl privi.

– Atunci când salvezi viaţa cuiva, înclină Nick din cap în gestul korun echivalent ridicării din umeri. E-ntotdeauna temporar, ştii?

Maestrul Jedi se îndreptă ca prin vis spre uşa distrusă a buncărului.

– Bănuiesc că ai dreptate. Nu am privit niciodată problema în felul acesta.

– Hei, stai aşa! Unde te duci?

– Părinţii acestor copii au fost acolo, afară. Poate că mai trăiesc.

– Dar Besh şi Chalk? insistă Nick. Ce-i cu Besh şi Chalk? Nu poţi ieşi pur şi simplu de aici, abandonându-i...

– Ei sunt acum în grija ta. Eu nu i-am putut proteja. Mace îşi coborî capul când se îndepărtă şi reduse de asemenea glasul. Nu m-am putut proteja nici chiar pe mine.

– Dar Mace... Maestre Windu..., strigă Nick după el. Mace!

Mace se opri şi privi îndărăt. Nick stătea încadrat în deschiderea întunecată a buncărului, înconjurat de cioturile răsucite de duroţel care aduceau cu nişte dinţi.

– Cum rămâne cu copiii? Ce să fac cu ei?

– Consideră că ar fi ai tăi, spuse Mace şi se îndepărtă.

Avanpostul era plin de korunnai înarmaţi, care jefuiau cadavrele cu aceeaşi eficienţă rapidă pe care Mace o văzuse la Nick, Chalk, Besh şi Lesh în fundătura din Pelek Baw. Korunnaii aceştia purtau haine ce păreau alcătuite exclusiv din petice; cei mai mulţi aveau răni de un fel sau altul şi mulţi dintre ei dovedeau semne de malnutriţie. Doar armele le erau bine întreţinute.

În mod clar, se îngrijeau mai mult de blastere decât de ei înşişi.

Când Mace avansă prin aşezare, noua realitate a lumii pe care o văzu se intensifică şi se fragmentă într-o dispersie de detalii hiperreale pe care nu le putea potrivi într-un tablou complet.

Vie ca un coşmar.

O mână şi un antebraţ retezate zăceau pe sol la

marginea unei băltoace de combustibil pentru aruncător de flăcări ce ardea; degetele se chirceau lent într-un pumn, pe măsură ce se carboniza.

Altă băltoacă, neagră, care nu ardea şi care putea să fie apă. Sau sânge.

Un cartuş de gaz pentru blaster, care se topise pe jumătate şi se fisurase, iar acum se rotea nebuneşte pe pământ, revărsând un jet de flăcări verde-strălucitor.

Doi adolescenţi koruni care dansau ca nişte maimuţe-şopârle kowakiane demente, evitând petecele de flăcări în timp ce încercau să prindă pachetele de raţii ce le erau aruncate prin trapa unei şenilete învăluită de fum.

Cerul ardea în zori, ca şi cum norii ar fi luat foc.

Cei doisprezece akki formaseră un cerc în jurul a douăzeci de balawai tremurători. Captivii se strânseseră laolaltă, ţinându-se între ei, privind gherila cu ochi goliţi de speranţă şi inexpresivi de teroare.

Korunul care fusese lovit de Mace stătea pe marginea oblică a blindajului unei şenilete, lângă cercul de akki, străfulgerându-l cu privirea pe maestrul Jedi care se apropia sfidător de el. Îşi ridicase pavezele pe braţe, eliberându-şi astfel mâinile, care masau energic umflătura masivă a unei vânătăi negre de deasupra ochiului drept. Pielea plesnise în locul respectiv şi jumătate din faţa lui era pictată cu sângele care ţâşnise din vânătaie şi se contopise cu altă şiroire dintr-o umflătură similară situată de aceeaşi parte a gurii.

O scânteie de intuiţie conectă privirea ucigaşă a korunului, umflăturile de pe chipul său şi cuvintele pe care lorpelekul le adresase lui Mace atunci când părăsise buncărul.

Probabil că Vastor avea o lovitură cu stânga devastatoare.

– Ce vrei, tu? mârâi korunul. Se ridică, îşi împinse pavezele înapoi spre pumni şi armele bâzâiră, înviind. Ce vrei?

– Înapoi, rosti Mace inexpresiv şi trecu pe lângă bărbatul mai masiv. Se pare că sunt în căutarea cuiva pe care să-l ucid. Ai grijă să nu fi tu acela.

Nu trebui să se prezinte câinilor akk care-i păzeau pe

prizonieri; haita se desfăcu la apropierea sa, de parcă l-ar fi recunoscut instinctiv. O întrebare simplă adresată celui mai apropiat captiv îl aduse la tatăl celor doi băieţi. Când Mace îi spuse că Urno şi Nykl erau încă vii şi în siguranţă, în măsura în care oricare dintre balawaii de aici putea fi, bărbatul izbucni în plâns.

Mace nu putea preciza dacă plângea de uşurare sau de teroare.

Lacrimile sunt lacrimi.

Mace nu putea găsi simpatie pentru el. Nu putea să uite că acesta era bărbatul care trăsese cel dintâi spre buncăr. Totuşi, nici nu l-ar fi putut judeca în vreun fel; nu putea să spună că dacă el n-ar fi tras, toţi morţii din jur ar mai fi fost încă în viaţă.

Rankin nu se număra printre prizonieri. Nici mama fetelor.

Mace ştiu că nici unul dintre ei nu scăpase.

Rankin... Deşii el şi Mace nu s-ar fi putut încrede unul în celălalt, ei doi fuseseră, chiar dacă numai pentru foarte puţin timp, de aceeaşi parte. Amândoi încercaseră să-i evacueze pe toţi de aici, fără ca nimeni să moară.

Rankin plătise preţul eşecului.

Poate că şi Mace începuse să-l plătească.

Încă o întrebare adresată unei captive, apoi akkii se traseră iarăşi într-o parte şi în alta din faţa sa.

Vastor se afla în apropiere, mârâind, lătrând şi mormăind pentru a-i organiza pe korunnai în grupuri în vederea retragerii. În starea sa detaşată, Mace constată că nu era defel surprins să descopere că acum nu-l mai putea înţelege pe lor pelek. Vocea lui Vastor devenise zgomot de junglă, încărcat de înţelesuri, dar indescifrabil. Inuman... Impersonal...

Letal.

... nu pentru că jungla te-ar ucide, spusese Nick. Ci doar pentru că este ceea ce este.

Mace ridică un braţ pentru a-l opri, când lor pelekul trecu pe lângă el.

– Ce vei face cu prizonierii?

Vastor hurui fără vorbe în adâncul gâtlejului, iar înţelesul se derulă iarăşi în mintea lui Mace.

– Ei vin cu noi.

– Puteţi avea grijă de prizonieri?

– Noi nu avem grijă de ei. Îi oferim junglei.

– Tan pel'trokal, murmură Mace. Dreptatea junglei.

Cumva, era perfect logic. Deşii nu putea fi de acord, îi era imposibil să nu înţeleagă.

Vastor încuviinţă din cap şi se întoarse să plece mai departe. Este calea noastră.

– Diferă cu ceva de crimă? (Deşii îl privea pe Vastor, se părea că Mace se întrebase pe sine.) Ar putea supravieţui vreunul dintre ei? Lăsat singur, fără provizii, fără arme...

Lor pelek rânjii ca un prădător peste umăr şi-şi dezgoli dinţii ascuţiţi ca nişte ace. Eu am putut, mârâi şi se îndepărtă.

– Şi copiii?

Mace se adresase însă spinării lor pelekului. Vastor se răstea deja la trei-patru korunnai zdrenţăroşi. Maestrul Jedi nu putea spune ce anume le ordona să facă; înţelesul lui Vastor pierise o dată cu atenţia sa.

Mace se îndreptă în direcţia indicată de ultima prizonieră cu care vorbise. Se opri la marginea unei băltoace de combustibil pentru aruncătoare de foc, care fumega. Arsese aproape complet; spirale de fum negru se răsuceau în sus din câteva petice de flăcări pălite sub lumina zorilor.

La un pas sau doi de marginea băltoacei zăcea un trup.

Era întins pe o parte, chircit în ghemul fetal caracteristic victimelor arsurilor. Un braţ părea să fi scăpat de contracţia generală şi indica spre marginea apropiată a urmei de arsură lăsată de băltoacă, cu palma în jos, ca şi cum rănitul ar fi murit încercând să se târască, ciung, cât mai departe de flăcări.

Mace nu-şi putea da nici măcar seama dacă fusese bărbat sau femeie.

Se ghemui pe vine la marginea băltoacei, privind. După aceea îşi cuprinse genunchii cu braţele şi stătu pur şi simplu locului. Nu exista nimic altceva ce să poată face.

O întrebase pe ultima prizonieră unde o zărise pe mama

fetelor.

Îi era imposibil să determine dacă leşul fusese cândva femeia care le născuse pe Pell şi Keela; dacă masa aceasta de carne moartă şi carbonizată le ţinuse în braţe şi dacă le îndepărtase prin sărutari lacrimile copilăreşti de pe obraji.

Mai conta?

Aici fusese părintele, fratele sau sora cuiva. Copilul cuiva Prietenul cuiva.

Care murise anonim în jungla aceasta.

Nu putea nici măcar să precizeze dacă victima fusese ucisă de un glonţ, de o vibropavăză korună ori de un blaster balawai. Sau dacă avusese pur şi simplu ghinion şi intrase în calea unui jet de foc dinspre turela unei şenilete.

Poate că din Forţă ar fi fost capabil să perceapă unele răspunsuri. Nu putea însă decide dacă ştiinţa ar fi fost mai bună decât neştiinţa. Iar reatingerea Forţei în locul acesta întunecat constituia un risc pe care nu era pregătit să şi-l asume.

De aceea rămase locului şi se gândi la întuneric.

Rămase locului în timp ce gherila se împărţi în bande care se scurseră în jos pe munte. Rămase locului în vreme ce prizonierii fură împinşi în marş, înconjuraţi de câini akki. Rămase locului pe când soarele se ridică pe lângă o pereche de piscuri nord-estice şi un val de lumină se rostogoli pe panta de deasupra lui.

Vastor veni spre el, mugind ceva despre părăsirea locului înainte de sosirea navelor miliţiei. Mace nici măcar nu ridică ochii.

Se gândea la lumina soarelui şi la felul în care ea nu atingea întunericul în junglă.

Nick se opri înainte de a părăsi tabăra. Într-un braţ îl purta pe Urno; Nykl dormea pe celălalt umăr al său, îmbrăţişându-l de gât cu braţele sale micuţe. Keela se împleticea după ei, apăsând cu o palmă spray-pansamentul care-i acoperea rana de la cap şi ţinând-o cu braţul celălalt pe micuţa Pell. Probabil că Nick îl întrebase ceva pe Mace, deoarece se opri lângă maestrul Jedi, parcă aşteptând un răspuns.

Dar Mace nu avea răspunsuri pe care să le ofere.

Când nu căpătă nici un răspuns, Nick strânse din umeri şi porni mai departe.

Mace se gândi la întuneric. Metafora Jedi despre partea întunecată a Forţei nu păruse niciodată mai adecvată ca în prezent – nu atât întunericul răului, cât întunericul unei nopţi fără stele; acolo unde crezi că este o pisică-de-liane nu este decât un tufiş, iar ceea ce pare să fie un copac poate să fie un ucigaş, nemişcat, aşteptându-te să întorci privirea în altă parte.

Mace citise relatările din Arhivele Templului, scrise de Jedi care atinseseră partea întunecată şi-şi reveniseră. Relatările acelea menţionau adesea că partea întunecată părea să facă totul mult mai clar; acum, Mace ştia că aceea nu era decât o amăgire. O minciună.

Adevărul era exact invers.

Aici exista atât de mult întuneric, încât el putea foarte bine să fi fost orb.

Soarele dimineţii atinse avanpostul şi aduse cu el navele miliţiei; erau şase, o patrulă dublă ce vuia direct dinspre strălucirea înţepătoare a lui Al’har, când trecu peste munţi. Formaţia lor înflori într-o rozetă, risipindu-se sub unghiuri piezişe pentru foc încrucişat şi nimicitor de artilerie.

Mace tot nu se clinti.

Aş putea la fel de bine să fiu orb, gândi el şi poate chiar că o rosti cu glas tare...

Deoarece vocea care se auzi înapoia sa păru că-i răspunde.

– Omul cel mai înţelept pe care-l cunosc mi-a spus cândva: Lumina care suntem noi străluceşte cel mai puternic în întunericul cel mai adânc.

Era o voce feminină, spartă de oboseală şi răguşită de dureri vechi... şi poate că doar vocea aceea care ar fi putut aprinde o torţă în imensul întuneric al lui Mace, doar vocea aceea l-ar fi putut aduce pe bărbat în picioare, răsucindu-se, cu speranţa înflorindu-i în minte, aproape fericit...

Ba chiar aproape zâmbind...

Se întoarse, deschizând braţele, cu răsuflarea tăiată, şi

putu să murmure numai:

— Depa...

Ea însă nu veni în braţele sale şi speranţa din el pâlpâi şi muri. Braţele îi căzură pe lângă trup. Deşii fusese pregătit de cuvintele lui Nick, nu era nici pe departe pregătit pentru aşa ceva.

Maestra Jedi Depa Billaba stătea înaintea lui în resturile zdrenţuite ale veşmintelor Jedi, pătate de noroi, sânge şi sevă din junglă. Părul ei – cândva o coamă bogată şi strălucitoare, neagră ca spaţiul cosmic, pe care-l păstra în codiţe perfecte, parcă matematice – era încâlcit, ţepos de murdărie şi grăsime, scurt şi neregulat de parcă l-ar fi retezat cu cuţitul. Faţa îi era palidă şi cutată de oboseală şi devenise atât de slabă, încât pometţii obrajilor îi ieşeau în relief ca două lame. Gura părea lipsită de buze şi dură; de la un colţ şi până la vârful bărbiei se zărea o cicatrice de arsură recentă... dar toate acestea nu erau lucrurile cele mai rele.

Nimic din toate acestea nu-l pironiră pe Mace în asemenea măsură încât să rămână ca ţintuit în pământ, deşii navele miliţiei ajunseseră deasupra lor şi revărsau salve de blaster peste avanpost.

În infernul de explozii, în mijlocul ţiuiturilor schijelor de piatră şi răpăiturilor reţelei de plasmă, Mace putea doar să se holbeze la fruntea Depei, la locul unde ea purtase cândva mărgeaua strălucitoare de aur a Marelui Semn al Iluminării: simbolul adepţilor chalactani. Semnul Iluminării este fixat pe osul frontal al craniului adeptului de către bătrânii religiei acelea străvechi, ca simbol al Ochiului Veşnic Deschis, care este expresia cea mai măreaţă a Iluminării chalactane. Timp de douăzeci de ani, Depa îl purtase pe al ei cu mândrie.

Acum în locul Semnului se vedea numai încreţitura hidoasă a unei cicatrice cheloide, ca şi cum acelaşi cuţit care îi retezase părul îi hăcuise cu brutalitate şi simbolul religiei ancestrale din osul ţestei.

Iar peste ochi, Depa purta o fâşie de ţesătură puternic strânsă, împiedicând-o complet să vadă: o zdreanţă murdară, pătată şi sfâşiată la fel ca veşmintele.

Ea însă stătea de parcă l-ar fi putut zări perfect.

— Depa...

Mace fu nevoit să ridice glasul pentru a-l auzi el însuşi prin vuietul elevatoarelor repulsoare, a tunurilor laser şi exploziilor din pământul şi pietrele din jurul lor.

– Depa, ce s-a-ntâmplat? Ce s-a întâmplat cu tine?

– Salut, Mace, rosti ea trist. N-ar fi trebuit să vii.

PARTEA A DOUA – CONDIŢII DE VICTORIE

INSTINCT

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

Înţeleg în sfârşit ce fac aici. Înţeleg de ce am venit. Înţeleg ipocrizia motivelor pe care le-am oferit lui Yoda şi Palpatine, în cabinetul Cancelarului, cu săptămâni în urmă.

I-am minţit.

Şi m-am minţit pe mine.

Probabil că am înţeles adevăratul motiv al venirii mele aici din prima clipă în care m-am întors către ea în avanpost. În cutele săpate de durere de sub pometţii Depei... în cicatricea din locul unde fusese Semnul Iluminării...

Da, de fapt, nu era ea, ci o viziune a Forţei. O halucinaţie. O minciună. Totuşi până şi o minciună a Forţei este mai adevărată decât orice realitate pe care o pot pricepe minţile noastre limitate.

În zdreanţa care-i lega ochii, dar care n-o orbea înaintea adevărului despre mine...

Mi-am găsit condiţiile de victorie.

Nu am venit aici pentru a afla ce se întâmplase cu Depa, nici pentru a proteja reputaţia Ordinului nostru. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat cu ea, iar reputaţia Ordinului nostru este lipsită de importanţă.

Nu am venit pentru a lupta în acest război. Nu-mi pasă cine câştigă, deoarece nu câştigă nimeni. Într-un război adevărat nu câştigă nimeni, întrebarea este doar cât de mult

este gata fiecare dintre părţi să piardă.

Nu am venit pentru a reţine sau ucide un Jedi sălbăticit şi nici pentru a-l judeca. Nu o pot judeca pe ea. Am fost la periferia acestui război de numai zece zile şi iată ce sunt pe cale să devin; ea a fost în mijlocul lui timp de luni de zile.

Înecându-se în întuneric.

Îngropată în junglă.

Nu am venit pentru a o opri pe Depa. Am venit aici pentru a o salva.

O voi salva.

Şi fie ca Forţa să aibă milă de oricine ar încerca să mă oprească, deoarece eu nu voi avea milă.

*

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

Nu-mi amintesc cum am părăsit avanpostul. Cred că intrasem în stare de şoc. Nu din punct de vedere fizic; rănile mele sunt minore, deşii acum bactaplasturii din trusele medicale pe care le-am capturat sunt necesari pentru răni mai serioase şi arsura de blaster de pe coapsă mi s-a inflamat de infecţie. Totuşi termenul potrivit este şoc. Poate că a fost un şoc mintal.

Şoc moral.

Se lăsase o cortină. Între clipa în care Depa a venit la mine în avanpost şi clipa în care mi-am revenit pe panta de jos, în mintea mea există doar o ceaţă neclară. În ceaţa aceea neclară, găsesc două amintiri conflictuale despre întâlnirea noastră acolo...

Şi ambele, se pare, sunt false.

Visuri. Reinterpretări inventive ale evenimentelor.

Halucinaţie.

Într-o amintire, ea întinde o mână spre mine şi eu mă pregătesc să i-o prind... dar în loc de aşa ceva, simt cum ceva mă trage de vestă şi sabia ei de lumină sare din buzunarul meu interior şi zboară prin aer pentru a-i ateriza în palmă. Salvele de blaster din tunurile laser ale navelor miliţiei

deschid cratere prin avanpost; fiecare salvă face ca pământul şi rocile să explodeze aidoma unor grenade; în jurul nostru, aerul se umple cu plasmă roşie şi flăcări portocalii, iar vechiul şi familiarul surâs schiţat pe jumătate îi ridică un colţ al gurii şi Depa întreabă „Sus sau jos?”, eu îi spun Sus, ea sare într-o tumbă aeriană peste capul meu şi eu fac un singur pas în faţă, astfel încât ea aterizează cu spatele lipit de mine...

Iar atingerea spinării ei, atingerea aceea puternică, caldă şi vie pe care am simţit-o de atâtea ori, în atâtea locuri, îmi alungă spaima din inimă şi întunericul din ochi, iar lamele noastre în sincronizare perfectă parează focurile de deasupra şi le proiectează înapoi în cerul ofilit de zori...

După cum am spus: un vis.

Cealaltă amintire este o imagine fără sonor: eu merg calm alături de Depa prin ploaia de focuri de blastere, conversând cu o lipsă de griji calmă, ignorând navele aeriene în aceeaşi măsură ca jungla şi lumina revărsatului de zori. În acest vis, Depa îşi întoarce către mine chipul legat la ochi, cu capul uşor înclinat, de parcă ar putea să zărească în adâncul inimii mele. De ce ai venit aici, Mace? Măcar o ştii?

Nu aud cuvintele acestea; din nou, ca într-un vis, se pare că abia ne punem ceva în gând şi, cumva, ne facem înţeleşi.

De ce ai trimis după mine? este răspunsul meu.

Nu-i acelaşi lucru, îmi reaminteşte ea cu blândeţe. Trebuie să-ţi defineşti condiţiile de victorie. Dacă nu ştii ce încerci să faci, cum poţi să spui când ai făcut realmente lucrul respectiv? De ce ai venit? Pentru a mă opri? Poţi să faci asta dintr-o lovitură cu sabia de lumină.

Presupun, replic eu într-un mod necunoscut, că încerc să aflu ce s-a întâmplat aici. Ce se întâmplă. Cu oamenii aceştia şi cu tine. Când voi înţelege ce se întâmplă, voi şti cum trebuie să procedez.

Singurul lucru pe care nu-l înţelegi, spune imaginea de vis oarbă a iubitei mele padawane, este că tu înţelegi deja tot ce este de înţeles. Atât doar că nu vrei să crezi.

După aceea vălul devine mai dens şi se îngroaşă spre noapte şi eu nu-mi mai amintesc nimic, decât ceva mai târziu – nu cu mult mai târziu; când alergam cu disperare prin

junglă, singur.

Fugind în salturi, coborând o pantă lungă, foarte lungă şi stearpă de lavă veche care nu fusese arsă de cea nouă, îi puteam percepe pe luptătorii de gherilă undeva în faţă, orientându-mă după siajul negru ca fumul pe care-l lăsau în Forţă... şi-i puteam urmări după sângele pe care numeroşii lor răniţi îl lăsau pe sol, pe pietre şi pe frunze.

Îmi amintesc că am lunecat peste marginea unui torent secat şi l-am găsit pe Kar Vastor aşteptându-mă jos.

Kar Vastor...

Am multe de spus despre lor pelekul acesta. Despre puterile pe care l-am văzut folosindu-le, despre extragerea viespilor-febrei din Chalk şi Besh, despre felul în care jungla în sine pare să se retragă pentru a-i face loc, pentru ca apoi să se strângă în urma lui într-un hăţiş de nepătruns. Despre discipolii lui: cei şase korunnai pe care-i numeşte Gardieni Akk, bărbaţi pe care i-a transformat în ecouri mai slabe ale fiinţei sale. Despre felul în care i-a instruit să lupte cu armele lor specifice: „vibropavezele” terifiante pe care le-a conceput şi realizat chiar el. Până şi detaliile cele mai infime: ferocitatea primară a privirii, mârâitul de junglă al glasului fără de cuvinte şi a felului în care îi auzi înţelesul ca şi cum ar fi propria ta voce murmurându-ţi în minte – toate acestea merită un comentariu mai profund decât pot eu să ofer aici.

Nu sunt sigur de ce mi-a trebuit atât de mult să înţeleg că noi doi suntem inamici înnăscuţi.

*

Lor pelek stătea pe pantă alături de Mace, ţinând frâiele unui ierboş înşeuat. Animalul îşi menţinea precaut unul dintre cei trei ochi asupra lui Vastor şi când lor pelekul vorbea animalul tremura, parcă gata să fugă de acolo dacă n-ar fi fost reţinut de o putere invizibilă care-i copleşea instinctele.

– Jedi Windu. S-a trimis după tine, doshalo.

Mace nu trebuia să întrebe cine trimisese.

– Unde este ea?

O oră de călărit. Se odihneşte în palanchinul ei. De acum nu mai umblă.

Mace se simţea ameţit; lumea îşi schimba focalizarea, ca şi cum el i-ar fi privit reflexia într-un iaz încreţit de vălurele.

– O oră... nu mai umblă...?

Era lipsit de sens, totuşi în Forţă simţea că era adevărul.

– A fost aici... a fost chiar aici...

Nu.

– Ba a fost... m-a salutat şi. . .

Mace îşi trecu o palmă peste cap, căutând urme de sânge sau tumefieri; căutând o rană.

– I-am înapoiat sabia de lumină... ne-am luptat... ne-am luptat cu navele aeriene...

Te-ai luptat singur.

– Ea a fost cu mine...

Când nu te-ai alăturat marşului, am trimis doi oameni să te caute. Ei te-au privit de jos, ascunzându-se de navele balawai. Te-au văzut: singur în avanpost, cu lamele fulgerând împotriva salvelor de blastere. Oamenii mei te-au văzut alungându-le de unul singur, deşii nu păreau să fi fost avariate. Poate că i-ai învăţat pe balawai să se teamă de sabia Jedi. Îi arătă lui Mace dinţii săi ascuţiţi. Nick Rostu a povestit multe despre victoria ta din trecătoare. Nici chiar eu n-aş putea egala o asemenea ispravă.

– Ea a fost cu mine. Mace privi urmele de ambră portaak ce-i pătau palmele. Ne-am luptat... sau am vorbit... nu izbutesc să-mi reamintesc...

Ceea ce-ţi reaminteşti este pelekotanul.

– Forţa...? Vrei să spui că a fost un fel de viziune indusă de Forţă?

Pelekotanul ne aduce visurile treze ale dorinţelor şi temerilor noastre. Tonul lui Vastor era grav, dar binevoitor. Când dorim ceva de care ne temem şi când ne temem de ceva ce dorim, pelekotanul răspunde întotdeauna. Jedi a uitat asta?

– Părea atât de real... părea mai real decât tine.

Vastor strânse din umeri. Era mai real decât mine. Numai pelekotanul este real. Toate celelalte sunt forme şi umbre, mai puţin chiar decât un nor sau decât o amintire. Noi suntem visurile pelekotanului. Jedi a uitat şi asta?

Mace nu răspunse. Abia atunci simţi greutatea echilibrată a vestei sale; duse o mână spre partea ei dreaptă şi prin pielea de panteră pătată simţi conturul unei săbii de lumină, asemănătoare cu propria sa sabie, pe care o purta în stânga.

Sabia Depei.

Dar ce conta dacă ceea ce văzuse în avanpost fusese o viziune din Forţă? Schimba adevărul pe care-l văzuse el? Schimba adevărul pe care ea îl văzuse în el?

Din partea Forţei, adevărurile acelea deveneau cu atât mai reale, nu mai puţin reale.

– Un vis, se auzi murmurând. Un vis...

Vastor îi făcu semn să încalece. Poate că ea este un vis, dar dacă-i refuzi chemarea vei afla cât de iute visurile se preschimbă în coşmaruri.

Mace sui în şa fără să-i spună lor pelekului că ştia deja asta.

Un impuls obscur îl împinse să întrebe:

– Şi ţie, Kar Vastor, ce viziuni îţi aduce pelekotanul?

Răspunsul celuilalt fu o privire infinită, inumană, plină de pericole de nebănuit ca şi jungla însăşi. De ce ar trebui ca pelekotanul să-mi arate ceva? Eu nu am temeri.

– Şi nici dorinţe?

El se întorsese însă de acum pentru a mâna ierboşul şi nu schiţă nici un semn că l-ar fi auzit.

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

Kar Vastor mi-a condus ierboşul, mergând pe jos; putea găsi o potecă prin hăţişurile cele mai dese şi mai încâlcite, cu asemenea lipsă de efort încât înaintam într-un trap constant. După un timp am început să cred – aşa cum cred acum – că abilitatea lui de a se deplasa prin junglă era numai pe jumătate percepere; cealaltă jumătate era putere primară. Nu numai că putea simţi o cărare acolo unde nu puteai vedea nimic, ci cred şi că, la nevoie, putea să creeze o cărare acolo unde nu existase nici una.

Sau poate a crea este termenul greşit.

Nu am văzut niciodată puterea aceasta în acţiune; nu am văzut niciodată copaci mişcându-se şi nici ghemuri de liane deznodându-se. În loc de aşa ceva am perceput un curent continuu în Forţă, un ciclu rostogolitor ca răsuflarea unei creaturi vaste şi solitare în întuneric. Puterea se revărsa în el, apoi în afară, totuşi nu-l simţeam că s-ar fi folosit de ea, tot aşa cum nu-mi simt nici muşchii folosindu-se de glucoza cu care-i alimentez.

Şi exact aşa părea – că eram purtaţi prin junglă fără efort, ca nişte corpuscule prin venele ei. Ori ca nişte gânduri prin mintea ei infinită.

Ca şi cum am fi fost visul pelekotanului.

În călătoria aceea din ariergarda marşului gherilei spre avangarda ei, am văzut pentru prima dată celebrul Frontul de Eliberare Muntean.

FEM: teroarea junglei. Duşmanul de moarte al miliţiei. Luptătorii nemiloşi, de neoprit, care alungaseră Confederaţia Sistemelor Independente de pe planetă.

Abia îşi duceau zilele.

Marşul lor era o coloană neregulată de răniţi, urmărindu-se unul pe celălalt prin junglă după picăturile de sânge şi miasmele grele ale infecţiilor. Mai târziu în zilele acelui marş infernal, aveam să aflu că această ultimă acţiune încheiase o serie de raiduri îndreptate asupra avanposturilor prospectorilor de junglă; atacaseră nu pentru a ucide balawai, ci pentru a face rost de truse medicale, alimente, haine, arme, muniţie... provizii pe care Republica nu putea sau nu dorea să le ofere.

Se îndreptau spre baza lor din munţi, unde adunaseră aproape tot ce mai rămăsese din poporul korun: bătrânii şi invalizii, copiii şi resturile turmelor. Traiul într-un spaţiu limitat şi ticsit era nenatural pentru korunnai. Ei nu aveau experienţă în asemenea condiţii, care îşi cereau cu iuţeală preţul. Îi decimau maladii necunoscute în galaxia civilizată; în lunile ce trecuseră de la sosirea Depei, dizenteria şi pneumonia uciseseră mai mulţi korunnai decât navele miliţiei.

Navele acelea se roteau ca vulturii deasupra junglei. Arborii zumzăiau întruna sub zgomotele elevatoarelor

repulsoare grele şi a turboelicelor. Zumzetele creşteau la nivelul unor mugete şi se reduceau la bâzâiturile insectelor, contopite în roiuri şi divizate în unităţi singulare ce se curbau prin cerul invizibil. La răstimpuri, în junglă se revărsau flăcări venind din înălţimi, aducând sub coronament o lumină portocalie puternică, care proiecta umbre negre prin verdeaţă.

Nu cred că de fapt se aşteptau să lovească pe cineva.

Ne hărţuiau permanent, adesea trăgând în jos la întâmplare prin vârfurile copacilor sau survolând pentru a incendia porţiuni întinse cu aruncătoarele de flăcări Sunfire. A le răspunde atacurilor ar fi însemnat să le dezvăluim poziţia noastră, astfel încât tot ce puteam face era să ne grăbim pe sub frunziş şi să sperăm că nu vom fi văzuţi.

Luptătorii de gherilă abia păreau să le bage în seamă. Înaintau şchiopătând – cei care puteau merge – cu capetele plecate, de parcă ar fi acceptat că, mai devreme sau mai târziu, unul dintre covoarele acelea de foc avea să se prăbuşească peste ei. Koruni până în măduva oaselor, nu murmurau niciodată vreun cuvânt de plângere şi aproape toţi îşi puteau trage tărie din Forţă – din pelekotan – pentru a-i menţine pe picioare.

Cei care nu puteau umbla erau legaţi ca nişte bagaje pe spinările ierboşilor. Cele mai multe animale nu transportau acum decât răniţi; proviziile şi alimentele luate de la balawai se găseau pe tărgi rudimentare dar solide pe care ierboşii le târau după ei.

În marşul acesta, FEM-ul urma să fie supus unei tactici noi din partea miliţiei, care începuse raiduri nocturne. De fapt, miliţienii nu aveau nici o speranţă de a ne prinde... dar nu asta îi interesa. Navele lor zburau pe sus şi trăgeau în jos, aleatoriu, cu tunurile laser. Simple hărţuieli. Doar pentru a ne împiedica să ne odihnim. Pentru a ne menţine treji şi agitaţi.

Răniţii aveau nevoie de odihnă pentru a se vindeca: nici unul nu avea parte de aşa ceva. În fiecare zori de zi, alţi câţiva rămâneau nemişcaţi şi reci pe aşternuturile lor, în vreme ce noi ceilalţi ne sculam, în fiecare zi, alţi câţiva se împiedicau, ameţiţi de epuizare şi se îndepărtau de coloana

de marş, rătăcindu-se printre copaci.

De obicei, pentru totdeauna.

Pe Haruun Kal există mulţi prădători mari: şase specii distincte de pisici-de-liane, două variante mai mici de câini akk, dar şi uriaşi lupi akk sălbatici, plus numeroşi necrofagi oportunişti, aşa cum era jacuna, o pasăre nezburătoare de mărimea maimuţei-şopârlă care umblă în cârduri de zeci, la fel de pricepută să se caţere, să sară de pe o ramură pe alta ori să alerge pe teren plat, şi care nu este deloc mofturoasă atunci când hrana este deja moartă. Iar cei mai mulţi prădători mari de pe Haruun Kal sunt suficient de inteligenţi pentru a-şi aminti de hrana bună care se găseşte în urma unei coloane de korunnai răniţi. Din acest motiv, cei care se rătăceau ajungeau rareori iarăşi la noi.

Aşa cum ar fi zis Nick, eram ca un bufet expres mergător cu mâncarea gratuită.

Din acelaşi motiv, FEM nu trebuia să-i păzească prea atent pe captivi.

*

Erau douăzeci şi opt: douăzeci şi patru de prospectori de junglă şi cei patru copii care supravieţuiseră. Projii fuseseră lăsaţi să se împleticească alături de korunnai, sprijinindu-se reciproc după cum puteau şi târându-i pe cei care nu puteau să umble pe modele mai mici ale tărgilor remorcate de ierboşi.

Îi supravegheau doar doi Gardieni Akk ai lui Vastor şi şase dintre akkii lor aprigi; când Vastor îl conduse pe Mace pe lângă ei, îi explică faptul că Gardienii şi câinii erau acolo doar pentru a se asigura că balawaii nu furau arme ori provizii de la korunnaii răniţi sau că nu-i atacau. Gardienii nu aveau nevoie de blastere; orice prizonier care dorea să evadeze în junglă era liber s-o facă.

La urma urmelor asta avea să se întâmple oricum cu ei: având asupra lor doar hainele şi cizmele, urmau să fie lăsaţi în junglă, putând să se îndrepte spre orice liman pe care ar fi izbutit să-l găsească.

Tan pel'trokal. Dreptatea junglei.

Mace se aplecă peste grumazul ierboşului, pentru a vorbi încetişor numai pentru urechile lui Vastor:

– De unde ştii că nu se vor întoarce pentru a ne urmări. Unii dintre răniţii voştri de abia mai merg. Balawaii se pot gândi că merită să rişte să fure arme sau provizii.

Vastor îi oferi un rânjet ca o gură plină de ace. Nu-i poţi simţi? Ei sunt în junglă, nu sunt ai junglei. Nu ne pot surprinde.

– Atunci de ce mai sunt aici?

Este lumină, hurui Vastor fluturând din încheietură spre frunzele luminate în verde de deasupra. Ziua aparţine navelor miliţiei. Prizonierii vor avea parte de tan pel'trokal după apus.

– În întuneric, murmură Mace.

Da. Noaptea este a noastră.

Mace îşi reaminti înregistrarea şoaptei Depei:... Eu folosesc noaptea şi noaptea se foloseşte de mine... Simţi în piept o durere apăsătoare. Respiraţia îi ieşea lent şi chinuitor.

Nick mergea pe jos cu prizonierii, ducând de frâu un ierboş soios şi nehrănit. Acesta avea altă şa dublă, la fel ca aceea care fusese făcută bucăţele în trecătoare; fiecare şa era îndeajuns de mare pentru a transporta doi copii. Urno şi Nykl călăreau pe şaua superioară, cu feţele înainte, ţinându-se strâns de blana deasă de pe ceafa ierboşului şi privind printre urechile animalului. Keela şi Pell călăreau pe şaua inferioară, privind către înapoi şi ţinându-se una de cealaltă în disperare mută.

Văzându-i pe copiii aceia, maestrul Jedi îşi reaminti de cel care nu era acolo şi fu nevoit să-şi ferească ochii de Kar Vastor. În minte îl revedea pe lor pelek ţinând leşul unui băiat. Revedea scânteierea pavezei prin pelicula sclipitoare a sângelui lui Terrel.

Nu-l putea privi pe Vastor în ochi fără să-l urască.

– Şi copiii? Cuvintele părură să se strângă în gâtlejul său şi să se reverse brusc spre celălalt. Şi pe ei îi dai junglei?

Este calea noastră. Mârâitul lui Vastor se înmuie, înţelegător. Te gândeşti la băiat. La cel din buncăr.

Mace îi evită în continuare ochii.

– El a fost capturat. Dezarmat.

A fost un ucigaş, nu un soldat. I-a atacat pe cei lipsiţi de apărare.

– La fel ca tine.

– Da. Şi dacă sunt capturat de inamici, voi fi şi mai rău decât ai văzut. Crezi că balawaii îmi vor oferi o moarte curată şi rapidă?

– Nu discutăm despre ei, zise Mace. Discutăm despre tine. Vastor se mulţumi să înalţe din umeri.

Nick îi zări şi flutură sarcastic din braţ.

– De fapt, nu sunt doică, strigă el. Doar joc rolul ăsta pe HoloNet. Tonul îi era voios, dar maestrul Jedi putea să citească pe faţa lui ştiinţa limpede a ceea ce avea să se întâmple cu copiii aceia la apusul soarelui. Mace simţi că-l durea propria sa faţă; îşi atinse fruntea şi descoperi un rictus.

– Ce face el aici?

Vastor se uită pe lângă Nick, ca şi cum dacă l-ar fi privit ar fi însemnat un compliment pe care tânărul korun nu-l merita.

– În el nu putem avea încredere cu muncă adevărată.

– Fiindcă m-a lăsat pe mine şi a plecat să-şi salveze prietenii? Chalk şi Besh sunt luptători veterani. Nu meritau efortul?

– La ei se poate renunţa. Ca şi la el.

– Eu nu cred asta, îi spuse Mace. La nimeni nu se poate renunţa.

Lor pelekul păru să-i analizeze afirmaţia mult timp în vreme ce mergea, conducându-i ierboşul.

– Nu ştiu de ce Depa te vrea aici, spuse el în cele din urmă. Dar nu trebuie să ştiu. Ea îţi doreşte prezenţa şi asta e suficient. Deoarece eşti important pentru ea, eşti important pentru războiul nostru. Mult mai important decât un soldat prost ca Nick Ros tu.

– Nu se poate spune în nici un caz că ar fi prost...

– Este slab. Laş. Temător de sacrificiu.

– Faptul că Nick şi-a periclitat misiunea – că şi-a riscat viaţa – pentru prietenii săi ar putea însemna că este un soldat prost, zise Mace, dar înseamnă sigur că este un om bun.

Şi pentru că, cumva, nu se putu abţine, adăugă:

– Mai bun decât tine.

Vastor îl privi cu ochi umpluţi de junglă.

– Mai bun la ce?

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

Nu-l consider pe Vastor întruparea răului. Nu-l consider un om cu adevărat rău. Da, radiază întuneric... dar asta este valabil pentru toţi korunnaii. Şi pentru balawai. Întunericul lui este al junglei, nu al Sithilor. El nu trăieşte pentru putere, pentru a provoca suferinţă şi a domina tot ceea ce conduce. El pur şi simplu trăieşte. Sălbatic. Natural. Despuiat de restricţiile civilizaţiei.

Este într-o măsură mai mică un om, decât un avatar al junglei în sine. Puterea întunecată curge în el şi din el, dar nu pare să-l atingă. Deţine o puritate primitivă pe care aş putea s-o invidiez, dacă n-aş fi un Jedi şi n-aş fi jurat luminii.

Negru înseamnă prezenţa tuturor culorilor.

El nu creează întunericul, ci doar îl foloseşte. Întunericul lui interior este o reflectare a întunericului lumii sale şi, la rândul său, întunecă lumea din jurul lui. Întunericul interior şi exterior se creează reciproc, la fel ca lumina interioară şi exterioară: aceasta este unitatea fundamentală a Forţei.

După cum ar putea spune Depa, nu el a pornit războiul acesta. El încearcă doar să-l câştige.

Şi asta însemna totul, chiar acolo; instinctele Jedi făcuseră o conexiune dincolo de pragul conştiinţei mele. Vastor... Jungla... Akkii şi oamenii care fuseseră transformaţi în haita lui Vastor... Depa... întunericul atât de adânc încât te orbea... Cuvintele lui Nick: Jungla nu promite. Ea există. Nu pentru că jungla te-ar ucide. Ci doar pentru că este ceea ce este.

Războiul în sine.

Abia mai târziu, când aveam să petrec o zi întreagă, călărind alături de palanchinul Depei pe cochilia dorsală a imensului ei ankkox, când aveam să mă aplec aproape de perdelele delicate pentru a-i auzi cuvintele pe jumătate şoptite, aveam să înţeleg încotro mă conduceau instinctele.

Există momente când vocea ei este puternică şi clară, iar argumentele lucide şi dacă închid ochii şi ignor legănatul ankkoxului, înţepăturile insectelor şi miasma grea de putreziciune florală a junglei, îmi pot imagina că noi doi pălăvrăgim în faţa unor ceşti de ceai rek în cămăruţa mea de meditaţie din Templul Jedi.

În momentele acelea, înţelesul ei este teribil.

– Continui să gândeşti ca un justiţiar, mi-a spus ea odată. Asta-i eroarea ta fundamentală. Continui să gândeşti în termenii aplicării silite a legii. În termenii respectării regulilor. Ai fi fost un excepţional apărător al ordinii, dar un general jalnic. De aceea s-au pierdut atâtea vieţi pe Geonosis: am sosit ca justiţiari. Am încercat să-i recuperăm pe ostatici fără vărsare de sânge. Am încercat să păstrăm pacea. Geonosianii ştiau deja că suntem în război – de aceea atât de puţini dintre noi au supravieţuit...

– Şi dacă aş fi gândit ca un general, ce ar fi trebuit să fac? am întrebat-o. Să-i fi lăsat pe Obi-Wan şi Anakin să moară?

– Un general, a murmurat umbra printre perdele, ar fi aruncat o bombă cu baradium peste arena aceea.

– Depa, nu cred că vorbeşti serios..., am început, dar ea încetase să mă mai asculte.

– Ar fi câştigat războiul. L-ar fi câştigat cu preţul a doi Jedi, unui senator şi câtorva mii de inamici.

– Cu preţul a tot ceea ce-i face pe Jedi să fie ceea ce sunt.

– În loc de aşa ceva, au murit peste o sută de Jedi şi galaxia a intrat în război. Milioane vor muri şi alte milioane vor sfârşi ca băiatul acela ucis de Kar: deformaţi, furioşi şi răi. Adună un milion de cadavre şi spune-le că etica ta a cântărit mai mult decât vieţile lor...

La aşa ceva n-am avut un răspuns simplu, nici chiar acum.

Dar aşa cum spune Yoda: „Există întrebări la care nu putem căpăta niciodată răspunsuri. Putem doar să fim noi înşine răspunsurile”.

Asta trebuie să încerc să fiu, deoarece ştiu, acum, ce

înseamnă să fii un păstrător al păcii în Galaxia Războiului.

Nu înseamnă absolut nimic.

Nu există pace. Ceea ce noi am crezut că este Marea Pace a Republicii nu era decât un vis din care galaxia noastră s-a trezit. Mă îndoiesc că vom mai cădea vreodată într-un astfel de vis.

În Galaxia Războiului nimeni nu doarme atât de bine.

Înţelegerea aceasta a venit mai târziu; la momentul când stăteam în şaua ierboşului şi priveam în jos spre Kar Vastor şi prizonierii dindărătul nostru, cu ankkoxul Depei încă nevăzut în depărtare, aveam doar o noţiune – o intuiţie; o masă de sentimente neprocesate şi idei nesortate.

Un instinct.

Cumva însă se pare că instinctele mele par să funcţioneze din nou... de aceea am ales să-l trimit pe Vastor mai departe fără mine. Aşa cum i-am cerut Depei de o mie de ori, când îmi era padawană...

Adevărata lecţie este cea predată de învăţător sau cea învăţată de elev?

*

Ajuns la câţiva paşi de prizonierii balawai care se împleticeau prin junglă, Mace Windu se întinse pe lângă botul ierboşului şi-i luă hăţurile într-o mână.

– Am ajuns suficient de departe. Lasă-mă aici.

Vastor se opri, privind peste umărul lui masiv.

– Depa aşteaptă.

– A aşteptat săptămâni. O să mai aştepte câteva ore.

Pentru prima dată de la bătălia din trecătoare, Mace se simţea calm. Sigur. Pe teren solid.

– Daţi-i drumul fără mine. Voi veni la ea atunci când voi crede de cuviinţă.

– S-a trimis după tine. Ea nu poate fi sfidată. Vastor se întoarse şi trase de hăţuri, dar Mace le ţinea în pumn şi ar fi putut la fel de bine să fi fost ţintuite de o stâncă.

Ochii lui Vastor pâlpâiră ca o primejdie îndepărtată: fulgerele unei furtuni de dincolo de linia orizontului. Vei regreta asta.

– Sunt Maestru Jedi şi membru al Consiliului Jedi, rosti răbdător Mace. Sunt general al Marii Armate a Republicii. După mine nu se trimite. Dacă doreşte să mă vadă, mă va găsi la drumul şeniletelor înainte de amurg.

Fulgerele din ochii lor pelekului se apropiară.

– Am spus că te voi aduce.

Mace îi imită perfect privirea.

– Interesant – sunt aproape exact cuvintele lui Nick. Nici el n-a avut mai mult noroc în privinţa asta.

– Ordinele pe care le-am primit...

– Sunt problema ta.

Mace dădu drumul hăţurilor din mână şi deschise braţele. Rămase perfect nemişcat, perfect relaxat, perfect calm, cu excepţia sfârâitului Forţei care se arcui ca electricitatea statică de la mânerele celor două săbii spre palmele lui goale.

– Dacă nu cumva alegi să le transformi în problema noastră. Dacă doreşti, poţi face asta chiar acum.

Vastor lăsă de asemenea hăţurile să-i cadă din mână. Făcu un pas în lateral, îndepărtându-se de ierboş şi se răsuci pentru a-l privi drept în ochi pe maestrul Jedi. Umerii lui imenşi se încordară şi muşchii pectorali deveniră rigizi şi perfect distincţi, parcă gravaţi. În jurul său aerul tremura ca un miraj: furia îl lovea pe Mace în Forţă ca un simun arzător. Vei veni cu mine.

– Nu.

Putere întunecată strânse voinţa lui Mace.

– Vei veni cu mine.

Lent, parcă şovăielnic, Mace coborî din şa, lunecând pe sol. Făcu doi paşi către Vastor.

Şi se opri.

– Tovărăşia ta nu-mi mai face plăcere, rosti maestrul Jedi. Pleacă acum. Nu te întoarce la mine fără Depa.

Ochii lui Vastor se lărgiră. Buzele i se mişcară fără sunet.

– Tu şi eu nu trebuie să rămânem singuri laolaltă. Poate izbucni o luptă.

Tendoanele se umflară în gâtul lui Vastor, plecându-i capul şi îndepărtându-i buzele de dinţii lustruiţi şi ascuţiţi. Nu doresc să mă lupt cu tine, doshalo. În pofida furiei care

fumega din el în Forţă, glasul îi era blând.

– Depa se va mânia să te găsească mort.

– Atunci ar fi bine să pleci cât mai repede, replică Mace raţional. Nu vrei să mânii pe Depa, aşa-i?

Se părea că nu voia; mârâitul lui Vastor se subţie, transformându-se într-un schelălăit de frustrare.

– Şi ce să-i spun că faci aici?

– Nimic care să merite să mă deranjez să-ţi explic. (Mace reveni spre ierboşul său şi-i luă iarăşi hăţurile.) Dacă are vreo întrebare, Depa ar trebui să mi-o pună ea însăşi.

Deşii se prefăcea ocupat cu aranjarea harnaşamentului ierboşului, Mace rămase perfect atent la privirea alb-arzătoare cu care Mace îl sfredelea între omoplaţi. Rămase relaxat şi perfect echilibrat, gata să sară în orice direcţie dacă lor pelekul s-ar fi repezit spre el.

În loc de aşa ceva, auzi doar un mârâit, un mormăit şi câteva chelălăieli scurte şi profunde: Vastor spusese ceva unui Gardian Akk, care-i supravegheau pe prizonieri. Cu o ultimă uitătură, pe care Mace o putu simţi ca şi cum o lentilă i-ar fi focalizat pe piele razele soarelui, Vastor se întoarse şi se afundă în junglă, prinzând din urmă coloana de marş.

Mace îl privi îndepărtându-se, cu satisfacţie mohorâtă pe chip. S-a zis cu musafirul mult aşteptat, îşi spuse el.

*

Gardianul Akk cu care vorbise Vastor îl privi fioros pe Mace imitat de cei trei câini akk din apropiere. Mace îi ignoră pe toţi, iar peste câteva secunde Gardianul porni grăbit să-şi ajungă partenerul şi pe ceilalţi akki. Mace întâlni ochii lui Nick Rostu şi-l chemă cu un gest scurt. Nick predă unui balawai ierboşul cu copii şi alergă spre maestrul Jedi, trăgând mereu cu privirea către Gardianul care se îndepărta.

– Pfui! Tipii ăia-mi dau fiori. Lucrurile păreau niţel cam încordate aici, Maestre Windu. Ce ţi-a zis namila?

– Ţine astea, îi întinse Mace hăţurile ierboşului. Cât ai auzit?

– O parte din spusele tale. Ai ceva curaj, nici vorbă. Nick se ridică pe vârfuri pentru a scărpina ierboşul pe partea

laterală a gâtului. Cât despre Vastor... poate c-ai observat, dar îl poţi înţelege numai când ţi se adresează direct. Când vorbeşte cu altcineva, se aude de parcă ar mârâi, fluiera sau scoate alte zgomote de animale.

– Da, am observat, încuviinţă încet Mace. Crezusem însă că se întâmpla aşa numai pentru mine. În avanpost... lucrurile au fost confuze.

– De asta pare ca şi cum ai vorbi cu tine însuţi, înţelegi? În capul meu, el se aude mereu ca o maimuţă de pe trotuarele din Pelek Baw. Ce ţi-a spus?

– Încerca, răspunse Mace sec, să mă impresioneze cu simţul datoriei lui.

– Şi acum? Nu i-ai făcut vânt celui mai periculos om de pe Platoul Korunnai doar ca să poţi flecări cu preşedintele Corporaţiei „Doicile Junglei Rostu”. Trebuie să acţionezi într-un fel.

Mace aprobă din cap.

– Trebuie să acţionăm împreună. Suie! Îi vei conduce pe prizonierii ăştia spre drumul şeniletelor, pentru ca să poată fi găsiţi şi salvaţi de miliţie.

Nick rămase cu gura căscată.

– Împreună... eu? De ce aş fi de acord să fac aşa ceva?

– Fiindcă le-am dat cuvântul unui maestru Jedi că dacă se predau îi voi apăra să nu păţească nici un rău. Nu vreau să fiu numit mincinos.

– Şi ce legătură este între cuvântul tău şi mine?

– Absolut nici una, răspunse Mace. Sunt sigur că-ţi face plăcere să ţi-o imaginezi pe Keela sfârtecată de o pisică-de-liane. Când te gândeşti la Pell, o vezi murind de foame într-un cuib de frunze-prinzătoare, ori cu ochii ciuguliţi de jacune?

Nick se schimbă la faţă şi păru că i se face rău.

– Auzi, ia-o mai uşor cu rahatul de colţos, da?

– Crezi că băieţii vor fi rupţi de colţoşi sau sfâşiaţi de lianele-de-bronz? Poate că vor fi norocoşi şi vor cădea într-o văgăună a morţii. Cel puţin acolo este relativ rapid, până ce vaporii caustici le mănâncă plămânii şi propriile lor lacrimi le ard obrajii ca acidul...

Tânărul korun se întoarse cu spatele.

– Ai idee ce-mi vor face Kar şi Depa?

– Ai mers prin regiunea asta. Dacă-i conduc eu însumi, voi sfârşi prin a ne rătăci toţi în junglă. Încalecă. Imediat!

Nick pufni.

– Pfui, tot n-ai încetat cu ordinele, aşa-i? Şi dacă nu vreau, pur şi simplu? Dacă-mi place cu adevărat să mă gândesc la toate chestiile alea? Dacă doresc ca oamenii ăştia să moară? Ce se-ntâmplă atunci?

Mace rămase nemişcat. Privi în depărtare, în junglă, cu ochii umpluţi de întunericul ei.

– Atunci o să te bat de o să te snopesc, răspunse el încet, şi voi ruga pe altcineva.

Se uită la Nick.

Nick înghiţi un nod.

– N-o să-ţi repet, zise Mace.

Nick încălecă.

– Kar Vastor, rosti maestrul Jedi uitându-se iarăşi în junglă de data aceasta în direcţia marşului unde dispăruse lor pelek, nu este omul cel mai periculos de pe Platoul Korunnai.

Nick clătină din cap.

– Spui asta fiindcă de fapt nu-l cunoşti.

– Spun asta, replică Mace Windu, fiindcă el nu mă cunoaşte pe mine.

CUVÂNTUL UNUI JEDI

Prizonierii şchiopătau în grupuleţe neregulate, susţinându-se reciproc şi privind cu ochi nervoşi spre câinii akk. Mace îşi croi drum spre ei prin mărăcinişul încurcat, urmat îndeaproape de Nick călare pe ierboş.

– Nu cumva îmi scapă ceva? Nick se aplecase pentru a vorbi încetişor, ţinând un braţ îndoit pe ceafa lată a ierboşului. Azi-noapte, hrana asta de akki încerca să taie o felie din friptura Windu.

– Tu eşti de acord cu tan pel’trokall întrebă Mace cu glas

la fel de scăzut şi mult mai mohorât.

– Sigur că da. Nick privi ierboşul călărit de copii şi-şi feri iute căutătura. Cel puţin în principiu... (Ochii lui vii se mijiră cinic.) Nu cu mult timp în urmă, Kar obişnuia să-i ucidă pur şi simplu. Nu ne putem permite să-i hrănim. Ce altceva ar trebui să facem? Dreptatea junglei a fost propunerea Depei.

— Da?

– E logic, nu? Dacă balawaii cred că oricum îi vom ucide, de ce s-ar mai preda? Toţi ar lupta până la ultima suflare şi asta ar fi destul de costisitor, ştii? De aceea îi lăsăm în voia junglei. Cel puţin aşa au o şansă.

– Câţi supravieţuiesc?

– Unii.

– Jumătate? Un sfert? Unu la sută?

– De unde să ştiu? ridică Nick din umeri. Are vreo importanţă?

– Pentru mine, nu, spuse Mace Windu.

Nick închise ochii şi-şi rezemă capul de urechea ierboşului, parcă epuizat sau îndurerat.

– Ai luat-o razna, nu-i aşa? spuse el. Eşti complet nebun.

Mace se opri. Zvâcnetul unei încruntături desenă o cută verticală între sprâncenele sale.

– Nu. De fapt, chiar dimpotrivă.

– Ce vrea să însemne asta?

Mace se îndepărta de acum.

Nick bolborosi o înjurătură la adresa tuturor idioţilor de Jedi care aveau nuci nikkle în loc de creieri, apoi îşi îndemnă ierboşul după el.

Când prizonierii îi văzură apropiindu-se, glasul unui bărbat rosti:

– Este Jedi... Nu, celălalt. Adevăratul Jedi.

Mace se gândi că vocea aceea ar fi putut să aparţină celui cu care vorbise în şeniletă înaintea zorilor: bărbatul cenuşiu la chip, cu o rană în piept şi mâna tăiată, care nu ar fi crezut în cuvântul unui Jedi.

Optă să nu întrebe ce voia să spună prin adevăratul Jedi.

Câţiva prizonieri se înghesuiră către el, netezindu-şi hainele şi silindu-şi chipurile să adopte expresii de speranţă;

cei mai mulţi se opriră pur şi simplu locului, clătinându-se de epuizare sau rezemându-se de arborii suri uriaşi. Câţiva se prinseră de liane, pentru a se lăsa încet spre sol.

La câţiva zeci de metri mai jos, cei doi Gardieni Akk îl priviră pe Mace cu ostilitate neascunsă. Doi dintre cei şase câini akk care-i vegheau pe prizonieri aşteptau greoi în apropiere.

Ierboşul copiilor era condus de un bărbat pe care Mace îl recunoscu ca fiind tatăl lui Urno şi Nykl. Singurele locuri curate de pe faţa lui murdară şi mânjită de sânge erau dârele gemene care-i uneau ochii de bărbie, spălate de lacrimi. Dădu drumul hăţului din mână şi se aruncă pe jos la picioarele lui Mace.

– Vă rog... vă rog, Domnia Voastră... înălţimea Voastră..., suspină el cu faţa în pământul junglei, vă rog, nu-i lăsaţi să-mi omoare băieţii. Faceţi ce vreţi cu mine... o merit, ştiu, îmi pare rău pentru tot ce am făcut, dar băieţii mei... nu-i vina lor, ei n-au făcut nimic... vă rog, eu nu... eu n-am mai întâlnit nici un Jedi vreodată... nu ştiu nici măcar cum să vă spun...

– Ridică-te, i se adresă Mace sobru. În faţa cavalerilor Jedi nu se îngenunchează. Noi nu suntem stăpânii, ci slujitorii voştri. Ridică-te.

Încet, omul se sculă uimit în picioare. Dosul palmei sale întinse o dâră de noroi sub nas.

– Da, rosti el. Bine. Ce mă aşteaptă pe mine... pot să accept ca bărbat... dar băieţii mei...

– Ce te aşteaptă pe tine este viaţa şi, posibil, libertatea.

Bărbatul clipi, neînţelegător.

– Domnia Voastră...?

– Spune-mi Maestrul Windu. Mace trecu pe lângă el şi deschise braţele, chemând toţi prizonierii. Adunaţi-vă! Vreau să veniţi cu toţii aici. Nu vom fi suficienţi pentru a avea grijă de cei care se rătăcesc.

– Domnule, rosti Keela când ierboşul copiilor se apropie. (Fata se răsucise în şaua inferioară pentru a-l privi cu ochi umezi, înroşiţi.) Domnule, ce vor face cu noi? Unde-i mama? Îi veţi lăsa să ne abandoneze în junglă?

Mace privi direct în ochii înceţoşaţi de lacrimi.

– Nu. Vă voi trimite înapoi în oraş. Vă întoarceţi acasă. Toţi.

– Nu face promisiuni pe care nu le poţi onora, murmură Nick.

– N-o fac niciodată.

– Nu crezi că Gardienii Akk şi Kar vor avea un cuvânt în privinţa asta?

– De acum le cunosc opinia. Eu am propria mea opinie.

– Tan pel'trokal...

– Nu-nseamnă nimic pentru mine, zise Mace. Nu-mi pasă de dreptatea junglei. Îmi pasă de dreptatea Jedi. Şi voi avea grijă să fie aplicată.

– Dreptatea Jedi, ce să-ţi povestesc! Tot nu ai priceput, nu-i aşa? Orice chestie Jedi nu-nseamnă nici un rahat aici...

– Acum înţeleg regulile. Tu însuţi mi le-ai citit, apoi Kar Vastor m-a învăţat ce înseamnă ele. Acum pot începe să particip la joc.

– Exact asta-i, insistă Nick. Acum eşti în junglă. Nu există reguli.

– Ba există, nu fi idiot.

Nick clipi repede.

– Glumeşti, aşa-i? Asta-i o glumă.

– Stai pe loc şi priveşte, îi spuse Mace pornind spre Gardieni. După aceea spune-mi ce crezi despre umorul meu.

Acelaşi Gardian Akk pe care-l lovise Mace înaintă pentru a bloca drumul maestrului Jedi. Umflăturile lăsate pe chipul său de pumnul lui Vastor deveniseră purpuriu-întunecat ca şi norii ce se îndeseau deasupra. Sub pielea pieptului dezvelit, muşchii erau umflaţi ca nişte blocuri de durbeton.

– Unde mergi, Windu?

Mace fu nevoit să lase capul pe spate pentru a-l privi în ochi.

– Nu-ţi cunosc numele.

– Îmi poţi spune...

– Nu te-am întrebat cum te numeşti, i-o reteză Mace. Am spus doar că nu-ţi cunosc numele. Nu am nevoie de el. Ar trebui să te fereşti din drumul meu.

Ochii celuilalt părură opăriţi şi mai mult decât doar uşor

nebuni.

– Să mă feresc din drumul tău, micuţule Jedi?

– Îi duc pe prizonieri la drumul şeniletelor, rosti Mace indicând din cap în direcţia respectivă. Pot trece pe lângă tine sau pot trece peste tine. Alege.

– Peste mine? Poţi zbura, tu?

Vibropavezele prinse de antebraţele sale zumzăiră, înviind. Le ridică de o parte şi cealaltă a feţei lui Mace.

– Scoate-ţi arma jucărie, micuţule Jedi. Haide! Scoate-o!

– Sabia mea de lumină? De ce ar trebui s-o fac? Mace ridică un deget şi-şi atinse fruntea: Asta-i singura armă de care am nevoie.

– Da? rânjii Gardianul. Ce-o să faci, o să m-omori cu mintea?

– Ai înţeles greşit, zise Mace şi în loc de orice explicaţie îi sparse nasul cu o lovitură puternică de cap.

Korunul se împletici spre înapoi şi Mace îl urmă în sincronizare perfectă, ca şi cum ar fi dansat, strângându-i cu mâinile bicepşii masivi. Când Gardianul începu să-şi recapete echilibrul şi capul îi reveni în mod natural în faţă, Mace îl smuci de braţe, atrăgându-l către altă lovitură de cap, care conectă fruntea sa şi vârful bărbiei korunului cu un trosnet puternic ca o piatră spartă.

Mace se retrase un pas, lăsându-l pe omul semiconştient să se prăbuşească. Celălalt Gardian mugi şi se repezi spre spinarea lui, doar pentru a se trezi confruntat de vârful unei săbii de lumină violet, sfârâitoare.

– El este viu, spuse Mace calm. Aşa eşti şi tu. Deocamdată. Următorul dintre voi, amărâţi patetici, care ridică mâna la mine, va muri pentru asta. Ai înţeles?

Korunul rămase privindu-l cu ură ucigaşă întipărită pe chip.

– Răspunde-mi! urlă Mace.

Cu un mârâit convulsiv, îşi azvârli sabia de lumină pe sol, la picioarele korunului. Mai iute decât putea vedea ochiul, mâna lui ţâşni şi degetul mare se vârî în obrazul bărbatului, în timp ce celelalte degete i se afundară înapoia maxilarului. Trase faţa korunului la numai un centimetru de chipul său şi

în ochii lui era o demenţă deschisă, clocotitoare.

– M-AI ÎNŢELES?

Gura korunului se mişcă, fără să scoată nici un sunet, şocată. Mace îi răcni în faţă:

– VREI SĂ MORI? VREI SĂ MORI CHIAR ACUM? FĂ O MIŞCARE! FĂ-O! FĂ-O ŞI MORI!

Korunul uluit izbuti doar să clipească din ochi, să mormăie şi să încerce să scuture din cap. Mace îl eliberă cu un brânci dispreţuitor, care-l trimise împleticindu-se înapoi. Deschise mâna goală şi sabia sări de pe pământ şi i se lipi de palmă. O vârî înapoi în tocul din vestă.

– Să nu-mi mai stai niciodată în cale, rosti el cu glas ce-şi recăpătase calmul îngheţat. Niciodată.

Întoarse ochii spre cei doi câini akk, care se ridicaseră şi mârâiau ca nişte tunete ce se apropiau din înălţimi, cu ţepii înfoiaţi deasupra umerilor împlătoşaţi.

Mace îi pironi cu privirea.

Întâi unul, apoi celălalt îşi coborî capul şi ţepii. Cu cozile plecate, akkii se retraseră.

Mace privi în sus pe pantă, unde Nick rămăsese cu gura căscată de uimire. Captivii se strânseseră şi mai mult laolaltă şi nici unul nu îndrăznea să întreprindă contact vizual. Mace îi făcu semn lui Nick să se apropie.

Până ce sosiră Nick şi ierboşul care-i purta pe copii, Gardianul Akk doborât începuse să se mişte, dar când deschise ochii şi-l descoperi pe Mace tot lângă el, decise să rămână pe pământ.

– Bine, recunosc, spuse Nick când trecură de gardieni şi de câini. A fost destul de amuzant. Şi niţel înfricoşător... până acum nu te-am mai văzut înfuriat.

– Nu m-ai văzut nici acum, vorbi încetişor Mace. Mai ţii minte regulile acelea ale junglei despre care am vorbit? Tocmai ai văzut una dintre ele în acţiune.

– Ce regulă a fost aceea?

– Când dulăul umblă, rosti maestrul Jedi Mace Windu, căţelul se fereşte.

Ploaia îngheţată trecea prin coronament şi tunetele se rostogoleau ca turbojeturile navelor de miliţie ce treceau pe

deasupra. Deşii ziua ajunsese abia la amiază, furtuna cuprinsese jungla în crepusculul amurgului. Mace mergea la câţiva paşi înapoia ierboşului ud leoarcă al lui Nick. Picături de ploaie îi răpăiau pe ţeastă şi un pârâiaş rece îi şerpuia pe spinare. În locurile unde frunzele mucegăite lăsau loc solului gol, mâzga îi prindea cizmele şi le trăgea cu fiecare pas. Uneori se afunda îndeajuns de mult pentru ca noroiul să i se reverse peste partea lor de sus. Putea să înainteze numai apelând la putere din partea Forţei.

Nu-şi putea imagina cum ar fi fost marşul pentru prizonierii răniţi.

La răstimpuri, o rafală sau două din grindina pe care norii o împroşcau de deasupra străbătea complet straturile de frunze, crengi şi liane, lovind pe cineva. Până ajungeau la nivelul solului, cele mai multe dintre bucăţelele de gheaţă ale grindinei se topiseră la aproximativ jumătate din pumnul lui Mace; erau prea mici pentru a fi periculoase, totuşi îndeajuns de mari pentru a-i crea cucuie dureroase. Prizonierii balawai le adunau pe cele care cădeau în apropiere şi le sugeau în gură, ca să le topească. Şterse puţin în prealabil, bucăţile de grindină erau sursa cea mai curată de apă pe care o puteau găsi – aveau doar urme foarte vagi de iz sulfuros provenit de la fumul şi gazele vulcanice.

În Forţă, Mace simţi înţepătura fierbinte a unui câine akk care se apropia; peste o clipă, percepu pe omoplatul drept un ghiont de Forţă. Ridică mâna şi-l trase pe Nick de gleznă.

– Condu-i mai departe, îi spuse ridicând glasul peste şuierul ploii. Mă întorc imediat.

La câţiva paşi de linia lor de marş, umbra unui om începuse să se contureze prin penumbra înceţoşată de ploaie. Mace merse spre ea, strecurându-se printre copaci şi înlăturând lianele cu braţul, pentru a descoperi Gardianul Akk învineţit care venea către el purtând un balawai. Înapoia lui, marele akk pe care îl simţise Mace era o siluetă cenuşie.

– A căzut, acesta. Cred că are febră, eu.

Gardianul îl aşeză pe balawai pe picioare. Era bărbatul rănit cu mâna retezată.

– Mai bine să pui pe cineva cu el, tu.

Mace aprobă din cap şi-şi trecu peste umăr braţul sănătos al balawaiului.

– Mulţumesc. O să am grijă de el.

Balawaiul îl privi fără să-l fi recunoscut. Gardianul se încruntă spre ei.

– Pentru asta te va ucide, Kar. Ştii asta, tu?

– Apreciez grija pe care o ai faţă de mine.

– Nu este nici o grijă. Doar îţi spun. Asta-i tot.

– Mulţumesc.

Korunul se strâmbă o clipă, apoi ridică încet din umeri înainte de a se întoarce şi a dispărea din nou în crepuscul.

Gânditor, Mace îl privise cum se îndepărta. Cei doi Gardieni Akk nu fuseseră dificil de cooptat; în timp ce Nick îi dirijase pe balawai în ceva cât de cât asemănător unui marş ordonat, maestrul Jedi suise înapoi pe pantă, unde un Gardian stătea privindu-l, pe când cel pe care-l doborâse rămăsese pe sol şi-şi masa nasul spart.

Mace se aşezase pe vine lângă el.

– Cum îţi merge faţa? îl întrebase cu gravitate.

Vocea Gardianului era pe jumătate înăbuşită de palmele sale.

– De ce îţi pasă, ţie?

– Nu este o dezonoare să fii învins de un Jedi, spusese Mace. Dă-mi voie să văd.

Când Gardianul Akk îşi luase surprins mâinile de pe faţă, Mace îşi dusese palmele de ambele părţi ale nasului său şi îndreptase oasele cu o strângere iute, răsucită. Durerea bruscă şi ascuţită îl făcuse pe korun să icnească, dar trecuse atât de fulgerător încât nici măcar nu avusese timp să ţipe.

După aceea clipise din ochi surprins.

– Hei... hei, se simte mai bine, asta. Cum ai...

– Îmi cer iertare că mi-am pierdut cumpătul, rostise Mace ridicându-se şi privind spre celălalt Gardian. Nu pot însă să bat în retragere înaintea unei provocări. Înţelegeţi.

Cei doi korunnai schimbaseră o privire şi ambii încuviinţaseră fără chef, aşa cum Mace ştiuse că va fi; Vastor îi antrenase ca pe nişte câini şi, aidoma câinilor, unicul lor răspuns faţă de mângâierea pe creştet ce urmase loviturii de

picior era să dea din coadă şi să spere că nu mai aveau necazuri.

– Cred că amândoi sunteţi solizi, continuase Mace. Luptători puternici. De aceea v-am atacat atât de puternic – din respect. Sunteţi prea periculoşi pentru mine ca să mă joc cu voi.

Korunul cu nasul rupt replicase pe un ton de concesie plină de generozitate:

– Ai o lovitură de căpăţână dulce ca piatra, tu. Chicotise şi-şi încrucişase ochii pentru a-şi examina umflătura însângerată dintre ei. Cea mai bună pe care-am gustat-o vreodată...

Celălalt nu rezistase să nu intervină şi el:

– Şi cum m-ai prins de faţă... tot o chestie Jedi era? N-am mai văzut una până acum, eu. Poate mă înveţi, tu?

Mace nu avea timp de amabilităţi.

– Uitaţi care-i treaba: ştiu că luarea prizonierilor va cauza necazuri cu Kar. Şi mai ştiu şi că voi veţi avea necazuri pentru că i-aţi lăsat să plece cu mine. De ce nu rămâneţi cu noi? Luaţi-vă şi câinii. Menţineţi-i pe balawai în coloană şi nu le permiteţi să se rătăcească. Oricum Kar ştie încotro ne îndreptăm. I-am spus-o eu însumi. Iar dacă sunteţi şi voi, nu va avea probleme în a ne găsi – voi vă puteţi simţi unul pe celălalt în pelekotan. Nu-i aşa?

Ei schimbaseră din nou priviri şi încuviinţaseră din capete.

– Dacă îi doreşte pe aceşti prizonieri, Kar îi poate lua el însuşi de la mine. Cum v-ar putea învinui că i-aţi pierdut, dacă lui îi este frică să intervină?

Pentru un korun îmbibat în întuneric, logica era indiscutabilă.

– Da, rostise fericit Gardianul lovit. Da. Crede că eşti un puiuţ în piele de pisică-de-liane, el? Lasă-l pe el să te-apuce de coadă. O va afla destul de repede, cred, eu.

În felul acesta, Mace Windu se alesese cu doi păstori koruni pentru turma sa de balawai.

Mace cimentase ajutorul lui Nick folosind o tehnică similară. Pe când se pregăteau să se desprindă de coloana

FEM, maestrul Jedi rămăsese gânditor de o parte, lângă ierboşul lui Nick.

– Nick, începuse el, voi avea nevoie de un ajutor.

Tânărul korun mijise ochii suspicios de pe şa.

– Un ajutor? Pentru ce?

– După cum ţi-am spus, când m-ai recuperat din Pelek Baw, eu nu sunt de-al locurilor. Am nevoie de cineva care să poată avea grijă de mine, să mă sfătuiască, chestii de-astea...

– Vrei sfaturi? Dă-le un şut nenorociţilor de balawai şi mişcă-ţi fundul de Jedi înapoi în coloană. Pupă-te cu Kar şi Depa, înainte să te facă chiseliţă. Dacă mai vrei şi alte sfaturi, sunt gata să ţi le ofer.

– Asta şi fac.

— Ce?!

– Am nevoie de cineva care să ştie rosturile pe-aici. Cineva în care să am încredere.

Nick pufnise:

– Bafta ta! Eu nu m-aş încrede în nimeni de pe-aici...

– Nici eu nu mă încred, răspunsese Mace. Doar în tine.

– În mine? clătinase korunul din cap. Ai luat-o realmente razna. N-ai auzit? Sunt tipul cel mai puţin demn de încredere din FEM. Sunt laşul cel slab, aşa-i? Sunt creierul de piftie care nici măcar nu te-a putut scoate din Pelek Baw fără să nu strice ceva... iar acum stric din nou, participând la parada asta de ţăcăniţi „Eliberaţi-i-pe-balawai...”

– Tu eşti singurul om demn de încredere pe care l-am întâlnit pe Haruun Kal, rostise Mace apăsat. Tu eşti singurul în care mă pot încrede că va face ceea ce trebuie.

– Ce să-ţi povestesc! Uite ce mi-a adus chestia asta.

– Ţi-a adus, urmase Mace, ocazia de a te alătura echipei unui general din Marea Armată a Republicii.

– Da? Nick începuse să pară interesat. Cât se plăteşte?

– Nimic, recunoscuse Mace şi expresia lui Nick se posomorâse, dar maestrul Jedi urmase: Deşii când voi părăsi planeta, îmi voi lua echipa cu mine.

Ochii korunului îşi recâştigaseră scânteia.

– Cu un rang confirmat de... să zicem, maior? Iar o dată ce vom ajunge pe Coruscant, voi avea nevoie de instructori

care să-i antreneze pe ofiţeri în tacticile de gherilă. Câteva luni în calitate de consultant în probleme de război urban şi în junglă afiliat cu Templul Jedi ar trebui să te facă destul de atrăgător pentru toţi căpitanii de mercenari. S-ar putea să obţii chiar propria ta companie. Nu asta-ţi doreşti? Sau te confund cu alt korun, al cărui vis cel mai drag era să călătorească prin galaxie ca mercenar?

– Ba poţi să-ţi pui la bătaie şi... vreau să spun, nu – domnule. Domnule general! Maiorul Rostu la ordinele dumneavoastră, domnule general. Ă-ă-ă... există vreun jurământ de credinţă, sau altceva de felul ăsta?

– Nu m-am gândit la aşa ceva, recunoscuse Mace. Până acum n-am mai înrolat pe nimeni în Marea Armată a Republicii.

– Am senzaţia că ar trebui să ridic mâna dreaptă, sau aşa ceva.

Mace încuviinţase cu un aer gânditor.

– Pune palma stângă pe inimă, ridică braţul celălalt şi ia poziţia de drepţi.

Nick se conformase.

– Este... ă-ă-ă, ştii, mă simt niţel cam caraghios...

– Nu trebuie să tratezi situaţia cu superficialitate. Forţa este martoră la asemenea jurăminte.

– Sigur că da, înghiţise Nick un nod. Gata, sunt pregătit.

– Juri solemn că vei servi Republica în gând, cuvânt şi faptă, că-i vei proteja cetăţenii, te vei împotrivi duşmanilor ei şi-i vei apăra justiţia cu toată inima, puterea şi mintea ta, că te vei lepăda de orice alte juruinţe, pentru a respecta ordinele legitime ale ofiţerilor tăi superiori, că vei susţine cele mai nobile idealuri ale Republicii şi că vei acţiona întotdeauna spre binele Republicii, în calitate de ofiţer numit al ei, adeverit şi ajutat de Forţa în care vei avea credinţă?

N-a sunat chiar rău, gândise Mace. Poate că ar fi bine să scriu undeva vorbele astea.

Nick clipise din ochi. Privirea îi era sticloasă şi-şi linsese buzele.

Mace se aplecase spre el.

– Spune da, Nick.

– Cred... că da, rostise korunul pe un ton de descoperire mirată, de parcă tocmai aflase ceva uimitor despre propria lui persoană. Adică, vreau să spun că da.

– Ia poziţia de drepţi şi salută.

Nick adoptase o poziţie de drepţi foarte corectă, deşii continuase să pară ameţit.

– Hei... hei, simt ceva. În Forţă...

Ameţeala îi fusese înlocuită de uimire deschisă.

– Pe tine.

– Un soldat în poziţie de drepţi nu vorbeşte, decât pentru a răspunde la întrebări directe. S-a înţeles?

– Da, domnule general.

– Ceea ce simţi este noua noastră relaţie – în Forţă, ea are o rezonanţă asemănătoare legăturii dintre un akk şi omul său.

– Prin urmare, acum eu sunt câinele tău?

— Nick...

– Gata, gata, am tăcut. Ştiu. A-ă-ă, domnule general...

– Pe loc repaus, maior, rostise Mace răspunzând în cele din urmă la salutul tânărului korun. Mişcă-i de aici.

După ce Gardienii Akk dispăruseră în ploaie, Mace îl purtase pe balawaiul rănit înapoi la grupul de prizonieri istoviţi. Nu putu găsi printre ei pe nimeni care măcar să pară îndeajuns de puternic pentru a susţine greutatea acestui bărbat peste hăţişul de rădăcini de arbori şi prin noroiul care-i ajungea la jumătatea gambei, aşa încât se mulţumi să strângă din umeri şi se alătură marşului, ţinând braţul balawaiului după gâtul său.

Cu capetele plecate, cu umerii strânşi sub torentele de ploaie ca gheaţa, se târâră mai departe.

*

Ieşiră dintre copaci pe un promontoriu mic care se sfârşea într-un perete de stâncă abrupt. La o sută de metri mai jos, jungla învăluise baza stâncii. Ei începuseră să coboare, urmând o serpentină lungă şi întortocheată spre fundul canionului. După jumătate de kilometru, panglica unei cascade ridica jerbe de vapori de apă pe o cădere de o mie de

metri; peretele îndepărtat al canionului către o explozie de verde, purpuriu şi roşu-strălucitor care eclipsa jumătate din cer. Norii de furtună erau purtaţi spre spatele lor, când Mace şi Nick apărură dintre arbori iar în apropiere, la numai un kilometru depărtare, prin gura canionului din faţă – sclipind de soarele după-amiezii care strălucea pieziş şi roşu din cerul de cristal – se întindea curba lată de pământ gol a drumului pentru şenilete.

Mace şi Nick mergeau pe jos. Balawaiul cu febră fusese legat de şaua ierboşului.

– Asta-i, rosti Nick cu glas scăzut şi posac. Frumos, nu?

– Da. Frumos. Mace ocoli ierboşul. Păcat că n-am reuşit să ajungem.

Orice individ sensibil la Forţă ar fi putut simţi ameninţarea care li se ridica în cale; lui Mace i se părea ca un arc de incendiu forestier care spinteca prin arbori. Nu putea percepe exact ce anume se afla acolo jos, dar ştia că era Vastor; forţele necunoscute pe care le adusese pe urmele lor zăgăzuiseră gura canionului.

Nick încuviinţă. Îşi scoase carabina de pe umăr, verifică încărcătorul şi-l armă.

– N-am putut pur şi simplu să ne deplasăm suficient de rapid.

Privi în urmă la balawaii care se legănau spre liziera de mărăcini.

Clătină din cap.

– Aveam nevoie numai de o oră. Doar atât. O singură oră şi am fi scăpat.

– Ce se întâmplă? Tatăl băieţilor li se alătură lângă buza stâncii. Ăla-i drumul? De ce ne-am oprit?

Gardianul Akk cu chip învineţit apăru dintre copaci; cei şase câini şi celălalt Gardian erau dispuşi în evantai în urma captivilor. Arătă arcul lat de pericol pe care toţi, mai puţin ierboşii şi balawaii, îl puteau percepe în faţă.

– Ghinion, nu? Ţi-am spus că o să vină Kar, eu.

– Da. Mace încrucişă braţele peste piept. Era prea mult să fi sperat că ne-ar putea lăsa să scăpăm.

Se întoarse către Gardian.

– Dacă doriţi, vă puteţi duce la el.

– Poate că o vom face, noi.

Korunul îşi recăpătase o parte din fudulia anterioară. Pieptul i se bombase şi coborî ochii spre Mace cu un aer dispreţuitor care ar fi putut să fie convingător, dacă n-ar fi avut atâta grijă să se ferească din raza de acţiune a braţelor maestrului Jedi.

– Nu mergi nicăieri, tu?

Mace se uită la Nick, care strânse trist din umeri. Maestrul Jedi rosti:

– Se pare că nu.

Grupuleţe de balawai istoviţi se desfăcură şi fărâmiţară, pentru a-l lăsa pe Gardianul Akk să treacă. Acesta se alătură celuilalt şi împreună cu câinii se pierdură printre arborii aflaţi dincolo de atingerea soarelui după-amiezii.

Nick îşi pipăi carabina.

– Chiar crezi că se vor duce jos, la Kar?

– Nici vorbă, rosti Mace. Vor sui înapoi pe serpentină, pentru a ne tăia retragerea.

– Nu-mi prea place cum sună asta. Care va fi mişcarea noastră?

– Aştept să-mi spui tu, domnule maior.

Nick clipi din ochi.

– Glumeşti...

– Deloc. Ţinând seama de condiţiile noastre de victorie – a salva cât mai mulţi balawai cu putinţă; ce ar trebui să facem?

– Nu pot să cred că mă-ntrebi pe mine.

– Nu te întreb, urmă Mace, ce vom face noi, ci ce ar trebui să facem. S-o formulez altfel: ce crede Kar că vom face?

– Ei bine... Nick privi înapoi spre potecă, apoi în faţă, în jos, către gura canionului şi drumul pentru şenilete. Ar trebui să ne divizăm. Dacă vom rămâne laolaltă, vom fi prinşi toţi fie de ce are Kar acolo jos, fie de gardieni şi de FEM din spate. Dacă prizonierii se risipesc, unii ar putea scăpa în vreme ce Kar îi adună pe restul.

– Exact, aprobă Mace şi întinse mâna spre tatăl băieţilor.

Tu! Adu-i pe ceilalţi dintre copaci. Vreau să veniţi toţi pe stânca asta. În genunchi, cu mâinile la ceafă.

Balawaiul se holbă la el.

– Eşti nebun?

– Ştii, suspină Nick, asta-l întreb eu tot timpul. Cumva, nu capăt niciodată un răspuns precis.

Mace îşi încrucişă braţele peste piept.

– Cei care nu doresc să facă ce spun eu îşi pot încerca şansele cu FEM şi jungla.

Bărbatul se îndepărtă, clătinând din cap.

– Ce vom face? întrebă Nick.

– Altceva.

– Ştii, dacă nu i-ai fi spus lui Kar că ne ducem la drumul pentru şenilete, el n-ar fi fost acum acolo...

– Da, ne-ar fi atacat în junglă şi n-am fi avut nici o şansă.

– Stai... stai, m-am prins...

Înţelegerea lumină chipul lui Nick.

Mace încuviinţă.

– Sub arbori, prizonierii s-ar fi risipit. Poate că unii ar fi scăpat, aşa cum spui. El se aşteaptă să ne împrăştiem, exact ca tine. Din punctul lui de vedere, este mişcarea evidentă – unii să moară pentru a-i salva pe restul. De aceea m-am aşteptat din partea lui Kar să încerce aşa ceva: să găsească un loc unde să-i poată prinde pe toţi în capcană. Deoarece Kar şi cu mine avem o trăsătură comună faţă de oamenii aceştia – totul sau nimic. El doreşte să-i dea pe toţi junglei. Eu vreau să-i trimit pe toţi acasă. (Muşchii jucară în lungul maxilarelor sale.) Nu doresc să cumpăr viaţă cu moarte, decât dacă moartea aceea este chiar a mea.

Nick părea impresionat.

– Kar nu-i un om pe care să-l minţi uşor. Este atât de afundat în pelekotan, încât este periculos de minţit. Odată l-am văzut smulgând limba unui tip...

Mace îi aruncă o căutătură piezişă.

– Cine a minţit? i-am spus că el şi Depa mă vor putea găsi la drumul şeniletelor în această după-amiază. Minciuna stă în ceea ce a presupus el că am vrut eu să spun, nu în ceea ce am spus de fapt.

– Şi m-ai lăsat pe post de călăuză, fiindcă te-ai gândit că va fi în stare să bănuiesc pe ce rută voi porni... şi i-ai luat şi pe Gardienii Akk, pentru ca el să ne poată urmări...

Mace aprobă din cap.

– Dar de ce?

– Pentru a ajunge toţi într-un loc ca acesta. Aici sunt sigur că el crede că ne-a încolţit pe toţi.

– Şi a şi făcut-o.

– Prin urmare, nu se grăbeşte să vină şi să ne ridice. Acum, în lumina scopului nostru, la ce este bun drumul pentru şenilete? Este o zonă lată şi deschisă, unde orice navă aeriană aflată în trecere i-ar zări pe aceşti oameni, şi este îndeajuns de netedă ca să fie folosită pentru asolizare.

— Da...

– Atunci, la ce-l ajută să ne izoleze de o zonă deschisă... – Mace îşi introduse mâinile în vestă şi scoase săbiile de lumină; o azvârli pe a Depei spre Nick, care o prinse cu un gest reflex – ... când tot ce ne trebuie este niţel timp pentru a ne face noi înşine una?

Nick rămăsese, privind sabia din mână.

– S-ar putea să meargă, admise el. Şi vrei ca eu să-i învăţ pe alţii tactici de război?

Mace ridică din umeri.

– Acesta nu este război, ci dejarik.

– Da, cum să nu! Când va apărea Kar, tu poţi să fii cel care părăseşte tabla de joc. Dă-i drumul! Plecă fruntea, posac. Să ştii c-o să ne ucidă pe-amândoi.

Sabia de lumină a lui Mace îi găsi palma şi o fântână de energie lungă de un metru crescu din emitorul ei.

– Asta rămâne de văzut.

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

A durat numai câteva minute să defrişăm o zonă pentru asolizare. Mă folosisem de Forţă pentru a îngrămădi câţiva copăcei, intenţionând să aprind lemnul lor umed cu sabia pentru un uriaş foc de semnalizare, dar n-a fost necesar; înainte să fi terminat de defrişat zona, trei nave aeriene au

apărut deasupra. Nu au părut să aibă mari dificultăţi în a înţelege situaţia: douăzeci şi opt de balawai îngenuncheaţi cu degetele încrucişate la ceafă trebuie să fi făcut situaţia destul de clară.

– Se pare c-am reuşit, a spus Nick deşii succesul părea să-i confere prea puţină satisfacţie, i-am salvat. Păcat că nu ne pot întoarce favoarea.

De abia începusem să tăiem, când simţisem amândoi forţele lui Vastor strângându-se în jurul nostru ca un laţ viu. Nick comentase că mica mea viclenie nu-l amăgise mult timp.

Nu i-am răspuns. Aveam sentimentul că în acest joc aparte de dejarik, Kar nu era adevăratul meu oponent.

Una dintre nave descria cercuri deasupra noastră oferindu-se ca momeală, pentru a vedea dacă nişte trăgători ascunşi nu aveau să deschidă focul atunci când intra în raza de foc. În Forţă, am putut percepe tunarii din interior ochindu-ne pe Nick şi pe mine cu tunuri laser; numai faptul că eram atât de aproape de balawai îi oprea s-o facă.

Aşa cum ar fi zis Nick: era timpul să-i dăm bice.

Totuşi înainte de a pleca, m-am ghemuit lângă tatăl lui Urno şi Nykl.

– Vreau să transmiţi un mesaj colonelului Geptun.

El părea ameţit şi cuvintele abia i-au ieşit mormăite de epuizare.

– Geptun? Şeful securităţii din Pelek Baw? Cum aş putea ajunge la el?

– Te va interoga personal.

– O va face?

– Spune-i aşa: maestrul Jedi s-a ocupat de problema lui Jedi. Spune-i că dacă-şi dezarmează trupele neregulate şi retrage miliţia din zonele muntoase, războiul s-a terminat. Îmi dau cuvântul în această privinţă.

Bărbatul s-a holbat la mine de parcă din frunte îmi crescuseră brusc coarne... iar uimirea lui nu era mai mare ca a lui Nick.

– Încă un lucru: aminteşte-i că în mai puţin de o săptămână am soluţionat o problemă pe care el n-a putut-o gestiona în patru luni.

M-am ridicat şi am rămas lângă el, astfel încât umbra mea i-a acoperit faţa.

‒ Spune-i că dacă nu face aşa cum îi sugerez, el va fi problema. Şi eu îl voi soluţiona.

L-am condus pe Nick în junglă fără să mai aştept o replică.

M-am oprit totuşi pentru o clipă şi am privit în urmă printre copaci, spre locul unde tatăl băieţilor îi ţinea în braţele sale, aşteptând nava care cobora.

Spre locul unde Keela o ţinea pe Refl; ambele cu capetele plecate înaintea vârtejului de frunze ridicat de turbojeturile navei.

Nu mă aştept să fiu iertat. Nici măcar nu sper la aşa ceva. Sper doar că într-o bună zi copiii aceia să fie în stare să privească un Jedi fără să simtă ură în inimi.

Aceasta este singura răsplată pe care o doresc.

*

Noaptea cobora şi razele de soare se întrevedeau pieziş, jos, prin gura canionului. Orientarea era uşoară; retezau prin crepusculul tot mai întunecat, îndreptându-se direct spre locul unde Forţa îi arăta lui Mace ameninţare maximă.

‒ Aşadar ai rezolvat problema Jedi a miliţiei, nu? mormăi Nick pe când alergau pe sub copaci. Cred că asta va fi o surpriză pentru Kar şi Depa.

‒ Nu mă interesează Kar, spuse Mace. Pe mine mă interesează doar Depa. Unde este cel mai apropiat comunicator subspaţial?

Nick strânse din umeri.

‒ În grotele Trecătorii Lorshan. Acolo-i baza noastră – la numai două zile depărtare, dacă putem scăpa vreodată de blestematele de nave. Oricum, în direcţia aceea mergem acum. De ce?

‒ La mai puţin de douăzeci şi patru de ore după ce ajung la comunicatorul subspaţial, eu şi Depa vom părăsi planeta. Nu mai vreau să irosesc timp deloc. Am nevoie de subspaţiu ca să solicit recuperarea noastră.

‒ Şi eu, nu? Doar n-o să-ţi laşi toată echipa aici, nu?

– Ai văzut care este valoarea cuvântului meu.
– Nu crezi că ai putea să mă trimiţi pe mine mai întâii Deoarece... ştii, nu vreau să fiu prin sectorul ăsta, când Kar va afla că am plecat.
– Lasă-l pe Vastor în seama mea.
– Şi... ă-ă-ă, domnule general... te-ai gândit ce vei face dacă ea nu vrea să vină?
– Nu-i după ea.
– Dacă ar fi dorit, ar fi putut pleca de aici cu săptămâni în urmă. Cum o vei convinge să plece?
– Am un ostatic, spuse Mace.
– Un ce? Ai voie să faci aşa ceva? Vreau să zic, Jedi iau ostatici?
– Există un ostatic pe care un Jedi îl poate lua în mod legal. Sper că nu se va ajunge la asta.
– Te-ai gândit că ea s-ar putea să nu dea ostaticului mai multă importanţă decât unei găleţi de rahat de colţos?
– Da, zise Mace.
Glasul îi era calm, totuşi gândul respectiv îi răsuci un cuţit fierbinte în pântece.
Nick se opri brusc şi rosti încetişor:
– Te-ai gândit că-i posibil ca nici unul dintre noi să nu trăiască pân-atunci?
Spusese asta din cauza celor doisprezece akki mârâitori care se materializaseră în jurul lor, ca şi cum jungla le-ar fi dat naştere din crepuscul.

*

Furia se revărsa în Forţă ca aburii din nările lor.
Dintre arborii profilaţi neclar în umbrele amurgului, ieşiră toţi cei şase Gardieni Akk. Purtau vibropavezele ridicate pe bicepşi, eliberându-şi mâinile pentru carabinele de asalt şi lansatoarele de grenade.
Arme pentru vânători de prăzi umane.
Toţi şase purtau echivalentul rânjetelor de akki.
Nici unul nu vorbea.
Era posibil, în clipa aceea, ca nici unul să-şi mai fi reamintit cum să vorbească.

Forţa zumzăia de furie, ca şi cum toţi ar fi rezonat pe o singură armonică. Mace simţi atunci puterea legăturilor de Forţă ce-i conectau... dar nu între ei. Nici un Gardian Akk nu avea cu un câine o legătură de felul celei pe care Chalk o avusese cu Galthra.

Toţi optsprezece, câini şi bărbaţi deopotrivă, erau legaţi prin Forţă nu între ei, ci de unul singur, de parcă ar fi fost spiţele unei roţi al cărei butuc era el.

Furia pe care o simţea Mace era a lui Kar.

Îi recunoscu izul specific.

– S-ar putea într-adevăr, rosti el, ca lor pelek să fie niţel supărat în privinţa prizonierilor aceia.

Nick stătea cu spatele lipit de spinarea lui Mace, aşa cum ar fi făcut cândva Depa.

Acolo unde ar fi trebuit să fie Depa.

Acolo unde, în orice univers logic, ea ar fi fost chiar în clipa aceasta.

Mace auzi zumzetul familiar al activării unei săbii de lumină şi se întoarse spre Nick.

– Dă-mi-o.

Ochii tânărului korun luciră verde în sclipirea sabiei.

– Şi cu ce ar trebui să lupt atunci? Cu vorbele mele de duh, ascuţite ca briciul?

Care l-ar fi ajutat la fel de mult ca o sabie de lumină împotriva a doisprezece câini akk, dar Mace nu-i spuse asta.

– Tu n-o să lupţi.

– Asta zici tu...

În loc să argumenteze, Mace se întinse deasupra lamei şi-i trase un bobârnac peste nas, aşa cum ar fi făcut pentru a alunga o muscă.

Nick clipi din ochi, strâmbându-se, şi emise în mod reflex o obscenitate, dar până îşi aminti că avea o sabie în mână, aceasta trecuse la Mace.

– Vastor este un animal de pradă, nu un erou negativ de pe HoloNet. Ei nu ne ţin aici pentru ca el să se poată umfla în pene. Dacă intenţiona să ne ucidă, am fi fost deja morţi.

– Atunci de ce ne ţin aici?

O umbră masivă se apropie printre arbori: scundă şi

imensă, cu picioare crăcănate şi tălpi imense cu degete răşchirate.

Nick răsuflă încet.

– M-am prins. O aduce pe Depa.

OSTATIC

Umbra imensă se apropie tot mai mult, strivind tot în cale – mersul ei era o simfonie de arbori trosnind.

Era un ankkox.

Un saurian masiv şi împlătoşat, ankkoxul era cel mai mare animal de uscat de pe Haruun Kal. Ankkoxii erau de două ori mai mari decât ierboşii – aveau o dată şi jumătate masa unei banthe mature; dar erau scunzi şi laţi, cu o cochilie dorsală mare ca o supieră ovală întoarsă cu fundul în sus. Cochilia dorsală a acestui animal era lată de aproape trei metri şi lungă de peste patru metri. O capră pentru vizitiu era prinsă de partea superioară a cochiliei coronare a ankkoxului, un disc convex de platoşă care încununa ţeasta fiarei; când ankkoxul îşi retrăgea capul şi picioarele, cochilia coronară şi cele şase cochilii ale genunchilor îşi găseau perfect locul în armura sa, aidoma unor uşi etanşe de ecluze, îngăduindu-i să supravieţuiască torentelor de gaze vulcanice dinaintea cărora nu putea fugi.

Vizitiul acestui ankkox nu şedea, ci stătea în picioare, cu tălpile mult depărtate, îndărătul caprei, mânuind o tijă lungă care se sfârşea printr-un cârlig ce părea ascuţit, cu care direcţiona creatura. Două paveze în formă de lacrimă din ultracrom îi erau ridicate pe bicepşi.

Kar Vastor.

Se mişca doar cât să dirijeze ankkoxul. Chipul său era inexpresiv. Nici măcar nu se uita spre Mace şi Nick.

În jurul său, aerul vibra de mânie.

Arborii mai mici erau împinşi în lături de umerii ankkoxului, mărăcinii erau pur şi simplu striviţi sub tălpile sale

de mărimea unor speedere. Pentru a-l face să treacă printre interstiţii prea mici pentru cochilia lui uriaşă, în locurile unde trunchiurile erau prea groase pentru a se îndoi, Vastor întindea tija şi indica puncte de pe acestea – care erau după aceea izbite de un obiect vâjâitor ce acţiona invizibil de rapid şi izbea cu suficientă putere pentru a distruge copacii şi a-i da voie să treacă: coada ca o măciucă a creaturii.

Singura parte din ankkox care nu era împlătoşată o constituia coada sa extensibilă, musculoasă şi surprinzător de flexibilă. Coada se termina printr-o măciulie mare, pe care un ankkox adult o putea şfichiui mai rapid decât putea distinge ochiul omului, folosind-o pentru a lovi cu precizie ţinte de până la opt metri, cu suficientă putere pentru a ameţi un câine akk sau a rupe un arbore mai mic.

Existase o vreme, înainte de deschiderea planetei Haruun Kal către galaxia civilizată, când o măciulie luată de la un ankkox tânăr reprezenta arma tradiţională a păstorilor koruni. Periculos de obţinut. Dificil de utilizat. Letală ca efect.

Pe proeminenţa centrală a cochiliei dorsale a acestui ankkox fusese construit un palanchin: o cabină micuţă, încadrată cu lemn lammas, de doi metri pe trei, doar puţin mai mare decât sofaua capitonată dinăuntru. Baldachinul acoperit cu perdele era mai înalt decât Mace şi înconjurat de o balustradă lustruită la probabil un metru deasupra cochiliei. Perdelele şi lemnul în sine, minunat lucrat, erau probabil prăzi jefuite din locuinţa vreunui balawai. Alcătuite din mai multe straturi de dantelă vaporoasă, perdelele erau translucide ca fumul.

Cu apusul în spate, Mace îi putu distinge silueta.

Ankkoxul bubui, se opri greoi, aşezându-se pe cochilia ventrală, şi emise printre dinţi un şuierat prelung aidoma gazului care ţâşneşte din amortizoarele pneumatice de asolizare. Vastor introduse tija de ghidare în tocul ei fixat de cochilia coronară a ankkoxului, apoi făcu un pas înainte spre scaunul vizitiului şi-şi încrucişă braţele groase şi musculoase.

Privi în jos, fixându-l pe maestrul Jedi.

Câinii akk începură să mârâie scăzut în gâtlejuri, un sunet mai degrabă simţit decât auzit, ca precursorul subteran

al unui seism care se apropie.

Vântul căzu; până şi foşnetele frunzelor încetară.

În liniştea amurgului, Forţa îi arătă lui Mace un punct de implozie.

Întunericul junglei, nu al Sithilor.

Viaţă fără restricţiile civilizaţiei.

– Suntem terminaţi, spuse Nick. Te-ai prins, da? Suntem terminaţi ca o friptură veche de o săptămână. Cum se numeşte asta în armată? Ajutorarea şi evacuarea inamicului?

– Taci. Nu atrage atenţia asupra ta.

– Grozavă idee! Poate c-o să uite că sunt aici.

– Aici nu-i vorba despre ajutorarea şi evacuarea inamicului, zise Mace. Dacă ar fi fost ceva de tip militar, ne-ar fi arestat. Am fi fost duşi la o mascaradă de proces la care să asiste tot restul FEM. În loc de aşa ceva, suntem aici, în junglă, iar singurii martori sunt Kar, Depa şi akkii aceştia – oameni şi saurieni.

– Aşa că ne vor ucide pur şi simplu.

– Dacă avem noroc, zise Mace, va fi o înfruntare.

– O înfruntare? Dacă avem noroc? Sigur că da, perfect. Să nu-ncercăm nici măcar să găsim o logică. Spune-mi doar ce ar trebui să fac.

– Ar trebui să-ţi aminteşti că eşti ofiţer al Marii Armate a Republicii.

– Am depus nenorocitul ăla de jurământ acum trei ore...

– Trei ore sau treizeci de ani, nu contează. Ai jurat să acţionezi spre binele Republicii ca ofiţer împuternicit al ei.

– Deci asta înseamnă că nu pot să fac în pantaloni şi să suspin ca un copilaş, nu?

– Stai calm. Nu trăda nici o slăbiciune. Gândeşte-te la Vastor ca la un akk sălbatic şi nu întreprinde nimic care i-ar putea declanşa impulsul de prădător. Şi taci din gură.

– Cum să nu, sigur că da. A fost un ordin, domnule general?

– Dacă ar fi un ordin, te-ar ajuta să taci o dată?

De pe cochilia ankkoxului, Vastor privea tăcut în timp ce aura de mânie creştea în aerul din jurul său. Abia acum Mace se uită în ochii lor pelekului.

Maestrul Jedi îngădui buzelor sale să se curbeze cu o urmă de dispreţ.

– Ce faci? şopti Nick.

Uitătura lui Mace nu tremură nici măcar o clipă.

– Nimic care să fie grija ta.

– Ă-ă-ă... poate c-ar fi trebuit să-ţi spun, mormăi nervos tânărul korun, dar lui Kar nu-i place să te holbezi la el.

– Ştiu.

– Îl înnebuneşte.

– Este deja nebun.

– Aşa-i. Iar tu îl înnebuneşti şi mai mult.

– Asta-i şi intenţia mea.

– Ştiu, zise Nick. Renunţ să te mai întreb dacă eşti nebun. Să considerăm asta o întrebare permanentă, da? De fiecare dată când deschizi gura, dă-i drumul şi consideră că mă-ntreb dacă n-au început să-ţi curgă nuci nikkle din urechi. „Bună dimineaţa, Nick.” Eşti nebun? „Frumoasă zi, nu?” Eşti nebun?

Mace şuieră prin colţul gurii:

– Vrei să taci?

– Eşti nebun? Nick se feri iute. Scuze... Pur şi simplu, din reflex.

Maxilarul lui Vastor se mişcă şi un mârâit fără cuvinte ţâşni dintre buzele lui încordate.

– S-a trimis după tine.

Mace suspină şi păru plictisit.

Mârâitul lui Vastor se îngroşă.

– Sfidarea are preţul ei.

Nick îşi lăsă capul pe un umăr, încruntându-se.

– Nu-i vorba despre prizonieri?

Mace îl privi cu coada ochiului: Nick înţelesese. Aşadar Vastor vorbea pentru amândoi – mai exact, se adresa lui Mace, dar o făcea parţial şi în beneficiul lui Nick. Ridică ochii către palanchin.

Probabil şi în beneficiul Depei.

– Bineînţeles că-i vorba despre prizonieri, rosti el încet. De abia îşi face încălzirea. Joacă mai departe.

Îşi vârî degetele mari în centură şi păşi nepăsător înainte.

– Ţi-am spus deja că nu sunt un om după care să se trimită. Deoarece ai adus-o aşa cum ţi-am poruncit, acum o voi vedea.

Vibraţiile din jurul lui Vastor sporiră, totuşi se menţinu perfect nemişcat. Mârâitul său deveni mai ascuţit, ca tusea unei pisici-de-liane aflate la vânătoare. Mie nu-mi porunceşte nimeni. Depa este aici pentru că aşa a dorit.

– Serios?

– A venit să-ţi spună la revedere.

– Nu plec nicăieri.

Răspunsul lui Vastor fu un rânjet tăcut şi larg care-i dezveli toţi dinţii inuman de ascuţiţi. Făcu un gest şi cercul de akki şi oameni se desfăcu în faţa lui.

– Ţi-am spus c-o să ne omoare! şuieră Nick. Ţi-am spus! Fir-ar să fie, detest să am dreptate!

– Aşa cum ţi-am spus mai devreme, gândeşte-te la Vastor ca la un akk sălbatic. Nu ne va ucide decât dacă nu există altă cale de a obţine ceea ce doreşte.

– Da? Şi ce doreşte?

– Ceea ce doreşte orice câine akk: să-şi afirme dominaţia. Să-şi apere teritoriul. Şi haita.

– Şi crezi că nu ne va ucide pentru că i-am luat pe prizonierii ăia?

Mace strânse din umeri.

– Pe tine oricum nu te va ucide. Tu eşti un subordonat – de fapt, nu se ţine seama de tine.

– Ah, sigur că da. Mulţumesc mult... Nick se opri în mijlocul sarcasmului şi privi gânditor. Ştii ceva? Cred că vorbesc serios.

– N-ai decât.

Vastor roti tija cu cârlig şi ankkoxul se legănă spre Mace şi Nick, descriind arcuri ameninţătoare cu măciulia din coadă.

– Şi-acum? murmură Nick. Crezi c-o să ne-alunge pur şi simplu de-aici? „Până la apusul soarelui să părăsiţi planeta asta”?

– Cam aşa ceva.

– Cum stă treaba cu ostaticul despre care povesteai?

– Vom vedea dacă avem nevoie de el.

– Ă-ă-ă... nu sunt eu, aşa-i? Ştii, ca să-ţi spun adevărul, nu cred că Depa mă place prea mult... de fapt, ştii, nu place pe nimeni. Deloc.

– Taci.

Ankkoxul se opri. Cochilia coronară curbată ca un cioc de pe ţeasta de mărimea unui speeder de teren coborî pe pământ, la picioarele lui Mace. Ochii fiarei erau portocalii şi aurii, de mărimea capului maestrului Jedi, şi priveau cu o răbdare sauriană melancolică de sub curbura platoşei.

Vastor sări pe sol. Ia-ţi rămas bun. După aceea, pleci.

– Cuţu cuminte..., rosti Nick cu un zâmbet crispat şi nesigur. Râse slab. Cuţu...

Imensul braţ stâng al lui Vastor fulgeră spre Nick cu o palmă orbitoare care l-ar fi decapitat înainte să fi putut clipi din ochi... însă braţul acela masiv fu interceptat de podul palmei deschise a lui Mace.

Degetele sale se strânseră pentru o clipă pe încheietura lui Vastor.

– El este cu mine, îi spuse şi înainte ca lorpelekul să fi putut reacţiona, îi eliberă mâna şi-l lovi cu dosul palmei pe Nick, trimiţându-l la pământ.

Nick rămase boţit pe frunzele mucegăite, holbându-se uluit la el. Prin legătura lor din Forţă, Mace îi trimise un impuls privat de liniştire; îi făcu, invizibil, cu ochiul.

Nick îşi intră imediat în rol.

– De ce-ai făcut asta?

Maestrul Jedi împunse cu un deget către faţa lui:

– Eşti ofiţer în Marea Armată a Republicii. Comportă-te ca atare.

– Cum anume?

Mace reveni spre Vastor.

– Îmi cer iertare pentru el.

Vastor mârâi. Mama lui ar trebui să-şi ceară iertare.

– Dacă ai vreo problemă cu el, spune-mi mie. (Mace era nevoit să-şi lase capul mult pe spate pentru a privi în ochii lor pelekului.) Mai devreme, am lovit unul dintre oamenii tăi. Îmi cer iertare şi pentru asta.

Îl privi leneş pe Vastor.

– Ar fi trebuit să te lovesc pe tine.

– Eşti maestrul Depei şi doshalo al meu şi nu-ţi doresc răul. Uruitul lui Vastor deveni scăzut şi mătăsos. Să nu mă mai atingi.

Mace suspină, continuând să pară scârbit.

– Nu te scula, i se adresă lui Nick apoi vorbi către Vastor: Scuză-mă.

Îl ocoli pe lor pelek şi sări pe cochilia dorsală a ankkoxului.

Avu timp să se întrebe dacă simulata lui încredere în sine păcălea pe cineva.

*

Mace privi în sus spre palanchin, aflat numai la un pas sau doi depărtare. Gâtlejul i se uscase complet.

Tot nu o putea percepe.

Chiar şi atât de aproape, în cele din urmă, după atâta timp, prezenţa necunoscută pe care ea o proiecta în Forţă se contopea invizibil în noaptea junglei din jurul lor.

Greutatea bolnavă i se adună iarăşi în piept: cea care se născuse cu săptămâni în urmă în cabinetul lui Palpatine. Cea care sporise în greutate în Pelek Baw şi care mai că-l strivise noaptea trecută în buncărul din avanpost. Povara aceea se ridicase cumva în după-amiaza aceasta lungă; poate pentru că el fusese atât de sigur că procedase corect. Fusese unicul mod în care putuse proceda. Iar acum se afla la numai un metru de a da ochi cu ea... padawana lui... protejata lui... femeia de dragul căreia lăsase în urmă Coruscantul, Templul Jedi şi abstracţiile simple ale războiului strategic. De dragul căreia se afundase în jungla aceasta. Se supusese acestei realităţi dure, complicate şi insolubile dinapoia strategiilor ce păruseră atât de simple şi curate atunci când stătuse în odăile sterile ale Consiliului. Descoperi că, din nou, nu ştia ce ar fi trebuit să facă. Simpla vedere a umbrei ei pe perdele înmuiase decizia lui fermă despre bine şi rău.

Cuvintele lui Palpatine îi răsunau în minte: Depa Billaba a fost padawana ta. Şi poate că mai este prietena ta cea mai apropiată, nu-i aşa?

Este oare? se întrebă Mace. Aş vrea să ştiu şi eu.

Dacă trebuie să fie ucisă, eşti într-atât de sigur că o poţi doborî?

În clipa de faţă, nu era complet sigur că o putea privi.

Se temea de ceea ce ar fi putut să vadă.

... Am devenit întunericul junglei...

O mână subţire şi cafenie prinse o margine a draperiei. Degete prelungi, dar puternice: unghii rupte şi negre de murdărie... forma palmei, textura uşor vălurită a venelor, tendoanelor şi oaselor, pe care le cunoştea pe atât de bine pe cât le cunoştea pe ale sale... draperia era mânjită de mucegai şi pătată, cârpită manual cu aţă neagră care se vedea ca nişte cicatrice pe dantelă şi se înfăşură în jurul mâinii ei, atunci când o trase lent într-o parte, iar inima lui Mace bubui şi el fu cât pe aici să se întoarcă cu spatele, fiindcă ar fi trebuit să ştie că nu avea să se întâlnească cu ea în zori, la începutul unei zile, nici chiar în toiul unei furtuni de foc revărsate dinspre tunurile navelor; ar fi trebuit să ştie că acelea erau doar dorinţe în care spera, o alinare din partea Forţei; ar fi trebuit să ştie că aveau să se reîntâlnească doar în umbrele amurgului... Dar şi teama duce spre întuneric.

De acum am cunoscut întunericul acestei jungle, gândi el. L-am simţit în propria mea inimă. Am luptat cu el, corp la corp şi minte la minte. De ce ar trebui să mă tem să-l văd pe faţa ei? Nodul din pieptul său se dezlegă.

Toată anxietatea se scurse din el. Tot întunericul se prelinse din el. Rămase golit de toate, mai puţin de oboseală, de durerile cărnii lovite şi de o calmă aşteptare Jedi; gata să accepte cotitura Forţei, indiferent ce ar fi putut aduce.

Ea trase draperia în lături.

Stătea pe marginea unei sofale lungi, capitonate. Purta zdrenţele veşmintelor Jedi peste ţesătura manuală grosolană a unei korune din junglă. Părul ei era aşa cum îl văzuse în avanpost: încâlcit, gras, retezat scurt, parcă de lama unui cuţit pe care-l folosise fără a se ajuta de oglindă. Faţa era exact la fel de trasă pe cât o văzuse: cu pometi ascuţiţi şi maxilar care ieşea în proeminenţă. Cicatricea arsurii era acolo, de la un colţ al gurii subţiată de greutăţi până în vârful

bărbiei...

Dar în loc de o legătură peste ochi, purta fâşia de cârpă murdară legată în jurul frunţii, ascunzând Marele Semn al Iluminării.

Sau cicatricea rămasă în urma lui...

Micul Semn continua să-i scânteieze auriu pe şaua nasului şi deşii ochii îi erau acoperiţi de vinişoare sângerii şi bântuiţi de suferinţă, privirea îi era limpede şi directă şi, la urma urmelor, ea era Depa Billaba.

Indiferent ce i se întâmplase; indiferent ce văzuse ori făcuse.

Ea continua să fie Depa.

Cu un efort care aproape îi frânse inima lui Mace, ea îşi curbă gura într-un surâs şi întinse o mână care tremura, doar puţin, iar el se întinse s-o prindă. O simţi fragilă în palma lui, de parcă oasele i-ar fi fost cave, ca ale păsărilor, dar strânsoarea era puternică şi caldă.

– Mace, rosti ea şi nestemata unei singure lacrimi i se cristaliză într-un ochi. Mace... Maestre Windu...

– Salut, Depa. Îşi deschise vesta şi scoase sabia ei. Am avut grijă de ea, pentru tine.

Când se întinse s-o ia, mâna ei tremură şi mai mult.

– Mulţumesc, Maestre, vorbi încet cu o formalitate vlăguită. Sunt onorată s-o primesc din mâna ta.

Zâmbetul îi deveni mai autentic. Îşi privi sabia, răsucind-o pe toate părţile, de parcă nu-şi mai amintea exact la ce anume slujea. Plecă fruntea până ce Mace nu-i mai putu vedea ochii.

– Oh, Mace... Cum ai putut?

– Depa?

– Cum ai putut să fii atât de arogant? Atât de stupid? Atât de orb? (Deşii cuvintele îi erau mânioase, glasul era doar obosit.) Păcat că... Ar fi trebuit să vii la mine, Mace. Direct la mine. Oamenii aceia... ei nu merită asta. Nu merită ca tu să nu ştii. Ar fi trebuit să mă întrebi pe mine... ţi-aş fi putut spune...

– De ce trebuie să moară copii nevinovaţi?

Fruntea ei coborî şi mai mult.

– Toţi trebuie să murim, Mace.

– Nu am venit aici pentru a discuta cu tine în contradictoriu, Depa. Am venit aici pentru a te duce acasă.

– Acasă..., repetă ea şi înălţă capul; ochii îi erau orizonturi de evenimente infinit de adânci şi infinit de întunecate. Foloseşti cuvântul acesta de parcă ar însemna ceva.

– Pentru mine înseamnă.

– Dar nu-i aşa. De acum nu mai înseamnă. Nici chiar pentru tine. Pur şi simplu încă nu ţi-ai dat seama.

Suspină şi chicoti trist şi amar, un chicot la fel de negru ca ochii ei, şi mişcă braţul tremurător, arătând jungla din jurul lor.

– Asta înseamnă acasă. Atât de mult acasă pe cât va fi orice alt loc. Pentru oricare dintre noi. Pentru noi toţi. Asta te-am adus aici să înveţi, Mace. Dar tu ai stricat totul. Se năruieşte şi zboară în toate direcţiile. Totul este greşit şi e mult prea târziu, iar eu ar fi trebuit să ştiu că aşa se va întâmpla, ar fi trebuit să ştiu fiindcă tu eşti prea al naibii de arogant ca să-ţi vezi de treaba ta.

Vocea îi crescuse la nivelul unui ţipăt şi o picătură de sânge se prelinse dintr-o crăpătură a buzei inferioare.

– Tu eşti treaba mea aici.

– Exact! Exact! îl prinse de încheietura mâinii şi-l smuci în jos, spre ea cu o putere uimitoare. Eu am fost treaba ta aici. Oamenii aceia n-au nici o legătură cu tine. Nici tu cu ei. Dar tu nu te poţi opri să fii Jedi, continuă ea amar. Indiferent ce s-ar întâmpla. Cu existenţa întregului Ordin Jedi în joc, tu trebuie să joci rolul eroului din HoloNet. Acum treaba ta aici este ruinată. Distrusă. Totul este irosit. E prea târziu. Prea târziu pentru noi toţi. Trebuie să pleci, Mace. Trebuie să pleci imediat, altfel Kar te va ucide.

– Intenţionez să plec, încuviinţă Mace. Iar tu vii cu mine.

– Oh, rosti ea.

Focul din trup i se micşoră şi puterea se diminuă o dată cu el. Mâna i se înmuie pe braţul lui Mace.

– Oh... tu crezi – tu crezi că pot pur şi simplu să plec...

– Depa, trebuie să pleci. Nu ştiu ce crezi că te reţine

aici...

– Nu înţelegi. Cum ai putea? Nu ai văzut... nu ţi-am arătat... Este imposibil să înţelegi...

Mace se gândi la halucinaţia sa din avanpost.

– Înţeleg, rosti el încet, tot ce este de înţeles. Iar acum cred în asta.

– Înţelegi că nu eu comand aici?

Mace strânse din umeri.

– Comandă cineva?

– Exact, spuse ea. Exact. Maestrul Yoda... maestrul Yoda ar fi spus Vezi, dar nu vezi.

— Depa...

– Eşti viu în clipa asta, deoarece Kar nu vrea să mă tulbure. Acesta este unicul motiv. Nu fiindcă i-aş putea porunci. Indiferent ce anume. Fiindcă l-am rugat. L-am rugat să-ţi acorde şansa să fugi. Deoarece Kar... deoarece Kar mă place...

Mace se întoarse şi privi în jos, către oamenii şi akkii din junglă. Amurgul sporea şi lianele-luminescente începeau să pulseze la viaţă. Akkii se foiau nemulţumiţi, mormăind semimârâituri groase în adâncul piepturilor enorme. Nick şedea pe sol, cu genunchii ridicaţi şi strânşi la piept. Ţinea capul plecat, evitând să se uite la Vastor. Lor pelekul se plimba înainte şi înapoi prin faţa capului ankkoxului, bântuind ca o pisică-de-liane flămândă, aruncând căutături iuţi spre Depa şi Mace, de parcă n-ar fi vrut să fie surprins că-i privea.

– Vastor comandă FEM-ul...?

– Nu există nici un FEM! şuieră Depa. FEM este un nume, atâta tot. Eu l-am inventat! Frontul de Eliberare Muntean este o sperietoare născocită pe care să se dea vina pentru orice raid, ambuscadă, hoţie, sabotaj minor şi mai ştiu eu ce. Miliţia înnebuneşte, căutând un şablon pentru acţiunile noastre. Încercând să ne deducă strategia. Asta pentru că nu există nici un şablon. Nici o strategie. Nici un FEM. Există doar un clan aici, o familie acolo, o bandă dincolo şi aşa mai departe. Atât. Bandiţi şi ucigaşi koruni în zdrenţe.

– Rapoartele tale...

– Rapoartele! (Părea că ar fi fost gata să-l înşface şi să-l

zgâlţâie, dar era prea vlăguită.) Ce ar fi trebuit să-ţi spun? Tu ai văzut niţel din Haruun Kal. Ce aş fi putut spune ca să înţelegi?

– Nu trebuie să mă faci să înţeleg. Tot ce trebuie să faci este să vii cu mine.

– Mace, ascultă-mă: nu pot. Se gârbovi şi-şi lăsă faţa în palme. Kar este de acord să te lase să pleci, doar pentru că eu rămân. Ca să te ţină departe de mine. Dacă aş pleca împreună cu tine... Să mergi prin junglă, Mace, gândeşte-te la asta. Pe jos, pe ierboşi. Chiar şi într-o şeniletă. Până în Pelek Baw? Nu l-ai văzut suficient azi pentru a şti că nicăieri în junglă nu vei putea fi vreodată în siguranţă?

Greutatea de pe pieptul lui Mace se reduse, doar puţin. Înghiţi un nod şi descoperi că răsuflarea îi ieşea mult mai uşor.

Ea se temea pentru el. Nu se prăbuşise în asemenea măsură încât să nu-i mai pese.

Aceasta era victoria lui în clipa şi în locul acelea.

– Nu vom merge prin junglă, îi spuse. Am pe orbită o navă, cu un batalion de trupe. Comunicatorul meu este avariat, altfel am fi pornit deja. Nick mi-a spus că aveţi subspaţial în peşterile din trecătoarea Lorshan. Putem ieşi din sistemul ăsta stelar la mai puţin de o zi după ce ajungem acolo.

Ea ridică din nou capul şi ochii îi erau tot lipsiţi de speranţe.

– Vom avea nevoie de două zile până acolo. Iar dacă mai rămâi două ore aici, Kar te va ucide. Două minute.

– Lasă-l pe Vastor în seama mea, rosti Mace şi se aplecă înainte sprijinindu-şi antebraţele pe balustrada lustruită a palanchinului. Nu plec fără tine.

– Trebuie să pleci.

– Dă-mi voie să formulez altfel situaţia.

Mace inspiră adânc.

– Maestră Depa Billaba, în virtutea autorităţii mele ca membru senior al Consiliului Jedi şi general al Marii Armate a Republicii, te eliberez din clipa aceasta de la comanda forţelor Republicii de pe Haruun Kal, regulate sau nu. Eşti eliberată de

toate îndatoririle şi responsabilităţile privind acţiunile pe această planetă. Eşti suspendată din Consiliul Jedi până la investigarea acţiunilor tale pe Haruun Kal şi ţi se ordonă să te deplasezi în cel mai scurt timp posibil pe Coruscant, unde te vei prezenta înaintea Consiliului în vederea judecăţii.

Depa clătină din cap.

– Nu poţi... nu poţi...

– Depa, vorbi Mace cu tristeţe, eşti arestată.

– Este ridicol...

– Da. Şi absolut serios. Mă cunoşti Depa. Câte arestări am făcut noi doi, în atâţia ani? Ştii că-mi voi preda prizonierii sau voi muri încercând s-o fac.

Ea aprobă încet şi-şi găsi din nou un surâs: un zâmbet trist şi slab, cu urme de cunoaştere amară.

– Îmi vei accepta libertatea condiţionată? Dacă-mi dau cuvântul că nu... voi încerca să evadez?

– Mă voi încrede mereu în tine, Depa.

Lacrimi bruşte scânteiară iarăşi în ochii ei şi-şi feri chipul.

– De câte ori mă vei face să-ţi salvez viaţa?

– Numai de data asta, zise el. Poţi să vii cu mine ori poţi să mă priveşti murind. Alegerea îţi aparţine.

Umerii ei zvâcniră şi se scuturară, iar Mace crezu pentru o clipă că plângea, dar apoi chicotul ei încet şi sec ajunse la urechile lui.

– Mi-ai lipsit, Mace. Ochii îi străluceau de lacrimi. Nu-ţi pot spune cât de mult mi-ai lipsit. Bineînţeles că tu ştiai precis punctul în care apărările mele se vor nărui. Totuşi nu eu sunt adevărata ta problemă, spuse ea obosită. Ce vei face în privinţa lui Kar?

– Tu eşti unica mea problemă, replică Mace. Dacă am găsit punctul tău de implozie, crezi că-l voi rata pe al lui?

– Nu cred că el are aşa ceva.

– Asta rămâne de văzut, spuse Mace Windu.

– Tu şi punctele tale de implozie... (Zâmbetul trist era scânteietor pe faţa brăzdată de lacrimi.) Cine altul decât Mace Windu s-ar fi gândit să se ia ostatic pe sine?

Capul lui Mace zvâcni spre dreapta în echivalentul korun al ridicării din umeri.

— Eram singurul disponibil.

*

Mace sări lin de pe ankkox.

– Kar Vastor, rosti el, trebuie să stăm de vorbă.

Nu trebuie. Vastor nu-l privea în ochi. Aşa cum ai spus: la următoarea noastră întâlnire s-ar putea să fie o luptă.

– Ceea ce am spus, preciză Mace fără grabă, a fost că data viitoare când tu şi eu suntem singuri laolaltă poate izbucni o luptă. Dar ţi-am acordat prea mult credit. Vreau să spun că de aceea ţi-ai adus toţi căţeluşii, nu? Nu păreai defel interesat în a te confrunta cu mine fără ei.

Capul lui Vastor se roti ca turela unei şenilete.

– Ce?!

– Ai vreo problemă cu mine? deschise braţele Mace. Sunt aici.

Tendoanele din gâtul lui Vastor îi coborau capul cu câte un centimetru o dată. Ea nu vrea să fii rănit.

– Depa? O să te ascunzi mereu în spatele ei? Mace încrucişă braţele. Găseşti de fiecare dată un pretext pentru a te retrage, aşa-i? Îţi admir... creativitatea.

Gardienii Akk se holbau la el.

Toţi doisprezece câini akk se ghemuiră şi-şi încordară muşchii, cu cozile biciuind înainte pe lângă umeri, gata să ţâşnească. Vastor mârâi şi se repezi brusc pe lângă Mace. Îl înhăţă pe Nick de braţ şi-l târî în picioare pe tânărul korun, împingându-l către maestrul Jedi.

– Hei... ce-i... au... ce?

– Ierboşii sunt înşeuaţi şi încărcaţi cu provizii. Ia băiatul şi pleacă.

Dinţii ascuţiţi de metal sclipeau în amurgul luminat de lianele-luminescente. Ia-i şi trăieşte.

– Să ştii, făcu Mace, că nu-mi prea place tonul tău.

Ochii lui Vastor se lărgiră. Buzele i se mişcară fără sunet.

– Şi ia-ţi mâna de pe ajutorul meu. Imediat.

Vastor îşi găsi glasul: un muget de furie neagră. Un brânci violent îl expedie pe Nick împleticindu-se înainte. Doar faptul că se agăţă de umerii lui Mace îl menţinu în picioare.

Privi în ochii maestrului Jedi şi rânjii sinistru:

– Mai ţii minte întrebarea despre care ziceam că nu ţi-o voi mai pune?

– PLEACĂ. Mugetul lui Vastor deţinea o putere tectonică. Pleacă înainte de a-mi uita promisiunea că te voi cruţa.

Mace se întoarse către un Gardian.

– Întotdeauna scârţâie aşa? S-ar potoli, dacă l-aţi repara.

Gardianul păli. Clătină iute din cap.

– Nu, nu, nu este bine să vorbeşti cu Kar aşa, tu. Nu, nu, nu.

– Ah, da. Sigur că da. Nu se descurcă prea bine în bazică.

Mace îşi agăţă degetele mari la interiorul vestei.

Tendoanele se reliefau aidoma unor cabluri în gâtul lor pelekului.

Furia lui tremurătoare deveni stacojie, sclipind în crepusculul întunecat de parcă pielea sa ar fi fost lavă revărsându-se din gura unui vulcan.

Încet, deliberat, mâna lui stângă dispăru înapoia pavezei de pe braţul drept. O coborî în poziţie de luptă, evitându-i cu atenţie muchiile de brici. La fel de lent şi deliberat, procedă cu cealaltă.

Muşchii îi unduiră în braţe când strânse plăselele şi pavezele ţiuiră, înviind. Le aduse laolaltă, spate în spate, generând un ţipăt străpungător de timpane care-i făcu până şi pe câinii akk să tresară.

Dinapoia umărului lui Mace, Nick şopti:

– Eşti sigur că n-am voie să fac în pantaloni?

Mace ieşi calm din centrul cercului şi păşi direct spre Vastor, continuând să ţină degetele mari vârâte în interiorul vestei.

– Fă mai des chestia asta. Nu-ncape îndoială că-i sperie teribil pe căţeluşii tăi.

Privind drept în ochii lui Vastor, îşi deschise vesta, arătând mânerul sabiei sale.

Apoi îşi scoase vesta de pe umeri, o împături o dată şi o azvârli înapoi, cu o precizie lipsită de efort, drept în braţele lui Nick Rostu care înlemnise. Sabia de lumină rămăsese în

buzunarul interior.

– Uite cât de mult mă sperii pe mine.

Pavezele lui Vastor se depărtară şi jungla amuţi.

– Toţi cei de faţă ştiu că asta n-are nici o legătură cu Depa, rosti Mace, ci cu balawaii aceia pe care aţi fost prea proşti şi slabi să-i reţineţi.

Picioarele lui Vastor se încordară ca labele akkilor.

– Erau ai mei! AI MEI! Ai mei, să-i ucid. Ai mei, să-i cruţ. Erau AI MEI, să-i las în seama dreptăţii junglei...

– Până m-ai întâlnit pe mine, replică Mace. Ai mei, să-i eliberez.

– Îţi voi arăta, Jedi stupid şi slab...

– Mi-ai arătat deja.

Vastor îşi schimbă centrul de greutate pentru a sări, dar apoi încremeni de parcă o lesă invizibilă i se strânsese în jurul gâtului. Pentru o clipă se uită îndărăt spre umbrele dinapoia draperiilor palanchinului. Când reveni la Mace, buzele îi erau trase înapoi într-un rânjet de prădător, iar ochii îi ardeau aidoma unor căldări vulcanice gemene.

– Depa preferă să trăieşti. Totuşi n-o deranjează dacă vei fi rănit.

Mace ridică din umeri.

– Atâta vreme cât n-o deranjează dacă tu vei fi rănit.

Vastor începu să-şi descheie pavezele. Mace se întoarse cu spatele, dispreţuitor, la lor pelek şi porni spre centrul cercului format din akki şi oameni.

Nu mai exista nimic lent sau deliberat în felul în care Vastor îşi scutură pavezele de pe braţe: un şfichi fulgerător al încheieturii le azvârli zăngănind de marginea cochiliei ankkoxului.

Nick ţinea nesigur vesta şi arma lui Mace.

– A-ă-ă... cred c-ar fi trebuit să-ţi spun: chestia aia cu dulăul nu ţine la Kar.

– Dimpotrivă, răspunse încetişor maestrul Jedi. Funcţionează perfect.

Nick clipi repede din ochi.

– Cât despre tine..., urmă Mace.

– Nu-ţi face griji despre mine. Ştiu exact ce să fac. (Vârî

vesta lui Mace sub un braţ şi porni către cel mai apropiat Gardian Akk.) Pun prinsoare pe o sută de credite că Jedi îl face pe Kar să plângă ca un prunc! Cine merge?

Lor pelek se ghemui şi lăsă o mână spre pământ, afundând-o în frunzele putrede, cu pieptul lucios de sudoare ridicându-se şi coborând, răsuflarea pompând întuneric în el şi din el. Aduna furie. Aduna putere.

Tremurul din jurul lui se preschimbase din roşu în negru.

Mace îşi scutură braţele.

– Reguli?

Răspunsul lui Vastor fu pufnetul unui akk pornit la vânătoare.

– Legile junglei.

O rafală de putere îl lansă pe lor pelek ca pe un proiectil uman, croindu-şi drum prin amurg spre maestrul Jedi.

– Legile junglei să fie atunci, gândi Mace şi sări pentru a-l intercepta în văzduh.

LEGILE JUNGLEI

Se izbiră unul de celălalt cu un şoc care zdruncină jungla din jurul lor. Coliziunea nu era doar între două trupuri omeneşti, ci între două canale-noduri de Forţă: energie invizibilă pârâi şi scântei albastru-strălucitor săriră de la o frunză la alta prin coronament, ca între electrozi apropiaţi. Pentru o clipă rămaseră în aer, susţinuţi de putere, prinzându-se şi încercând să se sfâşie unul pe celălalt. Akkii se repeziră înainte, se rotiră şi brăzdară aerul cu cozile. Gardienii loviră pavezele între ele, urlând cu exuberanţă animalică feroce.

Vastor părea să fie numai dinţi, gheare şi asalturi mârâitoare sălbatice. Braţe ca nişte grinzi de duroţel îl prinseră pe Mace într-o strânsoare de nedesfăcut, fixându-i braţele de coastele ce pârâiau. Mace replică mai iute ca gândul, printr-o lovitură instinctivă de cap, care rupse pielea unui pomete a lui Vastor. Lor pelekul coborî capul spre umărul

său, aidoma unui amant doritor de dezmierdări... apoi îi înfipse dinţii ca acele adânc în gât, croindu-şi drum către artera carotidă.

Mace ridică brusc genunchiul, lovind interiorul coapsei lui Vastor. Acesta doar icni şi muşcă mai puternic, smucindu-şi capul într-o parte şi în alta, ca un akk care sfâşie piciorul unui ierboş. Apăsarea maxilarelor sale asupra arterei îi diminua fluxul sângelui maestrului Jedi; nori de întuneric se adunară, dilatându-se în creierul lui Mace... dar când lovi iarăşi cu genunchiul, Vastor îşi smuci picioarele, ferindu-se.

Genunchiul lui Mace îl nimeri cu un decimetru sub ombilic.

Cauză un icnet şi mai puternic şi un mârâit care vibră în gâtlejul lui Mace, dar în loc să-şi retragă genunchiul pentru altă lovitură, Jedi îl împinse şi mai violent, respingând corpul lui Vastor de lângă al său. Mişcarea creă suficient spaţiu pentru ca Mace să-şi poată strecura un braţ între piepturile lor şi să lovească cu degetele ţinute rigid în scobitura claviculei korunului.

Apoi împinse.

Cu un icnet convulsiv de uimire, lor pelek îi eliberă grumazul. Mace continuă să împingă, ducând degetele spre traheea lui Vastor. Acesta se înecă şi braţele lui masive slăbiră.

Căzură împreună, rostogolindu-se, iar când Mace îl împinse în cele din urmă pe Vastor de pe el, reuşi să strecoare şi o lovitură iute de gleznă către vârful bărbiei korunului, care-l trimise pe lor pelek învârtindu-se ca o minge lovită cu topspinul.

Mace îşi recăpătă la timp atingerea cu Forţa pentru a sări în sus şi a ateriza într-o postură ghemuită; Vastor căzuse în patru labe, amortizând şocul cu uşurinţa unei pisici-de-liane.

Se priviră unul pe celălalt.

Sângele curgea din muşcătura din gâtul lui Mace, vopsindu-i în stacojiu umărul şi o parte din piept, dar nu era un jet, ci numai un pârâiaş; artera rămăsese intactă. Un pârâiaş similar se prelingea de pe obrazul spart al lui Vastor şi-i curgea de pe maxilar.

Amândoi le ignorau.

Mârâitul lui Vastor rezonă în pieptul lui Mace.

– Puţini oameni se pot desprinde din strânsoarea mea. N-o vei face de două ori.

Maestrul Jedi nu-i răspunse. Vastor avea probabil dreptate.

Brusc fu extrem de conştient de faptul că nu mai dormise din noaptea dinaintea bătăliei din trecătoare. Noaptea în care Lesh, ameţit de scoarţă thyssel, venise la el înlăcrimat pentru a-i spune că lor pelek şi Gardienii Akk aveau să-i dea o lecţie, dacă apuca să trăiască până atunci.

I se părea că trecuseră ani.

Se întrebă fugar dacă lor pelek ar fi mers până la capăt şi i-ar fi sfâşiat beregata, în ciuda celor ce susţinea că-i spusese Depa, sau dacă ar fi decis să-l stranguleze.

Hotărî că putea trăi fără să cunoască răspunsul acela.

Desigur, în ipoteza că avea să trăiască.

Vastor porni spre el, mergând în patru labe.

– Asta a fost toată lupta Jedi? Împunsături şi ciupituri? O mică lovitură pentru a opri dulăul cel mare? Nu sunt impresionat.

Mace rămase nemişcat; doar pieptul i se mişca în sus şi în jos. Ştia deja că din punctul de vedere al puterii brute nu-i putea face faţă lui Vastor. Cu fiecare respiraţie, îndepărta alt strat de reţineri şi inhibiţii. Alt strat de seninătate. Trebuia să-şi alunge pacea interioară pentru a-i face loc bucuriei. Incitării. Senzaţiei directe de perfect-de-ce-să-nu-ne-LUPTĂM. Deoarece vaapad era mai mult decât o simplă formă de duel cu sabia de lumină.

Era o stare a minţii.

Noaptea se îndesise peste junglă, iar lianele-luminescente începuseră să pulseze slab de jur împrejur. Utilizarea tehnicii vaapad acum şi aici era incredibil de periculoasă – aproape la fel de periculoasă ca neutilizarea ei.

Răspunsul final împotriva puterii este îndemânarea.

– Vrei să fii impresionat? întrebă Mace. Să vedem ce impresii îţi vor lăsa cizmele mele.

Fără nici un avertisment, apropierea lui Vastor deveni un

fulger de mişcare, cu degetele curbate aidoma unor gheare, cu braţele deschise larg pentru a-l cuprinde din nou pe Mace... dar acesta nu mai era acolo. Un pas uşor în lateral şi un gest din cap îl scoseseră din raza plonjonului lui Vastor, iar pumnul lui şfichiui după lor pelek, izbindu-l în baza craniului când trecu pe lângă el, într-o lovitură care ar fi trebuit să-l scoată din luptă.

Vastor însă percepuse probabil contraatacul; se azvârli înainte, rostogolindu-se o dată cu lovitura, astfel încât descrise o tumbă. Ateriză perfect echilibrat şi ţâşni din nou, drept în sus; lovitura cu piciorul pe care Mace o îndreptase către rinichii lui îi şterse doar muşchiul gambei. Se folosi de impact pentru a se răsuci în aer şi a recădea asupra maestrului Jedi ca un leopard care atacă un colţos de pe înălţimea unei ramuri.

În realitate căzu însă în pumnul lui Mace, ridicat în plexul său solar de puterea combinată a Forţei şi a aproape cincizeci de ani de antrenamente Jedi.

Mâna lui Mace se afundă până la încheietură şi mârâitul furibund al lui Vastor deveni un icnet agonizator de recăpătare a suflului. Mace se folosi de Forţă pentru a-l proiecta, rostogolindu-l prin văzduh şi izbindu-l de flancul unui câine akk agitat. Cu ochi sticloşi, pe jumătate ameţit, lorpelekul lunecă parcă fără oase pe coastele blindate ale akkului şi se împletici când picioarele sale se împiedicară în rădăcini noduroase.

Înainte să-şi fi putut regăsi echilibrul, Mace sărise asupra lui.

– Nu eşti încă impresionat?

Stând pe vârfurile degetelor de la picioare, creştetul capului lui Mace ajungea de abia la nivelul bărbiei lui Vastor şi întreaga jumătate superioară musculoasă a trupului său ar fi încăput în pieptul lor pelekului, lăsând şi loc destul. Deşii lovit şi clătinându-se ca beat, Vastor îşi putea totuşi expedia palmele în lovituri orbitor de rapide şi pregătite să sfâşie spre capul şi gâtul rănit ale lui Mace.

Dar dacă viteza sa era orbitoare, a lui Mace era de-a dreptul imposibil de urmărit cu privirea.

Nici una dintre loviturile acelea nu-şi atinseră ţinta.

Înainte ca Vastor să-şi fi putut măcar focaliza ochii, Mace îl pocnise de şase ori: două croşee detunătoare sub coaste, un genunchi care lovise cu putere în aceeaşi coapsă pe care o atacase mai devreme, un cot care se ridicase brusc în vârful bărbiei şi două muchii de palmă devastatoare în articulaţiile maxilarului inferior.

Un bărbat obişnuit ar fi rămas inconştient. Vastor părea că devine mai puternic.

Korunul lansă alta dintre palmele sale orbitoare. De data aceasta, în loc să eschiveze, Mace replică printr-un croşeu înşurubat care lovi braţul în mişcare al lor pelekului exact în nervul care străbătea interiorul bicepsului. Vastor repezi braţul celălalt cu şi mai multă putere... şi interiorul braţului respectiv primi o lovitură pe măsură din partea lui Mace.

Braţele puternice ale lui Vastor zvâcniră şi căzură inerte pe lângă corp.

– Asta se numeşte vaapad, Kar. (O lumină sălbatică ardea în ochii lui Mace.) Câte braţe vezi?

Apoi îl lovi de două ori în nas, înainte ca lor pelek să fi putut clipi măcar o singură dată din ochi.

Vastor urlă de durere şi furie neîncrezătoare, căzând iarăşi peste flancul câinelui, răsucindu-se şi întorcându-se, străduindu-se să găsească vreo modalitate prin care să poată evita braţele fulgerătoare ale maestrului Jedi.

Mace nu-l slăbi însă, ţintuindu-l de animal, cu pumnii ca o volbură prin rafalele de vaapad, lovind nu pentru a schilodi sau ucide, ci pentru a produce durere, expediind upercuturi înţepătoare în ţesuturile moi, zdrobind urechi şi nas, lovind bărbia de jos în sus.

Akkul sări brusc de lângă ei, oferindu-i lui Vastor o jumătate de metru de spaţiu de manevră. Lor pelek plonjă în lateral, îndepărtându-se.

Mace nu-l mai urmări.

– Dă-i drumul şi fugi, Kar. Lupta asta s-a terminat. Ai pierdut. Eu sunt dulăul de aici...

Vastor îşi transformă plonjonul într-o rostogolire şi se răsuci pentru a-l înfrunta pe maestrul Jedi dintr-un genunchi;

înainte ca Mace să fi terminat de vorbit, Forţa se roti în jurul lui şi bărbatul se pomeni smuls de pe sol şi expediat prin văzduh spre înapoi, până se izbi de trunchiul cu scoarţă netedă şi cenuşie al unui arbore lammas cu diametrul de un metru. Întregul copac se cutremură sub impact şi o galaxie spirală înflori în capul lui Mace.

− Tocmai mă-ntrebam când o s-ajungem la partea asta, îşi spuse el.

Chipul lui Vastor se crispă. Probabil că puterea îi revenea deja în braţele lovite în traiectele nervoase, deoarece izbuti să ridice unul şi să schiţeze gestul aruncării unei pietre; Mace fu desprins de lângă copac şi rotit, până se lovi de capul unui câine akk uluit.

Impactul îl îndoi peste ţeasta animalului şi-i goli plămânii de aer; ţepii de pe ceafa akkului îi brăzdară abdomenul şi când îl azvârli pe Mace într-o parte dintr-o şfichiuire a capului asemănătoare cu a unui bivol-de-apă nymalian, sângele curse pe cochiliile exterioare negre ale ochilor săi.

Padawanii Jedi învaţă să contracareze mişcările Forţei înainte chiar de a începe antrenamentele cu sabia de lumină. Încă din aer, Mace percepu fluxul de putere care menţinea strânsoarea lui Vastor asupra sa; cu un suspin, îngădui centrului său – punctul de contact al lor pelekului în Forţă – să se destindă şi expedie puterea lui Vastor înapoi în jungla din jurul lor...

Iar jungla aceea învie.

O liană de frunze-prinzătoare şerpui de sus şi apucă o gleznă a lui Mace în prinderea sa de nedesfăcut. Tumba sa aeriană deveni o lungă pendulare arcuită cu capul în jos.

Lianele de frunze-prinzătoare îşi sporesc strânsoarea cu cât victimele lor se zbat mai mult, iar fibrele le sunt la fel de rezistente ca un cablu de duroţel; ele nu pot fi rupte sau desprinse de puterea muritorilor. Liana aceasta îi strângea glezna maestrului Jedi, sugând sânge prin muchiile frunzelor ei ascuţite cu aspect cernit. Altă liană se extinse spre cealaltă gleznă a sa şi, din poziţia lui inversată în văzduh, Mace putea să vadă o alta, cu spini groşi şi tăioşi ca o lamă curbându-se către gâtul său.

Aproape că apelă la Forţă pentru a-şi aduce sabia de lumină...

Dar asta ar fi însemnat să-şi recunoască înfrângerea.

Era momentul să fie inteligent.

Utiliză Forţa pentru a propulsa liana de frunze-prinzătoare, astfel încât arcul pendulării sale îl purtă dincolo de cercul de oameni şi câini. Un Gardian Akk rânjii spre el, când trecu pe deasupra.

– Dulău? Mai degrabă purceluş de colţos.

Când pendularea îl purtă înapoi, Mace se întinse în jos şi-l prinse pe Gardian de braţ, smulgându-l în văzduh. Apelând la Forţă pentru o rafală de putere, îl smuci pe korunul uluit, trăgându-l în sus şi pe deasupra lui şi-i folosi muchia pavezei ascuţită ca briciul, pentru a reteza liana înainte de a-l elibera, agitând neajutorat din braţe şi prăbuşindu-se în bezna junglei.

Mace transformă propria sa cădere într-un salt mortal care-l făcu să aterizeze pe umerii unui câine akk. Ricoşă apoi în aer...

Şi Forţa lui Vastor îl prinse din nou.

Lor pelekul era de acum în picioare şi braţele păreau că nu-l mai dor deloc. Gura lui mânjită de sânge se lăţi mult într-un urlet de triumf, când îl smuci pe Mace prin noaptea cu umbre multicolore proiectate de lianele-luminescente, trăgându-l spre el, în timp ce-şi desfăcea braţele pentru îmbrăţişarea letală.

Ei bine, gândi Mace, dacă insişti...

În loc de a se împotrivi ori de a respinge puterea strânsorii exercitate de celălalt prin Forţă, Mace îi adăugă propria lui putere. Viteza zborului său se dublă pe neaşteptate; Vastor avu timp doar să-şi holbeze ochii uluit, când Mace se năpusti cu capul înainte. Creştetul ţestei sale se împlântă în stomacul lor pelekului şi-l doborî la pământ de parcă ar fi fost lovit de un proiectil de impact.

Stomacul lui Vastor nu era însă cu mult mai moale decât arborii lammas de care acesta îl izbise; nici impactul acela nu fu benefic pentru capul maestrului Jedi.

Altă galaxie spirală înflori în acelaşi loc unde apăruse prima, când Mace se rostogoli de pe lor pelek, rămânând pe

spate şi privind roiurile de stele ce i se roteau prin minte. Vastor zăcea alături, icnind încet şi străduindu-se să tragă aer în pieptul care se convulsiona.

Răsuflarea lui Vastor începu să revină în horcăituri mari şi sonore şi Mace ştia că nu mai avea mult timp la dispoziţie. Îşi alungă stelele din cap şi se întinse către gleznă, pentru a desface liana de frunze-prinzătoare retezată. Inertă acum, muribundă, opunea tot atâta rezistenţă ca o funie obişnuită; Mace prinse câte un capăt al ei în fiecare pumn şi, când Vastor se întoarse, ridicându-se în patru labe, maestrul Jedi îi azvârli liana peste cap din spate şi i-o strânse în jurul gâtului.

Vastor îşi îndreptă trupul şi duse mâinile la gât, trăgând de ştreangul improvizat al lui Mace, totuşi nici chiar el nu era destul de puternic pentru a rupe cu mâinile goale o liană de frunze-prinzătoare. Chipul i se înnegri, congestionându-se de sânge, ceafa i se umflă şi venele i se zbătură peste tâmple şi frunte.

Zece secunde, gândi Mace strângând şi apăsând cu genunchii în spatele lui Vastor. Zece secunde şi îşi pierde cunoştinţa.

Lor pelek puse o talpă în pământ.

Mace înghiţi un nod, icni pentru a-şi trage suflul şi încercă să strângă liana în jurul gâtului lui Vastor.

Voinţa pură îl ridică pe korun în picioare. Nici măcar nu părea că bagă în seamă greutatea unui maestru Jedi voinic care-i atârna în spinare.

Începe, gândi Mace.

Într-o clipită, mâinile lui Vastor trecură de la liană la încheieturile lui Mace. Se aplecă brusc, îndoit din mijloc şi cu un val de putere incredibilă îl proiectă pe maestrul Jedi peste capul său şi-l izbi de sol.

Impactul readuse stele în capul lui Mace, însoţite de nebuloase întunecate care se dilatau; după ce aterizase pe câinele akk, nu-şi recăpătase încă bine suflul, iar acum nu mai putu respira deloc. Jungla de deasupra se topi într-o pâclă neagră; prin întunericul care-i cobora în ţeastă, abia putu să-l întrezărească pe Vastor sărind şi pregătindu-se să-l lovească de sus, pentru a-l termina. Cu un icnet, se rostogoli în lateral

şi Vastor căzu dezechilibrat alături de el.

Ameţit, Mace se strădui să se ridice în patru labe. Vastor nu se sculase încă şi mâinile lui trăgeau fără vlagă de flancurile maestrului Jedi. Mace îl împinse într-o parte şi se ridică în genunchi. Vastor se întoarse cu greu, găsi un trunchi de copac şi se sculă în capul oaselor, rezemându-se de el ca şi cum ar fi fost beat.

Deşii Mace nu putea respira – vedea cu greu prin ceaţa roşie şi neagră din mintea sa putea să apeleze la Forţă pentru a-l propulsa în picioare şi se năpusti spre Vastor ca un vârtej, cu mâinile strânse laolaltă pentru a aduna toate fărâmele de energie pe care le putea comanda într-o ultimă lovitură detunătoare, care-l ridică pe Vastor complet de pe sol, îl răsturnă spre înapoi şi-l trânti pe ceafă.

Mace se clătină, gata să-şi piardă cunoştinţa. Jungla apărea şi dispărea din focalizare. Tot ce putea să vadă cu claritate era lor pelekul care se sculă în picioare.

Vastor zâmbea.

– Mai bine de atât nu poţi?

– Abia am...

Mace gâfâi, străduindu-se să respire. Braţele i se înălţară lent; fiecare dintre ele părea făcut din collapsium.

– Abia am început...

O lovitură cu palma deschisă fulgeră din beznă; următorul lucru pe care îl percepu Mace fu un dăngănit ca de clopot în urechi, apoi strânsoarea mâinii gigantice a lui Vastor îl cuprinse de beregată şi-l ridică de pe pământ.

Maestrul Jedi deschise ochii. Rânjetul mânjit de sânge al lui Vastor umplea lumea.

– Câte braţe vezi? mârâi korunul.

Mace nu răspunse.

În nici un caz nu-l văzu pe cel a cărui mână stinse lumea ca o lumânare suflată.

*

În întuneric simţea miros de amoniac şi carne putredă – respiraţie de prădător.

O limbă aspră şi uscată de mărimea sacului său de voiaj

pierdut îl linse, readucându-l la conştiinţă, şi Mace deschise ochii.

Gardienii Akk erau strânşi în jurul lui, aplecându-se de sus, cu chipurile adumbrite, conturate de halourile de lumină pulsatorie dinspre lianele-luminescente din coronament; unul dintre ei împinse nasul câinelui akk care linsese trupul leşinat al lui Mace şi animalul masiv se retrase.

Kar Vastor pătrunse prin interstiţiul format. Se lăsă pe vine lângă Mace. Avea chipul vânăt şi umflat, iar sângele continua să-i şiroiască pe obrazul despicat, dar rânjetul îi era mai sălbatic ca oricând.

Lătră ceva şi un Gardian se îndepărtă pentru o clipă. Mace îl auzi pe Nick rostind:

– Hei, termină. Hei, au... ce? Haide, lasă-mi braţul, ştii că-s valabil...

Gardianul reveni, trăgându-l.

Vastor mârâi.

– Hei, exclamă Nick, de ce-mi spui mie...?

Mârâitul lor pelekului se ascuţi şi Nick se trase îndărăt. Privi nesigur către Gardianul care-l ţinea de braţ, apoi la Vastor şi în cele din urmă în jos, spre Mace.

– El... ă-ă-ă... Nick înghiţi un nod masiv. Vrea să vorbesc aşa ca s-audă toţi: Dacă vrei, poţi să te ridici...

Ochii lui Mace se închiseră treptat. Nu răspunse.

Vastor emise un uruit.

– El spune: Haide. Doreai să fii dulăul. Ridică-te şi luptă.

Nick îşi coborî vocea:

– Vreau să zic, poţi să te ridici, nu? Dacă vrei să... vreau să zic, am luat o cotă bună, aş lua cinci sute de credite, le-mpart cu tine...

Mace deschise ochii.

– Nu.

Uruitul lui Vastor se extinse amuzat, ca şi cum lor pelekul ar fi fost un seism care spunea o glumă.

– Ă-ă-ă... el... vrea să ştie: Nu, ce? Adică... ştii tu, nu pentru bani?

– Nu, zise Mace. (Nu putea să găsească măcar un locşor de pe trupul său care să nu-l doară.) Nu mai lupt. Mi-a ajuns.

Ai câştigat.

Vastor prinse umărul lui Mace într-o mână enormă şi se ridică, trăgându-l pe maestrul Jedi fără efort aparent. Mârâitul său se transformă iarăşi în cuvinte în mintea lui Mace.

– Spune-le. Spune-le cine-i dulăul aici.

Mace bălăngăni capul, atent să nu întâlnească ochii lui Vastor.

– Tu eşti. (Tuşi şi sângele bolborosi din gura lui strivită.) Tu eşti dulăul.

Nick păru îndurerat.

– Spune-le că ai greşit că mi-ai luat prizonierii. Spune-le că ai greşit că le-ai dat drumul.

Mace rămase cu ochii aţintiţi pe pământul de sub tălpile sale. Sângele de pe abdomen, provenit de la zgârieturile superficiale făcute de ţepii akkului i se prelingea pe picioare.

– Am greşit că ţi-am luat prizonierii. Am greşit că le-am dat drumul.

– Spune-le că îţi pare rău că m-ai provocat şi că n-o vei mai face niciodată.

Singurul gest al lui Mace fu să ridice ochii spre palanchinul de pe spinarea ankkoxului. După ce întunericul se lăsase, perdelele erau opace. Nu putea spune nici măcar dacă Depa era înăuntru. Îşi plecă din nou capul.

– Îmi pare rău că te-am provocat. Nu te voi mai provoca niciodată. Cu coada ochiului percepu o mişcare discretă; Nick îi lăsase vesta să i se deruleze din mână. Acum o ţinea pe lângă picior. O scutură încă o dată, sugestiv.

Mace putea simţi sabia de lumină din ea. Îl privi pe Nick. În mod deliberat, Nick îşi feri ochii, simulând un fluierat nonşalant, în vreme ce mai clătină o dată vesta.

Un zvâcnet în Forţă – un efort nu mai mare decât cel depus de Nick pentru a mişca vesta – ar fi adus sabia aceea în mâinile lui Mace.

– Kar, rosti încet Mace. Da, mârâi Vastor.

– Arma mea se află în vesta aceea. Pot s-o iau? Rămase cu ochii aţintiţi ferm pe pieptul lor pelekului. Te rog.

Vastor îi eliberă umărul cu o împingere dispreţuitoare şi întinse o mână către vestă. Nick se uită la Mace realmente

şocat, ca şi cum ar fi fost trădat pe neaşteptate. Mace privi în pământ.

Vastor luă vesta şi scoase sabia de lumină din ea. Este a ta?

– Da, Kar, răspunse Mace încet. Poţi să mi-o dai, te rog? Vastor aruncă o uitătură în lateral spre un Gardian şi toarse ceva.

Acela rânjii, încuviinţând.

– Te rog, repetă Mace umil. Este singura mea armă. Fără ea, nu voi fi în stare de nimic cu nimeni.

– Nici cu ea nu eşti în stare de nimic cu nimeni, mârâi Vastor. O ţinu spre Mace, dar când maestrul Jedi întinse o mână ezitantă pentru a o lua, lor pelekul o azvârli cu un gest neglijent departe de el. Gardianul către care torsese o culese din aer.

O ţinu într-o mână. Vibropavăza de pe celălalt braţ al său ţiui, înviind.

– Hei, Kar, haide, termină, da? Chipul lui Nick se contorsionase într-o încruntătură neîntreruptă; îl durea să compătimească pe cineva pe care-l respectase mai devreme. Ai învins, nu? N-ajunge? De ce trebuie să fii un...

Vastor îl întrerupse pe tânărul korun printr-o lovitură cu dosul palmei, care-l expedie pe pământ. Nu-l privise nici măcar o clipă; ochii lui continuau să fie fixaţi asupra lui Mace Windu.

Maestrul Jedi părea că nici măcar nu-l remarcase pe Nick care zăcea pe sol, ţinându-se de gura însângerată şi blestemând întruna în palmă.

– Nu, zise spart Mace. Nu. Nu înţelegi... sabia de lumină a unui Jedi...

Poate fi distrusă la fel de uşor ca un maestru Jedi. Vastor pocni din degete de parcă ar fi îndepărtat o muscă, dar înainte ca Gardianul să fi putut apropia mânerul sabiei de muchia pavezei sale...

– Kar...

Prin opacitatea de voal a draperiilor palanchinului de sus, vocea Depei avea o putere stranie şi părea că răsună de peste tot simultan.

– A-l trimite în junglă fără arma lui ar însemna asasinat, Kar. Nu el este duşmanul.

– Nu este duşmanul tău. Poate.

– Te rog, Kar. Păstreaz-o în siguranţă pentru el şi dă-i-o atunci când pleacă.

– El pleacă acum.

– Nu poate călători, spuse Depa. Nu poţi să simţi? L-ai rănit, Kar. L-ai rănit rău. Are nevoie de odihnă şi de tratament medical. Să-l ducem la bază. Poate să călărească pe ankkox alături de mine. Tu păstrează-i sabia de lumină. I-ai dovedit că nu te poate înfrunta fără ea.

Privirea inumană a lui Vastor cercetă palanchinul, dar noaptea pogorâse deplin. Lumina lianelor-luminescente se reflecta tremurător din draperii şi nimic nu putea fi zărit înăuntru.

În cele din urmă, lor pelekul ridică din umeri cu un gest iritat şi întinse un braţ. Gardianul îi aruncă înapoi sabia şi Vastor o vârî la brâul pantalonilor săi din piele de pisică-de-liane.

Azvârli vesta lui Mace pe pământ, la picioarele maestrului Jedi.

– Te-a durut şi mai mult, ştiind că ea privea?

Nu mai suna batjocoritor; de data aceasta, tonul fusese de pură curiozitate.

Încet, chinuitor, ca un bătrân care-şi protejează genunchii artritici, Mace se apleca să-şi recupereze vesta.

– Nu sunt sigur, spuse el, dacă m-ar fi putut durea mai mult.

– Poate c-ar fi bine să-ţi aminteşti că toate astea au început fiindcă ai refuzat să vii atunci când ţi-am spus eu.

Toate astea au început, gândi Mace, când am fost chemat în cabinetul Cancelarului Palpatine. Nu rosti însă nimic cu glas tare.

Fiindcă ai refuzat să faci ceea ce ţi s-a spus.

– Da, zise Mace. Da, o să-mi amintesc.

Ridică vesta şi o îmbrăcă. Înţepătura noroiului în rănile deschise îl anunţă că scoarţa copacului lammas îi sfâşiase spatele.

– Dacă va mai exista o data viitoare, doshalo, va fi ultima pentru tine.

– Da, Kar, ştiu.

Se uită la Nick care şedea în capul oaselor pe sol şi-l fixa pe Vastor cu o privire ucigaşă.

– Haide, rosti Mace încetişor. Am nevoie de tine să mă ajuţi să sui pe ankkox.

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

Vastor a fost de acord să-l lase pe Nick să mă ajute şi să-mi trateze rănile mai serioase, folosindu-se de o trusă medicală. Era convins că bătaia pe care mi-o aplicase aproape că mă schilodise.

Nu era departe de adevăr.

Nick continua să clocotească atunci când m-a ajutat să mă scol, bolborosind în barbă un torent continuu de invective, caracterizându-l pe Vastor drept „reptilă mâncătoare de broaşte" şi „mestecător de râie dement, violator de ţestoase", plus o mulţime de alte denumiri pe care nu mă simt în largul meu să le consemnez, nici chiar într-un jurnal intim.

– Ajunge, i-am spus. M-am chinuit destul de mult ca să ne menţinem pe amândoi în viaţă, Nick. Aş prefera să rămână aşa.

– Ah, da. Grozavă treabă ai făcut.

Glasul îi era amar şi n-a dorit să-mi întâlnească ochii.

I-am spus că-mi părea rău de suta lui de credite şi i-am atras atenţia cu blândeţe că nimeni nu-i spusese să parieze pe mine.

El s-a întors atunci spre mine, brusc furios, şuierând sălbatic pentru a păstra tonul scăzut, deoarece Gardienii şi akii continuau să fie în jurul nostru.

– Aici nu-i vorba despre credite! Puţin îmi pasă de credite... S-a oprit, clipind, şi surâsul lui familiar i-a fluturat scurt peste buze. Pfui! Oare chiar eu să fi spus asta? Tiii! Da, în regulă, bineînţeles c-a fost o minciună: îmi pasă de credite.

Îmi pasă foarte mult. Dar nu de asta sunt furios.

Am încuviinţat din cap şi i-am spus că înţelegeam; era furios pe mine. Simţea că-l trădasem.

– Nu pe mine, mi-a spus. Vreau să spun că... ce naiba, Jedi trebuie să apere ceva, nu? Voi trebuie să apăraţi dreptatea. Indiferent despre ce ar fi vorba.

Furios pe mine, aşa cum trebuie să fi fost, îşi trecu totuşi capul pe sub unul dintre braţele mele şi îl ţinu pe umeri, pentru a mă putea ajuta să umblu.

I-am apreciat gestul. Doar pe măsură ce adrenalina şi şocul impacturilor dispăreau, începeam să înţeleg cât de rău fusesem bătut; ulterior, când am avut acces la scanerul trusei medicale, urma să descopăr două coaste rupte, o gleznă luxată rău de liana de frunze-prinzătoare, o comoţie moderată şi nişte hemoragii interne, ca să nu mai pomenesc de muşcătura de pe gât şi de o varietate surprinzătoare de vânătăi şi zgârieturi.

Când Nick m-a ajutat să sui pe ankkox, am descoperit de ce se înfuriase atât de rău pe mine: mai mult ca orice, de faptul că declarasem că greşisem eliberându-i pe prizonieri.

– Nu-mi pasă ce spui, a mormăit el morocănos, şi nu-mi pasă nici ce spune Kar. Ăia au fost însă copii. Şi răniţi. Vreau să zic că balawaii ăia n-au fost răi. Erau pur şi simplu oameni. Ca noi.

– Aproape toţi sunt aşa.

– Am făcut ceea ce trebuia şi o ştii prea bine.

În clipa aceea am avut revelaţia că Nick era mândru de sine. Era mândru de ceea ce făcusem noi. Poate că pentru el era un sentiment nefamiliar – mândria aceea delicioasă şi aparte care provine din faptul că ţi-ai asumat un risc teribil pentru a realiza ceva cu adevărat admirabil. Că ţi-ai depăşit instinctul de autoconservare, că te-ai luptat cu temerile tale şi le-ai înfrânt.

Mândria de a descoperi că nu eşti doar un ghem de reflexe şi răspunsuri condiţionate, ci o fiinţă raţională care poate alege dreptatea în locul facilului şi justiţia în locul securităţii. Mândria pe care o dovedea Nick m-a făcut la rândul meu să fiu mândru de el... deşii, bineînţeles, nu i-am

putut spune asta. L-ar fi stânjenit şi l-ar fi făcut să regrete că vorbise.

Sper că nu voi uita niciodată convingerea aprigă de pe faţa lui atunci când m-a ajutat să sui pe piciorul întins al ankkoxului şi să urc pe cochilia dorsală.

– Doar pentru că Vastor te bate ca pe un gong de spectacol nu-nseamnă că el a avut dreptate. Doar pentru că el a învins nu-nseamnă că tu ai greşit în a-l provoca. N-aş fi crezut că tu vei spune vreodată lucrurile astea.

Răspunsul i-a sosit din interiorul beznei cu draperii a palanchinului din vârful cochiliei curbate.

– Dacă vei petrece mult timp pe lângă noi, Nick, vei înţelege... Glasul Depei era puternic şi limpede, la fel de raţional şi de blând pe cât fusese mereu în inima mea. Vei învăţa că Jedi nu spun întotdeauna adevărul.

Nick s-a oprit, strâmbându-se brusc, şi a căzut pe gânduri.

– Nu spun întotdeauna... hei..., a murmurat el bănuitor. Hei, ia stai o secundă...

Ea a tras din nou draperia şi a deschis portiţa batantă din balustradă.

– Intră. Arăţi ca şi cum ai dori să te întinzi.

– Este posibil, am recunoscut. N-au fost cele mai bune două zile din viaţa mea.

Ea m-a prins de mână, pentru a-mi păstra echilibrul când am păşit în palanchin şi mi-a făcut loc pe sofa.

— Trebuie să recunosc, Mace, a rostit cu un surâs uşor ironic, că încă te pricepi să fii bătut la fel de bine ca oricare bărbat din galaxie.

Ochii lui Nick s-au bulbucat, părând că ţeasta lui avea să explodeze.

– Ştiam eu! Mi-a scuturat în faţă un pumn aprig de triumfător. Ştiam eu. Ştiam eu că poţi să-l dobori!

I-am spus să vorbească mai încet, deoarece Vastor şi Gardienii se deplasau pe undeva printre arborii din apropiere şi nu aveam habar cât de ascuţit putea fi auzul lor pelekului. Nu i-am spus să amuţească, deoarece ar fi fost zadarnic.

– Te-am citit. M-auzi? Ţi-am scanat fundul de Jedi până

la a douăsprezecea zecimală! Trebuia să fi ştiut c-o să te laşi bătut din clipa în care te-ai luat de Kar în felul ăla... l-ai enervat pentru ca să faci confruntarea mai personală. Cu cât îl insultai mai mult, cu atât el era mai puţin preocupat de mine. Şi ai continuat să-l iriţi, astfel ca atunci când îl bătea măr pe Jedi cel obraznic să se simtă atât de bine, încât practic să te ierte că i-ai lăsat pe balawai să scape!

I-am spus că greşea pe jumătate.

– Care jumătate?

Depa a răspuns în locul meu.

– Jumătatea potrivit căreia l-ar fi lăsat pe Kar să învingă.

Ea mă cunoaşte perfect.

– Vrei să zici că te-a bătut cu adevărat? Lui Nick parcă nu-i venea să creadă. Chiar aşa, te-a bătut cu adevărat?

– Nick, noi doi împărtăşim acum o legătură în Forţă. Ai simţit că m-aş fi lăsat învins?

El a clătinat din cap.

– Am simţit ca şi cum ai fi fost membrana unei tobe smazzo.

– Aşa cum ai spus mai devreme, Vastor este un om greu de minţit. El ar fi ştiut dacă m-aş fi reţinut. Atunci bătaia primită ar fi fost mult mai teribilă şi s-ar fi putut foarte bine să mă ucidă. De aceea am ales o luptă în care ştiam că nu puteam învinge.

– Nu puteai?

– Vastor este... foarte puternic. De două ori mai tânăr ca mine şi de două ori mai voinic ca mine. Antrenamentele şi experienţa pot compensa doar până la un punct. În plus, el este feroce într-un mod pe care nu-l poate copia nici un Jedi.

– Vrei să-mi spui că l-ai dus de nas în felul ăsta, ştiind că avea să te bată în aşa hal încât ţi-ar fi sângerat toată familia?

Am strâns din umeri.

– Nu trebuia să înving. Nu trebuia decât să lupt.

– Punctul de implozie al lui Kar, a murmurat Depa. L-ai văzut din capul locului.

Am încuviinţat. Nick nu era familiar cu termenul; când i-am descris punctul de implozie ca fiind o slăbiciune esenţială, el a clătinat din cap.

– Nu mi s-a părut că aş fi văzut vreo slăbiciune acolo.

Trăgând cu coada ochiului spre încruntătura gânditoare a Depei, l-am citat pe Yoda: Vezi, dar nu vezi.

– Puterea cea mare a lui Kar este conexiunea lui instinctivă cu pelekotanul. Jungla trăieşte în el în aceeaşi măsură în care el trăieşte în junglă. Şi aşa cum îţi repet: până şi în junglă există legi.

I-am explicat că o luptă între Kar şi mine era inevitabilă – eram doi masculi alfa în aceeaşi haită. Simţisem asta chiar în timpul bătăliei din avanpost, când ne întâlnisem prima dată. Unica mea speranţă pentru un final bun era ca înfruntarea să fie personală şi imediată.

Şi fără arme.

Dacă lupta nu s-ar fi desfăşurat, el şi Gardienii ne-ar fi putut ucide pe mine şi pe Nick pentru că-i eliberasem pe prizonieri. Dacă noi doi ne-am fi confruntat lamă contra pavăză, aş fi fost mort acum – chiar dacă l-aş fi ucis pe el, Gardienii şi câinii m-ar fi făcut bucăţi... ba chiar şi pe Depa, dacă ar fi încercat să mă salveze; supravieţuisem ca prin minune în Circus Horrificus, când fusesem atacaţi de trei akki.

Dar împotriva unei duzini...

Perfect. Nu s-a întâmplat aşa. Deoarece ştiam ce dorea de fapt Kar, prins de instinctele de junglă ale masculului alfa.

El dorea ca eu să cedez.

Şi ca mulţi alţi vânători în haită, o dată ce rivalul său se preda, instinctele îl făceau să-i îngăduie rivalului acela să adulmece paşnic la periferia haitei sale... atâta timp cât nu-mi reînnoiam provocarea.

– De aceea i-ai dat sabia de lumină? Ca să nu se simtă ameninţat?

Pentru o clipă am fost ispitit să zâmbesc.

– Nu, eu l-aş fi lăsat s-o taie în două.

– L-ai fi lăsat?

– Dacă asta l-ar fi potolit mai mult, lăsându-mă să rămân? Bineînţeles. O sabie de lumină poate fi reparată sau reconstruită. Dar recunosc, ideea Depei a fost o lovitură de geniu.

Ea mi-a zâmbit.

– Sunt destul de mândră de mine pentru asta.

Nick şi-a exprimat din nou deruta şi i-am explicat:

– Chiar şi apelând la Forţă, nu-l pot deosebi pe Kar de jungla din jurul nostru. Este într-atât de mult parte din ea şi ea parte din el, încât practic este invizibil. Pe de altă parte, sabia mea...

– M-am prins! a icnit Nick. Atâta timp cât o poartă...

– Exact. (Îl puteam percepe chiar acum; ştiam, fără să gândesc, unde se afla faţă de mine.) Este un clopoţel pe care Depa a izbutit să-l prindă de gâtul unei pisici-de-liane teribil de feroce.

– Tiii... vreau să spun... tiii! Ştii, toată lumea aude cât de înspăimântători sunt Jedi... dar istoriile alea nu sunt nici jumătate din adevăr, a spus el. Adevăratele voastre puteri n-au nici o legătură cu săbiile de lumină sau cu ridicarea de obiecte folosind puterea minţii...

Nick a scuturat din cap a neînţelegere.

– Nu-i normal... nu numai să-ncasezi bătaia aia, ci să te pleci aşa... şi să fii capabil să vii cu chestii cum ar fi să-i oferi lui Kar sabia de lumină...

– Ele necesită o anumită detaşare a minţii. Atunci când emoţiile nu-ţi sunt implicate, răspunsurile sunt adesea evidente.

– Tot nu mi se pare normal. Pot să vă zic, acum, cât de mult mă speriaţi voi doi?

– Pe când eram eleva lui Mace, şi-a reamintit Depa, el obişnuia să-mi reamintească în mod frecvent că nimic din ceea ce înseamnă a fi Jedi nu este normal.

– Crezusem că pentru voi era valabilă numai chestia aia cu lăsarea în voia fluxului... cu folosirea instinctelor şi-alte de-astea...

– Diferenţa, i-am spus, constă chiar în instincte. Este posibil ca un utilizator neantrenat al Forţei să aibă la fel de multă putere ca şi cel mai de seamă Jedi – uită-te la Kar. Dar fiind neantrenat, instinctele la care apelează sunt cele care i-au fost acordate de natură. Este altul dintre paradoxurile centrale ale Ordinului Jedi – „instinctele” pe care le folosim nu sunt deloc instinctive. Ele sunt produsul unui antrenament

atât de intens, încât ne înlocuiesc instinctele naturale. De aceea Jedi trebuie să-şi înceapă instruirea la o vârstă atât de fragedă. Pentru a ne înlocui instinctele naturale – teritorialitatea, egoismul, furia, teama şi celelalte – cu „instinctele” Jedi de slujire, seninătate, altruism şi compasiune. Copilul cel mai vârstnic care a fost acceptat pentru instruire a avut nouă ani... şi în privinţa acceptării lui au existat multe controverse. Controverse care, trebuie să adaug, au durat peste zece ani.

A fi Jedi este o disciplină impusă asupra naturii, la fel cum şi civilizaţia este, în esenţă, o disciplină impusă impulsurilor naturale ale fiinţelor raţionale.

Deoarece pacea este o stare nenaturală.

Pacea este un produs al civilizaţiei. Mitul sălbaticului paşnic nu este nimic altceva decât un mit. Fără civilizaţie, toată existenţa este doar junglă. Du-te la sălbaticul tău paşnic şi arde-i recoltele, măcelăreşte-i turmele sau alungă-l de pe terenurile lui de vânătoare. Vei descoperi că nu va mai rămâne paşnic mult timp. Nu exact asta s-a întâmplat aici, pe Haruun Kal?

Jedi nu luptă pentru pace. Acesta este doar un slogan şi induce în eroare aşa cum fac toate sloganurile. Jedi luptă pentru civilizaţie, fiindcă numai civilizaţia creează pace. Noi luptăm pentru justiţie, fiindcă justiţia este baza fundamentală a civilizaţiei – o civilizaţie injustă este construită pe nisip. Nu supravieţuieşte mult unei furtuni.

Puterea lui Kar provine din instinctele naturale... dar el este de asemenea dominat de instincte într-un fel în care nici un Jedi nu este. Un singur Jedi care cedează în faţa impulsurilor sale naturale către putere, respect, succes sau răzbunare ar putea cauza nenorociri literalmente inimaginabile.

– Mace, m-a întrerupt Depa încet, continuăm să vorbim despre Kar? Sau acum este vorba despre Dooku?

Sau, m-am întrebat în gând, era vorba despre ea...?

Am suspinat şi am coborât fruntea, brusc conştient de epuizarea pe care o resimţeam. Mi-am terminat totuşi gândul, mai puţin în beneficiul lui Nick, cât mai degrabă în al Depei.

Şi în al meu.

– Unica noastră speranţă împotriva unor fiinţe care sunt controlate de instinctele lor este să controlăm absolut şi complet propriile noastre instincte.

JEDI AL VIITORULUI

Noaptea în junglă.

Pături korune pentru dormit împrăştiate în grupuri. Glasuri scăzute contopindu-se în murmurul de fundal al junglei. Arome de raţii cu autoîncălzire şi fum de la ţigările răsucite manual din frunze verzi de rashallo.

Mace stătea pe o pătură împrumutată, la câţiva metri de locul în care cortul portabil al Depei fusese ridicat într-un cuib părăsit de ruskakk, sub o arcadă încâlcită de tufişuri thyssel. În vreme ce Nick îi îngrijise rănile, el privise silueta ei pe care lumina unei baghete luminescente o proiecta vag pe peretele cortului.

Când lumina se stinse, păru că ea nici nu fusese vreodată acolo.

În lumina neclară pastelată şi pulsatorie emisă de lianele-luminescente, Nick mijise ochii spre scanerul trusei medicale.

– Se pare c-am rezolvat cu hemoragia ta internă, anunţă el. Mai trebuie o injecţie cu ser antiinflamator, pentru a ţine sub control hematomul cerebral...

Mace îşi lăsă capul într-o parte, iar Nick apăsă duza sprayului hipodermic de artera sa carotidă. Maestrul Jedi privea inexpresiv în noapte; nici măcar nu simţise pişcătura scurtă a injecţiei.

Îşi urmărea sabia de lumină.

– Nu se opreşte, spuse el.

– Cine?

– Vastor. Umblă. Descrie cercuri. Este ca un rancor priponit în deşert.

– Eşti surprins?

– N-ar trebui să fiu. El simte probabil că deşii lupta a fost reală, predarea mea a fost simulată. Atât doar că nu este sigur ce ar trebui să facă în privinţa asta.

Nick prinse sprayul hipodermic în suportul său.

– Dacă nu cumva ideea ta despre distracţie este de a-ţi petrece timpul cu mine şi cu o trusă medicală, ţi-aş sugera să stai departe de el. (Lovi cu degetul în bactaplasturele care acoperea muşcătura suferită de Mace pe muşchiul trapez.) Nu ţi-ai crede ochilor cât de multe tipuri diferite de bacterii letale am găsit acolo. Nu cred că vrei să ştii ce mănâncă el.

– Sunt mai puţin preocupat de ceea ce mănâncă, zise Mace, decât de ceea ce-l roade.

– Simplu de ghicit, făcu Nick indicând spre cortul Depei. Ea cum este?

Mace strânse din umeri.

– Aşa cum ai văzut şi tu.

– Nu... mă refer la aiureala aia cu partea întunecată. Chestiile despre care discutasem înainte de a te fi lăsat în avanpost.

– Nu... nu pot spune, răspunse Mace şi obişnuita lui încruntătură i se adânci. Mi-ar plăcea să spun că este bine. Dar ce mi-ar plăcea are puţină legătură cu ceea ce este de fapt. Mi se pare... instabilă.

– Acum... ştii şi tu, câteva luni petrecute în război poate să provoace asta oricui.

– De asta mă şi tem.

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

Nu ştiu sigur cât este ceasul. Bănuiesc că a trecut de miezul nopţii şi că mai sunt câteva ore până în zori. Nu pot să fiu mai precis, deoarece funcţia crono a datapadului a suferit aceeaşi soartă cu transmiţătorul lui camuflat. Este un moment al nopţii când până şi lianele-luminescente îşi reduc intensitatea şi prădătorii care dau târcoale se liniştesc, iar somnul pare unica activitate firească.

Eu însă sunt treaz, deşii am dormit puţin în ultimele trei zile.

M-a trezit ţipătul Depei.

Un răcnet brut de suferinţă teribilă care m-a smuls din propriile mele coşmaruri. Ţipătul nu era de teamă, ci un chin atât de profund, încât n-ar fi putut să aibă altă expresie.

Strigătul a deşteptat-o pe ea însăşi, iar primul ei gând a fost să-şi deschidă cortul şi, vlăguită, să ne liniştească – nu fusese decât un vis. Acesta pare întotdeauna să fie primul ei gând: să-i liniştească pe korunnai şi pe mine. Asta mă alină considerabil.

În noaptea aceasta a ţipat până acum de trei ori.

Totuşi – rănit aşa cum sunt şi neobişnuit să dorm pe o pătură korună pe sol sub cerul liber constat că am dormit pe cât de bine am izbutit deocamdată pe această planetă.

Ţipetele Depei sunt o milostenie.

Fiindcă propriile mele coşmaruri nu mă trezesc.

Coşmarurile mele mă aspiră, mă trag în adânc, înecându-mă într-un haos orb şi vâscos de anxietate şi durere. Ele sunt mai mult decât simple visuri neliniştite despre răni sau suferinţă, ori despre diversele şi teribilele schilodiri, dezmembrări şi morţi existente în junglă.

În visurile mele de aici am văzut distrugerea Ordinului Jedi. Moartea Republicii. Am văzut Templul în ruine, Senatul distrus şi planeta Coruscant însăşi devastată de bombardamentele orbitale ale unor nave imense cu design incredibil. Am văzut cum Coruscantul, leagănul culturii galactice, devine o junglă mult mai ostilă şi străină decât oricare alta de pe Haruun Kal.

Am văzut sfârşitul civilizaţiei.

Ţipetele Depei mă readuc în junglă şi în noapte.

Acum o săptămână nu mi-aş fi putut imagina că trezirea în jungla aceasta ar fi o uşurare.

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

Mâine plecăm de aici.

Asta mi-am repetat toată ziua, călărind cu picioarele încrucişate sub mine pe cochilia ankkoxului şi stând de vorbă cu Depa. Ar trebui mai bine să spun: ascultând-o, deoarece ea

pare să mă asculte doar atunci când îi convine. Pe toată durata zilei am părăsit cochilia numai pentru a-mi dezmorţi picioarele sau a mă uşura... şi uneori când reveneam pe cochilie o găseam vorbind deja, cu acelaşi murmur slab şi indistinct pe care-l folosea cu mine... ca şi cum conversaţia noastră se desfăşurase în mintea ei şi sosirea mea nu era decât un simplu detaliu.

Când navele aeriene ale miliţiei apar şi revarsă foc asupra noastră sau trag aleatoriu cu tunurile, luptătorii de gherilă care au fost îndeajuns de norocoşi pentru a se găsi în preajma ankkoxului plonjează adesea sub el pentru adăpost, dar Depa n-a făcut-o niciodată şi nici eu. Ea rămâne întinsă pe sofaua din palanchin şi eu îmi reazem uneori spatele de balustrada lustruită, astfel încât vocea ei înceată îmi pluteşte peste umăr.

Am parcurs mulţi kilometri azi. Solul se ridică; pe măsură ce jungla se răreşte, putem înainta mult mai rapid. Nu în zadar korunii se referă la distanţe nu în kilometri, ci în timpi de călătorie.

Aceeaşi rarefiere a junglei care ne iuţeşte viteza ne lasă în acelaşi timp mai expuşi faţă de navele aeriene, care par să patruleze după un şablon de căutare.

Am multe de spus despre ziua care a trecut, totuşi îmi vine greu să încep. Mă pot gândi doar la ziua de mâine, la reuniunea cu Nick şi la apelul final pentru ca Halleck să coboare şi să ne ia de aici.

Ard de nerăbdare.

Am descoperit că urăsc locul acesta.

Nu este defel o atitudine Jedi, totuşi nu o pot nega. Urăsc umezeala, mirosul, căldura şi transpiraţia care mi se prelinge constant pe lângă sprâncene, în jos pe obraji şi-mi picură de pe vârful bărbiei. Detest automulţumirea bovină şi stupidă a ierboşilor şi mârâiturile feroce ale akkilor pe jumătate sălbatici. Detest frunzele-prinzătoare, lianele-de-bronz, arborii portaak şi tufişurile thyssel.

Urăsc întunericul de sub copaci.

Urăsc războiul.

Urăsc ce le-a făcut oamenilor acestora. Ce i-a făcut

Depei.

Urăsc ce-mi face mie.

Halleck va fi un loc răcoros. Un loc curat. Mâncarea nu va avea mucegai, putreziciune sau ouă de insecte.

Ştiu deja primul lucru pe care-l voi face după ce voi ajunge la bord. Chiar înainte de a vizita puntea pentru a-l saluta pe căpitan.

Voi face un duş.

Ultima dată am fost curat în navetă, pe orbită. Acum mă întreb dacă voi mai fi vreodată curat.

Ţin minte că atunci când am coborât din navetă în astroportul Pelek Baw, am privit în sus spre piscul alb al Umărului Bunicului şi mi-am spus că petrecusem prea mult timp pe Coruscant.

Ce prost fusesem.

Exact aşa cum mă descrisese Depa: orb, ignorant, prost şi arogant.

Mă temeam să aflu cât de rea poate să fie situaţia aici, dar cea mai teribilă dintre temerile mele nu s-a apropiat nici măcar pe departe de adevăr.

Nu pot...

Simt cum sabia mea vine încoace. Voi continua mai târziu.

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

Kar s-a oprit în mod ostentativ la cortul Depei, pentru a discuta despre marşul de mâine înainte ca ea să se pregătească de culcare; bănuiesc că adevăratul lui scop era de a mă verifica.

Sper că este satisfăcut de ceea ce a descoperit.

Dimineaţa am întrebat-o pe Depa de ce nu plecase după ce separatiştii s-au retras în Gevarno şi Opari. De ce ar fi rămas chiar şi acum, dacă nu i-aş fi smuls cooperarea.

– Sunt lupte de purtat. Poate un Jedi să întoarcă spatele şi să plece?

Vocea ei a răsunat înăbuşit, dinapoia draperiilor. În dimineaţa aceasta nu mă invitase înăuntru şi n-am întrebat-o

asupra motivului.

Mă temeam că era într-o stare în care nici unul dintre noi n-ar fi dorit s-o vadă.

– A continua să lupţi după încheierea bătăliei... Depa, Jedi nu procedează aşa, i-am spus. Asta este partea întunecată.

– Războiul nu înseamnă lumină sau întuneric. Înseamnă victoria. Sau moartea.

– Dar aici tu ai câştigat deja.

M-am gândit la cuvintele din visul meu straniu. Nu ştiam dacă fuseseră ale ei sau ale Forţei.

– Poate că da. Priveşte însă în jurul tău. Ceea ce vezi este o armată victorioasă? Sau nişte fugari zdrenţăroşi, care-şi irosesc ultimele puteri pentru a rămâne cu un pas înaintea eşafodului?

Simt o milă uriaşă faţă de ei: faţă de suferinţele şi strădaniile lor disperate. Nu pot să uit niciodată că doar şansa – capriciul antropologilor Jedi şi opţiunea unor bătrâni din ghoshul Windu – separă destinul lor de al meu.

Aş fi putut foarte uşor să cresc şi să devin eu însumi Kar Vastor.

Totuşi nu am spus nimic din toate acestea Depei; scopul meu aici nu era de a medita asupra meandrelor din nesfârşitul fluviu al Forţei.

– Înţeleg războiul lor, i-am spus. Pentru mine, este foarte clar de ce luptă ei. Întrebarea mea este: de ce mai lupţi tu?

– Nu poţi să simţi?

Iar când a vorbit, am putut să simt – în Forţă exista un puls necontenit de teamă şi ură, aşa cum percepusem dinspre Nick, Chalk, Besh şi Lesh în vehiculul de teren, dar aici era amplificat ca şi cum jungla devenise o cameră de rezonanţă de dimensiuni planetare. Ura îi menţinea pe korunnai în luptă, de parcă tot poporul acesta ar fi împărtăşit un acelaşi vis: ca toţi balawaii să aibă un singur cap, aplecat pentru lovitura unei macete korune...

– Da, a continuat ea, bătălia noastră a fost câştigată. A lor continuă. Nu se va sfârşi niciodată, în nici un caz atâta timp cât mai trăieşte unul dintre ei. Balawaii nu se vor opri

nicicând, ci vor veni într-una. Noi i-am folosit pe oamenii aceştia în scopurile noastre... şi am căpătat ceea ce dorisem. Acum ar trebui să-i abandonez? Să-i las în seama genocidului, fiindcă nu mai sunt utili? Asta îmi ordonă Consiliul să fac?

– Preferi să rămâi şi să lupţi un război care nu este al tău?

Vocea ei a devenit arzătoare.

– Ei au nevoie de mine, Mace. Eu sunt unica lor speranţă.

Înfierbântarea aceea a pălit însă şi ea a revenit la murmurul vlăguit:

— Am făcut unele... lucruri. Lucruri discutabile. Ştiu. Dar am văzut...

– Mace, nu-ţi poţi imagina ce am văzut. La fel de îngrozitoare pe cât... la fel de îngrozitoare pe cât sunt eu... Caută în Forţă. Poţi să simţi cu cât mai rău poate să fie totul. Cu cât mai rău va fi.

În privinţa aceea nu puteam argumenta.

– Priveşte în jurul tău. Murmurul îi devenise amar. Gândeşte-te la tot ce ai văzut. Acesta este un război mic, Mace. Un conflict care izbucneşte la răstimpuri, compus dintr-o serie de hărţuieli lipsite de rezultat. Până la implicarea Republicii şi a Confederaţiei, era practic un fel de eveniment sportiv. Uită-te însă ce a făcut din oamenii aceştia. Imaginează-ţi ce va face războiul oamenilor care nu l-au cunoscut niciodată. Imaginează-ţi bătălii de infanterişti pe câmpiile de pe Alderaan... ACAE-uri lovind zgârie-norii de pe Coruscant... Imaginează-ţi cum va fi galaxia, dacă Războiul Clonelor devine serios.

I-am spus că era deja serios şi ea a râs.

– N-ai văzut deocamdată ce înseamnă serios.

I-am spus că-l vedeam chiar în clipa aceea.

Şi mă gândesc, acum, la soldaţii clone din Halleckşi la felul în care bravura şi disciplina lor incontestabilă, riguroasă sub focul inamic, este pe atât de departe de aceşti ucigaşi zdrenţăroşi pe cât poate fi posibil pentru nişte membri ai aceleiaşi specii... şi-mi amintesc că Marea Armată a Republicii numără 1,2 milioane de soldaţi clone; de abia suficient pentru

a posta un singur soldat – un singur om! – Pe fiecare planetă a Republicii şi a mai rămâne doar cu câteva mii.

Dacă Războiul Clonelor escaladează aşa cum pare să creadă Depa, el nu va fi purtat de clone, Jedi şi droizi de luptă, ci de oameni obişnuiţi. Oameni obişnuiţi care se vor confrunta cu o alegere sumbră: să moară ori să devină ca aceşti korunnai. Oameni obişnuiţi care vor trebui să părăsească pentru totdeauna Galaxia Păcii.

Pot doar să sper că războiul este mai uşor pentru aceia care nu pot atinge Forţa.

Deşii bănuiesc că adevărul este exact invers.

Au fost de asemenea ore la rând în care nu am vorbit între noi. Stăteam lângă palanchin, în timp ce ea moţăia în căldura după-amiezii, eu însumi pe jumătate adormit de legănatul ankkoxului şi de curgerea necontenită de copaci, liane şi flori, ascultând murmurele ei din vis şi fiind şocat, uneori, de ţipetele bruşte din coşmaruri sau de gemetele de agonie pe care migrenele i le desprindeau de pe buze.

Pare să sufere de o febră intermitentă. Uneori vorbirea îi devine incoerentă şi neclară, trecând prin conversaţii închipuite ce sar de la un subiect la altul în mod halucinant de aleatoriu. Uneori, vorbele ei au un caracter straniu de sibilinic, parcă profeţind un viitor care n-a avut trecut. Ocazional am încercat să le înregistrez pe datapad, dar, cumva, glasul nu-i poate fi niciodată capturat.

De parcă discuţiile noastre sunt propriile mele halucinaţii.

Iar atunci...

Are vreo importanţă?

Chiar şi o minciună a Forţei este mai adevărată decât orice realitate pe care o putem pricepe.

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

O mare parte din zi am petrecut-o vorbind despre Kar Vastor. Depa m-a scutit de multe detalii mai puţin tolerabile, dar mi-a spus suficient.

Mai mult decât suficient.

De exemplu: el îmi spune doshalo nu doar ca simplu termen de apelare. Dacă ceea ce i-a spus Depei este adevărat, Kar Vastor şi cu mine suntem ultimii Windu.

Se pare că ghoshul în care m-am născut – şi alături de care am trăit lunile din adolescenţă când am revenit pentru a deprinde unele aptitudini korune în Forţă – a fost distrus treptat în ultimii treizeci de ani. Nu în vreun masacru de proporţii sau într-o ultimă şi devastatoare confruntare, ci prin simpla şi brutala matematică a înfometării: ghoshul meu este pur şi simplu altă victimă statistică a unui război mocnit de gherilă împotriva unui inamic mai numeros, mai bine înarmat şi la fel de nemilos.

Depa mi-a spus asta ezitând, de parcă ar fi fost o veste oribilă despre care trebuia să mă informeze cu blândeţe. Poate că aşa şi este. Nu pot spune. Ea pare să considere că ar trebui să conteze foarte mult pentru mine. Poate că aşa ar trebui.

Sunt însă mult mai mult Jedi decât korun.

Atunci când mă gândesc la doshallaii mei morţi şi risipiţi, la moştenirea Windu şi la tradiţiile ce pier în sânge şi întuneric, nu pot să simt decât o tristeţe abstractă.

Pentru mine, este tristă orice istorie de suferinţe şi pierderi inutile.

Dacă aş putea le-aş schimba pe toate. Nu numai pe a mea.

Cu certitudine, aş schimba-o pe a lui Kar.

Se pare că în tinereţe Kar Vastor a fost un korun destul de obişnuit; între el şi pelekotan exista un contact mai mare decât la majoritatea celorlalţi, dar nu era un individ neobişnuit din alte puncte de vedere. Războiul Verii l-a schimbat, aşa cum a schimbat atât de multe pe planeta asta.

Când avea paisprezece ani şi-a văzut familia masacrată de prospectorii de junglă: una dintre atrocităţile banale ce caracterizează războiul acesta.

Nu ştiu cum se face că a scăpat doar el; poveştile auzite de Depa de la diverşi korunnai sunt contradictorii. Se pare că nici Kar însuşi nu discută despre asta.

Se ştie numai că după ce a asistat la uciderea întregii

sale familii, a fost lăsat singur în junglă, fără arme, ierboşi, akki sau oameni, alimente ori provizii de orice fel. Şi că a trăit în junglă – singur – mai bine de un an standard.

La asta se referea atunci când a spus că el supravieţuise tan pel'trokalului.

Termenul are o ironie pe care abia acum încep s-o apreciez.

Tan pel'trokal este o sancţiune concepută de cultura korună, pentru a pedepsi delictele ce merită moartea. Ştiind că judecata omului este imperfectă, korunnaii lasă sentinţa finală în seama junglei; ei o consideră un act de milostenie.

Eu aş spune că este o milostenie pe care şi-o acordă lor înşişi. În felul acesta pot curma vieţi fără ruşinea mâinilor pătate cu sânge.

Kar a înfruntat tan pel'trokalul pentru crima de a fi korun. Era la fel de nevinovat – şi la fel de vinovat – ca şi copiii balawai cu care intenţiona să procedeze în acelaşi mod. Crimele lor fuseseră identice: se născuseră în altă familie.

Pe atunci, el era probabil cu vreun an mai mare decât Keela.

În apropiere nu existase însă nici un Jedi care să-l salveze, aşa încât a trebuit să se salveze singur.

Cred că incapacitatea de a vorbi în grai uman a fost o parte din preţul pe care l-a plătit pentru supravieţuirea sa. Toţi Jedi ştiu că puterea are un preţ; Forţa menţine un echilibru ce nu poate fi sfidat. Pelekotanul i-a oferit putere în schimbul umanităţii.

Uneori mă întreb dacă nu cumva Forţa procedează la fel cu Jedi.

În mod limpede, el şi Gardienii Akk au multe lucruri comune cu Jedi: par să fie reflexiile noastre într-o oglindă întunecată. Ei se bizuie pe instincte, iar Jedi se bizuie pe antrenamente. Ei folosesc furia şi agresiunea ca surse de putere, în timp ce puterea noastră se bazează pe seninătate şi defensivă. Până şi armele pe care le au Gardienii şi el sunt o imagine în oglindă strâmbă a armelor noastre.

Eu îmi utilizez sabia ca pavăză. Ei îşi folosesc pavezele ca săbii.

Depa îmi spune că „vibropavezele” au fost concepute chiar de Kar. Vibrosecurile sunt echipamente uzuale pentru prospectorii de junglă, fiind utilizate la retezarea copacilor ce vor fi transformaţi în cherestea şi la deschiderea de poteci prin hăţişuri prea dese pentru trecerea şeniletelor; deoarece generatoarele sonice care alimentează Vibrosecurile sunt perfect etanşe, ele sunt remarcabil de rezistente faţă de fungii şi mucegaiurile mâncătoare de metal.

Cât despre metal în sine... ei bine, povestea este interesantă. Se pare că-i un aliaj pe care fungii nu-l atacă. Este extrem de dur şi nu se toceşte niciodată. Nu rugineşte şi nici măcar nu-şi pierde luciul.

De asemenea, pare să fie supraconductor.

De aceea lama mea nu l-a putut tăia – întreaga pavăză are întotdeauna aceeaşi temperatură în toată masa, astfel încât difuzează instantaneu până şi energia unei săbii de lumină. Dacă veţi apăsa pe el o sabie de lumină destul timp, se va topi în cele din urmă, dar nu poate fi tăiat. În nici un caz de o lamă energetică.

Atunci când Kar admite un bărbat printre Gardieni, acesta îşi construieşte propria sa armă, aproape exact potrivit tradiţiei în al cărei spirit Jedi îşi construiesc propriile săbii de lumină.

Chiar acum mi-a venit ideea că poate Kar a preluat conceptul din istoriile despre antrenamentele Jedi pe care le-am povestit prietenilor mei de mult pierduţi din ghoshul Windu, cu peste treizeci şi cinci de ani în urmă; korunnaii au o tradiţie orală şi istorisirile sunt transmise din generaţie în generaţie ca nişte bunuri preţioase.

Nu am împărtăşit această speculaţie Depei.

Depa se jură că nu i-a învăţat pe Kar sau pe Gardieni tehnica Jedi de interceptare; ea spune că Vastor o cunoştea deja atunci când l-a întâlnit. Dacă este adevărat, probabil că a deprins-o singur... şi probabil că sursa ideii au fost aceleaşi poveşti pe care eu, în nechibzuita mea tinereţe, le-am împărtăşit inocent prietenilor mei la fel de inocenţi.

Şi astfel, într-un mod straniu şi ciclic, apariţia lui Kar Vastor poate fi vina mea.

Sursa metalului vibropavezelor este un mister; deşii Kar nu vorbeşte niciodată cu nimeni despre el, cred că ştiu ce este.

Blindaj de nave stelare.

Cu mii de ani în urmă – înainte de Războaiele Sith; pe când generatoarele de câmpuri protectoare erau atât de masive încât numai cele mai mari nave spaţiale militare le puteau transporta, navele mici erau blindate cu aliaje supraconductoare de tip oglindă, suficiente pentru a rezista tunurilor laser cu rată mică a tragerilor care existau pe atunci.

Eu cred că în decursul tan pel'trokalului său lung de un an, Vastor a găsit undeva în jungla Platoului Korunnal străvechea navă Jedi a cărei prăbuşire i-a naufragiat pe planeta aceasta pe strămoşii lui... şi pe ai mei.

La începutul acestei seri am aflat adevărul despre Kar Vastor. Nu numai cine este el şi de ce este...

Dar şi ce înseamnă el.

În timpul marşului nostru, Kar localizase la un moment dat o grotă ce părea potrivită pentru a adăposti un foc împotriva detectării din partea navelor aeriene sau sateliţilor şi în noaptea aceea s-a ocupat de viespile-febrei care-i infestaseră pe Besh şi Chalk. Cei doi rămăseseră sub efectul thanatizinei, legaţi de targa unui ierboş, ca o simplă încărcătură. Rănile de cuţit făcute de Terrel fuseseră în general reparate cu lianţii de ţesuturi dintr-o trusă medicală, deşii, desigur, rănile nu se puteau tămădui; thanatizina suspendă de asemenea şi procesele de autovindecare ale trupului.

Depa a participat, ca şi mine şi alţi câţiva aleşi cu grijă. Doi Gardieni o purtaseră din palanchin, cu sofa cu tot. Stătea întinsă pe spate şi-şi pusese peste ochi un braţ subţire; suferea din cauza unei migrene şi lumina provenită de la focul de tyruun, lemnul nativ care arde alb-strălucitor, îi provoca dureri. Bănuiesc că ar fi preferat să fi lipsit de la cele ce aveau să urmeze.

Cu toate acestea, atunci când Kar a întins formele nemişcate ale lui Chalk şi Besh cu faţa în jos pe podeaua acoperită de muşchi a peşterii şi le-a sfâşiat spatele tunicilor,

Depa s-a foit şi s-a ridicat în capul oaselor. Deşii continua să-şi protejeze ochii, lumina focului le conferea scânteieri argintii şi roşii. Privea fascinată, cu dinţii mici şi albi fixaţi în buza inferioară, mestecându-şi colţul gurii în apropiere de cicatricea arsurii.

Kar s-a aşezat pur şi simplu pe vine lângă cei doi, fredonând în surdină ceva lipsit de melodie, în timp ce un korun pe care nu-l cunoşteam i-a injectat cu antidot. Fredonarea lui Vastor s-a înteţit şi a căpătat un ritm pulsatoriu, ca bătăile lente ale unei inimi umane. A întins braţele, a închis ochii şi a continuat să murmure, iar eu am putut percepe mişcare în Forţă, o volbură de putere cu totul diferită de orice simţisem din partea vreunui tămăduitor Jedi... sau, de fapt, din partea oricui.

O dungă roşie a apărut pe spinările lui Chalk şi Besh şi peste o clipă roşul acela a înflorit brusc în umezeala sclipitoare a sângelui proaspăt care le supura prin piele... şi cred că detaliile sunt inutile. Ajunge să spun că Vastor folosise cumva Forţa – folosise pelekotanul – pentru a convinge larvele viespilor-febrei că se aflau într-un loc neprielnic pentru dezvoltare. Utilizând acelaşi tropism animal care le atrage din locul înţepăturii pentru a se îngrămădi în lungul sistemului nervos central al victimei, Kar le-a indus ideea migrării...

Pentru a ieşi complet din Besh şi Chalk.

Iar puterea lui era atât de mare, încât întreaga masă viermuitoare – aproape un kilogram – a părăsit trupurile şi a intrat direct în pălălăile de tyruun, unde larvele au pocnit, arzând cu duhoarea specifică părului ars.

În mijlocul acestei manifestări extraordinare, Depa s-a apropiat de mine şi a şoptit:

– Nu te întrebi vreodată dacă nu cumva noi ne înşelăm?

Nu am înţeles despre ce vorbea, iar ea a fluturat din mâna cu oase fine în direcţia lui Vastor.

— Asemenea putere... şi asemenea control... fără nici o zi de instruire. Ceea ce face el este firesc... la fel de firesc ca jungla însăşi. Noi, Jedi, ne antrenăm toată viaţa pentru a ne controla emoţiile naturale şi pentru a ne înfrâna dorinţele

naturale. Am renunţat la multe pentru puterile noastre. Şi ce Jedi ar putea face aşa ceva?

Nu i-am putut răspunde; Vastor deţinea puteri la nivelul maestrului Yoda sau a tânărului Anakin Skywalker. Şi eu nu aveam chef să dezbat cu Depa problema tradiţiei Jedi şi distincţia care trebuie făcută între lumină şi întuneric.

De aceea am încercat să schimb subiectul.

I-am spus că Nick îmi povestise adevărul înscenării masacrului şi mesajul ei de pe cipul cu date şi i-am reamintit că numai cu o zi în urmă făcuse aluzie la faptul că avea un plan pentru mine: că dorea să mă înveţe ori să-mi arate ceva. De aceea am întrebat-o.

Am întrebat-o ce sperase să obţină prin atragerea mea aici.

Am întrebat-o care sunt condiţiile ei de victorie.

Mi-a spus că dorea să-mi spună ceva. Atâta tot. Era un mesaj pe care l-ar fi putut trimite cu un impuls subspaţial concentrat: un rând sau două, nimic mai mult. Trebuia însă ca eu să fiu în război – să văd războiul, să mănânc şi să beau, să respir şi să miros războiul; altfel nu l-aş fi crezut.

Mi-a spus:

– Jedi vor pierde.

În peşteră, în vreme ce larvele viespilor-febrei trosneau şi pârâiau în flăcările de tyruun, am replicat prin cifre: sistemele loialiste sunt de zece ori mai numeroase decât cele separatiste, Republica are o bază de manufacturare titanică şi avantaje imense în resurse... începuturile unei liste de motive pentru care Republica avea să învingă în mod inevitabil.

– Ah, da, ştiu, a sosit răspunsul ei. Republica s-ar putea foarte bine să învingă. Dar Jedi vor pierde.

I-am spus că nu înţeleg, dar acum cred că nu-i adevărat. Cred că adevărul este cel pe care Forţa mi l-a transmis sub forma imaginii Depei în avanpost: că înţeleg deja tot ce este de înţeles.

Atât doar că nu vreau să cred.

Ea a spus că eu însumi prevestisem înfrângerea Ordinului Jedi.

– Motivul pentru care i-ai eliberat pe balawai, Mace, mi-a

zis, este acelaşi pentru care Jedi vor fi distruşi.

Războiul este o oroare, a mai spus. Cuvintele ei au fost:

– O oroare. Dar ceea ce nu înţelegi tu este că trebuie să fie o oroare. Aşa sunt câştigate războaiele – pricinuind inamicilor suferinţe atât de teribile, încât ei nu mai pot rezista să lupte. Mace, nu poţi trata războiul ca pe o aplicare silită a legii. Nu poţi lupta pentru a-i proteja pe inocenţi... pentru că nimeni nu este inocent.

A zis ceva similar spuselor lui Nick despre prospectorii de junglă: că nu există civili.

– Cetăţenii inocenţi ai Confederaţiei sunt aceia care fac posibil ca liderii lor să poarte război împotriva noastră. Ei construiesc navele, ei cultivă hrana, extrag metalele, purifică apa. Şi doar ei pot să oprească războiul. Numai suferinţa lor îl va stopa.

– Totuşi nu te poţi aştepta ca Jedi să stea cu braţele încrucişate, în timp ce oamenii obişnuiţi sunt răniţi şi ucişi...

– Exact. De aceea noi nu putem câştiga. Pentru a învinge în acest război, trebuie să nu mai fim Jedi.

Vorbeşte despre asta la timpul viitor, deşii bănuiesc că în inima ei, în conştiinţa ei, Jedi sunt deja morţi.

– La fel cu aruncarea unei bombe în arena de pe Geonosis – noi putem salva Republica, Mace. Putem. Dar preţul respectiv va fi principiile noastre. Şi în cele din urmă, nu acesta este rolul cavalerilor Jedi? Noi sacrificăm totul pentru Republică: familiile, planetele de baştină, averile, ba chiar şi vieţile noastre. Acum Republica are nevoie de noi pentru a ne sacrifica şi conştiinţele. Putem refuza? Tradiţiile Jedi sunt mai importante decât vieţile a miliarde de fiinţe?

Mi-a povestit despre felul în care ea şi Kar Vastor reuşiseră să-i alunge pe separatişti de pe planetă.

CSI folosise astroportul Pelek Baw ca bază pentru reparaţii, reechipare şi realimentare a vânătorilor stelari droizi pe care îi utiliza pentru a picheta sistemul Al'Har. Operaţiunile respective necesitau o mulţime de angajaţi civili. Strategia ei fusese simplă: să le dovedească angajaţilor civili că militarii separatişti şi miliţienii balawai împreună erau incapabili să-i apere.

N-a existat o bătălie decisivă. Nimic eroic sau spectaculos, ci pur şi simplu o serie interminabilă de crime oribile. Câte una, câte două pe rând. La început, separatiştii inundaseră Pelek Baw cu forţele lor, dar droizii de luptă sunt la fel de vulnerabili faţă de fungii mâncători de metal ca şi simplele blastere, iar soldaţii din carne şi oase mor la fel de uşor ca şi civilii. Esenţa războiului de gherilă: ţintele reale nu sunt amplasamentele duşmanilor, ba nici chiar vieţile acestora.

Ţinta reală este dorinţa duşmanului de a continua lupta.

Războaiele nu sunt câştigate prin uciderea inamicilor, ci prin terorizarea lor până când renunţă şi pleacă acasă.

– De asta te-am adus pe Haruun Kal, mi-a spus ea. Doream să vezi cum vor arăta soldaţii învingători.

A arătat dincolo de foc.

– Acela este Jedi al viitorului, Mace. Priveşte acolo.

Îl indica pe Kar Vastor.

Acesta este motivul pentru care în ora asta neagră, mult după miezul nopţii şi mult înaintea zorilor, când lianele-luminescente pălesc şi prădătorii amuţesc, când numai somnul are înţeles, zac întins pe pătură, privesc frunzele negre de deasupra şi mă gândesc la ziua de mâine.

Mâine părăsim locul acesta.

Revenim pe planetele unde duşurile împroşcă apă curată, nu pâclă probiotică. Înapoi pe planetele unde dormim în case, pe paturi cu aşternuturi curate şi scrobite.

Înapoi pe planetele care continuă să rămână, oricât de temporar, în Galaxia Păcii.

INTRARE FINALĂ

Văzduhul era atât de limpede deasupra trecătorii Lorshan, încât piscul de culoarea cerului pe care Mace abia îl putea discerne în sudul îndepărtat putea să fi fost chiar Umărul Bunicului. În direcţia aceea exista un linţoliu de ceaţă maronie, despre care suspecta că era smogul de deasupra lui

Pelek Baw. Ceva mai aproape, minusculele săgeţi argintii ale navelor aeriene patrulau coronamentul junglei mai jos de trecătoare. Multe nave; Mace numărase cel puţin şase, dar poate că erau zece, care se întretăiau printre dealuri.

Fulgerele ocazionale ale salvelor de tunuri sau fuioarele spiralate de fum negru ale aruncătoarelor de flăcări ajunseseră de-a dreptul liniştitoare; ele semnalau pur şi simplu că miliţienii credeau că luptătorii de gherilă se aflau tot jos, sub arbori.

Mace stătea cu picioarele încrucişate pe pământul adumbrit de la gura peşterii, cu datapadul atârnat peste umăr. La numai doi metri depărtare, razele strălucitoare ale soarelui după-amiezii loveau pieziş pajiştea de pe stâncă – o întindere de iarbă relativ netedă pe câteva zeci de metri înainte de a se curba peste buza stâncii şi a coborî o jumătate de kilometru spre trecătoarea de dedesubt.

Suficient de mare pentru o navă de desant de clasă Jadthu Sienar Systems a Republicii.

În mod deliberat, Mace evită să privească în sus, către cer. Avea să ajungă aici, atunci când avea să ajungă.

De acum era vorba numai despre minute.

Se pomeni totalizând accidentările şi leziunile pe care i le provocase Haruun Kal, de la vânătăi cauzate de salve paralizante şi până la arsuri de flăcări, coaste fracturate, un traumatism cranian şi o rană provocată de muşcătura unui om. Ca să nu mai menţioneze nenumăratele înţepături şi muşcături de insecte, iritaţia de pe coapsa dreaptă şi băşicile din jurul degetelor de la picioare, care erau probabil o infecţie persistentă de fungi...

Iar acelea erau doar vătămările de natură fizică. Cele care aveau să se vindece.

Vătămările non-fizice... cele aduse încrederii în sine, principiilor, certitudinilor sale morale... inimii lui...

Acelea nu puteau fi tratate cu spray-pansamente şi bactaplasturi.

Înapoia sa, paşii lui Nick curăţaseră o potecă prin stratul subţire de praf ce acoperea piatra podelei grotei. Pentru a douăsprezecea oară, korunul îşi luă carabina din locul unde

stătea rezemată de perete, o verifică, apoi o puse la loc. Făcu acelaşi lucru cu pistolul cu proiectile din tocul de pe coapsă, după care privi înjur, căutând altă activitate posibilă. Negăsind nimic, reîncepu să se plimbe înainte şi înapoi.

– Cât mai este?

– Nu mai e mult.

– Aşa ai zis şi-n celelalte trei dăţi când te-am întrebat.

– Bănuiesc că depinde de ceea ce înţelegi prin mult.

– Eşti sigur că vine?

– Da, minţi Mace.

– Şi dacă ajunge aici înainte să ajungă şi ea? Vreau să zic că nu vom avea timp de pierdut aşteptând-o... în nici un caz, ţinând seama de navele miliţiei şi de cine ştie ce a mai urmărit nava de desant prin atmosferă. Dacă ea nu-i aici...

– O să ne facem grijile respective dacă va fi cazul.

– Mda... Nick începu să străbată peştera din spate în faţă, nu de-a curmezişul. Mda...

– Nick.

— Da?

– Aşează-te.

Tânărul korun se opri, strânse din ochi în semn de scuză, îşi netezi tunica şi-şi trecu degetele mari în jurul taliei legate cu şnur a pantalonilor, ca şi cum l-ar fi strâns.

– Nu-mi place s-aştept.

– Am observat.

Nick se aşeză pe vine lângă maestrul Jedi şi arătă din bărbie spre datapad.

— Ai vreun joc pe chestia asta? Pfui, aş fi gata să joc şi dejarik. Şi eu urăsc dejarikul.

Mace clătină din cap.

– Este jurnalul meu.

– Am văzut că vorbeşti în el. E ca un reportofon?

– Cam aşa ceva. Este un jurnal personal al experienţelor trăite de mine pe Haruun Kal. Pentru Arhivele Templului.

– Tiii! Sunt şi eu acolo?

– Da. Şi Chalk, Besh, Lesh, Depa, Kar Vastor şi copiii din avanpost...

– Tiii, repetă Nick. Zău aşa, fiii! E a-ntâia. Toţi Jedi fac

asta?

Mace privi peste terenul accidentat de sub trecătoare.

– Nu cred că Depa face.

Suspină şi se înfrână din nou să privească cerul.

– De ce întrebi?

– Chestia-i că... ei bine, ştii... mi se pare straniu. Când mă gândesc... Adică voi fi în Arhivele Jedi...

— Da.

– Alături de douăzeci şi cinci de mii de ani de înregistrări. E ca şi cum... ca şi cum aş face parte din istoria întregii galaxii!

– Vei face parte, oricum.

– Ah, da, sigur, ştiu, toţi fac parte. Dar nu toţi sunt în Arhivele Jedi, nu? Vreau să zic că numele meu va fi acolo veşnic. E ca şi cum aş fi nemuritor...

Mace se gândi la Lesh şi Phloremirlla Tenk. La Terrel şi Rankin. La leşurile carbonizate şi devenite anonime, abandonate pe sol în avanpost.

– Este pe cât de aproape de nemurire va ajunge vreodată unul dintre noi, răspunse el fără grabă.

– Nu pot s-ascult câte ceva? Nick încercă să dea încurajator din cap. Nu c-aş fi indiscret sau altceva. Dar mai trece timpul...

– Eşti sigur că vrei să ştii ce gândesc despre tine?

– Sigur că... de ce? E ceva rău? Întrebă şi făcu cu ochiul, în semn de anticipare. E rău de tot, nu?

– Te tachinez, Nick. Nu te pot lăsa să asculţi. Este încifrat şi doar maeştrii arhivişti din Templu au codul cheie.

– Cum adică... nici chiar tu nu poţi s-asculţi?

Mace cântări datapadul în mână; părea un obiect mic şi lipsit de materialitate, totuşi conţinea atâtea îndoieli şi durere.

– Nu numai că încifrarea îi păstrează conţinutul în siguranţă, ci mă protejează şi pe mine de tentaţia de a reveni şi modifica unele înregistrări, pentru a mă pune într-o lumină mai bună.

– Ai face aşa ceva?

– Ocazia nu a apărut. Dacă aş fi avut oportunitatea... Nu

pot să dau un răspuns cu adevărat corect. Sper că aş fi rezistat. Totuşi, Jedi sau nu, sunt încă om.

Strânse din umeri şi adăugă:

– Ar trebui să fac o ultimă intrare, care să pregătească raportul meu oficial în faţa Consiliului după întoarcerea pe Coruscant.

– Pot s-ascult?

– Cred că da. Nu am nimic de spus care să nu-ţi fie deja cunoscut.

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

[ULTIMA CONSEMNARE DE PE HARUUN KAL]

Eu şi maiorul Rostu aşteptăm într-o peşteră a bazei korune din trecătoarea Lorshan; Depa...

[Glas masculin identificat ca NICK ROSTU, maior (bvt.), MAR!: „Hei, este activat? Adică... mă pot auzi?”

Da, este...

[Rostu]: „Tiii! Deci vreun ciudat de Jedi extraterestru poate asculta asta peste o mie de ani şi-ar fi ca şi cum i-aş spune Salut dintr-un trecut de acum o mie de ani, da? Salut, băi maimuţoi de Jedi, indiferent cine ai...”

Maiorule.

[Rostu]... Da, ştiu: Taci, Nick."

[sunet de oftat adânc]

Depa trebuie să se întâlnească aici cu noi.

Are o stratagemă pentru a-i îndepărta pe Kar Vastor şi Gardienii Akk suficient de mult pentru ca toţi să putem fi evacuaţi fără probleme; nu mi-a oferit detalii şi n-am întrebat-o.

M-am temut să aud ce mi-ar putea spune.

Semnalul a fost trimis azi-dimineaţă devreme, folosind aceeaşi tehnică utilizată de rapoartele ei sporadice. În locul unei transmisiuni subspaţiale directe – care ar fi fost interceptată de sateliţii miliţiei şi le-ar fi permis să ne localizeze ea a emis codul cifrat de recuperare pe un canal de comunicaţii normal, folosind un fascicul îngust pe care l-a expediat spre satelitul HoloNet aflat deasupra unui munte din

raza noastră vizuală. Semnalul de comunicaţii conţine de asemenea un cod de prioritate Jedi, care deturnează o parte din capacitatea HoloNet locală şi o foloseşte pentru a expedia adevăratul apel de recuperare către Halleck. Este foarte sigur, deşii întotdeauna există pierderi de date cauzate de împrăştierea fasciculului.

Am auzit confirmarea eu însumi, în staţia de comunicaţii a bazei.

Halleck a pornit.

Am ajuns la baza aceasta cam la o oră standard după răsărit. Probabil că de acum Halleck se află în interiorul sistemului. Baza în sine este... nu ceea ce mă aşteptasem.

Este mai puţin o bază militară, cât mai degrabă o tabără subterană pentru refugiaţi.

Complexul este enorm – un stup săpat aleatoriu, care sfredeleşte întregul perete nordic al trecătorii. O serie de tuneluri de acces se extind mult în jos pe pantă, spre grote camuflate din inima junglei. Unele peşteri sunt naturale: bule vulcanice şi canale de apă erodate de scurgerile din piscurile încununate cu zăpadă de deasupra. Cavernele locuite au fost lărgite şi şlefuite în mod artificial. Deşii pe Haruun Kal nu există industrie minieră şi astfel nici echipamente pentru excavare, o vibrosecure taie prin piatră la fel de uşor ca prin lemn; multe săliţe au paturi, mese şi bănci de rocă, tăiate şi finisate de asemenea lame.

Ceea ce ar conferi un anume grad de confort, dacă înghesuiala n-ar fi atât de mare.

Mii de korunnai ticsesc peşterile, tunelurile şi grotele acestea, iar alţii apar în fiecare zi. Ei sunt noncombatanţii: soţii şi logodnice, părinţi, bolnavi şi răniţi. Şi copii.

Lipsa de echipamente miniere determină ventilaţia rudimentară şi practic inexistenţa instalaţiilor sanitare. Pneumonia face ravagii; antibioticele se termină primele din trusele medicale şi în nici o peşteră nu există vreun loc în care să nu auzi oameni şuierând şi chinuindu-se să-şi tragă respiraţia în plămânii îmbâcsiţi. Dizenteria face victime printre bătrâni şi răniţi, şi situaţia se va înrăutăţi fiindcă toaletele se rezumă practic la găleţi.

Peşterile cele mai mari au fost rezervate ierboşilor. Toţi korunnaii care vin aduc orice ierboşi care au supravieţuit călătoriei; până şi în timpul războiului, al Patrulea Stâlp îşi menţine puterea asupra lor. Ierboşii aceştia stau înghesuiţi laolaltă, fără hrană şi cu foarte puţin spaţiu în care să se mişte; toţi sunt bolnavi şi agitaţi. Între membrii unor turme au avut loc lupte şi mi s-a spus că zilnic mor câţiva: victime ale rănilor produse de încăierări sau ale bolilor infecţioase cauzate de spaţiul limitat. Se pare că unii îşi pierd pur şi simplu dorinţa de a mai trăi; ei zac pe jos, refuză să se ridice şi în cele din urmă mor de inaniţie.

Korunnaii îi îngrijesc pe cât pot mai bine; separă turmele prin garduri improvizate din bolovani tăiaţi şi le mână în exterior prin tunelurile de acces pentru a paşte în junglele de sub trecătoare, sub ochii atenţi ai akkilor. Totuşi şi această jumătate de măsură devine problematică – pe măsură ce sosesc tot mai mulţi ierboşi, korunnaii trebuie să ducă turmele tot mai departe, pentru a evita rarefierea junglei în asemenea măsură încât să dezvăluie locaţia bazei.

Înţeleg, acum, de ce Depa nu doreşte să plece.

Am călărit pe ankkoxul ei până la unul dintre tunelurile camuflate. Când am trecut din crepusculul junglei în întunericul subteran mai profund, Depa a tras în lături draperiile palanchinului ei, a înaintat spre capra montată pe platoşa cununii animalului şi a părut că inhalează seninătate o dată cu aerul gros şi puturos.

Toţi cei pe lângă care am trecut... toţi cei pe care i-am văzut...

Nimeni nu ovaţiona şi nici măcar nu striga, dar salutul de întâmpinare pe care l-a primit ea a fost mai profund decât orice poate fi exprimat prin glas.

O femeie ghemuită lângă un perete de stâncă pe care se prelingea condens a zărit-o pe Depa şi s-a împins înainte, iar faţa ei putea să fi fost o floare ce se deschide către soare. Simpla prezenţă a Depei i-a adus lumină în ochi şi putere în picioare. S-a străduit să se scoale, trăgându-se de peretele tunelului, apoi rezemându-se de el pentru sprijin, şi a întins un braţ către noi, iar când Depa a încuviinţat din cap spre ea,

palma femeii s-a închis pentru a prinde uitătura Depei; a lipit de piept palma aceea închisă, ca şi cum simpla privire ce-i fusese aruncată ar fi fost de nepreţuit.

Sacră.

Ca şi cum ar fi fost exact singurul lucru de care avea nevoie pentru a-şi continua existenţa.

Asta a fost întâmpinarea noastră aici: femeia aceea, multiplicată de mii de ori. Luptători şi răniţi. Bătrâni. Bolnavi şi infirmi, copii...

Pentru ei, Depa este mai mult decât un Jedi. Nu este nici o zeiţă... fiind ei înşişi utilizatori ai Forţei, nu sunt lesne impresionaţi de puterile Jedi. Ea este, cred, un totem. Pentru ei, este ceea ce ar trebui să fie un Jedi pentru toţi, dar scrijelit atât de adânc în inimile lor, încât a devenit o formă de nebunie.

Ea este speranţa lor.

[Rostu]: „Să ştii că-i adevărat."

Nick?

[Rostu]: „Crezi că lucrurile merg rău aici? Da, sigur, merg rău. Şi nu numai aici. Pe tot Platoul. Destul de rău. Dar habar n-ai ce era înainte de Depa... ştii, aici noi nu suntem tipii cei răi."

Nimeni n-a sugerat că sunteţi. Dar nici că sunteţi tipii cei buni. Eu n-am văzut vreun tip bun.

[Rostu]: „Pân-acum? Eu am văzut unul. Ba nu, doi."

Serios?

[Rostu]: „Toată chestia asta cu tipi buni şi răi dispare cam rapid, nu-i aşa? Vreau să zic că tu ştii de ce Pelek Baw s-a retras din Republică, nu? N-are nici o legătură cu corupţia din Senat şi nici cu toate rahaturile alea politice. Balawaii s-a alăturat Confederaţiei fiindcă separatiştii au promis că le vor respecta suveranitatea. Te-ai prins? Drepturile planetare. Iar singurul drept planetar de care le pasă balawailor este dreptul de a ne ucide pe noi toţi. Separatiştii îşi ţin droizii vânători stelari şi personalul de întreţinere în astroport şi, brusc, miliţienii au rezerve nelimitate de nave aeriene, apoi balawaii anunţă că este ilegal ca un korun să părăsească limitele oraşului Pelek Baw şi-n scurt timp încep să-i adune şi

pe korunnaii din interiorul oraşului... nu pe toţi, mă-nţelegi, ci doar pe criminali. Cerşetorii şi puştii de pe stradă... şi scandalagiii... Şi dacă vrei să ştii definiţia, un scandalagiu este orice korun care spune un Cuvânt despre felul în care suntem trataţi. Aveau un lagăr pentru noi. Eu am fost acolo. Acolo ne-a găsit Depa. Crezi că lucrurile merg rău aici? Ar fi trebuit să fi văzut de la ce ne-a salvat. Aşa că poate c-am trecut de la viaţa de acolo la moartea de aici. Şi ce dacă? Crezi că există vreo diferenţă? Crezi că acolo era mai bine? Dacă doreşti, du-te şi trăieşte într-o cuşcă. Eu unul voi muri un om liber. Asta înseamnă Depa pentru noi. Asta vrei tu să ne iei."

Oricum ea avea să vă părăsească în scurt timp.

[Rostu]: „Asta zici tu."

Ea moare, Nick. Războiul o omoară. Planeta asta o omoară.

Korunnaii o omoară.

[Rostu]. „Nimeni de aici nu i-ar face nici cel mai mic rău..." Nu cu intenţie.

Dar ea se îneacă în mânia voastră, Nick.

[Rostu]: „Auzi, eu sunt doar uşor irascibil."

Nu mă refer la tine personal. La voi toţi. La întreg locul acesta.

Violenţa care nu se mai sfârşeşte... fără speranţe, sau remedii...

Conexiunea unui Jedi cu Forţa amplifică totul în privinţa noastră; ea ne investeşte până şi cele mai mărunte acţiuni cu greutatea cea mai mare ce poate fi imaginată. Ea ne face mai mult din ceea ce suntem deja. Dacă suntem calmi, ne conferă seninătate. Dacă suntem mânioşi, ne umple cu furia divinităţilor. Mânia este o capcană. Ai putea s-o consideri ca un narcotic, poate chiar ca sclipstimul. Chiar dacă ai gustat-o foarte puţin, îţi lasă o poftă care nu se mai diminuează nicicând.

De aceea noi, Jedi, trebuie să ne străduim permanent să construim pace în interiorul nostru; ceea ce se găseşte la interior va fi reflectat de ceea ce există la exterior. Forţa este Unitate. Noi suntem parte din Forţă şi vom fi întotdeauna, cel

puţin parţial, indiferent ce am fi.

Tot aşa cum este prea târziu ca Vastor să devină Jedi, este prea târziu ca Depa să devină un lor pelek. Ea este gata să-şi dea viaţa pentru a vă ajuta. Sunteţi de acord să i-o luaţi?

[Rostu]: „Hei, nu mă privi aşa. Sunt de partea ta, ai uitat?”

Şi ce dacă?

Halleck trebuie să fi ajuns în sistem; dintr-o clipă în alta ar trebui să vedem jeturile de vapori ale unei nave de desant.

Şi Depa a pornit spre noi.

[Rostu]: „Crezi? Poţi s-o simţi?”

Nu direct. Dar, în mod caracteristic, o parte din planul ei de a-i ţine pe Kar şi Gardieni departe de calea noastră includea recuperarea sabiei mele. În asemenea detalii – în aceste mici atenţii, în bunătatea ei specifică – sălăşluieşte speranţa mea că nu este pe de-a întregul pierdută.

Deşii mi-aş putea reconstrui sabia, ea...

Am simţit o tristeţe...

Resemnare melancolică: aceasta este formula cea mai bună prin care-i pot descrie expresia, atunci când mi-a promis returnarea sabiei. Deşii în sine arma nu înseamnă mare lucru, ea părea gata să lăcrimeze.

− N-aş putea suporta ca drumul tău aici să te coste mai mult decât te-a costat deja, mi-a spus azi-dimineaţă când ne-am despărţit pentru a veni aici să aştept.

Pot simţi limpede apropierea sabiei mele, iar acum o simt şi pe a ei. Slalomează spre noi prin fisurile naturale din piatră care alcătuiesc un pasaj de la peştera aceasta până la cavernele interioare. Este straniu – în mod neliniştitor, prevestitor al unei tragedii teribile – că o pot percepe pe Depa, Depa pe care o cunosc, numai prin arma ei.

[Rostu]: „Hm-m, prevesti-nu-ştiu-cum asta a unei tragedii teribile se poate cumva traduce prin am un sentiment neplăcut? Fiindcă, să ştii, acum că l-ai menţionat...”

Îl simt şi eu... dar am avut numai sentimente neplăcute de când am sosit pe planeta asta.

[Rostu]: „Mă-ntrebam... vreau să zic că suntem aici de mult timp. N-ai început să te-ntrebi dacă Depa ne-a trimis cu

adevărat aici ca să-l îndepărteze pe Kar? Dacă de fapt ne-a trimis aici ca să ne îndepărteze pe noi?”

M-am gândit şi eu la asta. Am refuzat să-mi îngădui să continui gândul. Depa nu este aşa, ea nu are obiceiul vicleşugurilor şi cu atât mai puţin al trădării A spus că ni se va alătura aici. Asta înseamnă că ni se va alătura. Uite.

A ajuns la numai câţiva paşi...

[Rostu]: „Ştii... sau poate dimpotrivă.”

Tu...

[Rostu]: „Ajunge. Opreşte-te! Vorbesc serios.”

[Ultimul sunet din jurnalul Maestrului Windu pe Haruun Kal este o vocalizare nonverbală, similară mârâitului de avertizare al unui prădător mare.]

[SFÂRŞITUL JURNALULUI]

CAPCANA

Nick stătea în postura clasică a unui ţintaş, ţinând pistolul cu proiectile în mâna dreaptă, cu umărul stâng înainte, braţul drept perfect întins prin faţa corpului şi mâna stângă susţinând-o pe cea dreaptă şi patul armei.

Ţinta lui era un rânjet cu dinţi ca acele, abia vizibil în fisura din spatele peşterii.

Mace se ridică în picioare lin, dar decis, fără mişcări bruşte.

– Nu trage, Nick.

– Aş prefera să n-o fac, recunoscu Nick, dar o voi face dacă voi fi silit.

– L-am văzut blocând salve de blaster. Poate să facă la fel şi cu gloanţele. Nu vei avea nici o şansă.

– Asta zici tu, replică Nick cu glas neobişnuit de calm şi inexpresiv; mâinile îi erau la fel de neclintite ca şi muntele din jur. Nu m-ai văzut trăgând.

– Este momentul cel mai nepotrivit ca să mi-o arăţi. Mace puse o mână pe braţul korunului şi lăsă greutatea lui obosită să coboare pistolul. Ieşi de acolo, Kar.

Întunericul din fisură se coagulă în forma lor pelekului. Vibropavezele îi erau ridicate pe braţe.

În mâini ţinea două săbii de lumină.

Mace se gârbovi, când toate speranţele şi încrederea se scurseră din el. Rămase doar oboseala.

Se străduise atât de puternic, atât de tare, să creadă în ea, în sine şi în Forţă... îşi impusese să creadă; în mod nemilos, îşi disciplinase mintea împotriva oricărei temeri de eşec. La urma urmelor, era Depa, padawana lui, aproape copila lui – o cunoscuse toată viaţa ei...

Cu excepţia primelor luni şi ultimelor luni din viaţă.

Vastor trecu pe lângă Nick fără să-i arunce măcar o privire, ţinând săbiile de lumină pe palmele deschise.

O ofertă de pace.

– Mi-a cerut să...

– Ştiu, murmură Mace.

A spus că nu dorea prin venirea ta aici să pierzi mai mult decât ai pierdut deja.

– N-am pierdut.

Şi era adevărat – nu pierduse nimic real. Nu pierduse nimic pe Haruun Kal. O pierduse pe Depa înainte să fi păşit măcar pe rampa de acces a navetei. O pierduse înainte de masacru şi de mesajul de pe cip. O pierduse înainte s-o fi trimis măcar aici.

Depa Billaba era altă victimă a eşecului său de pe Geonosis.

Atât doar că moartea ei dura mai mult.

Tot ce pierduse el pe Haruun Kal era o iluzie. Un vis. O speranţă atât de sacră încât nu îndrăznise s-o admită, nici chiar pentru sine: iluzia că galaxia avea să cunoască iarăşi pacea într-o bună zi.

Că totul avea să revină la normal.

– Trebuie să stai jos, doshalo! Tonul lui Vastor era îngrijorat, deşii nu făţiş. Nu arăţi bine.

– Deci ăştia-s papucii de adio, da? Nick îşi vârâse pistolul în toc, dar părea ca şi cum l-ar fi ciuruit pe Vastor din interiorul minţii sale. Dacă m-ai întreba, aş zice că-i un şiretlic ticălos.

Spune-i băiatului tău să aibă grijă cum vorbeşte despre Depa.

Mace se mulţumi să clatine din cap în tăcere. Îşi pierduse cuvintele.

– Vreau să zic că-i ordinar. Şi mă pricep destul de bine la ordinării, dacă-nţelegi ce vreau să spun. Să dai papucii e destul de urât, dar să-şi trimită şi sabia, ca să crezi că era ea...

– Nu de aceea a trimis-o, vorbi încet Mace. Kar mi le dă pe amândouă.

Mârâitul lui Vastor aducea perfect cu al unei pisici-de-liane: nemilos, totuşi nu lipsit de simpatie. Ea a zis că vei înţelege.

Mace încuviinţă distant.

– Nu mai are nevoie de sabie.

Nick se încruntă spre el.

– Nu mai are nevoie?

– Este arma unui Jedi.

— Ah...

— Da.

Mace plecă fruntea.

– Încearcă să-ţi spună...

— Da.

Maestrul Jedi închise ochii.

Nu mai putea suporta să vadă locul acela.

– O ucide, rosti el fără putere. Existenţa de aici. Ceea ce face. Dacă rămâne, va muri.

– Toţi mor, doshalo. Dar Haruun Kal este problema ei. Acesta este locul ei. Ea îl ştie acum. Ea aparţine locului acesta. Nu jungla o omoară. Tu o omori.

Mace deschise ochii pentru a întâlni privirea pătrunzătoare a lor pelekului.

– Nu încetează nici o clipă să se gândească la tine, hurui Vastor. O omoară faptul că îşi imaginează ce poţi tu să crezi despre ea. Ceea ce ştie că vei crede despre ce a făcut şi va mai face. Ea se măsoară după criteriile tale, iar faptul că ele sunt fatal greşite nu face mai puţin dureros eşecul ei de a le urma.

– Eşti părintele ei, Mace Windu. Nu înţelegi cât de mult te iubeşte?

– Ba da.

Îşi dorea ca ea să fi putut înţelege cât de mult o iubea el... Dar dacă ar fi înţeles, ar fi făcut altceva în alt fel? Sau s-ar fi chinuit şi mai mult?

– Ba da, înţeleg.

– De aceea m-a trimis să-ţi aduc armele şi salutul ei de adio. Nu putea să dea ochi cu tine.

Mace oftă adânc apoi îşi îndreptă umerii.

– Va trebui, vorbi el încet, trist, şovăitor, să treacă peste asta.

– Ce?

– Îmi pare rău că este dureros pentru ea. N-a fost amuzant nici pentru mine – lucrul cel mai aproape de amuzament de care am avut parte pe planeta asta a fost să fiu bătut până la leşin. I-am spus că nu voi părăsi planeta fără ea. Şi n-o voi părăsi. Nu s-a schimbat nimic.

– Crezi că nu? Ieşi afară, doshalo. Lorpelekul ieşi din umbra grotei în după-amiaza mânjită cu roşu-strălucitor pe pajiştea de pe stâncă. Aceasta nu este singura peşteră de pe muntele acesta.

Mace îl urmă şi Kar legănă o sabie de lumină spre versantul vast, împestriţat de umbre. Într-una aşteaptă un om de-al meu. În ultimele luni am capturat armament greu de infanterie al balawailor. Una dintre armele acelea este un lansator manual de rachete protonice.

– Ameninţările nu mă vor clinti, Kar. I-am spus că mai bine voi muri aici, decât s-o las în urmă.

– Ai înţeles greşit. Racheta nu este pentru tine. Dacă aş fi dorit să te ucid, aş fi putut s-o fac eu însumi.

– Asta rămâne de văzut.

– În scurt timp, va sosi nava să te ia de aici. Dacă nu pleci, omul meu o va distruge. Vor muri piloţii tăi, tunarii şi soldaţii, şi oricare alţii vin să te ia.

Acum, în sfârşit, Mace privi spre boltă. Turcoaz nesfârşit; singurii nori ce puteau fi zăriţi erau dârele de vapori de la orizont.

– Vezi? Nu eşti singurul de aici care poate lua ostatici.

– Ştii, începu Mace pe un ton visător, că-ţi sunt aproape recunoscător pentru asta?

Înţeleg: îţi uşurează mult ceea ce trebuie să faci.

– Da. Exact. Tu ai făcut alegerea în numele meu.

– Ce-i în neregulă? întrebă Nick din umbre. Ce-ţi spune? Mai plecăm, nu?

– Multe sunt în neregulă. Nu a spus nimic important şi nu, nu mai plecăm. Nu plecăm fără Depa.

Capul lui Vastor coborî şi ochii lui licăriră primejdios.

– Nu fac ameninţări nefondate.

– Faptul că tu te afli aici înseamnă că nu o cunosc pe Depa pe cât de bine crezusem. Faptul că voi doi vă aşteptaţi ca eu să cedez înaintea acestei ameninţări înseamnă că ea mă cunoaşte chiar mai puţin.

– Nava va fi distrusă. Va fi ca şi cum i-ai fi ucis tu însuţi.

– Nu există un ca şi cum. Mace se întoarse şi ridică fruntea, privindu-l pe Vastor drept în ochi. Ce va însemna pentru tine, Kar Vastor, să ridici armele împotriva Republicii?

– Republica nu are nici o legătură cu asta. Asta este ceva personal. Nu poţi pretinde...

– Cu trei zile în urmă, am anunţat-o oficial pe Depa că este arestată. Ea mi-a dat cuvântul – mai exact, mi-a dat cuvântul de Jedi că nu va încerca să evadeze ori să evite în alt mod de a se întoarce pe Coruscant pentru a răspunde pentru acţiunile ei în faţa Consiliului Jedi. Şi-a încălcat cuvântul şi onoarea. Acum trebuie s-o arestez realmente. Şi pe tine.

– Pe mine? Eşti nebun.

– Kar Vastor, rosti sec Mace, eşti acuzat de uciderea lui Terrel Nakay.

– A-ă-ă, Maestre, ă-ă-ă, domnule general...? Eşti sigur că ştii ce faci?

Vastor privea cu neîncrederea întipărită pe chip. Oamenii tăi vor muri.

– Ei sunt soldaţi şi acesta este un război. Ei cunosc riscurile cu care se confruntă. Tu le cunoşti?

– Ce riscuri?

– Atunci când omul tău va trage în navă, vei fi comis

trădare. Implicată în crima ta, Depa va fi acuzată de acelaşi lucru. O plasezi sub incidenţa pedepsei capitale – mai precis, va fi executată împreună cu tine.

Mârâitul lui Vastor nu mai purta cuvinte, ci doar dispreţ şi furie.

– Poate că ar trebui să-i porunceşti omului tău să stea jos. Cât timp mai poţi.

– Depa are dreptate: Jedi sunt nebuni.

– Din momentul în care am păşit pe planeta aceasta, oamenii mi-au spus cât de nebun sunt. Mi-au repetat-o de atâtea ori, încât începusem să mă întreb dacă nu cumva poate să fie adevărat. Acum însă înţeleg – nu spui asta fiindcă ar fi adevărat. Nici măcar fiindcă ai crede că este adevărat. O spui deoarece speri că este adevărat. Pentru că dacă eu sunt nebun, atunci tu nu eşti de fapt scursura cu inimă băloşită care, în adâncul sufletului, ştii bine că eşti de fapt.

Vastor însă nu părea că-l mai asculta. Îşi încrucişase braţele masive, astfel încât săbiile din mâinile sale dispăruseră îndărătul bicepşilor protejaţi de ultracrom. Porni gânditor de lângă Mace, se îndreptă către buza stâncii şi privi peste întinderea vastă a junglei de dedesubt. Panorama era animată de săgeţile metalice ale navelor aeriene şi de fulgerele îndepărtate ale salvelor de tun.

– Azi patrulează multe nave, zumzăi el. Mai multe decât am văzut vreodată.

– Mace..., şuieră Nick din fundul grotei. Ştii presentimentul ăla despre care-ţi vorbeam? Se accentuează.

— Da.

– Poate c-ar fi mai bine să intri aici, unde-i ferit.

– Nicăieri nu este ferit, rosti Mace şi înaintă pentru a i se alătura lui Vastor pe muchia stâncii.

– Am încercat, toarse Vastor când Mace ajunse alături. Am făcut tot ce mi se poate cere. Nici chiar Depa nu poate spune că n-am încercat să-ţi cruţ viaţa. Dar nu vrei să fii rezonabil.

– Nu face parte din natura mea.

– Este aşa cum ai spus mai devreme: tu ai făcut alegerea în numele meu. Există un singur mod prin care o pot

apăra pe ea de tine.

– Este adevărat.

Mace coborî în propriul său străfund până găsi centrul calm din epuizarea şi durerea sa. Respiră în centrul acela, până se cuprinse cu totul de el şi toate durerile, oboselile şi îndoielile fură lăsate afară.

– Ne luptăm, acum?

Trebuie.

Este amar că noi, ultimii bărbaţi din ghoshul Windu, trebuie să fim inamici. Îmi doresc ca lucrurile să se fi putut desfăşura altfel, dar nu m-am aşteptat la alt final. Depa mi-a spus că nu-ţi place să pierzi.

– N-am avut multe ocazii.

Vastor plecă fruntea într-o aprobare de regret plină de respect. La revedere, Mace, Jedi de Windu.

Un zvâcnet infim al Forţei...

Doar un zvâcnet. O tremurătură. Un ghiont minuscul, nici măcar direcţionat spre Mace; trimis undeva în copacii de sub trecătoare...

Un semnal.

Scena încremenită în timp, îngheţată în ambra perceperii Forţei de către Mace: Vastor, cu braţele încrucişate, fără cel mai mic indiciu de ameninţare, cu pavezele ridicate sus pe braţe, cu mâinile continuând să rămână încrucişate pentru a îngropa săbiile de lumină sub bicepşii masivi...

Mace alături de el, expus pe buza stâncii, neînarmat...

Navele miliţiei unduind coronamentul junglei, dedesubt, în valuri de şoc, neauzite în depărtare...

Nick în spate, în grotă, cu carabina rezemată de perete, cu o mână trăgând patul pistolului din toc, printr-un gest care pentru ochii obişnuiţi ar fi fost imposibil de iute...

Şi un bărbat ascuns în umbrele junglei, la un kilometru distanţă, apăsând lin pe trăgaciul unei carabine blaster cu lunetă, de mare putere, pentru a expedia un singur pachet de energie stacojie ucigaşă... focalizat spre inima lui Mace Windu.

Toate acestea Mace le cunoscu într-o singură clipită, fără efort şi punctul de implozie pe care-l găsi şi lovi instinctiv fu

echilibrul lui Vastor pe buza stâncii.

Calm, fără o grabă anume, îşi puse mâna pe umărul lui Vastor şi-l împinse pe lor pelek peste muchie.

Ochii lui Vastor se holbară uluiţi, când se aplecă în faţă şi braţele lui încrucişate se rotiră ca ale unei mori, căutând să-şi regăsească echilibrul. Mişcarea îi purtă capul suficient de mult în direcţia cuvenită pentru ca glonţul lui Nick să-i brăzdeze o arsură pe tâmplă, nu să-i împroaşte creierul prin orbite; când braţele i se agitară, strânsoarea pe săbiile de lumină slăbi. Mace se întinse cu Forţa şi le smulse pe amândouă, activându-le pentru a înflori la viaţă şi aducându-le în mâinile sale cu cel puţin şase-şapte milisecunde la dispoziţie înainte de a devia salva din jungla de jos.

Reflexele de pisică-de-liane ale lui Vastor îl rotiră în gol şi-i prinseră degetele de faţa rocii, la un metru sub buza stâncii. Omul său din junglă continuă să reverse foc asupra lui Mace pentru a-l alunga, în timp ce Nick ieşi în goană din grota din spate strigând:

– L-am nimerit? E mort? E mort!

Iar Vastor se propulsă în sus, înapoi pe pajişte, aducându-şi vibropavezele în postură de luptă cu un val de Forţă.

Nick trase, pe cât de iute putea acţiona degetul său trăgaciul, şi gloanţele ricoşară din pavezele scânteietoare ale lui Vastor...

Iar Mace rămase pur şi simplu locului.

Privind în lama sa.

În Forţă, lumea se transformase într-un cristal.

Flacăra purpurie a lamei sale cliva imperfecţiuni prin planetă. Fracturi de stres se revărsau din ea spre Vastor, spre Nick, în muntele din spate, în trecătoarea de dedesubt şi în văzduhul de deasupra, gonind în valuri care unduiau către exterior şi-l uneau cu ceea ce era, dar şi ceea ce fusese şi avea să fie.

Activarea sabiei de lumină, aici şi acum, era un punct de implozie al Războiului Verii.

Conştiinţa lui se fisură o dată cu planeta, străfulgerând instantaneu în lungul liniilor de ruptură şi al vectorilor de

efect; pentru o singură clipă, se află în contact direct şi intim cu multe locuri şi timpuri diferite.

Le văzu pe toate.

Ca de la o depărtare imposibilă, văzu prizonierii balawai îngenunchind pe promontoriu şi felul în care navele miliţiei sosiseră aproape înainte ca el să fi aprins măcar lemnele pe care le adunase pentru semnalele de fum.

Văzu navele ajungând la avanpost, cu numai câteva minute după ce el activase sabia pentru a-i apăra pe copiii din buncăr de focurile pripite ale armelor celor asemenea cu ei.

Îl zări pe Vastor sub ruinele avanpostului şi-i auzi din nou înţelesul mârâit:

– Oamenii mei te-au văzut alungându-le de unul singur, deşii nu păreau să fi fost avariate. Poate că i-ai învăţat pe balawai să se teamă de sabia Jedi.

Ştia însă că ei nu se temeau.

Văzu navele miliţiei în trecătoare, îndepărtându-se la numai câteva secunde după ce-şi activase săbiile pentru întâia dată. Li se ordonase să se retragă.

Pentru că el fusese singur.

Pentru că dacă el ar fi fost ucis înainte să fi ajuns la Depa şi la luptătorii ei de gherilă, nu ar fi soluţionat problema Jedi a miliţiei.

Se revăzu pe sine în fundătura din Pelek Baw, privindu-şi neîncrezător sabia descărcată.

Văzu orele pe care le petrecuse în scaunul imobilizator din odaia murdară din sediul Ministerului de Justiţie, aşteptând; aşteptarea cea lungă nu fusese o tehnică de interogatoriu. De fapt, Geptun nu intenţionase nici o clipă să-l interogheze.

Urmărind fisura aceea de stres înapoi prin timp, văzu o încăpere ecranată din Ministerul de Justiţie, unde tehnicienii tăiau la nesfârşit cu sabia sa. Unde trăseseră în lamă cu salve blaster şi gloanţe, apoi tăiaseră thyssel şi lammas, şi frunze de portaak, durbeton, oţel transparent.

Astfel încât să poată măsura şi înregistra semnătura emisiei lamei.

Astfel încât sateliţii lor s-o recunoască ori de câte ori ar fi

fost utilizată. Indiferent pentru ce ar fi fost utilizată.

De aceea sabia lui se descărcase. Probabil că Geptun habar n-avea de echipa de pe platou; el dorise ca Mace să iasă din Pelek Baw.

Dorise să ia contact cu Depa şi „FEM”.

Dorise să afle unde se ascunseseră toţi korunnaii dispăruţi.

Acum, pe pajişte, alte linii de stres conectară mintea lui cu zeci de nave aeriene care convergeau spre trecătoarea Lorshan. Nave ticsite cu trupe incitate, lăsând în urmă nori de ură, teamă şi anticipare sălbatică, precum penajul de cenuşă al unui vulcan care erupe.

Una dintre fracturi se termina la un satelit orbital care gonea deasupra planetei cu aproape douăzeci şi opt de mii de kilometri pe oră şi prin linia aceea percepu un creier din siliciu care făcu o conexiune electronică. Percepu executarea unui simplu program de comandă, percepu cleme automate eliberând bare uriaşe din duroţel acoperite cu straturi ablative şi percepu jeturi reactive rudimentare ghidându-le în atmosferă, sub un unghi prea direct pentru ca vreun vehicul spaţial să fi putut supravieţui.

Dar acelea nu erau vehicule spaţiale şi nici nu intenţionau să supravieţuiască.

*

Vastor se afla încă în aer şi Nick încă se răsucea pentru a-l urmări cu pistolul lui ce scuipa foc, când Mace Windu şfichiui din braţe, întinzându-le, şi strigă:

– Stop!

Rafalele de Forţă care însoţiră comanda maestrului Jedi îl izbiră pe Nick de sol şi-l proiectară pe Vastor, de-a berbeleacul, în faţa muntelui de deasupra peşterii.

– Ce faci? Nick se rostogoli în picioare şi readuse pistolul pe linia de tragere. A-ncercat să te radă… ucide-l!

Vastor se încordă deasupra, ţinându-se de piatră ca un dragon krayt. Gata cu vorbitul. Este timpul să luptăm.

– Da, încuviinţă Mace Windu. Dar nu între noi. Priveşte în jur!

Roti braţul spre jungla de sub trecătoare.

Toate navele de patrulare, zecile de aparate ce brăzdaseră jungla fără grabă de atâtea zile, urmau acum vectori convergenţi care aveau să se intersecteze la trecătoarea Lorshan.

Nick înjură şi mârâitul lui Vastor îşi pierdu înţelesul.

– Şi acolo, urmă Mace indicând ceea ce părea să fie un nor negru care creştea încet, mult deasupra munţilor, dar era de fapt fumul protecţiilor ablative ce ardeau în atmosferă.

Centrul norului deveni roşu, apoi portocaliu, după care păli ca o stea alb-albastră: se activaseră propulsiile ionice.

Nick se încruntă.

– Nu poate fi nava de desant... unghiul de intrare este greşit şi se apropie mult prea rapid.

– Nu este ea, încuviinţă Mace. Ar trebui mai bine să zic nu sunt ei.

– N-o să-mi placă asta, aşa-i? Nick trecu o mână peste ochi. Oh, fir-ar să fie. Oh, fir-ar, fir-ar, fir-ar. O să-mi zici că alea-s ACAE-uri?

– Cel puţin cinci. Urmează şi altele.

– TU! Răgetul exploziv al lui Vastor păru să-l desprindă de pe faţa stâncii şi să-l poarte, turbat, spre pajişte. Scutură o pavăză sfârâitoare către Mace. Asta-i vina TA! TU le-ai adus aici!

– Mai târziu vom avea timp să vedem a cui este vina, făcu Mace şi lăsă lamele săbiilor să se diminueze până la dispariţie. Acum trebuie să facem ceva.

– Ce anume?

Maestrul Jedi privi de la lor pelek la tânărul ofiţer korun, apoi la cerul a cărui atmosferă era străbătută de proiectilele din duroţel.

Aveau viteza de treizeci de mii de kilometri pe oră şi accelerau.

– Fugiţi, rosti Mace Windu.

Porniră în fugă.

PARTEA A TREIA – PUNCT DE IMPLOZIE

UNDE DE ŞOC

O Armă Cinetică Amplasată Extra-orbital (ACAE) completă – vârf din duroţel călit, scut ablativ, minipropulsie ionică şi minijeturi de dirijare atmosferică – cântărea cu puţin peste două sute de kilograme. Până ce vârful ajungea să lovească ţinta la nivelul solului, scutul, propulsia şi jeturile de dirijare, plus o parte destul de mare din duroţelul călit aveau să fi ars; proiectilul final avea în general în jur de o sută de kilograme, mai mult sau mai puţin în funcţie de unghiul de pătrundere, de densitatea atmosferică şi de alte detalii minore.

Grijile respective erau însă neînsemnate deoarece ACAE nu reprezenta, în sine, o armă prea sensibilă sau sofisticată; calităţile ei rezidau mai degrabă în faptul că era ieftin de produs şi simplu de operat, motiv pentru care se întâlnea în principal în regiunile galactice cu planete mai primitive. Era vulnerabilă, de exemplu, înaintea focului concentrat al bateriilor de turbolasere. Era de asemenea aproape inutilă împotriva unei ţinte capabilă de cea mai rudimentară acţiune evazivă, iar după ce jeturile de dirijare îi ardeau, simplele tulburări atmosferice ar fi fost suficiente s-o abată de pe traiectorie, făcând-o nu tocmai ideal de precisă împotriva unor obiective staţionare mai mici decât un oraş de mărime medie.

Deoarece, la urma urmelor, în esenţă nu era decât un maldăr de o sută de kilograme de duroţel.

Precizia ideală era însă altă grijă neînsemnată, fiindcă în

punctul de impact suliţa de o sută de kilograme de duroţel călit avea viteza de peste zece kilometri pe secundă.

Pe scurt:

BUM!

*

Mace, Nick şi Kar ajunseseră la gâtul mai larg al primei caverne majore, când podeaua căzu de sub tălpile lor pentru o secundă incredibilă, apoi sări la loc în sus şi-i lovi, expediindu-i prin aer spre plafonul de piatră neregulată de deasupra.

Şocul fusese mai rapid decât sunetul.

Mace îşi controla în mod instinctiv tumba, astfel încât să amortizeze cu picioarele îndoite impactul de plafon. În Forţă, priza lui îl opri pe Nick la un metru de traumatisme craniene grave; când amândoi recăzură către sol, presiunea valului de aer supraîncălzit care pătrunse zbierând prin fisura dinspre grota pajiştii îi expedie, derapând, rostogolindu-se şi ricoşând peste podeaua tăiată grosolan, împreună cu o grindină de schije de piatră şi bulgări de pământ arzător.

Mace îşi menţinu controlul de la distanţă asupra lui Nick; când se opriră în coşmarul de praf, fum şi ţipete, îl aşeză pe korun pe picioare şi se ghemui lângă el.

– Stai aşa! îi strigă. Fereşte-te, dar nu te întinde pe jos!

Rămase pe vine, cu palmele lipite de urechi, legănat de altă rafală.

– Mai slabă – şi apoi de alta; imprecizia naturală a ACAE-lor pricinuia o dispersie. O ultimă convulsie a muntelui crăpă plafonul peşterii şi revărsă bolovani la întâmplare. Unele ţipete fură strivite în horcăituri, altele crescură în urlete de agonie.

Trecură două secunde... altele două şi Mace sări în picioare. Razele dinspre globurile luminescente creau sfere de lumină ce nu se puteau suprapune prin volbura deasă de praf şi fum care aducea lacrimi în ochi; o răsuflare imprudentă îi declanşă o criză de tuse. Îl trase pe Nick lângă el – tânărul korun ţinea un braţ peste ochii înlăcrimaţi şi tuşea în cealaltă palmă; prinzându-l cu ambele mâini de tivul tunicii ţesute

manual.

– Hei... ehueghu... hei, ce faci...

– Avem nevoie de cămaşa ta.

Dintr-o smucitură, rupse tunica în două pe spate; altă răsucitură continuă ruperea de la guler la talie în faţă. Lăsă jumătate în mâinile lui Nick, iar el îşi legă cealaltă jumătate peste faţă, ca un fel de glugă. Ţesătura era îndeajuns de grosolană pentru a putea vedea prin ea şi reducea praful şi fumul de la nivelul „intolerabil” la „doar infernal”.

Pe când Nick îl imita, Mace îşi croi drum printre sfărâmături şi peste korunnai morţi şi răniţi, spre o sclipire de ultracrom de sub o lespede uriaşă de piatră. Se lăsă pe vine lângă ea şi printr-un gest înlătură pietrele mai mici de pe lor pelek.

– Kar? Mă poţi auzi?

Deşii răguşit de colb şi durere, mârâitul lui Vastor avea un tăiş sardonic.

– Mai bine, dă-te înapoi. Atunci când eşti în preajmă, tot felul de lucruri mari şi grele par să-mi cadă în cap.

Mace răsuflă în centrul lui de calm şi găsi punctul de implozie al lespezii.

– Nu clinti.

Lama lui fulgeră, muşcă şi lespedea se sparse în două peste spatele lui Vastor. O ridicare din umerii uriaşi ai lor pelekului mişcă bucăţile suficient pentru a se putea ridica în genunchi între ele. Era acoperit de praf şi sângele se prelingea dintr-o tăietură urâtă de deasupra unei urechi.

– M-ai fi putut ucide. Ar fi trebuit să mă ucizi.

– Dacă eşti mort, nu am ce face cu tine, replică Mace. Există vreun loc blindat în baza asta? Un buncăr, preferabil etanş la aer?

Incinta cu armament greu. Poate fi ermetizată.

– Perfect. Du-i acolo pe toţi bolnavii neambulatorii şi răniţii şi etanşeaz-o. Când vor sosi miliţienii, vor începe cu gaze.

Vastor şi Nick schimbară priviri sumbre.

Mace se uită peste umăr.

– Nick. Tu eşti cu mine. Haide.

Nu-i vom putea ţine în loc. Nici o zi. Nici măcar o oră.

– Nu trebuie să-i ţinem în loc noi înşine. Am în sistemul planetar un crucişător mediu care transportă un regiment din cei mai buni soldaţi care au existat vreodată în galaxie.

Mace puse o mână pe umărul lui Vastor şi cealaltă pe al lui Nick, iar ochii lui negri străluciră straniu.

– Noi nu-i vom ţine în loc. Nici măcar nu ne vom lupta cu ei. Cu Halleck acoperindu-ne din aer şi soldaţii pe sol, cele douăzeci de navete de desant pot evacua locul ăsta în câteva ore.

– Cu ierboşi cu tot?

Mace încuviinţă.

— Totul este să-i aducem aici.

*

ACAE-urile izbeau muntele. Korunnaii alergau, ţipau şi sângerau. Unii încercau să-i ajute pe răniţi. Unii mureau. Unii se ghemuiau tremurând lângă peretele cel mai apropiat.

Mace continua să înainteze, urmat îndeaproape de Nick. Uneori undele de şoc îi trânteau pe jos. Uneori praful era atât de teribil, încât Mace trebuia să lumineze drumul cu scânteieri dinspre sabia sa şi a Depei.

– De ce ai nevoie de mine? Ai fost azi dimineaţă în centrul de comunicaţii, icni Nick printr-un val de colb pe care saliva i-l transformă în noroi. Eu mă pricep să lucrez cu trusele medicale. Mergi singur. Eu îi pot îngriji pe răniţi...

– Tocmai de aceea.

Lumina lamelor contură în faţă muchii neregulate; coridorul era blocat cu un perete povârnit de bolovani rostogoliţi.

– Acesta este unicul drum pe care-l cunosc spre centrul de comunicaţii, explică Mace. Sper că tu ştii şi altul.

Nick mormăi o înjurătură în barbă, aplecându-se pe panta de pietre.

– Cât de adânc este? Nu poţi tăia... Ochii i se lărgiră: Hei, aici sunt oamenii Sunt prinşi! Îi pot simţi... trebuie să-i scoatem!

– Îi simt şi eu. Panta nu-i stabilă, zise Mace. Mutarea şi

tăierea va dura mai mult timp decât avem la dispoziţie şi la prima greşeală peste ei se vor revărsa tone de piatră. Avem nevoie de altă cale de acces spre centrul de comunicaţii.

– Dar... nu-i putem lăsa pur şi simplu acolo...!

– Nick. Încearcă să te concentrezi. Vor fi mai în siguranţă aici, afară?

– Păi... Nick se încruntă. Eu...

– Ascultă-mă. În toate peşterile acestea vor fi surpări. Îi putem scoate pe supravieţuitori mai târziu. Trebuie să ne asigurăm că suficienţi oameni vor supravieţui acestui atac pentru a săpa. Da?

Nick aprobă şovăitor.

– Atunci să-i dăm drumul.

*

Centrul de comunicaţii era pur şi simplu o grotă naturală micuţă, mobilată cu mese grosolane din scânduri, câteva scaune lucrate manual şi echipamente.

– Probabil că n-a mai rămas mare lucru din antenele releu, murmură Nick pe când alergau într-acolo.

– Este niţel cam târziu să ne facem griji despre a ne camufla poziţia, îi reaminti Mace. Iar subspaţialele nu vor avea probleme în traversarea rocilor.

Nick miji ochii spre uşă, blestemă şi declanşă un sprint.

– Câmpul steril a căzut!

Se repezi înăuntru.

Mace îl urmă, dar se opri în prag.

Unitatea de comunicaţii subspaţiale zăcea pe podea printre resturile mesei de scândură; după cum arăta carcasa ei, părea că cineva o dăduse de-a rostogolul pe panta unui munte şi o lăsase să cadă în prăpastie. Unităţile de frecvenţe în spaţiu real, mai puţin durabile, erau strivite. Nick blestema întruna în şoaptă când îngenunche deasupra celor doi comtehni koruni, care erau întinşi nemişcaţi pe podea, ca şi cum ar fi tras doar un pui de somn în ruinele postului lor de lucru.

– Nick, rosti Mace.

– Sunt morţi, vorbi răguşit tânărul korun. Amândoi sunt

morţi. Nu-i nici un semn pe ei. Şi...

– Nick, ieşi de acolo.

Nick apăsă pe capul unuia cu un deget... şi craniul cedă, deformându-se buretos de parcă ar fi fost din spumă de plastic moale.

– Şi sunt moi...

– Trebuie să plecăm de aici. Imediat.

– Ce ar fi putut face aşa ceva unui om?

– Şocul, răspunse Mace. Şocul prin transmitere. Probabil că incinta asta face parte dintr-o structură solidă care ajunge la suprafaţă...

– Vrei să spui... Nick se holbă la pereţii din jur. Vrei să spui că dacă altă ACAE loveşte în acelaşi loc, cât timp eu sunt aici...

– Vreau să spun..., Mace întinse grăbit un braţ,... acoperă-ţi urechile şi sări.

Mace procedă el însuşi aşa, apoi apelă la Forţă pentru a-i suspenda pe amândoi, iar aerul din grota pentru comunicaţii îi zgudui de parcă ar fi fost prinşi în suflul unei gigantice bătăi din palme. Îngădui şocului să-i trimită rostogolindu-se înapoi prin pasajul care se îndepărta de centrul de comunicaţii, eliberă priza din Forţă şi se sculă.

Nick spunea ceva când îl trase în picioare, însă Mace auzi doar un murmur îndepărtat prin ţiuitul care-i cânta ascuţit în urechi.

– Trebuie să vorbeşti mai tare.

Nick făcu palma pâlnie la ureche.

— Ce?

– Să vorbeşti mai tare.

– Ce? Trebuie să vorbeşti mai tare.

Mace suspină şi-l împinse pe coridor pe Nick, care se împletici, apoi se întoarse, pătrunse în Forţă, întinse un braţ şi unitatea subspaţială pluti pe uşă, prin pasaj şi până în braţele lui.

*

Fugi după Nick, în vreme ce timpanele lor zguduite îşi reveneau. Trei minute de alergare îi aduse la altă intersecţie

de pasaje, unele tăiate de mâna omului, altele naturale.

– Cred că asta va merge.

– Ce să meargă? Ce-a mai rămas? Nick se rezemă moale de perete, gâfâind. Şi de ce naiba mai cari porcăria aia după tine?

Mace aşeză unitatea de comunicaţii pe podeaua pasajului. Îşi scoase masca antipraf improvizată şi se încruntă spre panoul de acces din spate; şuruburile se autodesfăcură şi plutiră într-o grămăjoară ordonată, într-o scobitură a pietrei, urmate la scurt timp chiar de panou. Mace examină pentru un moment legăturile şi contactele din interiorul unităţii, după care încuviinţă din cap.

Deschise palma şi sabia sări acolo din buzunarul interior al vestei. O atingere a Forţei deschise încuietoarea secretă a mânerului; o secţiune curbă a plăselelor culisă şi Mace scoase dinăuntru acumulatorul. Altă atingere a Forţei îndoi o pereche de plăci conducătoare din interiorul unităţii de comunicaţii. Mace îndesă acumulatorul între ele şi ledul de activare al aparatului se aprinse.

– Ţine-o aici, rosti Mace.

Nick ţinu acumulatorul apăsat şi Mace tastă canalul de urgenţă al lui Halleck.

– Halleck, sunt generalul Windu. Este un apel prioritar în direct, cod de iniţiere 0-6-l-5. Confirmare!

Unitatea de comunicaţii pârâi la viaţă într-o rafală de electromagnetism static. Un glas impasibil se auzi slab printre zumzete:

– Răspuns... 1-9.

– Verificare, 7-7.

– Da... general.

– Căpitane Trent, care-i statutul vostru?

— Regret să vă inf... căp... echipajul punţii... rios rănit. Sunt secund Urhal... puternice atac... Repet: suferim puternice atacuri VSD.

Nick se încruntă.

— VSD?

– Vânători stelari droizi. Mace manipulă transmiţătorul: Puteţi rezista?

—... gativ. Prea multe... varii masive... scuturi şi blindaje, dar...

Prin rafalele de paraziţi şi revărsările de electromagnetism static, actualul comandant din Halleck le rezumă situaţia: Un număr necunoscut de vânători stelari droizi ai Federaţiei Comerciale aşteptaseră ascunşi, dezactivaţi şi plutind în exteriorul planului ecliptic al sistemului, printre resturi de asteroizi şi praf de comete. Comandorul bănuia că fuseseră activaţi de un element al navetei de desant; ei atacaseră imediat ce aceasta se desprinsese din andocare şi pornise spre orbită. Naveta respectivă fusese pierdută cu toţi oamenii de la bord şi VSD copleşiseră iute escorta de şase vânători stelari ai lui Halleck, iar acum atacau crucişătorul cu tot armamentul de care dispuneau. Nava pe care Mace o aşteptase să-i salveze lupta deja pentru a supravieţui.

Şi pierdea.

*

Mace se legănă pe călcâie, privind în peretele de rocă din faţa sa.

Suprafaţa granulară lucea de picăturile condensate din respiraţia lui şi fulgi de minerale scânteiau în interiorul ei, dar Mace nu vedea nimic din toate acelea. El nu se uita la piatră. El se uita în ea. Prin ea.

În Forţă.

– Deci asta-i da? (Cuvintele lui Nick sosiră ca din depărtare la urechile lui Mace, slab şi sec, rostite parcă din fundul unui puţ.) Nu există posibilitate de evadare.

– Aşa este, da. Nu există.

Fusese un ecou reflex; Mace de abia era conştient de spusele lui Nick şi câtuşi de puţin conştient că el îi răspunsese.

— Nu există...

Conştiinţa lui era altundeva.

– Ţi-am spus vreodată cât de mult urăsc locul ăsta? De fiecare dată când vin aici e ca şi cum aş fi îngropat de viu...

În Forţă...

De fapt, Mace nu privea; simţul pe care-l utiliza nu era vederea. Simţul respectiv invada Forţa, atingând puterea şi lăsând puterea să-l atingă, adumbrind puterea şi apoi folosind umbra pe care o crease pentru a-şi spori propria umbră, hrănindu-se din Forţă şi hrănind Forţa într-o spirală regeneratoare, adunând putere, extinzându-se ca o plasă de păianjen din specificul nicăieri-anume-în-clipa-de-faţă spre generalul peste-tot din toate timpurile; de la o răspântie în interiorul unui munte care se ridica într-o junglă cât un continent, pe o planetă ce se rotea printr-o galaxie care devenea rapid o junglă în sine.

Simţul respectiv aducea percepţiei sale vectorii de stres ai realităţii. Era mai mult decât căutarea unui punct de implozie, era de parcă acest moment unic ar fi existat într-o cochilie din cristal, iar dacă el ar fi putut-o lovi exact în modul cuvenit, cochilia care o închidea pe aceasta s-ar fi spart de asemenea... şi cochilia care o închidea pe aceea... şi aşa mai departe... şi aşa mai departe, o singură lovitură ale cărei unde de şoc aveau să se propage către exterior pentru a zdrobi prin capcana care-i închidea nu numai pe el şi pe Nick, ci şi pe Depa, Kar şi korunnai, planeta Haruun Kal, Republica, poate chiar şi galaxia; mai mult decât un lanţ de puncte de implozie, era o fântână arteziană de puncte de implozie. O cascadă.

O avalanşă.

Numai dacă ar fi putut găsi punctul în care să lovească...

Un glas slab, îndepărtat, rezonând din aici-acum spre peste-tot-simultan al lui Mace:

– Suntem prinşi aici înăuntru... Toată miliţia aia nenorocită este afară şi nimeni nu poate să ajungă aici ca să ne ajute şi vom muri toţi. Ăsta-i un loc stupid ca să mori. Stupid, stupid, stupid!

– Stupid, repetă Mace. Stupid, da... Stupid! Exact!

– Măcar m-asculţi?

– Eşti sclipitor, zise Mace şi privirea îi reveni lent din adâncurile de piatră pe care le contemplase. Ca să nu mai amintesc că eşti şi norocos.

– Pardon!

– Acum câţiva ani, Ordinul Jedi a analizat posibilitatea de

utilizare a vânătorilor stelari droizi pentru activităţi antipiraterie – escortarea cargoboturilor şi altele similare. Ştii de ce am decis împotrivă?

– Ar trebui să-mi pese?

– Deoarece droizii sunt stupizi.

– Tiii, asta chiar că-i o uşurare! Aş detesta să fiu omorât de un geniu...

Mace reveni la unitatea de comunicaţii şi reactivă transmiţătorul.

– Comandor Urhal, sunt generalul Windu. Îmbarcă toate trupele în navetele de desant care au mai rămas şi lansează-le pe cursul spre coordonatele originale. Toate trupele. Coordonatele originale. S-a înţeles?

– Da, domnule general. Dar... u putem face faţă la VSD... răniţi... noroc dacă jumătate... ajung în atmosferă...

– Asta nu-i problema ta. După lansarea navetelor de desant, te retragi. S-a înţeles? Acesta este un ordin direct. După ce navetele au fost lansate, Halleck va sări spre spaţiul Republicii.

– ... de desant... doar subluminică. Fără hiperpropulsie, cum veţi...?

– Comandor Urhal, chiar n-ai nimic de făcut pentru a-ţi putea permite timpul să argumentezi cu mine? Ai primit un ordin. Windu, terminat.

Scoase acumulatorul din unitatea de comunicaţii şi-l montă înapoi în mânerul sabiei.

– Care-i cel mai bun ţintaş pe care-l ştii?

Nick strânse din umeri.

– Eu.

— Nick...

– Ce, crezi c-aş minţi?

– Perfect. Care-i al doilea?

– Care mai este încă viu? Nick se gândi o secundă sau două. Poate, Chalk. E destul de bună. Mai ales cu armamentul greu. Sau ar fi, dac-ar putea, ştii şi tu, să umble...

– Nu va fi nevoie. Haide.

Nick rămase rezemat de perete, ridicând neajutorat din umeri.

– De ce m-aş mai sinchisi? Oricum nu putem ajunge nicăieri, nu? Fără navă, nu mai avem unde merge.

– Ba da. Şi vom merge acolo.

– Unde?

– N-o să-ţi spun.

– Nu?

– M-am săturat, zise Mace, să mi se spună că sunt nebun. Nick se ridică bănuitor, privindu-l pe Mace ca şi cum maestrul Jedi putea fi un worrt deghizat.

– Ce tot vorbeşti? Abia ai spus că nu există posibilitate de evadare.

– Nu vom evada. Vom ataca. Nick rămase cu gura căscată.

– Să atacăm? repetă el moale.

– Nu numai să atacăm. Îi vom bate, zise maestrul Jedi, ca pe un gong de spectacol.

CĂUTĂTORUL

În buncărul de armament, aerul era încărcat cu izul înţepător de ozon al câmpului steril şi cu duhoarea râncedă de feromoni a fricii umane. Puţinele arme de calibru greu pe care luptătorii de gherilă le ascunseseră aici fuseseră îngrămădite la întâmplare în afara uşii pentru a face loc nesfârşitului flux de tărgi purtate de korunnai posomorâţi, care transportau bolnavi şi răniţi. În majoritate, bolnavi.

În majoritate, copii.

În majoritate, tăcuţi şi cu ochii speriaţi.

Brancardierii se împiedicau ori de câte ori altă ACAE zguduia muntele şi uneori îi scăpau pe aceia pe care-i purtau; mulţi invalizi sângerau din julituri recente. Nick se strecură printre ei, căutând-o pe Chalk. Koruna nu plecase de lângă Besh de când amândoi se treziseră din hibernarea cauzată de thanatizină.

Mace rămăsese în afara uşii. Privirea lui defocalizată

inventarie armele de acolo şi le introduse în calcule: date noi, care făcură ca imaginea lui despre bătălia ce avea să urmeze să se modifice, să curgă şi să se remodeleze ca un şuvoi de lavă solidificându-se. Un EWHB-10 pe trepied, cu generator auxiliar de fuziune. Două lansatoare portabile de torpile, fiecare preîncărcat cu câte patru torpile. Un rack de douăzeci şi cinci de grenade protonice, încă în pachetul sigilat din fabrică.

Asta era tot ce avea nevoie.

Restul armelor nu era relevant.

Nick apăru pe uşă, mişcându-se ezitant, parcă suferind.

– Nu sunt aici.

— Nu?

Nick arătă din cap un brancardier.

– Mi-au spus... că nu-i loc suficient pentru toţi... De aceea Kar...

Înghiţi un nod şi-şi alungă tulburarea de pe chip şi din glas.

– Aici nu-i aducem decât pe cei care vor trăi.

Mace încuviinţă.

– Unde sunt ceilalţi?

– Într-un loc căruia noi îi spunem „camera morţilor”. Urmează-mă.

Camera morţilor era o peşteră imensă cufundată în beznă. Singura lumină erau razele galbene şi blânde ale faclelor luminescente ţinute în mâini. Spre deosebire de celelalte grote locuite, podeaua acesteia nu fusese netezită cu vibrotesle, ci fusese tăiată în trepte ca nişte terase supraetajate ce urmau conturul natural al pietrei.

Terasele erau ticsite de muribunzi.

Aici nu exista câmp steril; aerul era greu de duhoarea fecalelor, izul dulce-greţos al cărnii putrede şi mirosul indescriptibil de spori eliberaţi de fungii care se hrăneau cu carnea umană.

Nick se opri la câţiva paşi dincolo de intrare şi închise ochii. După o clipă, suspină şi indică un colţ îndepărtat.

– Acolo. Vezi lumina aia? Se-ntâmplă ceva... cred că-i Kar cu ei.

– Perfect. Avem nevoie de el şi nu dispunem de mult timp.

Trebuiră să umble cu multă atenţie pentru a sui treptele fără să calce pe oameni în semiîntuneric.

Besh zăcea întins, nemişcat, abia răsuflând, pe o terasă lângă curba neregulată a plafonului peşterii. Vastor îngenunchease lângă el, cu ochii închişi, ţinând o palmă peste inima bărbatului. Liantul de ţesuturi care închisese rănile lăsate de cuţitul lui Terrel îşi pierduse transparenţa strălucitoare, înnegrindu-se şi răsucindu-se ca pielea moartă, iar rănile irupseseră în bulbi cruciformi de fungi uşor fosforescenţi, verde şi purpuriu-iridescent, pulsând în umbrele proiectate de bagheta luminescentă a lui Chalk.

Chalk stătea turceşte de cealaltă parte a lui Besh, având ea însăşi pieptul bombat de spray-pansamente; cu capul plecat, ştergea inflorescenţele de pe pieptul lui Besh cu o cârpă udă. Chiar de la câţiva metri depărtare, Mace simţi mirosul puternic de alcool şi ambră portaak.

Nick se opri la doi metri şi-l privi semnificativ pe Mace, arătând către ceilalţi ca şi cum ar fi spus A fost ideea ta. Nu mă băga şi pe mine.

Mace se apropie încet şi rămase pe terasa imediat inferioară. Se opri când ajunse la ei şi-i vorbi în şoaptă lui Chalk:

– Cum este?

Ea nu-l privi.

– Moare. Tu?

Îşi afundă cârpa în găleată, o scoase, şterse pieptul lui Besh şi o reafundă în găleată cu o încăpăţânare mecanică şi amorţită; făcând asta ca să facă ceva, deşii nu vădea nici un semn de speranţă că ar fi putut fi de vreun folos.

– Chalk, avem nevoie de tine să ne însoţeşti.

– Nu-l părăsesc, eu. Are nevoie de mine, el.

— Noi avem nevoie de tine. Chalk, trebuie să ai încredere în mine...

– Am avut încredere în tine, eu. La fel şi Besh.

Mace nu avu răspuns.

Nick veni lângă umărul lui.

– Arhivele încep să arate binişor acum.

Maestrul Jedi miji ochii la el.

Nick strânse din umeri.

– Ce naiba, e singura nemurire la care mai poate spera vreunul dintre noi, nu?

– Şi cum dobândeşti nemurirea, murmură Mace, dacă jurnalul meu este îngropat sub un munte de pe Haruun Kal?

– A-ă-ă... Mda... Nick avea pe chip o expresie ca şi cum l-ar fi durut stomacul. Asta s-ar putea să fie o problemă.

– Eu zic să dai uitării nemurirea. Mai bine să ne concentrăm asupra rămânerii în viaţă azi.

Ochii lui Vastor erau închişi şi Forţa tremura în jurul lui.

Mace putea percepe câte ceva din ceea ce făcea lor pelekul, căuta în pieptul lui Besh aura esenţială a fungilor care-l ucideau, focalizându-şi puterea asupra lor pentru a-i arde, spor cu spor.

Altă undă de şoc zgâlţâi caverna. Pietre desprinse din plafon răpăiră, scrâşnind.

– Kar, rosti Mace, nu aceasta este calea. Nu avem timp.

Ochii lui Vastor rămaseră închişi. Expresia lui nici măcar nu se clinti.

– Există ceva mai bun ce aş putea face în clipa asta?

– De fapt, răspunse Mace, da. Există.

– Implică uciderea de balawai!

Pe un ton de scuză, Mace vorbi:

– Probabil nu mai mult de o mie. Poate două mii.

Vastor deschise ochii umpluţi cu întunericul pelekotanului. Chalk ridică fruntea, cu cârpa atârnând uitată din pumn.

– Aşadar, continuă Mace, îi dăm drumul?

*

Fumul şi praful întunecau caverna uriaşă; duhnea a mosc de spaimă emanat de ierboşi, a balegă, urină şi sânge, iar cu fiecare şoc nou de ACAE, mirosul devenea şi mai teribil.

Lumini de torţe înfloreau, străluceau şi dispăreau iarăşi. Ceaţa puturoasă era învolburată de forme gigantice: ierboşi care se cabrau şi se atacau reciproc, unii cu fălcile înţepenite

de groază pe propriile lor membre sau pe membrele altora. Atacau aleatoriu, izbindu-se unii în alţii, călcându-i în picioare pe răniţi şi pe proprii lor pui. Korunnaii se repezeau printre ei, apărând şi dispărând din fum, ţinând în mâini tije ascuţite şi torţe aprinse, luptându-se să separe ghemurile de animale care zbierau şi mugeau înnebunite de frică.

Un vârtej deschise o cale; un akk imens se opri pentru a privi în ochii lui Mace, măsurându-l cu răutate sauriană, în vreme ce o funie groasă de salivă însângerată i se scurgea dintre fălci, după care se întoarse greoi şi lunecă în penumbre, cu coada topindu-se atât de lin, încât parcă s-ar fi dizolvat.

Mace îşi croi drum prin haos.

Era urmat de doi korunnai, care purtau o targă pe care se afla EWHB-ul şi generatorul său. Pe altă targă alţi doi aduceau lansatoarele şi torpilele preîncărcate. Chalk şchiopăta cu greu, cu braţul trecut după umerii lui Nick, care o ajuta.

Alte cinci perechi de korunnai ocoleau circumferinţa peşterii, ferindu-se de confuzie şi încăierări; câte unul din fiecare pereche ducea un sac ţesut manual în care se găseau câte cinci grenade protonice, iar tovarăşul său purta o torţă. Perechile dispărură în cele cinci pasaje vaste prin care ierboşii erau scoşi zilnic la păscut.

Bubuituri neregulate vibrară aerul, mai ascuţite şi mai reduse decât şocurile ACAE, totuşi îndeajuns de puternice pentru a cutremura podeaua. Mace indică spre sursa lor – o grotă laterală în care ankkoxul păşea înainte şi înapoi într-o furie neobosită. Şocurile erau cauzate de măciulia cozii care, şfichiuită cu mânie, lovea pereţii şi podeaua sălaşului său.

Cel mai apropiat brancardier korun îi zări gestul şi porniră în direcţia aceea, urmaţi de Nick şi Chalk.

Mace se opri şi privi peste umăr. La gura unui pasaj superior se afla Kar Vastor şi Gardienii. Îndărătul lor erau ghemuiţi cei doisprezece akki legaţi de Vastor în Forţă. Lor pelekul răspunse uităturii lui Mace şi aprobă din cap.

Maestrul Jedi îi răspunse la fel şi deschise braţele, parcă spunându-i Oricând eşti gata.

Vastor şi akkii lui porniră încruntaţi în peştera ierboşilor. Akkii se răsfirară prin salturi imense, doborând ierboşii panicaţi în toate părţile şi ghemuindu-se deasupra lor, pentru ca saliva să le curgă din dinţii ascuţiţi ca briciul şi să le umezească blana de pe gâturi. Oamenii rămaseră laolaltă, dispuşi în formă de vârf de săgeată cu Vastor în frunte, acţionând pentru a separa ierboşii care se luptau, intimidându-i pe învingători şi ucigându-i pe cei care fuseseră prea grav răniţi pentru a mai umbla.

Mace privi cu chip încremenit. Era o risipă. Era brutal.

Era necesar.

Reveni la propria sa misiune.

Făcu un gest şi masa de animale încăierate şi oameni se despărţi înaintea lui, fumul şi praful se limpeziră şi o văzu.

Stătea pe o terasă similară unei galerii naturale paralelă cu peretele prelung şi curbat al peşterii. Picioarele îi atârnau peste margine, bălăngănindu-se – o copilă într-un scaun prea înalt pentru ea. Faţa îi era îngropată în palme şi chiar din partea opusă a cavernei pieptul lui suferi în ecoul tăcut al suspinelor ei.

Iar când ajunse lângă ea, tot nu ştiu ce să spună.

— Depa...

Ea ridică fruntea şi se întoarse pentru a-l privi în ochi, dar dacă ar fi ştiut ce trebuia să spună nu l-ar fi ajutat cu nimic, fiindcă Mace nu putea vorbi.

Cârpa – cea care o purtase peste frunte în ultimele zile – dispăruse. Pe fruntea ei...

Pe fruntea ei, acolo unde ar fi trebuit să fie Marele Semn al Iluminării chalactane...

Ca în halucinaţia lui petrecută cu zile în urmă, în avanpostul prospectorilor de junglă, pe fruntea ei exista doar unduirea cheloidă hidoasă a unei cicatrice Ca şi cum Marele Semn al Iluminării fusese înlăturat din osul frunţii ei de un cuţit bont. De parcă rana pe care o lăsase în urmă făcuse puroi şi nu fusese tratată.

De parcă încă mai supura...

Micul Semn, numit Căutătorul, continua să-i sclipească pe şaua nasului. Micul Semn este fixat între ochii celui care

aspiră să devină adept chalactan şi simbolizează sinele focalizat, viziunea strălucitoare, ordinea elegantă pe care căutarea iluminării o creează în căutător. Marele Semn este numit Universul şi este o replică exactă a Căutătorului, mult mai evident. El este fixat de osul frontal de către Adunarea Adepţilor, într-o ceremonie solemnă menită a saluta alt membru al ei. Împreună, cele două reprezintă dogma fundamentală a filozofiei chalactane: „Ca Afară, Aşa şi înăuntru". Adepţii chalactan propovăduiesc că ordinea celestă, legile naturale ce guvernează mişcarea planetelor şi roata galaxiilor reglează în acelaşi fel şi viaţa Iluminatului.

Dar pentru Depa, universul dispăruse. Nu mai rămăsese decât Căutătorul.

Singur în neant.

*

– Mace... Faţa ei se contorsionă din nou în lacrimi. Nu te uita la mine. Nu te poţi uita la mine. Nu mă poţi vedea în felul acesta. Te rog...

El se lăsă într-un genunchi. Întinse ezitant o mână spre umărul ei; ea îi prinse degetele şi-i apăsă palma acolo, dar îşi întoarse chipul.

– Îmi pare atât de rău... (Capul îi zvâcnea, de parcă şi-ar fi alungat lacrimi din ochi). Îmi pare rău pentru tot. Îmi pare rău că lucrurile nu pot fi altfel. Mai bune. Îmi pare rău că eu nu pot fi mai bună.

– Dar poţi, o strânse el de umăr. Poţi, Depa. Trebuie.

– Sunt atât de pierdută, Mace...

Şoapta nu-i putea fi auzită în vacarmul din peşteră, dar Mace îi putea percepe înţelesul ca şi cum Forţa însăşi i-ar fi murmurat în ureche.

– Sunt atât de pierdută...

Depa din halucinaţia sa... ea ce-i spusese?

Îşi aminti.

– Lumina care suntem noi străluceşte cel mai puternic în întunericul cel mai adânc.

– Da. Da. Tu spui întotdeauna asta. Dar ce ştii tu despre întuneric?

Capul i se plecă, cu bărbia în piept, de parcă nu se mai putea gândi la un motiv pentru care să-l ţină drept.

– Cum ştie un orb că stelele s-au stins?

– Dar nu s-au stins, zise Mace. Ele continuă să ardă la fel de strălucitoare ca întotdeauna. Atâta timp cât oamenii trăiesc lângă ele, vor avea nevoie de Jedi. Aşa cum eu am nevoie de tine acum.

– Eu sunt... eu nu mai sunt cavaler Jedi. Abandonez. Demisionez. Mă retrag. Credeam că ai înţeles asta.

– Înţeleg. Dar nu accept.

– Nu depinde de tine.

El îşi retrase mâna de pe umărul ei şi se sculă, înălţându-se mult deasupra.

– Ridică-te.

Ea oftă şi un surâs se strădui să-i reapară pe buzele mânjite de lacrimi.

– Mace, nu mai sunt padawana ta. Nu-mi poţi porunci...

– Ridică-te!

Reflexe arse în ea de peste un deceniu de ascultare necontestată o ridicară instinctiv. Se clătină ameţită şi gura îi rămase deschisă, atârnând moale.

– Peste câteva minute, aproape o mie de soldaţi clone ai Republicii vor ajunge aici.

O nouă lumină se aprinse în ochii ei lucioşi.

– Halleck... ei ne pot salva...

– Nu, spuse Mace. Ascultă-mă: Noi trebuie să-i salvăm pe ei.

– Nu... nu înţeleg...

– Ei vor sosi sub foc. Întregul sistem este o capcană. A fost o capcană din capul locului. Retragerea separatistă a fost momeala, înţelegi?

– Nu... nu-i adevărat, nu este adevărat! (Totuşi sclipirea îi pieri din ochi şi ţinuta se gârbovi.) Bineînţeles că-i adevărat. Cum am putut crede altfel? Cum am putut crede că voi câştiga?

– Ei au capturat un crucişător mediu. Ca să nu mai amintesc de doi membri ai Consiliului Jedi. Este posibil ca Halleck să fi fost deja distrus. Soldaţii clone vin cu navetele de

desant supravieţuitoare. Vor fi urmaţi de vânătorii stelari droizi ai Federaţiei Comerciale, care sunt mai rapizi, mai manevrabili şi mai bine înarmaţi ca navetele. Dacă oamenii noştri vor fi prinşi între vânătorii stelari şi miliţie, nu vor avea nici o şansă. Noi trebuie să le oferim o şansă. Tu trebuie s-o faci.

– Eu? Ce pot eu să fac?

Mace îşi deschise vesta. Sabia de lumină a Depei pluti afară din buzunarul interior. Se legănă încetişor în aer, între ei.

– Poţi să alegi.

Ea privi de la sabie la ochii lui şi înapoi; privi plăselele ca şi cum reflexia ei în suprafaţa lor mânjită cu ambră de portaak i-ar fi putut şopti viitorul.

– Dar tu nu-nţelegi, rosti slab. Aici nu contează nici o alegere făcută de mine...

– Pentru mine contează.

– N-ai învăţat nimic pe planeta asta? Chiar dacă-i salvăm... nu contează. Nu în junglă. Priveşte în jurul tău. Mace, asta nu-i ceva cu care să te poţi lupta.

– Ba este.

– Nu este un duşman, Mace. Este pur şi simplu jungla. În privinţa asta nu poţi face nimic. Este pur şi simplu felul în care sunt lucrurile.

– Cred, spuse Mace cu blândeţe, că tu eşti cea care a dat greş în a învăţa lecţiile lui Haruun Kal.

Ea scutură din cap neajutorat.

– Nu-mi spune că nu te poţi lupta cu jungla, Depa, spuse el. Asta fac korunnaii. Nu înţelegi asta? Pe asta se bazează întreaga lor cultură. Lupta împotriva junglei. Se folosesc de ierboşi pentru a o ataca şi de akki pentru a se apăra de contraatacurile ei. Aceasta este esenţa Războiului Verii. Balawaii doresc să folosească jungla, să trăiască cu ea, să profite de pe urma ei. Korunnaii doresc s-o învingă şi s-o subjuge. S-o transforme în ceva care nu mai încearcă să-i devoreze de vii. Acum, gândeşte-te: De ce procedează korunnaii aşa? De ce sunt ei duşmanii balawailor? De ce sunt ei duşmanii junglei?

– O enigmă pentru padawana ta? rosti ea amar.

– O lecţie.

– Am terminat cu lecţiile.

– Depa, noi nu terminăm niciodată cu lecţiile. Nu atâta timp cât trăim. Răspunsul este chiar în faţa ochilor tăi. De ce se luptă korunnaii cu jungla?

Deschise mâna, parcă oferindu-i răspunsul pe palma sa. Ochii Depei se fixară pe mânerul sabiei care plutea între ei, pentru ca după aceea ceva să apară în ei: un murmur stins de briză dintr-un loc curat şi răcoros, o răsuflare de aer care să-i alunge durerea sufocatoare.

– Pentru că...

Glasul îi era confidenţial. Reverenţios. Copleşit de adevăr.

– Pentru că descind din Jedi...

– Da.

– Dar... dar... nu te poţi lupta cu felul în care sunt lucrurile...

– Însă noi o facem. Zilnic. Asta fac Jedi. Lacrimile se prelinseră din ochii ei înroşiţi.

– Nu poţi învinge niciodată...

– Noi, o corectă Mace cu blândeţe, nu trebuie să învingem. Noi trebuie doar să luptăm.

– Nu poţi... nu poţi să mă ierţi pur şi simplu...

– Ca membru al Consiliului Jedi... ai dreptate. Nu pot. Ca maestru al tău, n-o voi face. Ca prieten al tău...

Ochii îl înţepau. Poate că de vină era fumul.

– Ca prieten al tău, Depa, pot ierta totul. Am iertat deja. Ea clătină din cap fără un cuvânt, dar ridică o mână. Mâna îi tremura. O încleştă în pumn şi-şi muşcă buza.

– Ia-ţi arma, Depa, rosti el. Să mergem şi să-i salvăm pe oamenii aceia.

Ea o luă.

Miliţia asoliză în valuri.

Înainte ca norul de praf şi fum să se fi destrămat după ultimul impact al unei ACAE în munte, navele aeriene survolară junglele de sub trecătoare, revărsând zeci, apoi sute de trupe arp – soldaţi aeropurtaţi, echipaţi cu raniţe repulsoare, care-i coborau rapid prin coronament. Se răspândiră prin junglă, purtând adulmecătoare electronice care puteau detecta anumite substanţe chimice din urina ierboşilor în concentraţii de numai câteva părţi la un miliard. Localizară rapid cele cinci tuneluri principale spre baza partizanilor şi le marcară cu balize energetice de mare putere.

Tunurile laser ale navelor distruseră coronamentul junglei şi arborii din jur, pentru a crea zone deschise la gurile tuturor tunelurilor. La un kilometru depărtare, o tehnică similară fusese utilizată pentru defrişarea unei zone de asolizare pentru navetele cu trupe, care aşteptau să desanteze câte cinci sute de soldaţi, înainte de a reveni la zona de îmbarcare de la periferia oraşului Oran Mas, aflat la cincizeci de kilometri spre nord-vest.

Până la marcarea tunelurilor pentru ierboşi, cel puţin cinci mii de miliţieni din trupele regulate se aflau pe sol, îndreptându-se către zona de angajament.

Alţi zece mii îi urmau îndeaproape.

Miliţienii purtau arme pe care le putea invidia până şi Marea Armată a Republicii; asigurat de separatişti, care erau susţinuţi de puterea financiară şi capacitatea industrială a Federaţiei Comerciale şi de ghildele manufacturiere, armamentul fusese finanţat de o felie generoasă din negoţul cu scoarţă de thyssel.

Echipamentul de luptă standard pentru miliţia de pe Haruun Kal includea carabina blaster medie Merr-Sonn BC7 cu aruncătorul de grenade opţional ataşat, şase grenade antipersonale cu fragmentare şi renumitul vibroşiş pentru lupta corp la corp stil tranşee, Merr-Sonn Devastator, plus armura personală din fibre ceramice Opankro Graylite. Pe lângă acestea, fiecare al şaselea soldat purta un aruncător de

flăcări şi fiecare pluton de douăzeci era echipat cu mortierul de grenade cu operare duală MM (X), tot de la Merr-Sonn.

Cincisprezece mii de luptători din trupele regulate. Treizeci şi cinci de VSA-uri (vehicule de sol de asalt: şenilete cu abur convertite, reechipate cu tunuri chimice care trăgeau proiectile explozive, aruncătoare de flăcări şi mitraliere cu proiectile de mare viteză montate pe turelele din blindajele laterale). Şaptezeci şi trei de nave aeriene de asalt model Turbostorm Sienar.

Toate acestea convergeau spre baza din peşterile de la trecătoarea Lorshan.

Partizanii koruni le opuneau aproximativ patru sute de luptători activi, dintre care două treimi erau răniţi care se puteau deplasa, şi peste două mii de necombatanţi, în majoritate bătrâni şi foarte tineri. Aceştia erau înarmaţi cu o varietate de carabine uşoare cu proiectile, foarte puţine arme energetice uşoare şi medii, un stoc mic de grenade, două lansatoare de torpile protonice de umăr model Krupx MiniMag şi un blaster greu cu repetiţie Merr-Sonn EWHB-10.

Partizanii de pe Haruun Kal excelau în operaţiuni de gherilă, dar aveau mai puţin succes în acţiunile convenţionale. De fapt, în luptele convenţionale dintre trupele miliţiei şi korunnai, cei dintâi îi zdrobiseră pe partizani în fiecare întâlnire. În trecătoarea Lorshan, ei se aşteptau, desigur, nu numai să triumfe, ci şi să distrugă definitiv rezistenţa korună.

*

Cea mai mare parte a trupelor de miliţie din trecătoarea Lorshan nu avusese niciodată parte de lupte. Pe când abia stabileau poziţii la gurile tunelurilor de acces – înainte să fi tras măcar o salvă de blaster sau să fi lansat o singură grenadă solul se cutremură, muntele vui şi pale puternice de fum şi praf răbufniră prin patru guri de tuneluri.

Echipele de cercetare – câţiva luptători dintre cei mai curajoşi, care avansară prudent în întuneric – descoperiră că tunelurile respective fuseseră complet blocate cu nenumărate tone de pietre. În felul acesta, derutaţi, miliţienii nu mai avură

ce face, decât să-şi desfacă raţiile alimentare şi să se străduiască pe cât posibil să se relaxeze, în vreme ce scanau pe rând muntele de deasupra cu binocluri simple, neamplificate energetic, căutând semne de activitate a partizanilor.

Un singur tunel rămăsese deschis. Miliţienii de la gura lui avură parte de o experienţă de luptă cu totul diferită.

Comandantul unităţii respective consideră ca o oportunitate detonarea grenadelor protonice în celelalte tuneluri. Tunelul din faţa oamenilor săi era intact; el presupuse că explozibilii necunoscuţi ce fuseseră utilizaţi pentru minele locale nu funcţionaseră. Ordonă avansarea mortierelor cu grenade şi lansă în tunelul respectiv mai multe grenade cu gaze încărcate cu agent paralizant Tisyn-C.

Oamenii săi fură la început uimiţi, apoi îngroziţi, când aceleaşi grenade ieşiră ţâşnind din gura tunelului şi aterizară în propriile lor poziţii. Tisyn-C era mai greu decât aerul şi deşii armurile lor de luptă Opankro Graylite garantau şi protecţia împotriva gazelor, nici unul nu dori să testeze capacitatea respectivă cu un agent nervos despre care se ştia că produce convulsii şi demenţă, urmate de paralizie respiratorie şi moarte. Pe măsură ce norul alb se rostogoli înăuntrul amplasamentelor lor improvizate, miliţienii se rostogoliră afară.

În felul acesta, rămaseră în teren deschis, mai preocupaţi de ceea ce se afla printre ei decât de ceea ce putea să-i atace în continuare, când fură asaltaţi de ierboşii intraţi în panică.

Ierboşii nu erau dresaţi să lupte. Dimpotrivă, timp de şapte sute de generaţii, korunnai îşi împerecheaseră şi încrucişaseră ierboşii pentru a fi docili şi uşor de condus, obedienţi la comenzile din partea conducătorilor umani şi paznicilor akki, şi pentru a creşte mari şi graşi, astfel încât să asigure cantităţi mari de lapte, carne şi piele.

Pe de altă parte, un ierboş mascul adult putea să aibă o greutate de peste o tonă şi jumătate. Membrele sale apucătoare – perechea anterioară şi cea mediană – erau suficient de puternice pentru a dezrădăcina copăcei. Printre mâncărurile preferate ale ierboşilor se numărau spinii

lianelor-de-bronz, a căror duritate se apropia de a duroţelului; se ştia despre ierboşi plictisiţi care rumegaseră bucăţi de blindaj din şenilete.

Iar şapte sute de generaţii nu însemna o durată chiar atât de mare pe scara evolutivă.

Aceşti masculi ierboşi fuseseră ţinuţi în spaţii strâmte timp de săptămâni, în condiţii incredibile de stres şi în pericol permanent din partea propriilor lor semeni. Azi înduraseră un bombardament zguduitor, care le depăşea complet puterea de înţelegere; evenimentul analog cel mai apropiat pentru care-i pregătiseră instinctele lor evolutive era erupţia vulcanică. Reacţia instinctivă a ierboşilor faţă de erupţie era panica oarbă.

Mugind şi ţipând, ierboşii se revărsară din gura tunelului. Miliţienii descoperiră că o carabină blaster era doar vag utilă împotriva unui monstru de 1 500 de kilograme, înnebunit de suprasarcina hormonilor de stres. Ei mai descoperiră şi că membrele îndeajuns de puternice pentru a dezrădăcina copăcei puteau să smulgă cu uşurinţă picioarele cuiva, iar fălcile care puteau îndoi plăci de blindaj puteau, printr-o singură apăsare, să-ţi transforme capul într-un terci însângerat din care nu se mai puteau deosebi fragmentele de cască de cele de craniu.

Miliţienii avură ceva mai mult noroc cu lansatoarele de grenade de fragmentare. Trasă de la distanţă minimă, o asemenea grenadă putea pătrunde în corpul unui ierboş, iar detonarea ei la interior transforma animalul respectiv într-o tocătură satisfăcător de fină. Şi dispunând de cinci VSA-uri – deşii turelele lor nu se puteau roti suficient de rapid pentru a urmări ierboşii care săreau, se răsuceau şi sprintau, rafala continuă a unui repetor cu proiectile de mare viteză era de obicei suficientă pentru a stopa un ierboş; miliţienii ar fi supravieţuit marşului animalelor doar cu un număr acceptabil de pierderi.

Ar fi supravieţuit... dacă ierboşii n-ar fi fost urmaţi de zeci de câini akk.

În vreme ce ierboşii fuseseră panicaţi, acţionând la întâmplare, încercând doar să supravieţuiască şi să scape,

akkii loveau ca nişte prădători vânând în haită ce erau: organizaţi, inteligenţi şi letali. Săreau printre miliţieni, sfâşiind cu colţii fioroşi şi sfârtecând din lovituri de coadă. Simţurile lor ascuţite le puteau adesea spune într-o clipită dacă un om căzut era scos din luptă sau doar se prefăcea; soldaţii care încercară să simuleze moartea îşi sfârşiră destul de repede jocul.

Repetoarele cu proiectile ale VSA-urilor erau inutile împotriva pielii blindate a akkilor, iar tunurile din turele erau şi mai puţin folositoare contra câinilor agili decât fuseseră împotriva ierboşilor greoi. Infanteriştii nu deţineau nici un fel de arme care i-ar fi putut măcar zgâria; începură să se risipească, declanşând instinctele de strângere a turmei ale akkilor. Akii săriră peste ei şi-i uciseră pe cei din faţă, obligându-i pe restul să se retragă în dezordine spre zona deschisă şi sortită morţii de la gura tunelului.

Comandantul unităţii de miliţie, care, de la postul său în turela unui VSA, îşi văzuse visul de victorie transformându-se într-un masacru de coşmar în mai puţin de două minute, făcu singurul lucru posibil.

Solicită o lovitură aeriană.

Navele care acţionau în trecătoarea Lorshan erau încă angajate în îmbarcarea soldaţilor din Oran Mas. Când primiră solicitarea comandantului de unitate, cel puţin o treime pornise deja spre trecătoare. Turbostormul Sienar nu era în nici un caz o navă rapidă – de abia putea atinge 0,5 Mach într-un picaj abrupt; totuşi peste numai câteva secunde cerul de deasupra trecătorii trosni în douăzeci de bang-uri sonice. Navele decelerară, folosind motoarele elevatoare repulsor ca jeturi de frânare. Trapele calelor se deschiseră, revărsând un şuvoi de douăzeci de trupe arp, apoi navele se îndreptară şi survolară câmpul de luptă, împroşcând din bateriile frontale.

Torpilele pătrunseră nediscriminatoriu printre combatanţi, zdrobind akki, dar sfârtecând şi soldaţii cu care luptau. Unica apărare a akkilor împotriva proiectilelor de şoc o reprezentau acţiunile evazive şi ei se risipiră printre copaci. Căutând şansa unui atac îndrăzneţ, comandantul unităţii ordonă asaltul celor cinci VSA-uri; aveau să intre în tunelul din

faţa lor, cu VSA-ul său în frunte, strivindu-i pe ierboşi şi împrăştiindu-i pe akki. Având blindaje mai puternice decât navele aeriene, el simţea că nu aveau de ce se teme – o impresie de care nu avu la dispoziţie nici măcar o secundă pentru a o regreta, fiindcă două torpile protonice ţâşniră din gura tunelului şi-i făcură bucăţi vehiculul.

În momentul acela, partizanii scoaseră finalmente unica lor piesă de artilerie mobilă: douăsprezece tone de ankkox ieşiră greoi din gura tunelului.

Conducătorul care stătea pe capul său împlătoşat era un korun la fel de înalt ca un wookiee, cu umeri de rancor şi o pereche de picături din ultracrom prinse de antebraţe.

Korunul făcu un gest şi mormanul contorsionat de resturi fumegânde care fusese VSA-ul comandantului unităţii scrâşni, turtindu-se sub tălpile masive ale ankkoxului. Legănă un braţ şi măciuca din coada animalului vâjâi prin aer, izbind turela următorului VSA şi răsucindu-l astfel încât proiectilul pe care-l trăsese de la distanţă minimă detonă în blindajul vehiculului dinapoia sa.

Două perechi de korunnai, aproape la fel de voinici precum cel de pe ankkox, şi similar înarmaţi, erau ghemuiţi pe flancurile curbate ale cochiliei dorsale a monstrului; câte unul din fiecare pereche purta echipamentul voluminos şi greoi al lansatorului de umăr de torpile protonice, iar celălalt asigura încărcarea. Fiecare avea câte patru asemenea torpile şi nu păreau deloc interesaţi în a le economisi. Torpilele ţâşniră succesiv din lansatoare, prima distrugând VSA-ul supravieţuitor, iar restul curbându-se în sus şi doborând navele din văzduh.

Câţiva miliţieni eroici încercară să se apropie suficient de mult de ankkox pentru a ataca Gardienii cu arme uşoare, dar fură azvârliţi prin aer ca nişte marionete, cu piepturile zdrobite cu eficienţă orbitor de rapidă de loviturile fulgerătoare ale cozii ankkoxului.

În vârful cochiliei dorsale a animalului, unde cândva se aflase un palanchin din lammas lustruit, un blaster repetor greu fusese montat direct pe platoşa ankkoxului. Generatorul său energetic era acţionat de un tânăr korun cu ochi albaştri

vii şi rânjet nebun, iar arma mugea un permanent cântec de distrugere, împroşcând fascicule de particule de înaltă energie peste câmpul de luptă.

Tunarul blasterului era o korună cu piele albă şi păr surprinzător de roşu, a cărei contopire cu arma era atât de totală încât putea fi văzută trăgând cu ochii închişi şi lovind fără greşeală chiar şi cockpiturile şi turelele navelor aeriene ce vuiau, încercând să scape cu viteze supersonice. Torpilele de şoc aer-sol erau întâmpinate de la zeci de metri cu rafale de blaster; nici măcar una nu străbătu defensiva fetei.

În plus, navele aeriene nu-şi puteau permite să staţioneze şi să tragă cu tunurile laser; pe lângă faptul că tirul ei le zgâlţâia, împiedicându-le să ţintească, era protejată de un korun şi o chalactană care mânuiau lame energetice Jedi, ca şi cum s-ar fi născut cu ele în mâini.

Două nave care încercară să atace ankkoxul se prăbuşiră în flăcări din cer.

Altele se îndepărtară, virând pentru a se adăposti înapoia piscurilor muntelui. Peste o clipă, trei nave apărură în formaţie şi picară în jos pe faţa muntelui, folosindu-se în acelaşi timp de repulsoare pentru a încetini la viteza de alergare a unui om. Trapele ventrale se retraseră, dezvăluind aruncătoarele de flăcări Sunfire.

Un val de foc imposibil de oprit mătură panta.

*

Navetele de desant clasa Jadthu de la bordul lui Halleck erau aparate Incom modificate, asemănătoare celor care transportau pasageri de la pacheboturile care circulau pe Bucla Gevamo. Fotoliile fuseseră înlocuite de banchete şi oţelul transparent fusese acoperit cu blindaj, iar în fiecare puteau să încapă şaizeci de soldaţi complet echipaţi. De formă aproximativ paralelipipedică, se încărcau dorsal şi puteau fi asamblate într-un bloc solid, de patru nave pe cinci, care era după aceea andocat de fuzelajul unui crucişător, cu faţa în afară.

Designul simplu însemna construire uşoară şi ieftină, iar în plus erau simplu de transportat. Puternic blindate, erau de

asemenea capabile să reziste la dezlănţuiri incredibile de foc.

Acesta reprezenta un atu, fiindcă nu aveau hiperpropulsii şi preţul durabilităţii lor era o capacitate de manevrabilitate care fusese comparată nefavorabil cu cea a unui hutt pe o peliculă de grăsime.

Unicul lor armament erau două turele de lasere duble, la prova şi pupa, plus un difuzor Arkayd Caltrop 5 de panglici reflectoare, care putea revărsa în orice direcţie un nor de aşchii de duroţel ce distorsionau senzorii inamici. În chiar prima lor confruntare, tunarii de pe navetele de desant descoperiseră că la vitezele de luptă ale vânătorilor stelari, panglicile reflectoare pulverizate de Caltrop 5 constituiau în sine o armă foarte eficientă; aidoma unui câmp miniatural de asteroizi, ele perforau în mod dezastruos orice navă îndeajuns de lipsită de înţelepciune sau ghinionistă pentru a zbura prin el, mai ales vânătorii stelari droizi care sacrificau blindajul în favoarea unei manevrabilităţi superioare, depinzând pentru protecţie de scuturile energetice – care, desigur, nu-i ajutau cu absolut nimic înaintea panglicilor reflectoare.

Atunci când Halleck – complet angajat în luptă şi serios avariat de norii de vânători stelari droizi ce roiau în jurul său – detonase clamele de andocare şi efectuase saltul în hiperspaţiu, lansase nouăsprezece navete de desant, care transportau 977 de soldaţi clone, inclusiv piloţi şi tunari.

Navetele respective nu beneficiau de nici un fel de foc de acoperire; escorta de vânători a lui Halleck fusese distrusă în primele minute ale luptei. Unica lor defensivă, exceptând armamentul personal, erau cinci navete de luptă rothane model HR LAAT/I, care fuseseră anexate misiunii ca acoperire antipersonală pentru navetele de desant, în cazul în care ar fi trebuit să execute operaţiunea de recuperare de pe planetă într-o zonă de foc ostilă. Deşii reechipate cu propulsii subluminice pentru utilizare orbitală, LAAT/I nu fuseseră gândite pentru lupte aeriene împotriva reflexelor electronice ale vânătorilor stelari droizi.

Erau totuşi conduse de soldaţi clone ale căror reflexe nu erau cu mult mai prejos. Din acest motiv, şaisprezece navete de desant şi trei navete de luptă ajunseseră în atmosferă.

Le urmă o întreagă escadrilă de vânători stelari droizi – şaizeci şi patru de unităţi.

Paisprezece navete de desant ajunseră la Platoul Korunnai, urmărite de cincizeci şi opt de vânători stelari.

Nici o navetă de luptă nu supravieţuise.

Până ajunseră în raza vizuală a trecătorii Lorshan, mai rămăseseră douăsprezece navete de desant, dintre care cinci serios avariate. Patruzeci de vânători stelari le urmăreau cu încăpăţânare electronică.

Iar năpustindu-se peste curba orizontului din faţa lor soseau alte trei escadrile de vânători stelari pe vector de intercepţie.

Trioul de nave incendie versantul muntelui. Un zid de foc se rostogoli în jos pe pantă spre câmpul de luptă de la gura tunelului.

Miliţienii fugiră în toate direcţiile, lunecând pe sânge, pe resturi de copaci şi carne de ierboşi. Ierboşii răniţi mugiră şi se agitară, akkii mârâiră, săriră şi muşcară, iar ankkoxul deschise uriaşul său gâtlej împlătoşat pentru a slobozi un răget care desprinse bolovani de pe pantă. Câţiva miliţieni încercară să se adăpostească sub cochilia ankkoxului, doar pentru a fi terciuiţi de măciuca din coada gigantului.

În vârful cochiliei dorsale, Chalk mormăia un val permanent de blesteme, în timp ce se străduia să rotească ţeava grea a repetorului într-o direcţie în care nu fusese proiectat să ţintească: drept în sus. Din poziţia sa, lângă generatorul de fuziune al EWHB-ului, Nick privi spre Mace şi îndreptă un deget acuzator către potopul incinerator care cobora spre ei.

– Asta a făcut parte din planul tău?

– Bineînţeles.

Mace îşi strecură sabia în toc şi ridică ochii, estimând apropierea navelor.

– Toată lumea, jos! răcni el. Adăpostiţi-vă sub cochilie!

Depa se azvârli înainte, peste cochilia coroană a ankkoxului, şi efectuă o tumbă prin aer, aterizând lângă capul imens al creaturii, cu o mână pe flapsul nazal adiacent gurii, vizavi de Kar Vastor. Gardienii Akk îşi abandonară

lansatoarele de torpile golite şi se lăsară să lunece pe curba cochiliei, sărind de pe marginea ei.

– Asta-i partea despre care n-ai vrut să-mi spui, aşa-i? pufni Nick.

– Ajut-o pe Chalk, replică Mace.

Chalk continua să se lupte cu repetorul cel greu, întinsă pe spate, cu picioarele sub trepied. Nick fu nevoit să-i descleşteze mâinile şi s-o tragă de acolo.

– Pot spune măcar că-ţi urăsc planurile? Pe toate. Cum ai ajuns la concluzia că asta ar fi fost o idee bună?

Mace îi făcu semn lui Kar şi coada ankkoxului se arcui peste spinarea animalului. Mace o prinse cu ambele mâini, imediat sub nodul uriaş din capăt.

– Deoarece dacă aş fi încercat aşa ceva când navele zburau la viteză supersonică, rosti el calm, din mine n-ar fi rămas decât o pată roşie întinsă pe un parbriz.

La comanda prin Forţă a lui Vastor, ankkoxul smuci din coadă cu o mişcare largă, ridicându-l pe Mace în aer şi rotindu-l o dată în jurul perimetrului cochiliei sale, pentru a-i testa greutatea suplimentară. După aceea, cu un şfichiuit care înceţoşă lumea din jur, îl propulsă drept în sus pe munte, ca expediat dintr-un lansator de torpile.

Năpustindu-se spre navele aeriene ce coborau, Mace se extinse în Forţă, prinse traversa de susţinere care diviza în două parbrizul navei şi trase de ea. Se răsuci în văzduh, rotindu-se după un arc şuierător şi se tensionă ca şi cum ar fi fost la capătul unei lansete. Cizmele sale loviră sonor de o parte şi cealaltă a traversei şi înţepeniră acolo, cimentate de Forţă. Mace privi printre vârfurile lor către căutăturile identice şi încremenite de uimire ale pilotului şi navigatorului navei.

Navigatorul rămăsese pur şi simplu holbându-se, incapabil să priceapă apariţia inexplicabilă. Pilotul avea reflexe mai bune. Nava se clătină, când el abandonă manşa de comandă şi duse mâna la arma din lateral, pregătit în mod evident să rişte viaţa sa şi a echipajului pentru un singur foc spre maestrul Jedi prin gaura pe care pilotul presupunea că sabia de lumină a lui Mace avea s-o caşte în parbriz.

Mace se mulţumi însă să clatine din cap, parcă uşor

dezamăgit. Clătină un deget mustrător, de parcă ar fi prins nişte şcolari practicând un joc interzis.

Nedumerirea gestului acela dispăru pentru pilot şi navigator când auziră o serie de clicuri distincte, care erau sunetele manetelor de siguranţă ale scaunelor lor catapultabile ce se cuplau pe „armare”. Abia avură timp să înţeleagă ce se petrecea – cu totul insuficient pentru a reacţiona – şi plăcuţele activatoare de pe ambele scaune fură apăsate, iar bolţurile explozive detonară în exterior parbrizul din oţel transparent, cu o milisecundă înainte ca propriile lor căşti s-o fi făcut.

Mace întrezări doar fulgerător privirile identic de scandalizate de pe chipurile lor, când unităţile de elevatoare repulsoare ale scaunelor catapultabile îi trimiseră într-o tumbă peste junglă. Unul dintre ei urlă ceva obscen. Celălalt urlă pur şi simplu.

Mace se împinse de pe marginea parbrizului şi-şi dădu drumul în cockpitul pustiu. Un gest către consola navigatorului dezactivă aruncătorul de flăcări ventral. Un gest similar spre consola pilotului trecu autopilotul pe aterizare lină, după care maestrul Jedi deschise uşa cabinei şi pătrunse calm în cala trupelor.

Podeaua calei era acoperită de frunze, noroi şi ambalaje alimentare, alături de piese şi bucăţi din diverse echipamente, uitate sau abandonate de miliţieni. Trapele de acces a turelelor babord şi tribord erau dispuse faţă în faţă vizavi de soclurile turbinei, la două treimi din lungimea navei către pupă.

Mace trecu printre ele, apoi se întoarse şi încrucişă braţele.

Prin trapele închise etanş, putea să audă vag semnalele de atenţionare asupra catapultării pilotului şi nu trebui să atingă Forţa pentru a-i vedea mintal pe tunarii din ambele turele desfăcându-şi grăbiţi centurile de siguranţă care-i fixau în scaune. Clemele manuale de pe trape zăngăniră sonor, dar tunarii disperaţi constatară că ambele erau blocate în mod inexplicabil şi începură să izbească în ele cu toată greutatea corpurilor lor.

În clipa aceea, Mace îndepărtă acţiunea Forţei care le ţinea blocate şi le deschise larg, astfel încât cei doi tunari zburară pur şi simplu în cală, se izbiră cască în cască cu un pocnet ca o detunătură şi colapsară.

Unul dintre ei, mai rezistent decât celălalt, îşi păstră conştiinţa şi se ridică pe jumătate ameţit, până ce piciorul lui Mace îl găsi.

Mai precis, până ce vârful cizmei lui Mace îi găsi exact vârful bărbiei.

Bărbatul se prăbuşi inconştient peste celălalt tunar. Din resturile de pe podea, Mace luă două bucăţi de cablu şi legă mâinile celor doi, deget de deget, apoi păşi fără grabă peste ei şi reveni în cockpit, tocmai când nava cobora pe zona deschisă, presărată de cadavre, la zece metri în faţa ankkoxului.

În exterior, celelalte două nave ale formaţiei virau, cu turelele sclipind şi tunurile laser rotindu-se după el. Depa şi Kar erau ghemuiţi în faţa capului ankkoxului, deviind un şuvoi de foc blaster; Chalk şi Nick erau întinşi la pământ la adăpostul unuia dintre masivele picioare curbate în lateral ale creaturii, de unde trăgeau cu carabine de asalt.

Mace acţionă trapa calei şi după ce aceasta se deschise, scoase capul prin fostul parbriz. Când ceilalţi îl văzură, gurile le rămaseră la fel de căscate ca trapa.

– Ce aşteptaţi? întrebă Mace cu chip perfect netulburat. Flori şi o cutie de ciocolată?

Depa ţâşni în loc deschis, cu sabia mişcându-se mai iute decât o putea urmări ochiul, transformându-se într-o ţintă staţionară, pentru a atrage focurile pe care le devie îndărăt spre atacatorii lor. Nick sprintă pe lângă ea, trăgând întruna din carabina lipită de şold. Kar plonjă pe sub ankkox, se rostogoli, se sculă şi alergă, ţinând-o pe Chalk ca pe un copil în braţele lui masive. Salvele venite dintre copacii împrejmuitori o părăsiră pe Depa şi se îndreptară către lor pelekul care înainta în salturi.

Mace se încruntă.

– Ajunge cu asta, murmură el.

Întinzându-se în Forţă acţionă o serie de comutatoare şi

declanşă o secvenţă de iniţiere, care legă laolaltă servomotoarele de ţintire ale turelelor prin intermediul consolei de navigaţie şi-i oferi control asupra dării focului.

Tunurile gemene model Taim & Bak cu lasere în cuarte înviară mugind şi revărsară o cascadă asupra junglei. Copacii explodară ca nişte bombe, umplând văzduhul cu un nor de aşchii zburătoare şi rumeguş care crea un paravan ad-hoc de fum, camuflând refugierea lui Kar şi Chalk în nava asolizată, urmaţi îndeaproape de Depa.

Nick apăru în uşa cabinei, înapoia lui Mace.

– Am intrat!

– Perfect. Tunarii?

– Cei legaţi? Tânărul ridică din umeri. Au ieşit.

Mace încuviinţă din cap.

– Ţineţi-vă bine.

Acela fu singurul avertisment pe care-l primiră înainte ca nava să se repeadă drept în sus, înălţându-se ca o bombă azvârlită de un vulcan pe elevatoarele repulsoare ce ţiuiau în suprasarcină. Salvele tunurilor celorlalte două nave izbiră doar solul, dar suiră iute după ea, lovind-o în lateral, cu loviturile apărând ca nişte abcese în blindajul lateral.

Mace pivotă nava într-o răsucire ascendentă, însă celelalte două o încadraseră şi se apropiau din ambele părţi. Prin vuietele impacturilor şi vâjâiturile salvelor ratate, îl auzi pe Nick urlând:

– Trapa! Închide trapa!

Se întoarse şi privi peste umăr. O văzu pe Depa în picioare în mijlocul calei pentru trupe, clătinându-se, cu ochii strâns închişi, ca şi cum bătălia i-ar fi declanşat una dintre migrenele obişnuite. Nick se ghemuise în pragul cabinei cu braţele în jurul capului; Kar o înghesuise pe Chalk într-un colţ şi stătea în faţa ei, cu pavezele ridicate pentru a intercepta salvele rătăcite ce pătrundeau prin trapa deschisă a calei şi ricoşau înăuntru sub formă de schije încinse.

– Depa, rosti Mace.

Ochii ei se deschiseră.

Sabia lui sări din buzunarul vestei sale şi ţâşni spre ea ca un glonţ.

Palma goală a Depei o prinse din zbor şi ochii ei sticloşi de durere îşi pierdură focalizarea. El o percepu în Forţă – capitulând treptat, ca un înotător vlăguit care se îneacă într-un talaz ce creşte.

Luneca în vaapad.

Ea închise ochii din nou şi aprobă cu un gest imperceptibil.

Mace tastă o secvenţă de comenzi pe consola pilotului. Trapa exterioară rămase deschisă. În plus se deschise şi trapa din capătul opus.

Fascicule de particule se repeziră în cală.

Ambele lame fulgerară.

Navele de afară vibrară sub impactul propriilor lor salve de tunuri. La bordul uneia, un motor de turbojet fu smuls din soclu şi se rostogoli în văzduh, ricoşând după aceea pe panta muntelui şi lăsând în urmă fum şi schije alb-arzător din carcasă, iar nava se roti, pe jumătate scăpată de sub control. Cealaltă navă recepţă salvele drept în cockpit.

Parbrizul din oţel transparent al unei Turbostorm Sienar era gros şi foarte durabil; majoritatea tipurilor de şrapnele sau schije nici măcar nu l-ar fi scrijelit. Până şi gloanţele de calibru greu n-ar fi lăsat decât simple urme. O salvă de laser cu cuarte putea să-l găurească. Una îl găuri.

Următoarele cinci salve intrară prin aceeaşi gaură.

Nava se prăvăli în spirală în junglă, cu cockpitul plin de carne tocată.

Depa deschise ochii.

Fumegau de întuneric.

BĂTĂLIE AERIANĂ

Muşchii zvâcniră în lungul maxilarului lui Mace, când îşi impuse să se întoarcă şi să se concentreze asupra pilotării. O privire aruncată senzorilor de rază scurtă îi arătă că peste tot roiau nave: calculatorul numără cincizeci şi trei în zona de

luptă şi tot mai multe se curbau spre ei dinapoia orizontului. Tastă închiderea trapelor calei şi cuplă turbojeturile.

– Nick. Preia navigaţia.

– Sigur că da. Adică... am înţeles, domnule. (Nick privi locurile goale lăsate de scaunele catapultate.) Ă-ă-ă... unde stau?

– Monitorizează senzorii. Dintr-o clipă în alta ar trebui să vedem navetele lui Halleck. Kar! Chalk! Raniţele repulsoare pentru urgenţe sunt lângă trapele turelelor. Aveţi la dispoziţie treizeci de secunde.

Nick îşi vârî picioarele sub traversele care susţinuseră scaunul catapultat şi se prinse cu mâinile de manşa de comandă ramificată din consola navigatorului, strângând din ochi în faţa curentului violent care fluiera prin golul din faţa sa. Aerodinamica navei devia curenţii de aer de o parte şi cealaltă a cockpitului, totuşi vârtejul ce pătrundea pe acolo era îndeajuns pentru a-l împinge înapoi. Ochii i se aprinseră, când examină reţeaua de ecrane de pe consolă – îndeosebi ecranele gemene cu reticule pentru ţintire afişate în centrele lor.

– Hei, ce face asta?

Răsuci manşa într-o parte şi alta şi imaginile de pe ecran se rotiră sălbatic în concordanţă cu mişcările lui.

– Nu le atinge.

Nick apăsă cu degetele mari butoanele de pe ambele controlere. Ecranele se umplură cu rafale paralele de salve de tunuri, iar în urechi îi răsună mugetul laserelor cu cuarte.

– Tiii! Darea focului? Pentru mine? Generale, nu trebuia!

– Îmi dau seama.

– Nu-i nici măcar onomastica mea...

– Nick.

– Da, ştiu – senzorii.

— Şi...

–... gura, Nick. Da, bine. Brrr! (Vântul îi smulgea din gură fuioare de aburi). Începe să fie frig aici înăuntru. Sau aici... afară. Suntem înăuntru sau afară?

– Ne apropiem de şapte mii de metri. Monitorizează senzorii aceia – luminile roşii sunt prieteni, cele albastre sunt

duşmani.

– Grozav, făcu Nick. Atunci de ce-ţi mai faci griji? Avem aici deja vreo cincizeci şi ceva de prieteni şi încă o sută nouăzeci şi doi care se îndreaptă încoace – ce să mai, sunt peste tot – iar duşmanii sunt numai treisprezece şi prietenii sunt călare pe ei... tiii! Acum sunt numai doisprezece... hopa, stai aşa. M-am prins. Aoleu!

– Aoleu este cuvântul cel mai potrivit.

– Scuză-mă. Sunt niţel ameţit.

— Da.

– Ă-ă-ă... nişte prieteni încearcă chiar acum să ne-o tragă... hopa, ce-i asta?

O alertă de încadrare fulgeră; bâzâitul care o însoţea fu aproape acoperit de zgomotul vântului.

– Ne-au luat în colimator! Au lansat torpile! Şase vin direct spre pupă!

– Ia-o-napoi pe urma încadrării şi trimite datele la calculator pentru ripostă.

– Grozavă idee! O să fac asta imediat ce-o să absolv şcoala de artilerie!

– Perfect atunci, mârâi Mace printre dinţi. Ai zis că te pricepi să tragi. Să te văd.

– Ho-ho! Asta da invitaţie!

Turelele se rotiră şi cuartele înviară; nava lor urca drept în sus, vuind către spaţiul cosmic ca o navă stelară, aşa cum fusese cândva.

– Da, aşa zic şi eu! Ia de-aici!

O torpilă intersectă un jet de salve al tunului şi detonă într-o explozie de fum negru şi foc alb.

– Cum a fost asta?

– Nu-i rău, comentă Mace. Încearcă să nu ne distrugi coada.

– Unii nu-s niciodată mulţumiţi...

– Nick. Celelalte cinci!

– Da, da. Dacă vrei să fie aşa... (Acţionă pârghiile de armare ale tuturor celor patru torpile pupa.) Unu-doi-trei-patru! răcni şi le declanşă succesiv, iar nava se zgudui şi se cabră când cele patru torpile de şoc înviară şi ţâşniră,

derulând funii albe de fum în jos, pentru a se întâlni cu cele cinci rachete urmăritoare.

Prima explozie de impact atrase a doua rachetă şi pe a treia, dilatându-se într-un imens glob de foc alimentat de toate nouă.

– Pfui, mormăi Nick dezgustat. N-a prea fost cine ştie ce distractiv.

– Nici nu trebuie să fie distractiv. Economiseşte torpilele.

– De ce?

– Depa! strigă Mace peste ţiuitul puternic al curentului de aer. Eşti pregătită?

Ea apăru în prag, ţinându-se de cadrul uşii, ca şi cum gravitaţia artificială din navă ar fi fost prea puternică pentru ea.

– Destul de pregătită, îi răspunse. Mă pot lupta. Întotdeauna mă pot lupta. Ia-ţi sabia.

Mace clătină din cap.

– Tu o să ai nevoie de ea, îi spuse şi decuplă complet motoarele.

Momentul de inerţie purtă nava mai departe, dar încetini şi se roti lent şi leneş, ca un butoiaş, în vreme ce urmăritoarele fulgerară pe lângă ea. Rămase nemişcată în apexul traiectoriei vreme de o secundă ce păru nesfârşită.

Urmăritoarele se desprinseră una de cealaltă în elipse identice; două dintre ele se curbară în jos, pentru a pica din nou spre ei, iar a treia păstră poziţia de sus, pentru acoperire.

Mace operă comenzile încruntat şi menţinu botul navei ridicat, în timp ce lunecau către sol.

– Dreapta sau stânga?

– Stânga, răspunse Depa apoi plonjă în văzduh prin deschiderea din parbrizul cockpitului, strângându-şi genunchii la piept pentru a se rostogoli prin turbulenţa siajului navei ce cobora.

– Uau! făcu Nick. De ce nu mă anunţă nimeni despre chestiile astea?

– Pune tunurile pe nava din dreapta. Foc continuu. Fără torpile.

– Am auzit.

Turela cu cuarte din flancul drept urmări doar niţel ţinta, după care vui un lanţ de energie în nori.

Mace răsuci manşa şi înclină în dreapta botul navei, astfel încât turela babord să poată contribui şi ea la spectacol, reactivă elevatoarele repulsoare la energie maximă şi ambală arzătoarele finale ale turbojeturilor.

– Ţin-te bine.

– Am auzit-o şi p-asta.

Nava tresări şi se împotrivi comenzilor, apoi atacatorul care cobora spre ei înflori brusc în focuri ce-i loviră răpăitor ca pumni giganţi din fascicule de particule. Mace o întrezări pe Depa, îndreptându-şi tumba într-un plonjon cu tălpile înainte, cu ambele săbii strălucind complet extinse deasupra capului.

Maestrul Jedi împinse manşa violent în lateral şi nava urlă, ridicându-se după o spirală care aprinse avertizări de stres pe toată consola sa; scăpară de ploaia focurilor de tunuri, dar calculatoarele de ochire nu puteau procesa vectorii care se modificau permanent şi propriile lor salve îşi greşiră de asemenea ţinta. Nick se uită la indicatoare şi ochii i se holbară.

– Hei, rabla asta a fost proiectată pentru aşa ceva?

– Sper că nu, replică Mace printre dinţi luptându-se cu comenzile. Trage în nava aceea.

– Cine, eu? Calculatorul nu-i destul de rapid...

– Calculatorul, spuse Mace, nu poate folosi Forţa.

– Ah... da. Aşa-i. Sigur că da.

Chiar înainte de a depăşi nava din stânga, Mace o văzu picând cu motoarele trecute pe marşarier şi răsucindu-se într-o spirală de eschivare, pentru a evita întâlnirea cu Depa...

Săbiile ei o loviră imediat sub parbriz şi se înfipseră până la mânere, iar curentul puternic de aer ce urma forma botului navei o răsturnă peste cap şi o purtă peste cockpit, trăgând lamele prin oţelul transparent, astfel încât reteză un arc imens din acesta.

– Uau! răcni Nick de alături. Mă topesc după conservele care se deschid uşor!

– Kar! Chalk! E timpul!

Koruna apăru în cockpit între Mace şi Nick; era palidă şi

părea chinuită de dureri, totuşi nu-şi pierduse ferocitatea. Lor pelekul se ivi în urma ei. Ambii purtau prinse pe spate raniţele repulsoare pentru urgenţe.

– Ştiţi cum funcţionează?

Chalk încuviinţă tăcut; Vastor lovi cu palma peste cardul de instrucţiuni grafice integrat în harnaşament şi mârâi spre el.

– Pot citi.

– A-ă-ă... o ştergem? făcu Nick. În cazul ăsta, să ştiţi, cineva a uitat să-mi dea şi mie o chestie de-aia...

– Nick.

– Ce-i?

– Trage.

– Da. Aşa-i. Scuze. Hei, ia priveşte!

Nick opri turela babord, în timp ce cuarta din tribord trase spre nava miliţiei; aceasta execută manevre de evitare pentru a scăpa de salve... şi intră direct în jetul de foc tocmai pornit din turela babord.

– Vezi? Asta-nseamnă tir...

– La un tir adevărat, spuse Chalk, n-ar mai replica, el.

– Pfui! Ce se poate face ca să vă-ncânte?

Mace dădu din cap către Vastor şi Chalk.

– Gata?

Fără să le aştepte răspunsul, opri alimentarea turbojeturilor şi trecu elevatoarele repulsoare în marşarier; metalul suprastresat scrâşni în toate articulaţiile navei care încremeni nemişcată. Mace răsuci manşa şi inversă nava cu susul în jos. Kar Vastor trecu un braţ după umerii lui Chalk; cu celălalt se prinse de marginea spărturii din parbriz şi amândoi ieşiră lin pe plafon. Împingându-se violent din picioare, pentru a se îndepărta de gravitaţia artificială a navei, el şi Chalk porniră să se rostogolească spre jungla aflată la mii de metri sub ei.

– Dacă mă gândesc mai bine, rosti Nick, cred că prefer să rămân în navă...

Salve le izbiră nava, făcând-o să se rotească, când nava care rămăsese pe poziţia de acoperire superioară se alătură finalmente vânătorii iar cea pe care o lăsaseră în urmă se

ridică de jos. Mace acţiona cu febrilitate comenzile, răsucind aparatul prin girări de eschivă mai potrivite unui vânător stelar decât unei vechi nave-detonatoare; turbojetul babord încasă două salve de tun şi rotirea următoare a lui Mace fu prea mult pentru soclul său avariat, care se smulse cu un zbieret de metal torturat. Nava mugi şi porni într-o spirală scăpată de sub control.

– Uşurel! urlă Nick.

– Eu nu fac lucruri uşoare, murmură Mace.

— Ce?

– Am zis, trage!

– Cum? Nici măcar nu le văd!

– Nu trebuie să le vezi, replică Mace şi începu altă vrie ascendentă, lăsând în urmă un siaj de fum şi schije de duroţel. Nu te mai gândi la ochire. Pur şi simplu, decide.

– Ce să decid?

Mace apelă la Forţă şi trimise un val de calm în conexiunea sa cu Nick.

– Nu ţinti, spuse el. Decide ce vrei să loveşti. Trage atunci când ştii ce anume va fi.

Nick se încruntă gânditor. Se întoarse în mod deliberat cu spatele la ecrane şi-l privi pe Mace în ochi. Ameţit, absent, nepăsător, aprobă din cap, suspină şi declanşă tunurile navei.

Continua să poarte pe chip aceeaşi încruntătură gânditoare, când salvele de tun nimiciră turela tribord a navei de dedesubt, pentru ca după aceea să străpungă trapa interioară şi să rupă nava în două.

– Uau, şopti el şi calmul îi dispăru cu aceeaşi viteză cu care se ivise. Vreau să zic – uau! Ai văzut asta?

Mace opri nava oloagă din ascensiune şi o lăsă într-un picaj abrupt, îndepărtându-se de ultimul atacator. Încetiniţi de absenţa unui turbojet, pierdură iute avansul şi fură ajunşi, iar salvele de tun le brăzdară pupa. Mace acţiona frenetic elevatoarele repulsoare, făcând nava să tresalte, să sară şi să ţâşnească în direcţii aleatorii aidoma unei maimuţe-şopârle care mestecase thyssel. Focurile de deasupra îi izbeau întruna, totuşi manevrele nebuneşti ale lui Mace le împiedica să se suprapună în multiplele lovituri precise care erau

necesare pentru a străpunge blindajul greu al Turbostormului.

Alarma de încadrare urlă şi glasul lui Nick o reproduse aproape exact.

– Se-apropie torpile!

Mace nici măcar nu se obosi să privească într-acolo.

– Ocupă-te de ele.

Încrederea perfectă din tonul lui îl calmă instantaneu pe Nick, care afişă zâmbetul său sclipitor.

– Nu mă supăr s-o fac...

Pe când turelele se roteau şi mugeau, reînviind, Mace scană jungla spre care pica nava avariată. Era greu să aibă o idee a scării generale – s-ar fi putut afla la numai câteva sute de metri deasupra ei sau la multe zeci de kilometri. După aceea punctuleţele oţelii ale flotei navelor de miliţie care roia deasupra coronamentului conferiră brusc perspectivă scenei.

Acolo, la o mie de metri mai jos, poate chiar mai mult, stroboscoapele de naufragiu pâlpâiau pe raniţele repulsoare ale lui Kar şi Chalk. O navă ţâşni pentru a-i intercepta, apoi încetini. Şi se opri, plutind staţionar.

Iar siluetele minuscule ale lui Chalk şi korunei aterizară uşor pe fuzelaj.

Peste altă clipă botul navei se ridică, îndreptându-se direct către el. Mace încuviinţă încet şi îngădui Forţei să-i călăuzească coborârea pe un vector de intercepţie. Îşi privi ecranele.

– Torpile?

– Le-am rezolvat.

Tonul lui Nick semăna în asemenea măsură cu al maestrului Jedi, încât era posibil să fi fost o ironie deliberată.

Lui Mace nu-i păsa.

– Nu vor mai fi altele. Nu-şi va pune în pericol prietenul care se îndreaptă spre noi.

– Ă-ă-ă, n-ar trebui noi să-l punem în pericol pe prietenul ăla?

– Nu-i nevoie.

– De ce?

– Nu este prietenul lui.

Turelele cuarte de pe nava care suia din junglă străluciră,

înviind, iar Mace ambală brusc elevatoarele repulsoare şi smuci Turbostormul la zece metri deasupra traiectoriei de picaj, astfel încât jeturile gemene ale fasciculelor de pachete energetice trecură inofensive pe sub el şi loviră din plin cockpitul navei urmăritoare.

Explozia fu impresionantă.

Ultimele două treimi ale navei lăsară în urmă o dâră de fum, prăbuşindu-se către junglă. Prima treime fusese transformată realmente în fum.

– Asta, rosti Mace Windu, înseamnă tir.

Nick făcu o grimasă.

– Cum să nu! Chalk... ţi-am spus că-i pricepută la arme grele. Dar ar trebui s-o vezi într-un duel cu arme individuale. E jalnică. Pur şi simplu, jalnică!

– Ia codul transponder al Depei de pe scanarea generală şi stabileşte legătura cu ea. Trebuie să ne coordonăm următoarea acţiune.

– Mă bucur grozav să aud că mai ai o acţiune.

– Câţi prieteni ai numărat?

– Acum îi scanez pe vânătorii stelari droizi... Uau! Chiar vrei să ştii?

– Nick.

– Două sute douăzeci şi opt.

– Este bine.

— Bine? Bineeee.

– În colţul stânga-jos al scanării generale, există un joystick cam cât degetul tău. Aceea este comanda de etichetare. Etichetează vânătorii stelari droizi ca ţinte pentru torpilele noastre. Câte o torpilă pentru un droid şi nu economisi nici una. Nu – repet, NU – le lansezi până nu-ţi dau ordin. Şi nu etichetezi nimic altceva decât vânători stelari droizi.

– Nici măcar, să zicem, una dintre acele şaizeci şi şapte de nave de miliţie din zona noastră de luptă? Indică Nick spre roiul de „prieteni” din altă parte a ecranului. Deoarece ele par să fie niţel interesate de noi, dacă-nţelegi ce vreau să spun. Vin spre noi. În graba mare.

– Şaizeci şi şapte? Câte sunt pe vectori de interceptare?

– N-am fost clar în privinţa asta? Poate c-ar fi trebuit să spun: Apropo, am menţionat c-o să ne facă fundul praf?

– Câte sunt?

Nick chicoti slab, cu un sunet pe jumătate isteric.

– Toate.

– Perfect, zise Mace Windu.

*

Comandantul de regiment avea indicativul CRC-09/571. Haruun Kal era a treia lui operaţiune de luptă şi prima în calitate de comandant de regiment. Pe Geonosis fusese comandant de batalion în infanteria aeropurtată; grupul lui condusese atacul frontal asupra globurilor de luptă ale Federaţiei Comerciale. Fusese de asemenea comandant de batalion în dezastruoasa ambuscadă de pe Teyr. La bordul lui Halleck, pe măsură ce zilele de aşteptare pentru a intra în acţiune se lungiseră în săptămâni, îşi instruise necontenit soldaţii-fraţi, şlefuindu-le aptitudinile considerabile până la nivelul cel mai ridicat la care se putea ajunge fără a-i însângera în luptă adevărată.

Azi însă fusese suficient sânge, când norul de vânători stelari droizi ca nişte viespi se învolburase în jurul flotei sale micuţe.

O treime din regiment murise sub ochii lui.

Unele navete de desant fuseseră avariate, nu distruse instantaneu, şi reuşiseră să-i catapulteze pe supravieţuitori: roiuri meteoritice de soldaţi în armuri spaţiale plutind pe orbită joasă, cu raniţele repulsoare scânteind pe măsură ce încetineau şi-şi reorientau unghiurile de coborâre de numai câteva minute spre atmosfera lui Haruun Kal. Navetele de desant supravieţuitoare nu reuşiseră să-i menţină angajaţi în luptă pe toţi vânătorii stelari droizi; rămăseseră destui pentru a-i măcelări şi pe oameni.

Aceştia fulgeraseră printre soldaţii-clone care coborau, trăgând cu tunurile. Suliţe stacojii silenţioase brăzdară neantul negru cu precizie robotică şi fiecare lovitură lăsă un leş plutind în mijlocul unui glob dilatator de cristale scânteietoare, albe, roz şi albastre – răsuflare, sânge şi fluide

corporale îngheţate instantaneu în vid, pâlpâind minunat sub razele lui Al’har.

Ceilalţi soldaţi nu intraseră însă în panică; având curaj pur şi disciplină perfectă sub foc inamic, soldaţii care coborau folosiseră armele pe care le aveau asupra lor, coordonându-şi focul pentru efect superior. Atunci când trăgeau în acelaşi vânător stelar, trei repetoare uşoare îi puteau avaria câmpurile protectoare, astfel încât o singură salvă de carabină blaster îi putea distruge motorul; grupuri de grenadieri răspândiseră grenade protonice cu detonare de proximitate în câmpuri de mine improvizate; iar când rămăseseră fără muniţii, în disperare de cauză, soldaţii îşi folosiseră propriile trupuri ca arme, manipulând raniţele repulsoare pentru a se intercala în calea vânătorilor stelari ce goneau în urmărire. În astfel de coliziuni, nimeni nu putea spera să supravieţuiască.

Soldaţii nu luptaseră pentru autoapărare; ei ştiau că-şi pierduseră deja vieţile. Totuşi nu se opriseră nici o clipă.

Luptau pentru regiment.

Fiecare droid pe care-l distrugeau însemna o şansă în plus pentru fraţii lor. CRC-09/571 nu era un tip prea emoţional, nici chiar pentru o clonă, dar le privise sacrificiul simţind un val fierbinte în piept. Asemenea oameni îl făceau mândru că se număra printre ei. Unicul lui impuls era de a-şi face datoria, dar nutrea de asemenea dorinţa secretă de a face ceva, de a reuşi ceva, care să merite eroismul oamenilor săi.

De a contraataca.

De aceea simţi o înţepătură în măruntaie – un sentiment pe care un om obişnuit l-ar fi putut numi furie şi frustrare, însă pe care CRC-09/571 abia îl sesiză şi-l ignoră imediat; când comunicatorul i se aprinse cu ordine din partea generalului Windu.

Ordine ca navetele sale să înceteze imediat focul.

Să înceteze focul, în ciuda faptului că erau urmărite îndeaproape de VSD.

În ciuda faptului că alte trei escadrile de vânătorii stelari droizi; 192 de unităţi – se apropiau de ei dinapoia orizontului

planetei.

În ciuda faptului că şaizeci şi nouă de nave Turbostorm Sienar se ridicau de pe suprafaţă, pentru a-i intercepta.

Furia şi frustrarea i se simţiră numai în tonul plin de speranţe al glasului atunci când îi ceru generalului Windu codul de verificare – poate că era un inamic, care-l imita pe general – şi în uşoara ezitare pe care o simţi înainte de confirmare, după ce codul generalului se dovedi corect.

Din câte putea determina CRC-09/571, generalul Windu le ordona clonelor să moară. El nu putea însă să nu asculte ordinul unui superior, tot aşa cum nu putea să treacă printr-un blindaj.

Coborând din stratosferă deasupra Platoului Korunnai, tunurile tuturor navetelor Republicii amuţiră.

Vânătorii stelari droizi roiră spre ele, trăgând cu tot armamentul.

În timp ce naveta sa era lovită din toate părţile de multiple salve de tun, CRC-09/571 observă un lucru ciudat pe ecranul de scanare şi comandă – unele dintre navele care soseau să-i intercepteze de jos păreau că trag în alte nave.

Mai exact, şaizeci şi şapte dintre navele de sub ei păreau să tragă în cele două aflate în frunte.

Acelea două nu răspundeau la foc. Ele accelerau cu putere maximă, suind abrupt, una lângă alta, îndreptându-se direct către vânătorii stelari droizi, astfel încât salvele ce le ratau – aproape toate – detonau în roiul de VSD. Desigur, majoritatea treceau mai departe fără nici un efect, deoarece nu fuseseră ţintite spre vehiculele mici şi rapide, totuşi câteva VSD-uri încasară loviturile în plin şi explodară.

CRC-09/571 se încruntă. Încerca un sentiment optimist despre situaţia actuală.

*

Nu mult dedesubtul său, în cockpitul deschis al uneia dintre cele două nave care erau ţintele celor din urma lor, Mace Windu rosti:

– Atenţie, Nick. Armează-le.

– Da, domnule!

Nick Rostu acţionă un singur comutator şi creierele droide a douăzeci şi şase de vânători stelari diferiţi – câte unul pentru fiecare torpilă rămasă în lansatoarele Turbostormului – simţiră bâzâitul intern brusc al alarmei declanşate de senzorii ce detectaseră încadrarea torpilei.

Pornită de la o navă prieten.

Creierele droide apreciară problema ca surprinzătoare, totuşi nu excesiv de stresantă; ele continuau să fie focalizate asupra misiunii lor primare – distrugerea tuturor navetelor Republicii care încercau să orbiteze sau să asolizeze pe Haruun Kal. Fuseseră însă programate să monitorizeze riscuri posibile şi toate alocară o parte din capacitatea disponibilă pentru a examina băncile de memorie în vederea unor programe de răspuns ce puteau fi indicate în eventualitatea unor încadrări de torpile din partea unor nave prietene.

Nu găsiră nimic.

Rezultatul fu considerat stresant de creierele droide.

Lui i se adăuga problema salvelor de blastere...

Peste numai o secundă, alte treizeci şi două de creiere droide din roiul de vânători stelari se confruntară cu aceeaşi situaţie.

Fiindcă toate cele patru lansatoare de minitorpile Krupx MG3 din nava Depei erau complet încărcate.

Când cele două nave intrară în raza de acţiune a torpilelor, Mace rosti:

– Foc.

Un lansator Krupx MG3 poate lansa câte o torpilă într-o secundă standard; fiecare MG3 avea două tuburi, cu încărcătoare de câte patru minitorpile. Nava de asalt Turbostorm Sienar avea patru Krupx MG3: două la prova şi două la pupa. La ordinul lui Mace, ambele îşi goliră magaziile. Navele înfloriră cu foc şi jeturi de torpile.

Şaisprezece rachete pe secundă mugiră, răsucindu-se prin văzduh.

Lupta aeriană deveni un păienjeniş încâlcit de dâre de condens.

În cockpitul deschis al navei, Nick îşi privi ecranul de scanare şi fluieră.

– Uau! Vânătorii ăia stelari sunt al naibii de rapizi.
– Da, zise Mace.
– Două treimi din torpilele noastre îi vor rata complet. Ba nu – trei sferturi. Mai mult... La naiba, sunt foarte rapizi!
– Nu contează.
– Cum adică „nu contează”? E fundul nostru în joc, nu-i altceva! Ca să nu mai amintesc de amărâţii ăia de ruskakki din navete.
– Priveşte, spuse Mace Windu.
Estimarea lui Nick se dovedi excesiv de optimistă: din cincizeci şi nouă de torpile lansate, numai şase îşi atinseră ţinta. Alte trei fură interceptate în mod accidental de VSD-uri pe care nu le încadraseră. Restul fură distruse de focul de răspuns inuman de precis al droizilor sau fură pur şi simplu evitate de aparatele agile; zeci de torpile goniră prin cer până ce-şi epuizară combustibilul şi începură lunga şi lenta rostogolire spre suprafaţa planetei.
Cu toate acestea – aşa cum atrăsese atenţia Mace în baza din peştera atacată; droizii erau stupizi.
Asta nu însemna că ei nu se puteau adapta unor condiţii schimbătoare. Puteau şi o făceau; de cele mai multe ori cu o viteză şi decizie cu care nu se puteau compara cu nici un creier organic. Droizii aceştia înţeleseseră că erau atacaţi de nave „prietenoase” înainte ca primele şaisprezece torpile să le fi încadrat motoarele. Un atac din partea unei singure nave prietenoase putea fi o eroare, un accident, dar nimic mai mult. Însă două nave, ale căror coduri de transponder le identificau ca prietenoase, deschiseseră focul asupra lor într-un atac coordonat.
Fără avertisment.
Droizii nu mai aşteptară şi alte atacuri. Ei se adaptară cu viteză fulgerătoare şi logică droidă nemiloasă.
Iar Nick Rostu, holbându-se la ecranul de scanare, nici măcar nu remarcă felul în care gura i se căsca tot mai mult în vreme ce mai întâi una, apoi zece, o sută şi mai multe puncte roşii se transformară în albastre.
– Devin ostili, murmură el impresionat.
— Da.

– Toţii.

— Da.

Două sute douăzeci şi şapte de VSD-uri se îndepărtară de navetele de desant – a căror încetare a focului le coborâse sub orizontul de ameninţare al droizilor – Şi se năpustiră asupra celor şaizeci şi nouă de Turbostormuri într-o tornadă de distrugere.

Navele miliţiei începură să ardă şi să se prăbuşească.

– Ai plănuit toată chestia asta?

– Încă nu s-a terminat.

– Da? Ce facem acum?

O duzină de vânători stelari convergea spre ei.

– Acum, spuse Mace Windu, o ştergem.

Îl prinse pe Nick de centură. Korunul îl privi cu o groază făţişă.

– Nu-mi spune...

– Bine.

Un salt amplificat de Forţă îi smulse pe amândoi din cockpit cu o secundă înainte ca nava să se boţească sub sute de lovituri de tun; peste alte două secunde explodă, dar Mace şi Nick se aflau deja la cincizeci şi opt de metri mai jos şi accelerau, gonind fără a beneficia de raniţe repulsoare prin flăcările, fumul şi salvele de foc din bătălia aeriană.

Ţipătul lui Nick pieri neauzit prin vâjâitul curentului de aer şi explozii.

Mace mişcă buzele:

– Mi-ai cerut să nu-ţi spun.

Nick petrecu mare parte din căderea ce urmă, plângându-se cu glas sonor – deşii neauzit – despre felul în care urma să-şi sfârşească tinereţea ca „om de nădejde al unui Maestru Jedi ţăcănit cu creierul cât o nucă nikkle”.

*

Căzând liber prin cer şi ţinându-l zdravăn pe Nick de centură, Mace se extinse în Forţă şi-şi căută sabia de lumină.

Îi găsi rezonanţa familiară mult dedesubt. Nick rămăsese ghemuit în poziţia unui fetus, strângându-şi cu disperare genunchii la piept cu mâini ale căror încheieturi se albiseră

deja şi zbierând întruna obscenităţi. Deşii avea tendinţa de a se rostogoli, „ghiuleaua” strânsă pe care o forma trupul său îl făcea aproape neutru din punct de vedere aerodinamic, astfel încât Mace le putea dirija căderea prin unghiurile adoptate de propriul său corp.

Goneau către o ţintă pe care abia o putea distinge – la doi kilometri mai jos şi la un sfert de kilometru spre vest, o navă pica spre junglă într-o spirală plată, revărsând fum negru şi gros. VSD-urile o ignorau, concentrându-se asupra navelor de miliţie care continuau să tragă, să execute tonouri şi să eschiveze în tentative disperate de a scăpa de droizi.

Depa se descurca excelent în simularea avarierii şi neajutorării.

La răstimpuri, bucăţi de duroţel fumegând sau fragmente din elevatoare repulsoare îi depăşeau pe Mace şi Nick în lunga lor cădere, părând să plutească pe lângă ei domol, în funcţie de frecarea cu aerul a fiecăreia. Nici un trup nu trecu însă prin preajmă; de acum, Mace şi Nick ajunseseră la viteza maximă pe care o putea atinge forma umană.

Pe Haruun Kal asta însemna aproape trei sute de kilometri pe oră.

Viteza de prăbuşire a navei era considerabil mai mică; ea doar părea lipsită de control. De aceea, atunci când Mace îl remorcă pe Nick până la numai câteva sute de metri deasupra navei, fu necesar să aplice o Forţă considerabilă pentru a-i încetini suficient ca să evite un impact catastrofal.

Nick deschisese ochii o singură dată când coborâseră ameţitor de repede spre fuzelajul blindat al navei; atât doar cât să-şi reamintească clar spusele lui Mace despre o pată roşie întinsă pe un parbriz. Capul îi era vârât în siguranţă între genunchi, când Mace ateriză împreună cu el, brutal şi neceremonios, învineţindu-se şi ricoşând pe suprafaţa navei care se rotea.

Braţul liber al lui Mace zvâcni cu acurateţe lipsită de efort şi se prinse de soclul antenei circulare a senzorului de scanare. Celălalt braţ al său, încă fixat de centura lui Nick, îl opri pe tânărul korun deasupra căderii de un kilometru până la junglă.

– Ţii... minte... când ne-am cunoscut? icni Nick cu greu în curenţii puternici. Când... ai fost gata... să-mi rupi braţul... cu nenorocita aia de gheară pe care-o... ai în loc de mână?

— Da.

– Te-am... iertat.

– Mulţumesc.

Mace îl trase înapoi pe fuzelajul navei şi Nick se prinse cu ambele braţe de soclul antenei.

– Dă-i drumul, îi spuse korunul. Eu cred c-o să zac aici şi-o să tremur.

Folosindu-se de Forţă pentru a-şi păstra echilibrul pe nava rotitoare, Mace avansă de-a buşilea până reuşi să privească în cockpit peste marginea tăieturii late făcută de sabia de lumină în parbriz.

Chalk stătea pe locul navigatorului; ridică ochii şi înjură. Vastor se afla îndărătul scaunelor din cockpit, cu o privire evident feroce. Depa se ridică din scaunul pilotului şi-i puse pe braţ o mână care-l salută cu căldură. Ochii îi sticleau de oboseală şi dureri, dar nu şi de surprindere.

– Crezusem că mi-ai spus că va trebui să-ţi mai salvez viaţa doar o dată.

– Iartă-mă, replică el.

Se rostogoli pe spate şi ridică braţele deasupra umerilor, pentru a se prinde cu ambele mâini de marginea tăieturii, apoi făcu o tumbă peste cap şi se strecură perfect în cabină, cu picioarele înainte, fără să mai aştepte să vadă dacă Vastor se ferise din cale.

Se ferise.

– Nick este deasupra, rosti Mace. Deschide-i o trapă a calei.

În navele Turbostorm trapele calelor pentru trupe se deschid înspre afară şi în jos, astfel încât pot fi utilizate ca rampe pentru debarcare. Depa tastă deschiderea numai pe jumătate a trapei tribord, transformând-o într-un fel de tobogan pe care Nick putea luneca, apoi opri rotirea navei.

Mace dădu din bărbie spre lor pelek, care umplea uşa cockpitului.

– Kar, ajută-l să intre.

– De ce aş face-o!

Mace nu avea chef de discuţii. Clătină iritat din cap şi-i făcu semn să se dea la o parte.

– O s-o fac eu...

Cuvintele i se opriră pe buze, fiindcă Vastor se trăsese în lateral şi maestrul Jedi ajunsese în uşă, astfel încât acum putea să vadă în cala pentru trupe.

Era ticsită cu cadavre.

Mace se lăsă moale într-o parte; îl menţinu în picioare doar umărul cu care se rezemase de rama uşii.

Depa alesese o navă plină.

*

Mintea lui amorţită nu le putea număra bine, dar bănuia că trebuiau să fie în jur de douăzeci de morţi – un pluton de infanterie. Pilotul fusese probabil tânăr, incitat, sigur pe sine, convins de o victorie glorioasă... atât de aţâţat să intre în luptă, încât nu-şi mai debarcase pasagerii. Plătise preţul acelei încrederi optimiste; leşul lui zăcea boţit peste cel care trebuia să fi aparţinut navigatorului, imediat lângă uşa cockpitului.

Mace strânse din maxilare. Îşi regăsi echilibrul şi păşi peste picioarele lor nemişcate şi încâlcite, avansând în cală.

Toate cadavrele de acolo purtau armurile corporale Graylite ale miliţiei; aproape toate armurile fuseseră arse în câteva locuri de salve blaster trase din imediata apropiere. Mace îşi putea închipui perfect felul în care miliţienii neexperimentaţi – abia nişte băieţi – întorseseră armele asupra Depei, când ea trecuse din cockpit în cală. Efectul deschiderii focului cu arme energetice de la distanţă mică asupra unui maestru în vaapad era confirmat în tăcere de cerculeţele carbonizate din jurul găurilor cât un deget din armuri şi de carnea arsă şi încremenită de sub ele.

Între surpriză, panică şi lipsa spaţiului de manevră, jumătate dintre ei se împuşcaseră probabil reciproc.

Unele trupuri purtau tăieturile înnegrite caracteristice rănilor cauzate de sabia de lumină, cauterizate instantaneu de lama care le deschisese. Prin comparaţie cu Mace, Depa

rezolvase mai elegant problema tunarilor din turele; cu o eficienţă brutală, ea îi înjunghiase pur şi simplu direct prin duroţelul trapelor, ucigându-i în scaunele lor.

Cadavrele rămăseseră tot acolo, cu mâinile moarte pe manşele duble de dare a focurilor ale cuartelor.

Şi, bineînţeles, duhoarea: carne arsă şi ozon.

Nu exista sânge. Nu exista deloc sânge.

Toţi oamenii aceia muriseră înainte măcar ca Depa să-i fi recuperat pe Chalk şi Kar. Douăzeci şi patru de miliţieni.

În mai puţin de un minut.

Mace se răsuci şi-l văzu pe Vastor privindu-l, cu un triumf feroce.

Îi mârâi simplu:

– Ea aparţine locului acesta.

Mace se întoarse în tăcere şi sui prin trapa pe jumătate deschisă pentru a-l ajuta pe Nick să coboare în cala trupelor.

Când lunecă în compartimentul plin de morţi, Nick amuţi. Reuşi doar să se ghemuiască tremurând cu spatele lipit de uşa înclinată.

Mace îl lăsă acolo. Trecu pe lângă Vastor şi reveni în cockpit.

– Chalk, lasă-mă în scaunul tău.

Koruna se încruntă spre Depa, care încuviinţă.

– E-n regulă, Chalk.

Imediat ce se instală în scaun, Mace se aplecă peste ecranele senzorilor, studiindu-le cu atenţie. Simţi ochii Depei privindu-l, dar nu ridică fruntea.

– O poţi spune dacă vrei, rosti ea în cele din urmă. Nu mă supăr.

Menţinându-şi atenţia pe jumătate îndreptată asupra scanării complete, pentru a vedea cum vânătorii stelari droizi doborau navă după navă, Mace cercetă jurnalele de date ale navei şi apelă planurile de zbor. Codurile de control.

Codurile de recunoaştere.

– Vorbesc serios, Mace, nu-i nici o problemă, continuă ea cu tristeţe. (Pe jumătate orbită de migrenă, răsuflând scurt şi gâfâit, clipea ameţită la resturile parbrizului.) Ştiu ce gândeşti.

– Nu cred, răspunse încet Mace.

– Nu-i vorba despre faptul că modul meu de acţiune este cel corect. Ştiu că nu-i aşa, râse ea amar, fără putere. O ştiu. Dar este unicul mod.

– Unicul mod pentru ce?

– Pentru victorie.

– Aşa numeşti tu ceea ce ai făcut? Victorie?

Ea arătă obosită afară, spre lupta aeriană care continua să clocotească deasupra lor.

– Bătălia aceasta este o capodoperă. Deşii te-am văzut făcând multe, n-aş fi crezut niciodată aşa ceva, dacă n-aş fi văzut cu ochii mei. Azi ai reuşit un lucru extraordinar.

– Azi încă nu s-a terminat.

– Şi totuşi este în zadar. La sfârşitul zilei, ce vei fi realizat? Ai distrus majoritatea forţei aeriene a miliţiei? Şi ce dacă?

Vocea ei devenea răguşită, iar cuvintele erau pronunţate cu greu, ca şi cum nu mai putea depune efortul de a le împinge prin durerile pe care le resimţea.

– Ne-ai obţinut un răstimp de câteva zile. Poate chiar săptămâni. Nimic mai mult. După ce vei pleca, noi vom fi tot aici. Vom continua să murim în junglă. Balawaii vor căpăta alte nave. Oricât de multe ar avea nevoie. Iar noi vom reîncepe să-i ucidem. Trebuie să-i determinăm să se teamă de junglă. Teama aceea este unica noastră armă reală.

– Nu azi.

– Poftim? Ce... ce vrei să spui?

– Am decis, răspunse Mace continuând să studieze ecranele senzorilor, că ai avut tot timpul dreptate.

Depa clipi neîncrezător.

– Că am avut dreptate?

– Da. I-am folosit pe oamenii aceştia pentru scopurile noastre. Ce ar trebui să facem: să-i abandonăm acum, când unica lor opţiune este de a fi supuşi genocidului ori de a comite genocid? Clătină mohorât din cap. Ar fi la fel de întunecat ca orice noapte din jungla aceasta. Mai întunecat... Nu ar fi sălbăticie inocentă, ci rău activ – calea Sithilor. Trebuie luptat. Jedi nu pot să plece pur şi simplu.

– Vorbeşti... vorbeşti serios? Chiar crezi aşa? (Neîncrederea se lupta cu speranţa în ochii ei torturaţi de durere.) Părăseşti Războiul Clonelor? Rămâi aici, pentru a lupta?

Mace strânse din umeri, continuând să urmărească bătălia.

– Voi rămâne aici şi voi lupta. Asta nu înseamnă că părăsesc Războiul Clonelor.

– Mace, Războiul Verii nu-i ceva care se poate rezolva în săptămâni... sau luni...

– Ştiu asta, murmură el neatent. Nu am la dispoziţie săptămâni sau luni. Războiul Verii nu va dura atât de mult.

– Ce? Cum poţi spune asta? Cât crezi tu că va dura?

– Ipoteza mea cea mai favorabilă? Vreo douăsprezece ore. Poate mai puţin.

Ea nu izbuti decât să se holbeze.

În cele din urmă, Mace văzu pe ecranul de scanare ceea ce aşteptase: vânătorii stelari droizi se îndepărtau de bătălia aeriană şi reveneau spre spaţiul cosmic, iar puţinele nave de miliţie supravieţuitoare se întorceau acasă.

– Vezi asta? întrebă el, deschizând palma către ecran. Ştii ce înseamnă?

Depa aprobă din cap.

– Înseamnă că cineva şi-a dat seama ce facem.

– Da... şi că acel cineva deţine codurile de control pentru vânătorii stelari.

Se întoarse spre ea şi în ochi i se vedea o scânteie care la orice alt bărbat ar fi fost un rânjet larg şi sălbatic.

– Ţi-am spus – nu am la dispoziţie săptămâni sau luni.

– Nu înţeleg... Ce vrei să faci!

– Să înving, spuse Mace.

Tastă frecvenţa de comandă pentru navetele de desant ale Republicii.

– Generalul Windu către CRC-09/571. Pregătirea pentru verificare şi primirea de ordine. Iniţiere conexiune simultană de date. Fascicul îngust.

Comunicatorul pârâi.

– Aici 7-l. Daţi-i drumul, domnule general.

Depa fu atât de uluită de ordinele pe care le auzi din gura lui Mace, încât fu cât pe aici să zdrobească Turbostormul de un munte. După ce se luptă şi reuşi să readucă nava la stabilitate, comută pe pilotul automat şi se întoarse cu răsuflarea întretăiată spre fostul ei maestru.

– Eşti nebun?

– Ba exact dimpotrivă, replică el. N-ai auzit? Nimic nu este mai periculos decât un Jedi devenit finalmente raţional.

Ea se bâlbâi ca un droid cu alimentatorul scurtcircuitat.

– Şi dacă nu te superi, continuă Mace pe un ton de scuză, mi-aş dori sabia înapoi. Cred că voi avea nevoie de ea.

– Dar... dar... dar... în cele din urmă, cuvintele izbucniră din gura ei: Vom ocupa Pelek Baw?

– Nu, clătină din cap Mace Windu. Vom ocupa întregul sistem. Chiar acum.

DEJARIK

Cheia Buclei Gevarno era sistemul Al'har. Cheia lui Al'har era controlul flotei de vânători stelari droizi. Flota era controlată de un transmiţător aflat în siguranţă sub buncărul de comandă al astroportului Pelek Baw.

Astroportul avea o posibilitate de a rezista. Dar numai una.

Două navete de desant şi trupele pe care le transportau rămăseseră pe sol la trecătoarea Lorshan, pentru a stabili un perimetru defensiv în jurul unicului tunel deschis şi pentru a asigura susţinere de artilerie uşoară. Celelalte zece navete trecură munţii şi continuară cu viteză atmosferică maximă, care nu era foarte impresionantă, totuşi o depăşea pe cea dezvoltată de puţinele Turbostormuri avariate ce se retrăgeau încet spre bazele lor risipite din aşezările mai mari ale Platoului.

Numai un Turbostorm mergea la Pelek Baw.

Nava se târî peste Umărul Bunicului la un sfert din

puterea elevatoarelor repulsoare, lăsând în urmă fum şi radiaţie. Ofiţerii din turnul de control al astroportului ascultară îngroziţi mesajul anunţat de către pilot printre icnete: reactorul fusese străpuns. Avarie iminentă şi catastrofală. Pilotul îşi menţinuse nava cu eroism în văzduh, îndreptându-se către Pelek Baw, deoarece numai astroportul acesta dispunea de echipamentele pentru izolare şi decontaminare – o asolizare oriunde altundeva ar fi putut însemna sacrificiul echipajului său şi al plutonului de infanterie de la bord...

Ştirea circulă cu viteza fulgerului de la turn spre personalul de sol, de la tehnicienii antiradar la echipele plictisite ce deserveau reţeaua de turbolasere moderne şi tunuri ionice puse la dispoziţia astroportului de Confederaţie; era evenimentul cel mai incitant de după retragerea separatiştilor. Bătălia de la trecătoarea Lorshan fusese uluitoare, chiar tragică, dar se petrecuse de cealaltă parte a Platoului, aşa încât nu se prea punea la socoteală.

Toţi ochii din astroport urmăreau Turbostormul, fie personal, fie pe ecran, susţinând-o, lăudând curajul altruist al echipajului, pe când ocolea pe departe oraşul pentru a nu-i primejdui pe civilii de dedesubt, unii rugându-se cu glas tare să reuşească, dar mulţi sperând în taină să asiste la o prăbuşire spectaculoasă...

În loc să-şi vadă de îndatoririle lor, de exemplu monitorizarea ecranelor senzorilor.

La urma urmelor, de ce ar fi făcut-o? Astroportul era conectat în timp real cu reţeaua de sateliţi detectori aflaţi pe orbită în jurul planetei; în clipa aceea nimic nu se afla în văzduh, cu excepţia celor douăzeci de nave supravieţuitoare. Ultimul vânător stelar droid revenise în spaţiul cosmic cu ore în urmă şi naveta de desant a Republicii care cauzase atâta agitaţie dispăruse la scurt timp după aceea.

Nimeni nu-şi făcea griji în privinţa ei. După incredibilele pierderi de patruzeci la sută pe care le suferiseră, cu siguranţă că navetele Republicii nu aveau să mai caute altă bătălie. Fără îndoială, se ascundeau acum în „supă” – vârtejul gros de gaze toxice care înconjura Platoul până ce un crucişător se putea furişa în sistem pentru a le recupera.

Fără îndoială.

Era o dovadă considerabilă de încredere din partea tehnicienilor, deoarece aceiaşi sateliţi detectori de care depindeau erau la fel de învechiţi ca şi restul echipamentelor planetare. Detectorii IR şi în spectru vizibil erau inutili pentru penetrarea volburilor dense şi fierbinţi ale „supei”, iar cei mai subtili senzori ai sateliţilor erau învinşi de conţinutul metalic foarte mare al gazelor. După ce pătrundeau suficient de mult acolo, navetele de desant dispăreau practic de pe faţa planetei.

Din acest motiv, orice tehnician de senzori din astroportul Pelek Baw care ar fi avut disciplina de a-şi păstra atenţia asupra ecranului pe rază scurtă ar fi putut zări indicaţii ale unui lucru extraordinar.

Oraşul Pelek Baw se întindea pe malul vestic al Marelui Torent, cel mai însemnat fluviu de pe Haruun Kal. Marele Torent era alimentat de afluenţi din tot Platoul; dinspre est, tocmai de la trecătoarea Lorshan, iar dinspre nord de la regiunea aflată deasupra stâncilor impenetrabile numite Peretele Trundur. Până ajungea la capitală, fluviul atingea lăţimea de un kilometru. Cascada spectaculoasă, mugitoare şi învăluită într-un nor de stropi, care se prăbuşea de pe pragul de piatră ce delimita marginea sudică a oraşului, era una dintre celebrele minuni naturale ale regiunii: spumega şi ridica o pâclă de picături fine de apă, care se întindea purtată de vânt, prăbuşindu-se kilometri în gol, devenind un evantai care agita „supa” de dedesubt în vortexuri fractale nebuneşti şi înmuguriri de gaze colorate şi imiscibile.

Dacă tehnicianul de senzori ar fi fost disciplinat şi îndeajuns de conştiincios pentru a continua să-şi privească ecranul pe rază scurtă, ar fi văzut zece navete de desant clasa Jadthu ale Republicii care urcau pe verticală prin Cascada Marelui Torent – în şir, lovite sălbatic de apa ce se revărsa mugind asurzitor, dar perfect camuflate de orice detectare pe rază lungă. Dacă tehnicianul de senzori ar fi văzut asta, poate că rezultatul ar fi fost altul.

Aceea fusese unica şansă de care beneficiase astroportul.

Însă atenţia tehnicianului de senzori era atrasă de întrebarea dramatică dacă nava avariată ar fi putut asoliza înainte să explodeze.

Deruta fu sporită de faptul că, cu o secundă sau două înainte să fi atins solul, nava deschise foc asupra barăcilor pentru soldaţi ce înconjurau centrul de comandă al astroportului şi peste încă o clipă şapte korunnai imenşi, pe jumătate goi şi cu ţestele rase, săriră dinăuntru, aterizând pe permaton ca nişte pisici-de-liane elastice, şi se năpustiră spre centrul de comandă cu braţele pline de carabine blaster ce scuipau foc.

Neaşteptaţii korunnai erau urmaţi de un bărbat şi o femeie înarmaţi cu ceea ce era, indiscutabil, tipul de armă personală cel mai evident şi instantaneu recognoscibil din toată galaxia... şi cel mai puţin apreciat atunci când apărea în tabăra adversă, sabia de lumină Jedi.

Membrii personalului astroportului fură atât de stupefiaţi, încât nici măcar unul nu se sinchisi să ridice ochii până în clipa în care lumina lui Al'har fu eclipsată de umbrele navetelor din clasa Jadthu care pluteau staţionar.

Atunci ridicară ochii, la timp pentru a vedea zece nori de duroţel explodând într-un potop de soldaţi clone cu armuri din Marea Armată a Republicii, a căror sosire fusese atât de rapidă, eficientă şi disciplinată – şi cu asemenea putere copleşitoare; încât amplasamentele antiaeriene fură cucerite fără să fi fost pierdut nici măcar un soldat.

Nu acelaşi lucru se putea spune însă şi despre miliţieni.

Nefiind sentimentali în astfel de privinţe, soldaţii clone nici măcar nu se deranjară să şteargă sângele de pe pereţi şi podele înainte de a înlocui echipele cu proprii lor oameni.

Lupta de la centrul de comandă fu mai înteţită şi dură câteva secunde mai mult, dar rezultatul fu acelaşi – deoarece atacatorii erau Gardieni Akk şi Jedi, iar apărătorii erau, la urma urmelor, doar fiinţe obişnuite.

Capturarea astroportului Pelek Baw dură mai puţin de şapte minute din clipa în care nava aeriană deschisese focul şi duse la captura a 287 de militari, dintre care treizeci şi cinci erau serios răniţi. Patruzeci şi opt au fost ucişi. Şaizeci şi unu

de lucrători civili au fost reţinuţi nevătămaţi. Toate unităţile defensive ale astroportului au fost capturate intacte, la fel ca toate vehiculele spaţiale de la sol.

Asociată bătăliei din trecătoarea Lorshan, captura astroportului Pelek Baw ar fi fost considerată una dintre loviturile de maestru din cariera excepţională a generalului Windu, dacă şi restul operaţiunii s-ar fi desfăşurat aşa cum fusese planificat.

Un truism vechi afirmă însă că nici un plan de bătălie nu supravieţuieşte pentru mult timp contactului cu inamicul.

Acesta n-a fost o excepţie.

*

Mace n-a fost nici măcar nevoit să părăsească buncărul de comandă pentru a vedea că totul începe să meargă prost.

Buncărul de comandă era un hexagon mare, solid şi blindat în mijlocul centrului de comandă al astroportului, ticsit cu şiruri de console uşor înclinate. Singurele lumini din sală proveneau dinspre monitoarele consolelor şi de la uriaşele ecrane holoproiectoare dreptunghiulare ce dominau cei şase pereţi; penumbra generală sporea sub vârfurile consolelor, astfel încât toţi cei dinăuntru umblau afundaţi în umbre până la şold. Spaţiul mort de sub ecranele murale slujea în prezent ca zonă de detenţie pentru prizonieri, dar şi ca infirmerie improvizată, unde răniţii stăteau aşezaţi sau întinşi, în vreme ce soldaţii clone le îngrijeau rănile cu calm.

Kar Vastor şi Gardienii bântuiau înainte şi înapoi pe perimetrul sălii, agitaţi aidoma animalelor sălbatice care aproape că erau. Forţa se învolbura în jurul lor, în timp ce se plimbau printre prizonierii îngroziţi; Mace îi putea simţi inspirând teama, durerea şi angoasa prizonierilor, adunând-o în ei, stocând-o ca nişte acumulatori organici vii.

Nu-l întrebase pe Kar la ce intenţiona să folosească energia aceea. Mace avea o problemă mult mai presantă.

În colţul cel mai întunecat al sălii, o consolă blindată separată de celelalte era acoperită cu o carcasă din duroţel închisă prin cifru, pentru a împiedica accesul neautorizat. Consola reprezenta o adăugire recentă la centrul de

comandă, fiind instalată de specialiştii de la Tehno Union în momentul în care modernizaseră sistemele defensive ale astroportului. Era numită „cutia rebeliunii” şi conţinea declanşatori individuali pentru toate încărcăturile distructive încorporate în turbolasere şi tunurile ionice, în punctele forte şi turelele anti-vânători stelari.

Aparent Confederaţia nu credea că dreptatea cauzei sale era suficientă pentru a-i asigura loialitatea trupelor.

În umbra acelei console, pe un pat improvizat din perne smulse de pe scaunele din jur, zăcea întinsă Depa Billaba, aproape orbită de durere. După capturarea centrului de comandă, devenise tot mai vlăguită şi acum stătea pe spate, acoperindu-şi ochii cu un braţ. Un firicel de sânge i se prelingea printr-un colţ al gurii, acolo unde-şi muşca buza.

Soldaţii clone controlau toate staţiile de lucru esenţiale din centrul de comandă. Câţiva îşi scoseseră căştile pentru a-şi pune ochelari sau audiocăşti. Mace evita să privească în direcţia lor. Căştile goale de pe console semănau prea mult cu aceea pe care o lăsase, dar nu goală, pe arena de pe Geonosis.

Maestrul Jedi stătea la consola sateliţilor. Îndărătul lui, într-o parte, se afla Nick, care şuiera un şuvoi permanent de obscenităţi murmurate, înapoia celuilalt umăr se găsea, solid şi nemişcat, CRC-09/571.

CRC-09/571 nu-şi scosese casca şi în felul acesta lui Mace îi venea mai uşor să-i vorbească. Nu ardea de dorinţa de a vedea chipul comandantului.

Îşi reamintea prea bine prima ocazie în care-l văzuse.

Simpla ştiinţă a faptului că faţa aceea se găsea acolo, sub vizorul fumuriu al căştii, aducea cu un deget care-l ciocănea batjocoritor în ceafă pentru a-i reaminti de Geonosis. Pentru a-i reaminti de tot ceea ce se petrecuse acolo.

De tot ceea ce declanşase eşecul lui.

Nu dorea să i se reamintească de Geonosis. Mai ales nu acum.

Nu-şi putea desprinde ochii de la monitorul pe care erau afişate în timp real datele de la sateliţii detectori aflaţi pe orbite geosincrone K71.

Glasul comandantului clonă hârâi din cască.

– Da, domnule general.

– Activează motoarele navetelor de desant. Pe toate.

– Nu le-am dezactivat nici o clipă, domnule general.

– Perfect. Obişnuita încruntătură a lui Mace se adânci. Dacă pornim, va trebui să le oferim suficiente ţinte. Iniţiază procedura de decolare la toate navele din astroport. Îmbarcă tunari în toate care au armament la bord. Câţi dintre oamenii tăi sunt piloţi calificaţi?

– Toţi, domnule general.

Mace aprobă din cap.

– Trimite-i pe cei mai buni... nu.

Se strâmbă înaintea ideii iniţiale. Deşii multe nave din astroport erau dotate cu armament, numai cele de desant erau cu adevărat destinate operaţiunilor militare. Aceasta avea să fie practic o misiune sinucigaşă.

– Solicită voluntari.

– Ar fi acelaşi lucru, domnule general.

– Poftim?

– Noi ne oferim întotdeauna voluntari, domnule general. Toţi. Aceasta ne este natura.

– Atunci, oamenii tăi cei mai buni.

– Da, domnule general.

CRC-09/571 se întoarse într-o parte şi formulă ordine precise în comunicatorul căştii.

Nick se opri din înjurat, atât cât să întrebe:

– Plecăm?

– Nu-i momentul, zise Mace continuând să fixeze ecranul.

Acesta prezenta spaţiul aerian de deasupra lui Pelek Baw.

– I-aşa de rău? Nick deschise braţele. Ce naiba, ai un plan, nu? Ai o şmecherie ca să ne scoţi de aici, nu?

– S-a terminat cu şmecheriile, răspunse Mace.

Cerul era plin cu vânători stelari droizi.

Care se apropiau.

– Cât avem la dispoziţie?

Mace clătină iarăşi din cap:

– K71, l-am capturat pe comandantul miliţienilor de aici, nu?

– Da, domnule general. Maiorul Ştempel.

– Adu-l.

CRC-09/571 salută scurt. Mace îi răspunse printr-un gest neglijent din mână şi comandantul clonă porni spre prizonieri.

– La ce ne poate ajuta el?

Mace indică o consolă aflată la câţiva metri.

– O vezi? Este conectată prin linie interurbană terestră la un transmiţător de sub buncăr. Acela este singurul de pe planetă care poate transmite ordine spre droizii aceia – de aceea buncărul este un buncăr. Persoana care le ordonă droizilor să vină trebuie să fie aici.

Nick încuviinţă, înţelegând.

– Codul de comandă...

CRC-09/571 reveni, însoţit de doi soldaţi care purtau între ei un bărbat cenuşiu la faţă, tremurând, îmbrăcat în uniforma pătată de transpiraţie a unui maior de miliţie.

– Domnule maior Ştempel, sunt Mace Windu, începu Mace dar celălalt îl întrerupse.

– Ş... ştiu ce vreţi. Dar nu vă pot ajuta. Nu-l cunosc! Vă jur. Nu l-am cunoscut niciodată. Codurile sunt pe un datapad... pur şi simplu un datapad personal mare în carcasă blindată. El îl poartă asupra lui. Nici măcar n-am ştiut ce făcea – mi-a ordonat doar să transmit semnalul prin consola de comandă...

Mace închise ochii şi ridică o palmă la frunte.

Simţea apropiindu-se o migrenă.

– Bineînţeles, murmură pentru sine. Trebuia să mă fi aşteptat la asta. Uit întruna că este mai inteligent ca mine.

– Cine? Cine-i el! întrebă Nick. Cine-i persoana asta despre care tot vorbiţi?

– Recepţie semnal prioritar, anunţă soldatul de la centrala de comunicaţii.

Casca lui se afla pe consola de lângă cot; o audiocască cibernetică îi atârna peste frunte, coborând după linia maxilarului, şi totuşi, atunci când îl privi, Mace îl văzu pe Jango Fett.

– Se prezintă drept colonelul Geptun, vorbi străinul acela cu chipul unui mort. Doreşte să vorbească cu dumneavoastră, domnule general.

Este pregătit să vă accepte predarea.

*

Imens şi albăstrui-translucid, Lorz Geptun îşi afişă surâsul de reptilă bine hrănită pe principalul ecran holoproiector din buncărul de comandă. Cămaşa uniformei sale kaki era tot impecabil scrobită şi părul de culoarea aluminiului era pieptănat peste cap.

– Bună ziua, domnule general Windu, vorbi el cu acelaşi legănat voios al glasului. Când ne-am întâlnit ultima oară, nu avusesem habar că stăteam de vorbă cu un Maestru Jedi atât de distins. Ca să nu mai zic şi faimos. Este o onoare pentru mine. Cum a fost călătoria prin Platou?

Depa se ridicase în capul oaselor, rezemându-se de o masă, şi privea ameţită spre ecran. Lumina proiectată de imaginea lui Geptun crea umbre negre ce-i înghiţeau ochii.

Kar şi Akkii săi nu se opriseră din plimbarea lor agitată. Clonele stăteau nemişcate.

– Înţeleg, răspunse Mace Windu, că nu mi-ai primit mesajul.

– Mesajul? Ah, da, mesajul. Da, da, exact. Problema mea Jedi şi toate celelalte... Foarte grijuliu din partea ta. Am apreciat gestul.

– Atunci nu l-ai crezut.

– Ar fi trebuit să-l cred?

– Un Maestru Jedi îţi dăduse cuvântul lui.

– Ah, da. Onoare, datorie, justiţie... Cel mai recent parfum la modă. Nu-mi pot imagina de ce n-am dat atenţia cuvenită cuvântului unui Maestru Jedi. Realmente, unde mi-o fi fost capul? Hm-m-m... apropo, cum se mai simte Maestra Billaba? Sper că uciderile în masă ale cetăţenilor noştri n-au reprezentat un stres pentru sănătatea ei, nu?

– Ai spus ceva despre predare, rosti Mace Windu.

Buzele lui Geptun se strânseră, de parcă ar fi muşcat ceva acru.

– Ce naiba, Maestre Windu, un om aflat în poziţia mea nu reuşeşte în fiecare zi o asemenea victorie răsunătoare. În orice societate civilizată, mi s-ar oferi câteva momente pentru a o savura.

– Oferă-ţi tot timpul de care ai nevoie. Reapelează-mă când ai terminat.

– Aha. Mda... La urma urmelor, nu te-am contactat pentru a mă făli. Cel puţin, nu pe de-a întregul. Aşadar, iată care-i situaţia ta: Deasupra poziţiei voastre se află sute de vânători stelari droizi. Orice aparat care decolează de pe astroport va fi doborât fără avertisment. Mai precis, va fi doborât orice aparat zburător din spaţiul aerian al districtului capitalei. Între timp... ah, apropo, nu te-am felicitat pentru manevra din trecătoarea Lorshan. Excepţional, maestre Windu! Cu adevărat, o operă de artă. Trebuie să fii un jucător de dejarik redutabil.

Ochii lui palizi sclipiră maliţios, apoi continuă:

— Eu însumi m-am aplecat asupra jocului. Poate că dacă discuţia noastră de azi se va sfârşi profitabil pentru amândoi – odată ar trebui să jucăm o partidă.

– Nu am făcut exact asta?

Fără să privească în lateral ori să-şi modifice expresia chipului, Mace trimise prin Forţă un impuls în lungul conexiunii pe care o stabilise cu Nick Rostu. Ochii tânărului korun se lărgiră, după care se mijiră; inexpresiv, se răsuci şi se adresă în şoaptă unui soldat din apropiere.

– Dintr-un punct de vedere, Mace Windu, dintr-un punct de vedere. Aşadar... Unde rămăsesem? Ah, da. Să revenim la trecătoare... am pe sol cincisprezece mii de miliţieni din trupele regulate. Deşii inteligenta ta acţiune de derutare a droizilor m-a costat aproape cincizeci de nave aeriene, mi-au mai rămas câteva. Ba chiar, destule. Dintre ele, vreo douăzeci sunt deja la trecătoarea Lorshan şi ţi-au făcut de acum praf navetele de desant şi perimetrul defensiv. Am fost anunţat că soldaţii supravieţuitori continuă să apere gura tunelului, dar, desigur, asta nu va dura mult. Îmi imaginez că următoarea lor mişcare va fi să mineze tunelul şi să-l prăbuşească, aşa cum ai făcut cu celelalte. Ceea ce este perfect din punctul meu de

vedere – minerii au început deja să degajeze celelalte tuneluri. Vom putea intra în mai puţin de o oră. Exact acesta este şi timpul de care dispui pentru a-ţi salva oamenii.

– O oră.

– Ah, nu, ai înţeles greşit. Sunt chinuit de subordonaţi pe care nu mă pot baza... probabil că mă înţelegi în privinţa asta. Trupele mele nu sunt la fel de disciplinate ca ale tale. Sunt tineri la urma urmelor şi sângele le clocoteşte în vine. S-ar putea să aibă nevoie de o oră ca să intre. S-ar putea să aibă nevoie de zece minute. După ce vor intra în grotele acelea, aş fi extrem de surprins dacă vreun korun va mai ieşi viu.

– Geptun...

– Colonel Geptun.

– ... acolo sunt peste două mii de civili. Bătrânii şi cei foarte tineri. Ţi-ai trimite oamenii să măcelărească nişte copii?

– Există un singur mod prin care i-aş putea opri, răspunse Geptun pe un ton de regret. Trebuie să le transmit ordinul de oprire înainte de a pătrunde în grotele acelea.

– Iar pentru asta, vrei să ne predăm.

– Da.

– Civili, rosti Mace încetişor, sunt şi aici.

– Bineînţeles, încuviinţă Geptun şi surâsul i se lăţi. Civili pentru care tu, Mace Windu, ţi-ai da viaţa ca să-i protejezi! Nu pot fi păcălit. Nu de tine.

Mace plecă fruntea.

— Nu fi amărât, generale. Adevăratul expert în dejarik recunoaşte momentul pierderii unei partide. (îşi drese glasul cu delicateţe.) Nu ţi-a mai rămas, este trist s-o spun, decât o mutare: abandonul.

– Oferă-ne niţel timp, vorbi Mace cu un ton în care se strecurase înfrângerea. Va... va trebui să analizăm...

– Ah, timp... Sigur că da. Acordaţi-vă cât timp doriţi. De fapt, asta nu ţine de mine, nu? Minerii mei sunt destul de... aş putea spune iscusiţi. Ei ar putea străpunge tunelurile dintr-o clipă în alta. Ar fi... hm-m-m... o ironie a sorţii dacă predarea voastră ar sosi prea târziu pentru a salva vieţile acelea inocente...

– Da. Vocea lui Mace era pierită. Te voi apela pe aceeaşi frecvenţă.

– Aştept cu nerăbdare. A fost o plăcere să joc împotriva ta, Mace Windu. Geptun, terminat.

Imaginea de pe ecranul uriaş dispăru. Tăcerea pogorî peste sală.

Depa se ridică, clătinându-se.

— Mace...

Glasul i se stinse într-un scâncet de durere; lăsă capul în jos şi strânse din maxilare, controlându-se exclusiv prin puterea voinţei.

– Mace, nu-i putem lăsa pe miliţieni să-i ucidă pe oamenii aceia. Poporul tău...

– Poporul meu, zise Mace Windu, este Jedi.

Ridică fruntea şi nu părea defel învins.

– Nick.

Nick Rostu îl privi de la consola peste care se aplecase cu doi soldaţi şi ochii îi scânteiară.

– L-am prins. Ministerul Justiţiei. L-am reperat chiar cu nenorociţii lui de sateliţi!

Depa păru stupefiată; pe faţa lui Vastor înflori un rânjet de prădător.

– Depa, înclină Mace din cap, e timpul să luptăm. Eşti îndeajuns de puternică?

Ea îşi trecu o palmă peste faţă şi privirea i se limpezi pentru o clipă, dar apoi se gârbovi, susţinându-se cu o mână, în vreme ce-şi apăsa tâmpla cu cealaltă.

– Cred... cred că da, Mace... dar e prea, prea... sunt atât de multe...

Sfârşeala răguşită din vocea ei răscoli ca un cuţit măruntaiele bărbatului.

– Bine. Rămâi aici.

– Nu... nu, pot lupta...

– Poate că tu poţi, dar eu nu pot, ştiind că eşti pe punctul de a colapsa. Rămâi aici. Este un ordin.

Se răsuci.

– Nick, tu vii cu mine. Ia-o pe Chalk şi ne-ntâlnim la navă.

Nick se repezi spre uşă, apoi se opri brusc, se întoarse şi făcu o tentativă de salut milităresc pe care-l ruină printr-un rânjet şi ridicarea dintr-un singur umăr.

– Scuze... am uitat.

Mace îi răspunse la salut şi korunul dispăru prin uşa buncărului.

— Mace...

Depa se împletici către el şi ridică un braţ, ca şi cum ar fi vrut să-l prindă de mână din partea opusă a sălii. Vastor o urmă iute, cu braţele întinse, gata s-o prindă dacă ar fi căzut.

– Nu poţi... n-o să ai nici o şansă... Te vor doborî înainte să decolezi de pe astroport.

– Nu mă vor doborî, pentru că n-o să decolez. Nava aceea va deveni cel mai mare speeder de teren de pe Haruun Kal. Nick cunoaşte străzile. Ne poate călăuzi spre locul unde trebuie să ajungem.

Ea căzu pe jumătate spre scaunul cel mai apropiat; Vastor o prinse şi o aşeză cu blândeţe. Depa îi mulţumi trist din ochi şi puse mâna pe a lor pelekului înainte de a reveni la Mace.

– Te duci după colonel...?

– N-am nevoie de el. Am nevoie de datapadul acela.

– Ce vei...

Închise ochii şi păru că-şi pierde cunoştinţa, astfel încât se sili să continue să vorbească. Vastor o strânse de mână şi o jumătate de surâs flutură peste buzele ei înainte să se reverse în cicatricea de arsură din colţul gurii.

– Ce vei face... cu Geptun?

Mace îi fixă cu privirea pe Depa Billaba şi Kar Vastor.

Trebuia să plece. Trebuia s-o lase pe ea în urmă. S-o lase să rămână aici. Cu el.

Era posibil să n-o mai revadă niciodată.

Pur şi simplu nu-i putea spune la revedere.

În cele din urmă, reuşi doar să-i răspundă la întrebare.

– Colonelul Geptun este un om periculos, zise el. Extrem de periculos. Probabil că va trebui să-l ucid.

Se încruntă şi înclină din cap în gestul korun al ridicării din umeri.

– Sau, poate, să-i ofer o slujbă.

INFERN

Amurg

Bateriile de turbolasere proiectau umbre de dimensiunile unor clădiri peste câmpul de permaton care se întuneca. Clone tăcute stăteau înapoia scuturilor blindate ale cuartelor şi dualurilor; unicele sunete erau bâzâiturile slabe de servomotoare dinspre tunurile dirijate de computere ce urmăreau mişcările vânătorilor stelari droizi aflaţi încă prea sus pentru a fi altceva decât punctuleţe strălucitoare în crepuscul.

Un zgomot slab – un suspin pe jumătate stăvilit de durere şi frustrare – ridică ochii lui Mace de la verificările bordului dinaintea plecării. Chalk se lupta cu centurile de siguranţă ale scaunului navigatorului; rănile ei strâns bandajate nu-i permiteau să se răsucească suficient de mult pentru a ajunge la comanda de reglare a lungimii. Chipul îi devenise atât de palid, încât pistruii îi ieşeau în evidenţă ca nişte pete de unsoare şi o dâră de sânge înroşea teaca de pansamente care-i cuprindea pieptul.

– Dă-mi voie, spuse Mace şi-i ajustă lungimea centurii şi o încătărămă, apoi se încruntă spre sângele de pe bandaje. Când s-a întâmplat asta?

Chalk strânse din umeri, evitându-i ochii.

– Probabil la săritură. În trecătoare.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

Ea îi împinse mâinile în lături şi se concentră asupra verificării armamentului.

– N-am nimic. Sunt fată rezistentă, eu...

– Ştiu că eşti, Chalk. Totuşi rănile tale...

– N-am timp să fiu rănită, eu.

Indică din bărbie prin orificiul oval deschis în parbriz de sabia de lumină. Mult deasupra oraşului, soarele care apunea

stârnea scântei din dansul aerian şi pâlpâitor incredibil de complex al vânătorilor stelari droizi.

– Sunt în pericol, oameni. Oameni pe care îi iubesc. Mai târziu pot simţi durerea, eu.

Convingerea aprigă din vocea ei îl făcu pe Mace să amuţească. Un inventar al propriilor sale răni îi fulgeră prin minte: comoţia care-i stârnea migrena actuală, coastele fisurate, glezna scrântită din cauza căreia şchiopăta, arsura de blaster infectată de pe şold, muşcătura lui Vastor acoperită cu spray-pansament, ca să nu mai amintească de toate tăieturile mărunte şi vânătăile care acopereau o suprafaţă atât de mare a corpului său, încât erau greu de deosebit una de cealaltă.

Cu toate acestea, el continua să lupte şi avea să lupte. Rănile? În clipa aceea, abia le putea simţi.

Deoarece cineva drag lui se găsea în pericol.

– Când se va termina totul, aprobă el înţelegător, noi doi ne vom prezenta la un centru medical. Împreună.

Zâmbetul pe care i-l oferi fata trăda doar o urmă de durere.

Nick vârî capul pe uşa cockpitului.

– Se pare că-i dăm... hei, ia uitaţi-vă, se încruntă el brusc privind prin parbriz.

Prin umbrele ce brăzdau pista de asolizare înainta în salturi Kar Vastor. Pavezele lui sclipeau lumini înţepător de orbitoare dinspre bateriile de proiectoare, care acum, după apus, îşi revărsau razele asupra navelor. Flutura din braţ în timp ce alerga, cerându-i în mod evident lui Mace să-l aştepte.

– Ce face – vrea să lupte din nou? Nick se lumină la faţă. Auzi, n-am putea să tragem o salvă în el... accidental? Ar fi una dintre tragediile acelea lipsite de sens care se petrec la verificările de armament...

– Nick.

– Da, bine, bine.

Inexpresiv, Mace îl privi pe Vastor apropiindu-se. Cu numai câteva clipe în urmă – imediat înainte de a părăsi buncărul de comandă şi a veni aici; îl trăsese într-un colţ pe

CRC-09/571 pentru o conversaţie privată.

– Primeşti ordine numai de la mine, înţelegi? Îi spusese comandantului clonă. Vreau să fii perfect clar în privinţa asta.

Casca lui CRC-09/571 se înclinase într-un unghi întrebător.

– Şi Maestra Billaba...

– A fost eliberată de însărcinările ei. Ca şi Kar Vastor.

– Iar oamenii lui, domnule general?

– Nu au rang sau autoritate militară.

– Domnule general, doriţi atunci să-i dezarmăm şi să-i reţinem?

Mace privise mohorât spaţiul strâmt al buncărului de comandă, ticsit de soldaţi şi prizonieri. În minte revăzu douăzeci de cadavre în cala de trupe a unei nave aeriene.

– Nu. Nu sunt convins c-o poţi face. Ai însă grijă faţă de ei. Nu li se poate acorda încredere. Pot deveni violenţi fără nici un avertisment prealabil. Pot încerca să le facă rău prizonierilor. Sau poate chiar vouă.

– Da, domnule general.

– Şi scoateţi prizonierii de aici. Duceţi-i cât mai departe de ei. Nu pe toţi o dată. Găsiţi un pretext şi începeţi să-i îndepărtaţi pe cât mai eficient cu putinţă.

– Cum procedăm în cazul unei confruntări, domnule general? (Glasul sec al lui CRC-09/571 încetinise, ca şi cum comandantul ar fi ezitat să ţină seama de o asemenea posibilitate.) Dacă atacă?

– Apără-te pe tine, oamenii tăi şi prizonierii, răspunsese Mace. Foloseşte orice forţă este necesară.

– Forţă letală, domnule general?

Mace îşi privise propria sa reflexie în vizorul fumuriu al comandantului. Fu silit să înghită un nod mare înainte de a putea răspunde.

– Da. (îşi ferise ochii, descoperind că reflexia aceea era prea întunecată pentru ceea ce ştia că trebuie să spună.) Eşti autorizat să foloseşti forţa letală.

Afară, pe pista de asolizare, Vastor nu se sinchisi să ocolească nava spre trapele de acces ale calelor; fără să încetinească, execută un salt amplificat de Forţă care-l purtă

pe botul Turbostormului, imediat sub cockpit cu un zăngănit care trebuie să fi fost provocat de vibropavezele sale dezactivate care-l încurcau atunci când încercă să prindă blindajul botului. Sui pe acesta, apărând la vedere şi se aşeză ghemuit pe blindaj lângă parbriz.

Rămase acolo o clipă, cu braţele odihnindu-se pe genunchii îndoiţi, şi-l privi cu gravitate pe Mace prin deschiderea din parbriz.

– Mace, Jedi de Windu. Până şi mârâitul era ezitant. Aproape contemplativ.

– Salut, Kar.

– Nu am fost prieteni, tu şi eu. Dacă amândoi vom supravieţui zilei de azi, bănuiesc că tot nu vom fi prieteni.

Mace se mulţumi să încuviinţeze.

– S-ar putea să nu ne mai întâlnim. Aş vrea să ştii că sunt bucuros că nu te-am ucis în după-amiaza aceasta. Nimeni altul n-ar fi putut reuşi ceea ce ai făcut tu azi. Nimeni altul nu ne-ar fi putut aduce atât de departe.

Nici cuvintele acelea nu necesitau un răspuns. Mace aşteptă.

Buzele lui Vastor se strânseră ca şi cum cuvintele i-ar fi provocat durere şi mârâitul său deveni un tors felin, în adâncul gâtlejului.

– Aş vrea să ştii că sunt mândru că sunt doshalo cu tine. Eşti o cinste pentru Windu.

Mace inspiră adânc.

– Tu, rosti el încet şi cu o răceală deliberată, nu eşti.

Fu rândul lui Vastor să-l privească fără un cuvânt.

– Eu nu sunt Mace, Jedi de Windu. Windu este numele meu, nu ghoshul meu. Noi doi nu suntem doshallai. Windu nu mai există şi ceea ce ai făcut este o dezamăgire pentru amintirea lui. Ghoshul meu este Jedi.

Reveni la verificarea echipamentelor înainte de plecare.

– Ar fi bine, spuse el pe un ton distant, dacă n-ai mai fi aici când mă voi întoarce.

În timp ce Mace vorbea, Vastor îşi răsucise chipul spre dansul în spirală al vânătorilor stelari; nu părea să-l audă. Privea în sus, de parcă ar fi ascultat stelele. Tăcu o secundă

sau două, apoi încuviinţă cu gravitate şi reveni la Mace.

– Atunci, rămâne la viitoarea întâlnire, doshalo. Se roti ca un leopard speriat de pe o ramură şi sări de pe botul Turbostormului, sprintând peste permatonul scăldat în lumina proiectoarelor.

Mace activă ultimele zece comutatoare ale secvenţei de pornire şi Turbostormul se legănă uşor, când elevatoarele repulsoare îl ridicară la ceva mai puţin de un metru de sol.

– Să-i dăm drumul.

*

Până ce Turbostormul vui prin porţile astroportului şi ieşi în districtul depozitelor din Pelek Baw, depăşise deja două sute de kilometri pe oră. Despicătura făcută de sabia de lumină în parbriz vuia ca un corn tânguitor şi răguşit într-o formaţie de smazzo de mâna a treia. Blocuri de depozite imense şi întunecate în noapte ticseau priorităţile cale de un kilometru sau mai bine la nord de astroport, dar străzile în sine erau pustii. Mace intenţiona să profite de asta cât timp putea.

Nick se ţinea de spătarele fotoliilor lui Mace şi Chalk, mijind ochii cu o expresie de îndoială în sus prin gaura din parbriz.

– A-ă-ă, auzi, dacă nu te superi că-ntreb, eşti sigur că vânătorii stelari droizi nu vor ataca şi vehiculele de sol?

– Sunt sigur.

– Dar... de unde ştii!

– O să-ţi arăt.

Mace coti Turbostormul, folosindu-se de jeturile sale direcţionale pentru a-l ajuta să treacă de o curbă strânsă; zguduindu-se, ricoşă dintr-un depozit, destul de puternic pentru a-şi îndoi blindajul şi a deschide o gaură de mărimea unei şenilete în zidul clădirii. Se luptă cu comenzile şi stabiliză nava, apoi arătă din bărbie spre strada care se întindea rectilinie în faţa lor.

La o jumătate de kilometru depărtare, gigantica formă blindată a unui vehicul de teren de asalt apăru de pe o stradă laterală ca un deal zăngănitor.

– Aşa ştiu, spuse Mace.

Turela inamicului se rotise deja cu un sfert de cerc pentru a-l ochi pe Turbostorm, iar Mace rosti:

– Chalk.

Ea însă i-o luase deja înainte; turelele cuarte de pe ambele lor flancuri înviară şi umplură strada cu pachete fulgerătoare de energie...

Care loviră în VSA fără măcar să-l zgârie.

– N-o să găureşti niciodată blindajul ăla! urlă Nick, iar Chalk îşi lăsă privirea să defocalizeze şi relaxă mâinile pe manşa despicată.

– Nu trag în blindajul lui, eu, murmură fata şi apăsă trăgacele în clipa în care tunul VSA-ului reculă după lansarea unui proiectil perforant.

Al cărui focos întâlni o salvă laser fără să fi apucat să iasă din ţeavă.

Explozia fu satisfăcătoare.

Ţeava tunului se desfăcu în fâşii ce se derulară spre spate într-o jerbă de panglici de duroţel înnegrite, făcând VSA-ul să semene cu un droid care fuma un trabuc ce explodase.

– În regulă, făcu Nick. Acum sunt impresionat.

Tunarii VSA-ului deschiseră focul cu repetorul greu cu proiectile, astfel încât cei din Turbostorm avură impresia că aveau capetele într-un tomberon de duroţel care era lovit cu bâtele de o ceată de beţivi. Impacturile lăsară urme prismatice pe parbrizul din oţel transparent.

– E timpul să ieşim de pe stradă, comentă Mace.

– Nu se poate! ţipă Nick. Ne vor doborî!

– N-am zis să suim în aer, ci să ieşim de pe stradă. Deschide focul.

Chalk menţinu apăsate trăgaciurile cuartelor. Mace smuci manşa de comandă pentru a întoarce Turbostormul în lateral şi puterea completă a ambelor cuarte lovi depozitul de lângă ei. Brusc, în zid se căscă o gură imensă cu dinţi de durbeton atârnând de bare de ranforsare şi Mace ambală nava prin deschidere.

În clădire.

– Uau!

– Ştii ce faci, tu!

– Continuă să tragi.

Containere de marfă fulgerară pe lângă ei de ambele părţi, iluminate în roşu de rafalele armamentului lor, apoi altă gură deschisă de un tun se ivi în peretele opus şi ieşiră pe strada vecină...

Care era de asemenea plină de miliţie.

Cel puţin o companie de infanterie grea, cu două unităţi de artilerie mobilă şi poate şi altele pe care Mace nu avu timp să le identifice, deoarece menţinu nava mugind drept prin mijlocul lor şi în următorul depozit de vizavi, înainte ca vreun balawai stupefiat să fi reuşit măcar să-şi ridice arma.

Trecând prin clădiri atunci când erau nevoiţi, gonind pe străzi deschise când puteau, zigzagând şi revenind pe propriile lor urme pentru a descoperi interstiţii în plasa tot mai strânsă de blindaje grele ce patrulau prin cartierul depozitelor, îşi croiră drum în oraş, lăsând un siaj de balawai uluiţi şi un uriaş şirag ca de mărgele format din clădiri incendiate.

*

Uneori când lucrurile merg prost, ele merg prost pe rând – un lanţ de ghinioane ce trebuie abordat inel cu inel. Acelea sunt situaţiile simple.

Uneori necazurile vin ca o supernovă.

După ce ieşiseră finalmente din cartierul depozitelor, Mace încetini nava la nivelul mersului de promenadă. Seara, străzile din Pelek Baw erau ticsite ca întotdeauna, dar fiinţe din toate speciile se grăbiră să se tragă în lături dinaintea navei care avansa lent prin oraş la nivelul străzii.

– Nick, ştii unde suntem?

Tânărul korun se aplecă pe lângă el pentru a privi pe parbriz; la babord, cerul era înroşit de lumina focurilor pe care le lăsaseră în urmă.

– S-a cam zis cu elementul surpriză...

– Nick.

Korunul scutură din cap, deprimat.

– Nu pricepi? Acum ei ştiu că venim. Ministerul Justiţiei e ca o fortăreaţă. La naiba, chiar e o fortăreaţă. Nici măcar tu nu poţi să intri acolo. Nu acum. Acum vor fi pregătiţi pentru noi.

– Au fost permanent pregătiţi, spuse Mace, şi asta este perfect, fiindcă noi nu mergem acolo.

— Ce?!

– Geptun este inteligent. Poate chiar prea inteligent pentru propriul lui bine. El ştie că vom veni după el – este singura acţiune care ne-a mai rămas la dispoziţie. De aceea i-am urmărit semnalul cu atâta uşurinţă, pentru că vrea ca noi să atacăm Ministerul Justiţiei. Dacă ar fi fost realmente în Minister, ar fi putut găsi un mod de a-şi masca semnalul. Acolo nu va exista nimic altceva decât un număr foarte mare de soldaţi. Sau poate doar o bombă foarte mare.

– Atunci ce naiba facem aici? Unde-i el?

– Într-un loc cu dispozitive electronice îndeajuns de sofisticate pentru a falsifica datele originale ale semnalelor de comunicaţii. Poate că nu sunt un jucător de dejarik la fel de iscusit precum colonelul nostru, dar memoria mea este încă bună. Unica dată în care ne-am întâlnit a fost cu ocazia morţii cuiva pe care el a descris ca fiind o prietenă veche.

Ochii lui Nick se mijiră.

– Tenk..., şopti el. Crezi că este la cafebaie?

– Ne poţi duce acolo?

– Sigur că da. E simplu. Nu trebuie decât să mergi spre nord-est...

Fu întrerupt de mâna lui Chalk care se aşeză pe braţul său.

Fata îi surâse strâmb şi înghiţi un nod, ca şi cum s-ar fi străduit să nu vomite.

– Poate... poate c-ar fi mai bine...

Tuşi cu un horcăit.

Sângele îi ţâşni de pe buze.

— Chalk!

Degetele fetei se încleştară spasmodic în braţul lui. Cealaltă mână a ei îşi apăsa un flanc. Era cenuşie la faţă şi ochii îi erau înceţoşaţi.

– Poate c-ar fi mai bine să preiei navigaţia, tu, spuse ea şi leşină.

Palma îi căzu de pe coaste, dezvăluind un orificiu zdrenţuit mai jos de sân. Se prăbuşi în faţă, reţinută doar de centurile de siguranţă ale scaunului navigatorului. În spate avea o rană de ieşire în care Nick şi-ar fi putut introduce pumnul. Spătarul scaunului avea o gaură încă şi mai mare, iar peretele cockpitului dinapoi prezenta o pată stropită de sânge, ţesuturi şi zdrenţe de piele sintetică neagră.

Nick îşi trecu iute braţele în jurul ei, menţinându-i capul ridicat şi implorându-i ochii goi:

— Chalk, nu... nu tu, haide... nu şi tu, haide... Chalk, te rog...

Mace se uită către parbriz – la linia de adâncituri înconjurate de curcubeie lăsate de proiectilele primului VSA, o linie întreruptă de deschizătura sabiei de lumină.

Fata receptase proiectilul cu câteva minute în urmă. Fără un cuvânt. Fără un sunet. Ea continuase... luptase...

Deoarece oamenii pe care-i iubea se aflau în pericol.

– Centrul medical..., rosti răguşit Nick. Centrul medical este la numai un kilometru sau doi de aici...

Decizia lui Mace nu durǎ nici măcar o secundă. General sau nu, el rămânea încă un Jedi.

– Spune-mi în ce direcţie să merg.

– Da... Da... Nick se desprinse de lângă Chalk şi arătă o intersecţie din faţă. Aşa, la colţ faci la stânga, apoi...

În faţa lor, strada erupse ca un lanţ de vulcani; explozii în punctele terminale ale fasciculelor stacojii de particule ce răpăiau asupra lor din cerul nopţii, dar care nu erau aţintite către stradă, ci spre o formă întunecată care se roti printr-o rostogolire de butoi peste clădiri înainte să fie lovită în plin şi să se prăbuşească într-o sferă de foc care scuipă sfărâmături ce mitraliară un apartament de bloc aflat la mai puţin de câteva zeci de metri de Turbostorm.

Rafala izbi nava şi o răsuci în loc pe stradă.

Peste vehiculele de teren neblindate şi pietoni, peste ricşe şi vânzători stradali, peste bătrâni gârboviţi şi copii care alergaseră jucăuşi în jurul felinarelor stradale înalte...

Nu mai rămase nimic, doar ruine fumegânde şi metal contorsionat.

– Ce..., Nick emise un şirag impresionant de obscenităţi,... a fost asta?

Mace se luptă să oprească Turbostormul din rotaţie şi opri motoarele. Nava derapă pe stradă şi lăsă o coadă de scântei ca o fântână arteziană. Se apleca înainte, cu încheieturile degetelor albite pe manşa de comandă şi privi în sus prin parbriz.

– Fie ca Forţa să-mi dea putere..., şopti el pe cât de aproape fusese vreodată de o înjurătură.

Forma întunecată fusese unul dintre aerocangurii Incom din astroport. Focurile de tunuri care se revărsaseră pe stradă şi doborâseră aerocangurul proveniseră de la vânătorii stelari droizi.

Cerul nopţii era ticsit de nave.

Deasupra oraşului.

– Oh, Depa..., icni Mace.

În Pelek Baw locuiau peste patru sute de mii de oameni. Atragerea focului vânătorilor stelari putea incendia întreaga capitală.

Nu, nu putea să fi făcut aşa ceva.

O făcuse.

Aerocangurul nu era prima navă care să se prăbuşească în seara aceea pe străzile aglomerate ale capitalei. Iar pe cer erau peste o sută de nave, de la iahturi mici de curse la cargoboturi imense.

Mace simţi oraşul în Forţă: un holocaust de flăcări şi întuneric.

Panică. Furie. Durere.

Oroare.

Nu mai rămăsese nimic altceva.

Totuşi percepea cu totul altfel astroportul.

– Depa, ce ai făcut!

Consola de comunicaţii piui, anunţând primirea unui mesaj vocal-vizual. Ca amorţit, Mace se întinse pe lângă Nick şi Chalk şi apăsă tasta de recepţie. Laserele de scanare din unitatea de comunicaţii urmăriră umbra conturată cu albastru

a unei imagini pe parbriz: un pre-ecou electronic al holoimaginii mai mare decât cea naturală care era proiectată în noaptea incendiată de afară.

Imaginea unui korun uriaş cu ţeasta rasă care surâdea dezvăluind gura plină de ace din os.

El mârâi şi Mace se întrebă cum se aştepta Vastor să fie înţeles – semitelepatia sa alimentată de Forţă nu ar fi modulat un semnal de comunicaţii; dar misterul mărunt fu soluţionat instantaneu.

Când lor pelek mârâi, furtuna întunecată care înghiţise Pelek Baw mârâi o dată cu el.

– Mulţumesc că ne-ai oferit oraşul, doshalo. Zâmbetul i se lăţi ca flăcările pe petrol. Am decis să-l redecorăm.

Mace deschise gura ca să-l ceară pe CRC-09/571... apoi o închise. Comandantul fusese avertizat să nu asculte ordinele lor.

Probabil că-l uciseseră.

– Kar, unde-i Depa? Mace îşi menţinu oroarea disperată întemniţată adânc în piept. Lasă-mă să vorbesc cu ea.

Ea nu doreşte să vorbească cu tine. Nu doreşte să te vadă. Niciodată. Am aranjat astfel încât să nu fie nevoită.

– Kar, termină. Trebuie să termini asta!

Şi o voi face. Buzele lui Vastor se retraseră, dezvelind dinţii ca acele, dar nu era defel prefăcătoria unui zâmbet. Când toţi vor fi morţi.

– Nu înţelegi ce faci...

– Ba da, înţeleg. Aşa cum înţelegi şi tu.

Privirea lui Mace ardea ca oraşul din jurul său.

Înţelegea. În cele din urmă. Prea târziu.

Nu avea cuvinte pentru ceea ce simţea. Poate că nici nu existau cuvinte.

– Te-am căutat să-ţi spun la revedere, doshalo. Depa îşi va reaminti cu drag de tine. Ca şi noi toţi. Te duci spre moartea unui erou, Mace de Windu.

Mace îşi dezgoli el însuşi dinţii.

– Încă n-am murit.

Capul imaginii albastre a lui Vastor se aplecă un centimetru la dreapta. Cât este ora?

Mace încremeni.

Un zăngănit metalic îi răsună în memorie.

Un zăngănit care ar fi putut să fie al vibropavezelor dezactivate ce loveau în blindajul botului unui Turbostorm Sienar.

Sau...

Nu.

– Nick! răcnetul brusc al lui Mace îl scutură pe tânărul korun ca atingerea unui baston paralizant. Ţin-te bine!

– De ce să mă ţin?

Pârghiile de armare ale catapultelor scaunului se ridicară pe neaşteptate. Nick înjură şi-şi trecu fulgerător braţele în jurul lui Chalk cu o jumătate de secundă înainte ca declanşatoarele să se apese şi bolţurile explozive azvârliră parbrizul în sus şi spre exterior, iar scaunul ei ţâşni către plafon, dezechilibrat şi rostogolindu-se în cerul nopţii când capsa temporală a grenadei protonice pe care Vastor o fixase magnetic de botul Turbostormului, exact acolo unde încărcătura ei ar fi propulsat din lateral o duzină de kilograme de schije de blindaj prin cockpit...

Detonă.

*

Mace îi găsi, urmând legătura sa cu Nick prin Forţă.

Purtând încărcătură dublă şi fiind dezechilibrat, scaunul catapultat al lui Chalk îi purtase doar până la un acoperiş negru, neted şi lipicios de gudron, înainte de a se prăbuşi, răsturnându-i acolo. Flăcările dinspre alte clădiri înconjurătoare îi luminară zidurile şi-i proiectară umbra pătrată spre stele.

Silueta tăcută a lui Nick îngenunche cu capul plecat lângă Chalk. Mâna lui îndepărtă cu blândeţe şuviţe însângerate de pe faţa ei; lacrimile din ochii săi căzură pe obrajii lui Chalk, ca şi cum moartea îi îngăduise fetei dure să plângă în cele din urmă.

Mace rămase la marginea acoperişului şi privi peste oraş.

Scaunul său îl catapultase la o duzină de intersecţii mai departe. Venise până aici mergând pe jos.

Străzile erau un coşmar.

Focurile de tunuri se revărsau aleatoriu. Proiectilele care-şi pierduseră ţintele aruncau în aer vehicule de teren şi tarabe de vânzători stradali. Oamenii alergau şi zbierau. Mulţi erau înarmaţi. Mulţi purtau legături de bunuri de valoare pe care le salvaseră – cel mai adesea, le jefuiseră – din clădirile incendiate. Corpurile zăceau răşchirate pe pavaj, ignorate cu excepţia înjurăturilor ce le erau adresate atunci când cineva se împiedica de ele în panică orbească.

Văzuse o fetiţă strângând între degete zdrenţele însângerate ale rochiei unui cadavru, în timp ce încerca, ţipând, să-i readucă viaţa în trup.

Văzuse un wookiee şi un yuzzem încleştaţi laolaltă, zgâriindu-se, muşcându-se şi sfârtecându-se unul pe celălalt, cu urletele de furie îngrozită înăbuşite de gurile pline cu carne şi blană din corpul oponentului.

La nici doi metri în faţa lui, văzuse un bărbat retezat în două de o placă de blindaj smulsă prin detonare, care căzuse din cer ca un satâr de dimensiunea unei mese.

De pe acoperişul clădirii, capitala planetei Haruun Kal semăna cu o câmpie vulcanică învăluită în noapte: o întindere vastă şi neagră presărată de căldări ce se deschideau către infern. Navele pilotate de clone ţâşneau, se roteau şi se rostogoleau, evitând cu disperare vânătorii stelari droizi care survolau, picau şi scuipau flăcări. În înfruntările lor nu conta cine învingea; oraşul pierdea.

Pelek Baw fusese dintotdeauna o junglă, dar numai în sens metaforic. Vastor adusese jungla adevărată.

El era jungla adevărată.

Şi înfuleca oraşul de viu.

– Întotdeauna am...

Glasul lui Nick era încetişor. Aproape inexpresiv. Doar slab şi vag derutat. Rămăsese îngenuncheat deasupra lui Chalk.

– Ştii, întotdeauna m-am gândit... că poate-ntr-o bună zi când o să părăsesc nenorocita asta de planetă...

Scutură din cap neajutorat.

– Cumva, întotdeauna m-am gândit că ea va veni cu

mine.

— Nick...

– Să nu crezi însă că i-aş fi cerut s-o facă. Nu. Nici măcar n-am avut curajul să-i zic ceva. Despre asta. Despre... (Ridică faţa la stelele reci şi îndepărtate.) Despre noi. Pur şi simplu... pur şi simplu... ştii, pur şi simplu niciodată n-a fost momentul potrivit. Şi cumva m-am gândit că ea ştia. Sper că ştia.

– Nick, îmi pare teribil de rău. Nici nu-ţi pot spune cât de rău îmi pare.

— Da.

Nick încuviinţă lent, gânditor, de parcă fiecare mişcare a capului său forja alt strat de armură în jurul durerii lui. După aceea aspiră zgomotos printre dinţi şi se sculă în picioare.

– Multor oameni le pare rău în noaptea asta.

Ţinea în mâini centura blasterului ei.

Se apropie de marginea acoperişului, se opri lângă Mace şi privi peste oraşul incendiat.

– Acum toţi sunt împotriva noastră, rosti el încet. Nu numai miliţia şi droizii.

— Da.

Îşi încătărămă în jurul taliei centura lui Chalk şi-i legă tocul de coapsa stângă, simetric faţă de tocul său de pe piciorul drept.

– S-au întors împotriva noastră. Toţi. Kar şi Akkii lui... Depa... Până şi clonele.

– Clonele, rosti Mace rezervat, urmează ordinele primite.

– Primite de la duşmanii noştri.

Fu rândul lui Mace să plece capul şi să încuviinţeze, adăugând straturi de armură în jurul propriei sale suferinţe.

— Da.

– Iar de partea noastră... suntem noi. Tu şi eu. Nimeni altul.

Nick scoase pistolul lui Chalk, lin şi iute, verificându-i greutatea şi echilibrul. Scoase încărcătorul şi-l pocni energic introducându-l la loc.

– Ştii, Kar i-a salvat viaţa.

Roti pistolul înainte, apoi înapoi, astfel încât rotaţia îl introduse perfect în toc.

– Temporar.

– Întotdeauna este temporar, murmură Mace.

Plecă ochii spre haosul de pe stradă. Un vehicul de teren blindat plin cu miliţieni se ivi de după un colţ. Artileristul de la mitraliera EWHB-10 montată deasupra trase rafale scurte în aer pentru a degaja drumul; unii dintre jefuitorii înarmaţi răspunseră cu foc.

– Ai vreo idee ce să facem? întrebă Nick fără putere.

Înainte ca Mace să-i poată răspunde, korunul surâse vlăguit şi ridică un braţ.

– Nu te mai obosi. Ştiu ce-o să spui.

– Nu cred că ştii.

Mace se încruntă speculativ către vehiculul miliţiei de dedesubt.

– Ne vom preda.

PREDARE

Cafebaia Platoul Verde era o clădire impunătoare cu cupolă vineţie, placată cu gresie alb-orbitor cu rosturi din obsidian. Când vehiculul de teren opri lângă ea, firma era stinsă iar reţeaua complexă de ferestre arcuite era acoperită cu obloane din duroţel blindat.

La o intersecţie depărtare, străzile erau ticsite de ruine în flăcări; aici totul era întunecat şi nemişcat.

Subofiţerul grupei miji ochii şi privi prin parbrizul vehiculului.

– Nu ştiu de ce colonelul ar fi aici, comentă el bănuitor.

– Poate că vrea să facă o baie, replică sec Nick din compartimentul din spate unde stătea printre alţi patru soldaţi asudaţi şi cu aspect obosit. Ceea ce nu v-ar strica nici vouă, băieţi. Vreau să zic, pfui…

– Aici este, rosti Mace de pe locul din faţă de lângă subofiţer. Să coborâm.

– Cred că ar putea să fie aici, admise fără chef

subofiţerul. Bine, toată lumea coboară.

Când grupa ieşi pe trotuar, subofiţerul mormăi:

– Tot cred c-ar fi trebuit să încercăm la Minister. Şi probabil să vă pun şi pe voi în imobilizatoare.

– Nu există nici un motiv pentru care să mergi la Minister, zise Mace. Şi n-ai nevoie de imobilizatoare.

– Oricum, mai dă-le naibii de imobilizatoare. Bine, haidem!

Subofiţerul încercă uşa blindată.

– E-ncuiată.

Energie purpurie fulgeră. Duroţelul sfârâi. Marginile încinse până la alb se închiseră spre roşu, apoi se întunecară complet.

– Nu, spuse Mace, nu este.

Subofiţerul folosi patul carabinei blaster ca rangă pentru a deschide uşa.

– Hei, da' voi ce faceţi aici?

Holul vast şi acoperit cu basoreliefuri al cafebăii fusese transformat într-un cuib de armament greu. Un pluton de miliţieni se ghemuise, în genunchi, pe vine sau întinşi înapoia barierelor temporare de permaton expandat. Repetoare montate pe trepiede erau aţintite asupra uşii deschise. Bărbaţii erau traşi la faţă, cu ochi holbaţi şi torturaţi; ici-colo, ţeava vreunei carabine tremura.

Un glas straniu de familiar replică:

– Şi noi am vrea să te-ntrebăm acelaşi lucru.

– Ei bine, l-am capturat pe Jedi ăla pe care-l caută toată lumea, făcu subofiţerul. Uite-l că vine.

Mace păşi prin uşa deschisă.

– Tu?

Era bărbatul cel voinic de la duşurile probiotice din astroport şi nu părea deloc speriat.

– Ce-ţi face nasul? se interesă Mace.

Bărbatul voinic duse mâna cu un gest impresionant de rapid la armă.

Mace fu însă mai iute.

Până ce blasterul celuilalt ieşi din toc, Mace îl privea dinapoia fântânii arteziene de purpuriu sfârâitor a lamei sale.

– Eu zic să n-o faci.

– Voi doi vă cunoaşteţi? întrebă Nick.

Bărbatul voinic ţinea blasterul nemişcat, aţintit spre buza superioară a lui Mace.

– Zici că l-ai capturat? întrebă el acru.

– Ă-ă-ă, da, locotenente... Subofiţerul clipi nesigur. Mă rog, da, ei s-au predat, da-i tot aia, nu? Vreau să zic că el este aici, nu?

– Îndepărtaţi-vă de ei. Toţi. Imediat.

Grupa se împrăştie.

– Trebuie să-l văd pe colonelul Geptun.

— Asta-i interesant, făcu locotenentul mijind ochii pe lângă cătarea blasterului. Fiindcă el nu vrea să te vadă pe tine. Mi-a precizat. Mi-a spus că ai putea să apari aici. Mi-a spus să fii împuşcat fără avertisment.

– A trage într-un Jedi, spuse Mace, este o idee sortită eşecului din capul locului.

– Mda, am auzit asta.

– Locotenente, ai familie?

Ofiţerul se strâmbă.

– Nu-i treaba ta.

– În ultima vreme, te-ai mai uitat pe afară?

Maxilarul bărbatului se încleştă. Nu răspunse. Nici nu trebuia.

– Eu pot opri totul, spuse Mace. Navele urmărite de droizii voştri sunt pilotate de oameni aflaţi sub comanda mea. Dar dacă eu aş păţi ceva...

Bărbatul voinic îşi împinse bărbia înainte cu un gest de încăpăţânare. Oamenii lui schimbară priviri încruntate; unii îşi muşcară buzele sau se foiră de pe un picior pe celălalt. Unul dintre ei vorbi nesigur:

– Auzi, Lou... ştii că eu am doi copii şi Gemmy e-nsărcinată din nou...

– Gura!

– Alegerea voastră este simplă, continuă Mace. Puteţi să urmaţi ordinele primite şi să deschideţi focul. Cei mai mulţi dintre voi veţi muri. Iar familiile voastre vor rămâne afară. Fără voi. Şi fără altă speranţă decât a unei morţi rapide. Sau...

mă puteţi duce la colonelul Geptun. În felul acesta, aţi salva mii de vieţi. Inclusiv pe ale voastre, îndepliniţi misiunea primită. Sau faceţi ceea ce este bine. Decizia vă aparţine.

Locotenentul scrâşni cuvintele printre dinţi:

– Ştii când am respirat bine pentru ultima dată? Mârâi el, arătându-şi nasul. Ia ghiceşte. Haide, ghiceşte.

– Nasul tău n-a fost singurul pe care l-am spart pe planeta asta, replică sec Mace. Şi tu ai meritat-o mai mult.

Încheieturile degetelor celuilalt se albiră pe trăgaci.

Mace coborî sabia, dar menţinu lama bâzâind.

– De ce nu-l apelezi pe colonel, ca să-l întrebi? Este posibil – şi cu un gest scurt arătă spre haosul sângeros de afară – să se fi răzgândit.

Grimasa locotenentului se amplifică, până ce, finalmente, dispăru sub propria ei greutate. Scutură dezgustat din cap şi lăsă braţul înarmat să-i cadă pe lângă trup.

– Nu sunt plătit suficient pentru aşa ceva.

Ieşi dinapoia barierei de permaton şi merse la interfonul de pe biroul recepţionerei. O conversaţie scurtă se desfăşură pe ton scăzut. Când termină, părea şi mai dezgustat. Îşi vârî blasterul în toc şi flutură din mână spre oamenii săi.

– E-n regulă, toată lumea. Aşezaţi-vă şi lăsaţi armele.

Pe când miliţienii se conformau, se apropie de Mace.

– Vreau armele voastre.

Dinapoia umărului lui Mace, Nick rosti:

– Nu-i nevoie să iei armele noastre.

– Puştiule, nu-ţi bate joc de norocul tău. Locotenentul întinse mâna. Haide, nu vă pot duce acolo înarmaţi.

Mace îi predă în tăcere sabia de lumină. Nick se înroşi la faţă şi legănă pistoalele prin degetele trecute prin garda trăgacelor.

Locotenentul luă ambele pistoale într-o mână şi cântări sabia lui Mace în palma cealaltă. Se încruntă gânditor la ea.

– Colonelul spunea că eşti Mace Windu.

– Serios?

Ofiţerul îl privi drept în ochi.

– Este adevărat? Eşti chiar el? Mace Windu?

Mace încuviinţă.

– Atunci poate că nu-s chiar aşa de supărat pentru chestia cu nasul. (Clătină trist din cap.) Cred c-ar trebui să fiu norocos că mai trăiesc, nu?

– Ar trebui, răspunse Mace, să te gândeşti la o meserie nouă.

*

Intrarea în baza de contrainformaţii a Republicii era un chepeng de etanşare hidrofug, camuflat ca parte din modelul în pătrăţele al gresiei de pe fundul unui bazin pentru băi minerale alimentată de izvoarele termale naturale de sub cafebaie. Locotenentul îi conduse pe Mace şi Nick până la o scară de acces care cobora de pe marginea bazinului în capătul mai puţin adânc. Doi miliţieni asudaţi traseră scara în sus, cu armele puse în bandulieră peste piept.

Nick se strâmbă.

– Pute oribil aici. Oamenii chiar vor să intre acolo?

– Cred că nu prea mulţi, răspunse ofiţerul. Dacă ar face-o, n-ar fi o intrare secretă cu adevărat bună, nu?

O încuietoare ascunsă deschise în balustrada scării un panou pentru introducere de coduri. Locotenentul vârî sabia lui Mace sub braţ, apăsă câteva taste şi generatorul de câmp incorporat în scară şi în podeaua bazinului învie cu un zumzet. Un pârâit electric anunţă deschiderea unui canal; pereţi de energie sfârâitoare ţinură la depărtare apa sulfuroasă şi clocotitoare. Spre capătul adânc al bazinului, canalul respectiv devenea un tunel. Alt panou pentru coduri deschise chepengul hidrofug, iar scara de serviciu de sub acesta îi aduse într-o incintă etanşă şi uscată, puternic iluminată, plină cu cele mai moderne echipamente de supraveghere electronică, staţii de decriptare şi comunicaţii.

Câţiva civili monitorizau staţiile de lucru cu un aer profesionist. Se auzeau murmure nemulţumite şi multe dintre monitoarele consolelor nu afişau decât paraziţi.

Locotenentul îi duse în altă încăpere, mai mică şi mai degrabă întunecoasă, cu pereţii acoperiţi de holovizoare şi având în centru o masă solidă din lammas. Unica lumină de acolo provenea de la holovizoarele ce prezentau imagini în

timp real din oraş. Plafonul scânteia de vânători stelari droizi şi navele pe care le urmăreau aceştia. Clădirile incendiate proiectau o strălucire trandafirie stinsă, pâlpâitoare, care contura silueta unui bărbat scund şi durduliu aşezat la capătul opus al mesei.

– Salut, Maestre Windu. Intră, te rog.

Glasul lui Geptun era subţire, iar chicotitul autoironic pe care-l oferise fusese tremurat.

– Se pare, urmă el, că am apreciat greşit.

– Amândoi am apreciat greşit, zise Mace.

– Nu bănuisem niciodată că un Jedi ar putea fi capabil de asemenea... sălbăticie.

– Nici eu.

– Oamenii mor acolo, Windu! Civili... Copii.

– Dacă grija ta faţă de copii i-ar fi inclus pe korunnai, noi n-am mai fi aici în clipa asta.

– Aşadar asta-i? Răzbunare? Colonelul sări brusc în picioare. Jedi se răzbună? Cum puteţi face aşa ceva? Cum puteţi face aşa ceva?

– Nu eşti singurul, răspunse Mace sec, care se confruntă cu problema subordonaţilor neascultători.

— Aha...

Geptun se lăsă moale în scaun şi-şi coborî capul în palme. Un râs slab, dezgustat, îi scutură umerii.

– Înţeleg. Nu te-am apreciat greşit. Tu ai apreciat greşit oamenii tăi. Greşeala este exclusiv a ta, nu a mea.

– Vor fi destui vinovaţi care să fie traşi la răspundere. În clipa de faţă, importantă este puterea de a opri situaţia.

– Iar tu deţii puterea respectivă?

– Nu. Puterea aceea este a ta.

– Crezi că n-am încercat? Crezi că n-am pus tot personalul din staţia asta să încerce să dezactiveze vânătorii stelari? Priveşte – vezi toate astea?

Glasul lui Geptun căpătase o stridenţă apropiată de isterie. Umbra mişcării braţului său tremurător mătură imaginile de pe pereţi şi plafon.

– Ăştia sunt senzorii tereştri. Cu conexiuni fizice. Vrei să-i vezi şi pe cei telecomandaţi?

Apăsă o tastă de pe tăblia mesei. Cei patru pereţi şi plafonul fură acoperiţi de efectul de zăpadă orbitor de albă determinat de paraziţi.

– Vezi? Înţelegi? Toate comenzile noastre pentru bruierea semnalelor se află în astroport! Chiar dacă ai dori să le ordoni piloţilor tăi să asolizeze, nu poţi. Nu putem trece mai departe... ne-a scăpat din mâini... Suntem neajutoraţi. Neajutoraţi.

În lumina albă proiectată de ecrane, Geptun părea palid şi răvăşit. Ochii îi erau umflaţi şi înroşiţi. Buzele erau tumefiate, ca şi cum le-ar fi muşcat. O transpiraţie întunecată îi păta bluza de la subsuori până la centură.

– Mai poţi încerca un lucru, zise Mace.

– Să te predai.

Râsul colonelului sună amar.

– Ah, sigur că da. De ce nu m-am gândit la asta? (Scutură din cap.) Cui să mă predau?

– Republicii, zise Mace. Mie.

– Ţie? Eşti prizonierul meu. Şi-mi iroseşti timpul. Ridică un braţ tremurător spre locotenent: Ia-i de-aici.

Bărbatul voinic strânse din umeri.

– L-aţi auzit..., începu el apoi scoase un ţipăt brusc de surpriză şi durere, când sabia pe care o ţinea în mână se activă, cu lama extinzându-se în jos şi lăsându-i o gaură fumegătoare prin coapsă.

Palmele i se deschiseră; pistoalele zăngăniră pe podea şi sabia zbură în mâna lui Mace.

– Aşa trebuie ţinută, spuse maestrul Jedi cu lama sfârâitoare la un centimetru de nasul locotenentului.

Cei doi miliţieni dinapoia lor înjurară şi bâjbâiră, străduindu-se să aducă armele în poziţie de tragere. Nick se răsuci către ei şi ridică braţele, iar ambele sale pistoale zburară prin aer şi i se opriră în mâini.

– Eu zic să vă mai gândiţi, da?

Cei doi, clipind iute şi privind cruciş în tentativa de a se focaliza asupra gurilor de foc, deciseră să rămână în viaţă. Palid la faţă şi cu o grimasă de durere, locotenentul se rezemă de holovizorul dinapoia sa, cu mâna încleştată peste

rană.

– Termenii mei sunt următorii, începu Mace sec. Miliţia va înceta imediat toate operaţiunile din trecătoarea Lorshan. Tu îmi vei preda codurile de comandă ale vânătorilor stelari. Şi în calitate de comandant militar local – şi de ofiţer superior al Confederaţiei vei semna actul oficial de predare, prin care cedezi Republicii planeta Haruun Kal şi sistemul Al'har în sine.

– Domnule colonel... Glasul locotenentului era afectat de durere. Poate c-ar trebui să vă gândiţi niţel, ştiţi? Gândiţi-vă. Vreau să zic că toţi băieţii... noi avem familii aici...

Livid la faţă, Geptun îşi încleştă mâinile de marginea tăbliei.

– Şi dacă refuz?

Mace ridică din umeri.

– Atunci nu-ţi voi salva oraşul.

– Cum pot să am încredere c-o vei face? Cum pot avea încredere că măcar poţi s-o faci?

– Ştii cine sunt.

Geptun tremura, dar nu de teamă.

– Ăsta-i şantaj!

— Nu, spuse Mace. Este război.

*

Predarea oficială fusese redactată şi semnată chiar acolo, în baza CI.

– Ştii bine că n-are nici o acoperire legală, rosti Geptun în timp ce semna şi-şi anexa amprenta retinei. Am semnat acest act de predare sub ameninţarea armei...

– Predarea se face întotdeauna sub ameninţarea armei, observă Mace. De aceea se şi numeşte predare.

Mace programă după aceea echipamentele de comunicaţii să înceapă o serie de transmisiuni automate în clipa în care bruierea semnalelor se reducea suficient pentru reluarea comunicaţiilor. Multe dintre transmisiunile acelea aveau să fie simple ordine de lăsare a armelor adresate batalioanelor de miliţieni. Mai important avea să fie un raport HoloNet spre Coruscant, cu o copie a acordului de predare însoţită de solicitarea de urgenţă a unei misiuni de luptă a

Republicii. Dacă Republica putea ajunge aici cu forţele armate înaintea Confederaţiei, asolizarea trupelor nu avea să se confrunte cu rezistenţă. Până la încheierea bruierii semnalelor, el ar fi deţinut controlul vânătorilor stelari; chiar dacă separatiştii ar fi ajuns primii, Mace s-ar fi aflat într-o poziţie din care să facă sistemul Al'har un loc foarte periculos pentru ei.

Iar dacă încercau să asolizeze, astroportul controla şi defensivele planetare.

Nu-i mai rămânea de făcut decât să preia controlul astroportului.

Dispunea de plutonul de miliţieni, plus de grupa din vehiculul de teren blindat care să-i escorteze prin haosul din Pelek Baw.

Geptun îi trecu prin perimetrul miliţiei dispus într-un inel lat printre depozitele incendiate, după care Mace coborî din maşină.

– Nick. Tu conduci.

Le făcu semn restului miliţienilor să se îndepărteze. Geptun dădu să-i urmeze.

– Nu şi tu, colonele. Urcă.

– Eu? (Drumul până la astroport îi oferise lui Geptun timp să-şi regăsească cumpătul şi acum arăta aproape ca neschimbat.) Cred că nu vorbeşti serios! Ce aştepţi de la mine să fac?

– Să transmiţi codurile de dezactivare. Să te asiguri că nu se întâmplă nimic anormal.

– De ce trebuie să fac eu toate astea? Voi doi ce o să faceţi?

Nick se uita prin parbriz la porţile astroportului.

– O să ucidem.

Geptun îl privi şi clipi repede din ochi, parcă aşteptându-se la poanta unei anecdote.

– Urcă, repetă Mace.

– Realmente... vreau să zic, te rog... nu ştiu ce fel de om crezi că sunt...

– Cred că eşti un om foarte inteligent, răspunse Mace. Cred că ai mai mult curaj decât ai bănuit vreodată. Cred că ţii

cu adevărat la oraşul acesta şi la oamenii din el. Cred că cinismul tău este o mască.

– Ce... ce... zău, asta-i chiar din cale-afară...

– Cred că dacă ai fi fost cu adevărat pe atât de corupt şi venal pe cât pretinzi, spuse Mace Windu, ai fi fost în Senat.

Geptun rămase cu gura larg deschisă pentru o clipă, apoi izbucni pe neaşteptate într-un râs homeric. Clătinând din cap şi continuând să chicotească, ocoli vehiculul de teren.

– Dă-te la o parte, tinere. Pilotez eu.

– Serios?

– S-ar putea să fie nevoie ca tu să tragi cu arma, nu?

Nick se uită la Mace; maestrul Jedi strânse din umeri şi Nick trecu pe scaunul din dreapta pilotului. Geptun îşi aranjă scaunul pentru a se instala confortabil înapoia manşei de comandă.

– Cred, spuse el şi suspină adânc şi teatral, că sunt gata.

Mace îşi activă sabia.

Ridică lama şi rămase locului o clipă privindu-i focul, ca şi cum şi-ar fi putut citi viitorul acolo.

Poate că-l putea citi.

Flacăra aceea ucigătoare putea fi unicul său viitor.

Coborî braţul cu sabia, dar o menţinu activată, şi porni spre porţile astroportului.

– Urmează-mă.

Geptun băgă în viteză şi lăsă vehiculul blindat să-i urmeze pasul decis.

De ambele părţi se ridicau ameninţător turnuri turbolaser. Din oraşul aflat în spate se auzeau ţipetele navelor ce se luptau brăzdând văzduhul, bubuiturile armelor grele şi detunăturile rostogolite ale clădirilor care explodau, dar dincolo de barele din duroţel ale porţii totul era tăcut şi nemişcat.

Mace ajunse la poartă şi privi peste pista pustie de asolizare, către centrul de comandă.

Pustiu. Tăcut. Vast. Proiectoarele aruncau fascicule albe, puternice, luminând totul ca în palmă.

Lama lui fulgeră. Duroţelul zăngăni pe permaton.

Mace pătrunse în astroport.

Vehiculul de teren îl urmă.

Nu ştia la ce s-ar fi putut aştepta aici. Crezuse că era pregătit pentru orice. Aproape că avusese dreptate.

Un lucru la care nu se aştepta se fu pârâitul unui difuzor dinspre chepengul de la nivelul solului al turnului turbolaser din stânga.

– Domnule general Windu? Domnule general Windu, dumneavoastră sunteţi?

Trei soldaţi erau ghemuiţi în nişa intrării.

– Da, strigă Mace.

– Solicităm permisiunea de a ne apropia, domnule general!

Le făcu semn să vină şi cei trei porniră în fugă. Se opriră în rând, în poziţie perfectă de drepţi.

– Permiteţi să raportăm: sergentul ne-a trimis afară să vedem dacă sunteţi dumneavoastră, domnule general!

– Da, eu sunt, zise Mace.

– Au spus că nava dumneavoastră a explodat.

– Aşa au spus?

– Da, domnule general! Ne-au spus că aţi murit!

– Nu încă, rosti Mace Windu.

*

Mace privea duroţelul sumbru al uşii blindate, în timp ce căpitanul îl punea la curent cu situaţia.

Uşa blindată era groasă de un metru şi blocată cu bolţuri interioare din neutroniu. Suprafaţa ei era netedă, cenuşiu-mat şi opacă. Din exterior, era comandată de un panou electronic pentru coduri. La interior exista o roată pentru acţionare manuală. Dacă roata fusese pusă în funcţiune, panoul electronic era inutil.

Buncărul de comandă era mai protejat decât majoritatea criptelor pentru tezaure. Doar iuţeala asaltului lor le permisese lui Mace, Depei şi Gardienilor să-l captureze; apărătorii nu avuseseră timp să blocheze intrarea.

Coridorul puternic iluminat părea ireal. Un pluton de soldaţi dotaţi cu echipamente grele de asalt erau ghemuiţi într-un semicerc strâns pe gresia albă, în jurul uşii, montând

trepiede în podea şi încărcând armele. Alte patru plutoane aşteptau în rezervă, câte două pe fiecare direcţie a coridorului. Mace stătea în faţa uşii. Geptun se aşezase pe acumulatorul cu fuziune al unui repetor greu, cu încheieturile degetelor înălbite în jurul datapadului blindat. Nick stătea pe podea, rezemat cu spatele de peretele uşii, cu ochii închişi. Părea că doarme.

Căpitanul trupelor avea indicativul CC-8/349. Îi spuse lui Mace că orice comunicaţii între regiment şi buncăr încetaseră din clipa veştii că generalul fusese ucis; asta se petrecuse la scurt timp după ce maestra Billaba le ordonase să folosească navele astroportului pentru a atrage vânătorii stelari droizi deasupra oraşului. Restul soldaţilor clone primiseră ordinul de a fi pregătiţi pentru a respinge atacul infanteriei miliţiei.

De atunci din buncăr nu se mai receptase nici un mesaj. Nimeni nu intrase acolo. Nimeni nu ieşise.

Mace avea o idee destul de clară despre felul în care arăta acum interiorul buncărului. O idee prea clară.

Un val de putere întunecată se răspândea peste oraş ca frontul de şoc al unei bombe cu fuziune.

Îndărătul uşii aceleia se afla hipocentrul.

– Mă-ntreb, rosti încet Nick fără să deschidă ochii, ce naiba fac înăuntru.

– Aşteaptă, răspunse Mace.

— Ce?

Mace coborî privirea la sabia din mână.

– Să vadă dacă mă întorc.

Nick păru că reflectă asupra afirmaţiei. Deschise ochii şi se sculă în picioare. Scutură din braţe, pentru a le dezmorţi, apoi se prinse cu degetele mari de centură.

– În cazul ăsta cred că n-ar trebui să-i dezamăgim.

Mace se încruntă spre pistoalele cu proiectile din tocurile de la şoldurile korunului.

– Ar trebui să împrumuţi un blaster.

– Mă descurc perfect cu astea.

– Blasterele sunt mai precise. Puterea lor de oprire este mai mare. (Vocea lui era sumbră.) Au mai multă muniţie.

Nick scoase pistolul din dreapta şi-l întoarse pe toate

părţile, parcă admirându-l pentru prima dată.

– Chestia cu gloanţele, replică el fără grabă, este că merg într-o singură direcţie. Blasterele sunt minunate şi tot ce vrei, dar nu prea am chef să fiu nimerit de propria mea salvă. Gloanţele nu ricoşează.

– Vor ricoşa dintr-o vibropavăză.

Nick strânse din umeri.

– Dar nu şi dintr-o sabie de lumină.

Mace plecă fruntea. Nu avea un răspuns.

Greutatea bolnavă care i se adunase în piept de atâta vreme ameninţa să-l strivească de-a dreptul.

– Căpitane 49, rosti el. Nu laşi pe nimeni să iasă de acolo, decât pe noi. Înţelegi? Pe nimeni.

– Domnule general, noi ar trebui să intrăm primii...

— Nu.

– Iertaţi-mă, domnule general, dar aceasta este menirea noastră.

– Scopul vostru este de a lupta, nu de a muri inutil. Maestrul Yoda a ştiut-o prea bine şi pe Geonosis n-a trimis trupe împotriva inamicilor care foloseau Forţa. În buncărul acela pot fi până la şapte asemenea inamici.

– Opt.

Mace îl fulgeră cu privirea pe Nick, care strânse din umeri.

– Ştii bine că-i adevărat.

Maestrul Jedi strânse din maxilare.

– Opt.

Reveni la CC-8/349.

– Eu voi intra primul. Oamenii tăi vor intra la ordinul meu. Două plutoane. Intraţi trăgând şi nimiciţi orice mişcă. Acţiunea nu este însă de căutare şi distrugere. Obiectivul vostru este exclusiv acoperirea colonelului Geptun. Vei lua toate măsurile necesare şi posibile pentru a-l proteja şi a te asigura că-şi îndeplineşte misiunea. Misiunea lui este obiectivul acestei operaţiuni, ai înţeles? Dacă el dă greş, nimic altceva nu mai contează.

– Da, domnule general. Am înţeles, domnule general.

– Restul soldaţilor vor rămâne aici pentru a apăra uşa.

Dacă va trebui. Şi dacă veţi putea.

– A-ă-ă... dacă pot întrerupe, tuşi Geptun delicat. S-a gândit cineva cum vom intra?

– Aşa cum facem totul, răspunse Nick. Pe calea cea mai grea.

– Pardon?

– Cu încărcături explozive, spuse Mace şi se întoarse către căpitan: Grenade protonice. Detonează uşa.

– Domnule general...! CC-8/349 luă poziţia de drepţi. Vă rog să mă iertaţi, domnule general, dar comandantul 71 se mai află înăuntru! Cu peste douăzeci de oameni. Şi mai trebuie ţinut seama de prizonieri, domnule general. Sunt şi civili. Iar dacă folosim grenadele protonice, victimele...

– În încăperea aceea nu sunt decât morţi, rosti Mace apăsat. Şi cei care i-au ucis.

Indică din bărbie spre Nick.

– Îmi aperi spatele din prag.

Tânărul korun scoase pistolul lui Chalk din tocul stâng. Ţinând ambele pistoale relaxat, pe lângă corp, aprobă scurt din cap.

– Colonele Geptun.

Balawaiul micuţ şi durduliu se sculă. Vârî datapadul sub un braţ, continuând să-l strângă cu ambele mâini, cu încheieturile degetelor înălbite. Un genunchi îi tresări scăpat de sub control, dar glasul îi era ferm şi degajat ca întotdeauna.

– Sunt gata la semnalul tău, Maestre Jedi.

– Înăuntru nu te voi putea proteja.

– Minunat.

– Nu vei folosi consola. Unitatea transponder se află într-o incintă sub buncăr. Îţi voi oferi accesul acolo. Rămâi aici, afară, până chem trupele.

– Bineînţeles. Nu sunt... ă-ă-ă, grăbit, dacă înţelegi ce vreau să spun. Niciodată n-am adus nici măcar pe departe cu un erou.

– Oamenii, rosti Mace cu o convingere gravă, se schimbă.

Îşi activă sabia. O ţinu cu ambele mâini.

– Forţa să fie cu noi.

Îl privi pe CC-8/349.

– Gata, căpitane. Detonează uşa.

CALEA CEA GREA

Fuioare de fum uleios se răsuceau în sus din uşa blindată distrusă. Duhnea a sânge, carne şi fecale umane.

Mirosul morţii.

Mace stătea lângă uşă, aşteptând ca fumul să se destrame.

Buncărul de comandă era întunecat ca o grotă. Unica lumină era fasciculul alb care pătrundea înăuntru prin fosta uşă. Interiorul se materializă treptat, coagulându-se lent din pâclă.

Trupurile erau peste tot.

În mormane, de-a lungul pereţilor. Căzute peste şirurile de console cu monitoare. Cu faţa în jos pe podea, în băltoace întunecate.

Unele purtau armuri de luptă. Unele purtau uniformele kaki ale miliţiei. Unele nu purtau uniforme.

Din unele lipseau bucăţi.

Lama lui Mace şuieră în fum, când el intră în buncăr.

Ca armă, sabia de lumină era perfect sterilă. Dintr-un punct de vedere, era chiar miloasă. Prin cascada puternică de energie, carboniza şi cauteriza instantaneu orice rană pe care o făcea. Rănile sângerau rareori. Era o armă curată.

Vibropavăza nu era aşa.

Podeaua din buncărul de comandă era periculos de lunecoasă.

Mace păşi cu grijă. Înapoia lui, Nick se strecură prin uşă şi se lipi cu spatele de perete.

Peste tot domnea tăcerea şi moartea. O lume cu totul diferită de nebunia de afară. Înăuntru era o nebunie mai întunecată.

Atât de întunecată, încât el putea foarte bine să fie orb.

– Depa, rosti încet. Kar. Ieşiţi. Ştiu că mă priviţi.

Răspunsul pe care-l primi fu un mârâit de prădător, redus ca intensitate, mătăsos, care părea să se audă simultan de peste tot.

– Noi nu trebuie să fim duşmani.

Mace ridică lama. Înaintă precaut pe lângă rămăşiţele şirului de monitoare cel mai apropiat de uşă.

– Nu suntem de aceeaşi parte? Noi am câştigat planeta pentru voi, nu?

Mace se extinse prin Forţă, căutând golul de dedesubt care conţinea transponderul. Îşi deplasa talpa prudent la fiecare pas, căutând o priză solidă înainte de a trece mai departe.

– Doreşti cu adevărat să te lupţi cu noi? Tu şi eu suntem de acelaşi sânge. Noi suntem poporul tău.

– Tu n-ai fost niciodată poporul meu, rosti Mace fără emoţie. Un om ca tine va fi întotdeauna duşmanul meu, indiferent de ce parte ai fi. Şi întotdeauna mă voi lupta cu tine.

– De te numesc Maestru? Ai dobândit doar stăpânirea inutilului. Este imposibil să învingi.

– Nu trebuie să înving, zise Mace. Nu trebuie decât să lupt.

Un mârâit gros fu unicul avertisment pe care-l primi.

Pistoalele lui Nick urlară flăcări spre o siluetă neagră care se repezi de nicăieri. Scântei sfârâiră în penumbre, când Mace se roti instinctiv şi lovi către siluetă, care dispăru într-un plonjon ce o purtă peste şirul de console. Înainte de a fi văzut măcar ce era.

Nu o simţise apropiindu-se, nici măcar pentru o clipită.

Puterea întunericului se învolbura în jurul lui.

Lăsă lama să se strângă în mâner şi se ghemui între două şiruri de console, cu inima bubuind.

– Nick! Strigă el. L-ai nimerit?

– Nu cred, se auzi vocea subţire şi încordată a celuilalt. Cred că le-a interceptat pe amândouă cu pavezele. Tu?

Mace simţi miros de fum: carne pârlită.

– Poate că da. Oricum, o bucată din el.

– Ai văzut de unde a venit?

– Nu. Cred... Mace răsufla şuierat printre dinţi. Cred că se ascund printre trupuri. Rămâi cu ochii în patru.

– Să fii convins.

Mârâitul gros şi animalic deveni batjocoritor.

– Forţa ta nu te poate ajuta aici. Aici există doar pelekotan. Iar noi suntem doar visul pelekotanului.

Mace înaintă silenţios pe lângă şirul de console.

– Nu m-ai simţit atacând. Nu mă poţi simţi.

– Acela n-ai fost tu, şopti Mace.

– Ba da. O şeptime din mine.

– Pardon, o optime.

Acum putea simţi incinta transponderului – la doi metri mai departe, de partea opusă a şirului de console. Plafonul ei începea la un metru şi jumătate sub podea.

– Ai pierdut-o pe ea. Ai pierdut-o în faţa pelekotanului. Ai pierdut-o în faţa visului pelekotanului: o planetă eliberată de balawai.

– Aici, murmură Mace, toţi suntem balawai.

Activă lama doar pe lungimea necesară pentru a o introduce în tăblia din spatele consolei sub care se ghemuise şi a decupa în ea un semicerc atât de mare cât să se târască prin el. Trase bucata decupată şi o aşeză pe podea.

Dincolo de tăblie se afla un morman de clone moarte. Patru. Trebuia să se târască peste ele.

Cineva le scosese căştile. Ochii lor erau deschişi.

Chipul mort al lui Jango Fett îl privi din patru locuri.

Ochii morţi priveau în el şi nu-i vedeau decât vinovăţia.

Nu se opri.

Punctul unde trebuia să ajungă era chiar în faţă. Mace îşi îndepărtă în cele din urmă atenţia de la clonele moarte şi încremeni.

În locul acela, cineva găurise deja podeaua. Plăci înnegrite din blindajul buncărului de comandă erau aruncate în jurul unui puţ larg cât trupul unui om şi adânc de un metru. Lângă ele, o siluetă subţire în mantie brună zdrenţuită zăcea inertă pe podea.

Îşi ţinea încă în mână sabia de lumină.

Pentru o clipă ameţitoare, inima lui Mace cântă: ea îl anticipase. Ea nu căzuse pradă întunericului – fusese o mască, totul fusese o mască! Tăiase în podea, ca să-l ajute pe el...

Totul dură însă numai o clipă. Ştia că adevărul era altul.

Bineînţeles că ea îl anticipase; ştia tot ce era de ştiut despre stilul lui. Ştiuse exact care trebuia să fie ţinta lui şi nu decupase plafonul incintei de dedesubt pentru a-l ajuta să activeze transponderul.

O făcuse pentru a-l distruge.

Aparent, grenada protonică o lovise la timp. Nu părea să respire, în vârtejul orbitor de putere întunecată care umplea buncărul, Mace nu putea percepe dacă ea mai trăia.

– Ai devenit foarte tăcut, doshalo. Crezi că tăcerea te poate salva? Crezi că dacă tu nu mă poţi simţi, reciproca este adevărată?

Prea multă oboseală, prea multă durere. În inima lui nu mai rămăsese loc pentru altele.

Avea să o plângă mai târziu. Acum, privindu-i cadavrul, simţea doar o uşurare vagă, melancolică, fiindcă nu trebuise s-o ucidă el însuşi.

– Crezi că există ceva ce să nu ştiu despre tine?

– Cred, spuse Mace, că dacă ai fi tot ceea ce pretinzi, aş fi fost deja mort.

Se propulsă înainte într-o rostogolire, se ridică ghemuit şi privi în jos, în gaură. Depa făcuse deja aproape toată munca. Putea să străpungă restul dintr-o singură lovitură.

– Încă nu eşti prada mea.

– Nu? A cui pradă sunt atunci?

Răspunsul la întrebarea lui fu emiţătorul unei săbii de lumină lipit de abdomenul său.

Mace avu timp să gândească absent:

– Ah. Nu-i moartă. Se preface.

— Depa...?

Ea scoase un urlet şi activă lama. Şi continuă să urle, în vreme ce focul ei verde mestecă un tunel prin măruntaiele lui Mace, ieşindu-i prin spate. Mâna lui o prinse pe a ei instinctiv,

lipindu-i lama de trupul său, astfel încât ea să nu-l poată ucide, ridicând sabia şi sfârtecându-l pe dinăuntru. Propria lui sabie se activă...

Dar n-o putu lovi. Nici chiar în clipa aceea. Nu aici, atât de aproape încât ar fi putut s-o sărute; nu în timp ce răcnetul ei spirală tot mai ascuţit, transformându-se într-un zbieret; nu în timp ce privea în ochii ei larg căscaţi şi nu vedea ură sau mânie, ci doar agonie pură.

Trebuia să facă asta pe calea cea mai grea.

Lovi cu sabia în jos, în puţul de lângă ei, şi lama decupă o elipsă stângace de blindaj, care căzu în bezna de dedesubt şi zăngăni pe o podea nevăzută.

– Geptun! urlă el. ACUM!

Flashuri de luptă:

... umbre fugind din buncăr când roiuri de salve blaster albastru electric urlă, ricoşând din pereţi şi zdrenţuindu-le...

... o revărsare de soldaţi, împrăştiindu-se într-un val prin uşă, cu armele lansând energie de culoarea fulgerelor, Geptun în mijlocul lor, cu capul plecat şi alergând, ţinând datapadul ca pe un prunc în braţe...

... o pavăză zumzăitoare de flăcări argintii ce retează printr-o carabină blaster, care explodează, luând cu ea şi mâinile soldatului...

Imaginile acelea arseră în creierul lui Mace, în timp ce el se lupta pentru viaţa sa împotriva femeii care ar fi trebuit să-i fie fiică.

Ridică lama din puţ şi-şi răsuci încheietura în rever, astfel încât o lovi pe Depa în tâmplă cu mânerul sabiei sale. Degetele ei lunecară de pe plăcuţa de activare a lamei, care se retrase fulgerător prin trupul maestrului Jedi. Ea ţipă şi-şi repezi mâna liberă spre ochiul lui, dar Mace îşi strecurase un picior între ei şi o îmbrânci cu putere, desprinzându-se.

În aceeaşi clipită, ambii executară o tumbă aeriană înapoi, aterizând în picioare, încordaţi în posturi perfect identice în oglindă, cu lamele şfichiuind în tăieturi curbate similare, prea rapide pentru a fi văzute.

Salvele de blastere sfârâiau în jurul lor. Aerul pârâia de fascicule şi ricoşări de energie. Lamele lor pâlpâiau şi se

roteau şi nici o salvă nu-i atinse.

Ochii lor continuau în acelaşi timp să se fixeze reciproc, fără abaterea cea mai infimă.

Ceva se rupsese în abdomenul lui când făcuse saltul peste cap. Un firicel de fum se încolăcea încetişor dinspre rana de acolo. Îi simţea mirosul, dar nu şi durerea. Nu încă. Lama i se răsuci prin aer.

A ei se răsuci şi mai rapid. Ea înaintă.

Spintecările nu încetară nici o clipă. Nu aveau să înceteze niciodată. Curgeau dintr-una în alta cu precizie fluidă.

Ţesătura aceea constantă şi aproape invizibilă de energie letală este postura pregătitoare din vaapad.

– Depa, vorbi Mace disperat, nu vreau să mă lupt cu tine. Depa, te rog...

Ea sări, răcnind fără cuvinte; nu ştiu dacă îl auzise. Nu putea să ştie dacă limbajul mai avea vreun înţeles pentru ea.

Apoi îl atacă. Întreaga lui lume se transformă în foc verde.

*

Douăzeci şi patru de soldaţi intrară în buncăr, dispuşi în jurul colonelului Geptun într-un triunghi cu vârful orientat înainte. Nick Rostu rămase cu spatele lipit de perete şi-i privi murind.

Gardienii Akk săreau peste şi pe lângă ei, iar la fiecare salt cădea altă clonă. Clonele nu se opreau nici o clipă, nu ezitau niciodată, trăgând cu carabinele blaster de la şold, avansând mereu peste trupurile camarazilor lor.

Şi nu mureau numai clone.

Forţa îi dădu un ghiont lui Nick şi el roti pistolul şi trase fără să se gândească. Un Gardian aflat în plin salt se răsuci şi glonţul declanşă scântei din pavăza lui, dar în clipa în care atenţia îi fu distrasă căzu pe ţeava DC-15 a unui soldat şi energia albastră îi explodă prin spate.

Gardianul acela fusese unul pe care Nick îl cunoscuse, aşa cum îi cunoştea pe toţi. Acela se numise Prouk. Îi plăcuse să parieze şi odată pierduse şaizeci de credite în faţa lui Nick, pe care le plătise.

Alt imbold din partea Forţei şi alt glonţ distruse genunchiul unui Gardian. Se prăbuşi peste un soldat muribund, care mai reuşi totuşi să ţină apăsat trăgaciul carabinei sale şi să-l transforme pe Akk în bucăţi.

Aceluia îi spărsese Mace nasul. Se numise Thaffal.

Nick îşi aştepta următorul glonţ, când o umbră masivă se ridică chiar în faţa lui; concentrat asupra Forţei, n-o zărise venind.

– Hopa, icni el.

Pe acesta îl chema Iolu. Salvase viaţa lui Nick în timpul unui schimb de focuri, cândva. Cu mult timp în urmă.

– Salut, Nick, rosti Iolu şi repezi muchia sfârâitoare a pavezei sale spre gâtul lui.

*

Lama Depei era peste tot.

Mace se retrase iute, parând frenetic, absorbind şocul atacurilor ei cu braţele îndoite şi folosind priza cu ambele mâini. Era mai înalt decât ea, cu alonjă şi greutate superioare, iar în jumătatea de sus a trunchiului o depăşea net ca musculatură, totuşi îl făcea să bată în retragere ca pe un copilaş. Flacăra verde lovi prin garda lui şi numai o smucitură disperată a capului preschimbă posibila fandare arzătoare prin creier în linia unei arsuri în lungul pometului.

El nu-i răspundea totuşi la atacuri.

– Nu te voi ucide, îi spuse. Moartea nu este răspunsul pentru durerea ta.

Replica ei fu un răcnet mai puternic şi mai sălbatic, însoţit de un asalt pe măsură. Trecu iarăşi de garda lui şi-i arse încheietura mâinii. Următoarea lovitură îi trecu prin pantaloni imediat deasupra genunchiului.

Puterea vuia în jurul ei ca o furtună crescătoare de întuneric.

Mace pricepu acum – cu fiecare Gardian care murea, partea lui de pelekotan o inunda prin legăturile pe care Vastor le forjase între ei.

Ea devenea tot mai puternică.

Şi cu fiecare lovitură a sabiei ei, Mace se putea simţi pe

sine lunecând în umbre. Era silit s-o facă. Ea era prea puternică, prea rapidă... prea orice. Unicul mod în care el putea supravieţui era să lase o parte tot mai mare din sine în seama vaapadului. Să se lase complet.

Să se afunde în visul pelekotanului.

Îl simţea; el ajunsese în propriul său punct de implozie. Şi se fărâma.

*

Vibropavăza scânteie spre gâtul său.

Genunchii lui Nick cedară şi el se îndoi pe spate ca un arc întins. Pumnul lui Iolu îi şterse doar nasul, când vibropavăza orizontală trecu peste chipul ridicat în sus al tânărului şi muşcă din perete atât de lin încât încheieturile degetelor Gardianului îl loviră de asemenea; impactul neaşteptat îi slăbi priza pe activatorul vibropavezei şi zumzetul acesteia muri, lăsând-o înţepenită în perete.

Înainte ca Iolu s-o fi putut smulge, Nick lipi gura ţevii pistolului său de cotul întins al Gardianului.

Glonţul nu-i zbură complet braţul.

Iolu se clătină, ameţit.

Pistolul lui Chalk din cealaltă mână a lui Nick apăru sub bărbia lui Iolu.

– Oricum nu mi-a plăcut niciodată de tine, zise Nick şi apăsă pe trăgaci.

Cadavrul căzu peste el. Braţul său distrus lunecă, eliberându-se din curelele de fixare ale pavezei. Nick se trase într-o parte, căutând altă ţintă şi Gardianul mort se prăbuşi în jos, pe lângă perete.

Geptun nu se zărea nicăieri. Fie că murise, fie că se afla jos, la transponder. În tot cazul, nu mai rămăsese nimic de făcut decât să lupte.

Un grup de soldaţi clone stăteau spate în spate, trăgând cu disperare într-un singur Gardian, care sărea, se rotea şi măcelărea cu precizie diabolică.

Nu, nu era un Gardian.

Era Kar Vastor.

Nick ridică arma lui Chalk.

– Asta-i pentru ea, jeg nenorocit, murmură el. Nici după tine nu m-am dat în vânt.

Dar pistolul fetei era prea greu pentru el ca să-l ţină sus. Propria lui armă părea să se fi îngreunat cu zece kilograme.

— Ce nai...?

Genunchii i se transformară în cârpă.

Privi leşul lui Iolu. Cealaltă pavăză, care continua să atârne tăcută de braţul mort, era pătată în roşu-strălucitor. Picurător.

– Oh, făcu Nick.

Coborî ochii. O tăietură diagonală prelungă îi deschidea tunica peste abdomen, iar picioarele îi erau scăldate în sânge. Se înmuie, lăsându-se cu spinarea de perete.

– Oh, repetă el. Oh, fir-ar...

*

Şi, în cele din urmă, era pur şi simplu prea obosit. Prea bătrân.

Prea rănit.

Prin firul legăturii de Forţă pe care o avea cu Nick, Mace îl simţi pe tânăr colapsând. Ceva se rupse în capul lui şi toate rănile îl potopiră.

Fiecare tăietură şi vânătaie, fiecare oscior fisurat şi articulaţie scrântită, muşcătura de pe umăr şi gaura din măruntaie... toate acestea înfloriră în strigăte mute.

Sabia i se îngreună şi braţele îi încetiniră. Depa îi arse o crestătură pe piept şi el se împletici.

Spiritul lui de luptător nu era distrus. Nu era nici măcar prea departe. Putea să simtă unde fugise. Se putea întinde, ca să-l atingă.

Îl aştepta în întuneric.

*

Lorz Geptun tremura fără să se poată stăpâni. Ghemuit în incinta micuţă care era practic complet umplută de transponderul de mărimea unui dulap, se străduia să nu asculte diminuarea treptată a focurilor de blastere de deasupra. Fiecare armă care amuţea însemna un om mai puţin acolo sus, care să-l protejeze.

Mâinile îi tremurau într-atât de tare, încât abia putea să apese tastele de pe încuietoarea codificată care sigila carcasa blindată a datapadului. Când o descuie în cele din urmă, trebui să bâjbâie prin bezna ca tuşul, căutând portul de conectare de pe transponder. Degetele tremurătoare făceau ca introducerea jacului de date al datapadului să semene cu tentativa de a mânui un ac de cusut cu picioarele, totuşi izbuti să termine.

Cu un icnet de triumf, tastă secvenţa de rechemare a vânătorilor stelari droizi.

Nu se întâmplă nimic.

După o clipă, ecranul datapadului anunţă:

EROARE CME. PROCESUL NU SE POATE EXECUTA. EROARE CME.

CME: Contramăsură Electronică.

Bruierea semnalului nu fusese dezactivată.

*

În Forţă, Mace percepu disperarea lui Geptun. O simţi ca pe un dar.

Poate că alt bărbat ar fi şi zâmbit.

El privi pentru ultima dată spre întunericul care-l chema...

Întuneric în interiorul unui întuneric identic, fără...

Şi-i întoarse spatele.

Lăsă lama să se retragă în mâner. Braţele îi căzură pe lângă trup.

Depa avansă pentru lovitura decisivă.

Mace se retrase.

Ea sări, spintecând, şi el se feri în lateral. Ea îşi continuă atacul şi Mace se retrase, peste cadavre şi prin ruinele perforate de blastere ale şirurilor de console, până ce se lovi puternic de o consolă încă activă; în penumbră, ledurile indicatoare pâlpâiau ca ochii de droizi.

Lama de foc verde se roti, aţinti şi izbi.

El se lăsă să cadă.

Se prăbuşi pe podea la picioarele Depei şi, în loc să-i despice ţeasta, lama ei sfârtecă în două consola dinapoia lui.

Cablurile scuipară scântei albastre peste interstiţiul carbonizat.

Aceea fusese consola care comanda bruierea semnalelor din astroport.

Jos în incinta transponderului, Geptun se holbă la ecranul datapadului cu un respect uluit, conştient de faptul că, în mod neaşteptat, i se acordase o clemenţă nescontată.

Pe ecran scria: COMANDA EXECUTATĂ.

În văzduhul de deasupra lui Pelek Baw, pe măsură ce cununa de zăpadă de pe Umărul Bunicului se aprinse cu primele raze roşii ale zorilor, vânătorii stelari droizi se desprinseră de navele pilotate de clone şi se îndepărtară, pierind înapoi în adâncurile spaţiului.

În buncărul de comandă, vârtejul de putere întunecată atinse un apogeu, se opri şi începu să se retragă.

Mace zăcea pe podea. Nu credea că se poate scula.

Depa privi în jos la el, cu chipul luminat în verdele junglei al lamei ei şi un singur ac de lumină păru să-i străpungă demenţa întunecată din ochi.

– Oh, Mace...

Glasul era un geamăt de suferinţă uluită. Lama dispăru în mâner şi braţele îi căzură moi şi neajutorate pe lângă corp.

– Mace, îmi pare rău... îmi pare atât de rău...

El izbuti să ridice o mână către ea.

– Depa...

– Mace, îmi pare rău, repetă ea şi-şi ridică sabia, lipindu-i emitorul de propria ei tâmplă. N-ar fi trebuit să venim.

– Depa, nu!

Mace descoperi că avea puterea să se scoale, să stea în picioare, ba chiar să sară spre ea, dar era vlăguit şi rănit şi mult, mult prea lent.

Depa apăsă plăcuţa de activare.

Un singur pocnet sonor – ca o bătaie din palme – răsună îndărătul lui şi o scânteie zbură din metalul mânerului sabiei, când i-o smulse, rotindu-se din mână.

Se răsuci leneş prin aer şi căzu, zăngănind printre sfărâmături.

Depa clipi ameţită, ca şi cum n-ar fi putut înţelege prea

bine de ce mai era în viaţă, apoi se nărui pe podea.

Mace se întoarse în direcţia din care răsunase împuşcătura.

De lângă leşul unui Gardian, cu spatele proptit de perete, cu o palmă apăsată pe piept pentru a ţine închisă o rană oribilă, Nick Rostu rânjii dinapoia ţevii fumegând a pistolului din cealaltă mână.

– Ţi-am zis...

— Nick...

– Ţi-am zis că ţintesc bine..., spuse el.

Degetele i se deschiseră şi pistolul căzu pe podea; mâna îl urmă şi ochii se închiseră.

– Nick, eu...

Tânărul korun nu-l mai putea auzi.

– Mulţumesc, şopti Mace.

Se clătina. Fu nevoit să întindă un braţ spre consola de comunicaţii distrusă, pentru a-şi regăsi echilibrul.

Buncărul redevenise tăcut, întunecat şi plin de moarte.

Tăcut, cu excepţia unui mârâit gros.

Mârâitul venea dinspre o siluetă neagră, care se ridica dintre trupuri ca fungii de cadavre.

– Aşadar, doshalo, iată-ne împreună. Pentru ultima dată.

– Poate.

Silueta fumega de putere. Mai multă putere decât percepuse Mace vreodată.

Iar el era atât de obosit... Atât de rănit... Rana pe care sabia de lumină i-o făcuse în pântece radia durere ce-i raşcheta vlaga.

Umbra îi făcu un semn de chemare.

– Vino, atunci: legile junglei.

– Dimpotrivă, rosti încet Mace, legile Jedi.

– Ce sunt legile Jedi?

– Nu trebuie să ştii, îi spuse Mace. Tu nu eşti un Jedi.

Vibropavezele ţiuiră, înviind.

– Te aştept, Jedi de Windu.

Mace întinse un braţ şi sabia îi găsi palma.

Rămase în picioare, aşteptând.

– Te temi să mă ataci.

– Jedi nu se tem, zise Mace. Şi noi nu atacăm. Atâta vreme cât rămâi paşnic, aşa voi fi şi eu. Tocmai ai învăţat două dintre legile Jedi. Deşii nu ştiu la ce ţi-ar sluji. Nu ai fost foarte atent, Kar. Iar acum este prea târziu ca să începi să înveţi. S-a terminat.

– Nimic nu s-a terminat. NIMIC. Nu atâta vreme cât amândoi suntem în viaţă.

– Asta-i altă lege Jedi.

Mace făcu doi paşi în lateral, ca să găsească un spaţiu pe podea unde să nu aibă grija împiedicării de un trup.

– Dacă te lupţi cu un Jedi, ai şi pierdut deja.

Forma întunecată se apropie. Frumoase cuvinte din partea cuiva pe care l-am mai bătut până acum.

– Vânătorii stelari au fost retraşi. Oraşul va dăinui. S-au predat Republicii. Nu avem nici un motiv să ne luptăm.

Cei ca noi reprezintă propriile noastre motive.

Mace clătină din cap.

– Aceasta nu mai este povestea cu dulăul. Dacă va fi nevoie, te voi răni. Rău.

– Nu mă poţi păcăli.

– Nu, dar te pot ucide. Deşii aş prefera să n-o fac.

– Altă lege Jedi?

Mace se gârbovi.

– Ai de gând să acţionezi o dată? Sunt prea obosit pentru aşa ceva.

– Dormi în moarte, mârâi Vastor şi sări.

Ultracromul sclipi. Mace l-ar fi putut para, opunând lama contra pavezelor, dar preferă să lunece în lateral.

Nu avea nici o intenţie de a se lupta cu bărbatul acesta. Nu aici şi nu acum. Nu-nicăieri. Nu-niciodată.

Vastor era mai tânăr, mai rezistent, mai rapid şi incomensurabil mai puternic, şi mânuia arme ce nu puteau fi distruse de sabia Jedi. Mace nu ar fi putut învinge într-un asemenea duel nici în zilele lui cele mai bune, iar în prezent era departe de a se găsi într-o zi bună; era istovit, rănit şi cu sufletul îndurerat.

Totuşi faptul că sabia lui nu putea distruge pavezele acelea nu le făcea invulnerabile.

Când Vastor se încordă pentru a sări din nou, Mace se extinse în Forţă. Vibropavăza înfiptă în perete deasupra capului lui Nick scrâşni, frecându-se de blindajul buncărului când învie, se eliberă şi ţâşni ca un proiectil spre spatele lui Vastor.

Reflexele incredibile ale lor pelekului îl rotiră şi aceleaşi reflexe îi aduseră pavezele în faţa pieptului la timp pentru a bloca...

Dar, de fapt, ele nu blocară nimic...

Exista un motiv pentru care, atunci când pavezele lui Vastor se atingeau pentru a emite urletul lor metalic, el le lipea întotdeauna spate în spate, nu muchie de muchie.

Muchia vibratoare a pavezei zburătoare reteză prin ambele paveze ale lui Vastor, prin ambele încheieturi şi se îngropă în osul pieptului său, oprindu-se la mai puţin de un centimetru de inimă.

Vastor clipi uluit la Mace, ca şi cum maestrul Jedi l-ar fi trădat.

– Ai fost avertizat, rosti Mace.

Capul lui Vastor se clătină fără putere, brusc semiparalizat. Căzu în genunchi.

– M-ai ucis.

Suna de parcă nu se putea convinge de adevărul celor întâmplate.

– Nu, spuse Mace. Aceasta este altă lege Jedi. Moartea nu este răspunsul pentru crimele tale. Vei veni pe Coruscant. Vei fi judecat.

Vastor se clătină. Ochii îi deveniră sticloşi, apoi fără vedere.

– Kar Vastor, rosti Mace Windu, eşti arestat.

*

Vastor se prăbuşi înainte. Mace îl prinse în braţe şi-l întoarse cu faţa în sus, înainte de a-l aşeza pe lor pelekul inconştient pe podea.

După aceea se sili să se îndrepte pe sine, rezemându-se de consolă.

Vederea i se înceţoşă şi-şi pierdu focalizarea; pentru o

clipă, nu mai fu sigur unde anume se găsea. Locul acesta putea foarte bine să fie cabinetul lui Palpatine. Sau camera de interogare din Ministerul Justiţiei. Baza CI sau camera morţilor din trecătoarea Lorshan.

Poate chiar Templul Jedi... dar Templul Jedi n-ar fi duhnit niciodată aşa.

Sau nu?

— Maestre Windu?

Îşi aminti glasul şi acesta îl readuse în buncărul de comandă.

– S-a terminat? întrebă Geptun şovăitor din incinta transponderului. (Suna foarte bătrân şi pierdut.) Pot ieşi acum?

Mace coborî ochii spre Kar Vastor şi băltoaca tot mai mare de sânge în care zăcea. Privi cadavrele risipite ale soldaţilor clone, miliţienilor şi tehnicienilor. Îl privi pe Nick Rostu, inert lângă perete.

– Maestre Windu? Capul lui Geptun apăru lent deasupra marginii deschizăturii din podea. Am învins?

Mace privi silueta tristă şi chircită a Depei Billaba şi se gândi la condiţiile ei de victorie.

– Se pare, răspunse încet, că eu sunt ultimul rămas în picioare.

Era unicul răspuns pe care-l avea.

POSTFAŢĂ

RĂZBOIUL LUI JEDI

DIN JURNALELE PERSONALE ALE LUI MACE WINDU

Încă visez la Geonosis.

Dar acum visurile mele sunt diferite.

O forţă de intervenţie a Republicii a sosit să preia Haruun Kal şi sistemul Al'har la patruzeci şi opt de ore standard după ce-l arestasem pe Kar Vastor; se pare că fusese deja trimisă pentru a răspunde unui apel de urgenţă din partea comandantului lui Halleck.

Nimeni nu s-a opus asolizării ei.

Republica nu va ocupa Haruun Kal; acţionând potrivit autorităţii mele de general al Marii Armate a Republicii, am reetichetat Platoul Korunnal. Nu mai este teritoriu inamic şi Haruun Kal nu mai este zonă oficială de război. În conformitate cu recomandările mele, Senatul a declarat operaţiunile de luptă de pe Haruun Kal ca fiind acţiuni poliţieneşti.

Am decis să tratez Războiul Verii ca pe o problemă de aplicare silită a legii.

Ceea ce ar fi fost dintotdeauna, dacă interesele financiare dinapoia comerţului cu scoarţă de thyssel n-ar fi cumpărat senatori şi coordonatori juridici de Sectoare.

Ne aflăm în procesul dezarmării prospectorilor de junglă şi a bandelor de gherilă korunnai. Merge surprinzător de bine; projii sunt îngroziţi de soldaţii Republicii şi bandele sunt în majoritate alcătuite din korunnai istoviţi şi bolnavi. Pe măsură ce ajung să înţeleagă că nu vor fi trataţi necorespunzător,

mulţi se predau pur şi simplu. Sunt investigate toate acuzaţiile de atrocitate. Dacă cei responsabili pot fi identificaţi, ei vor fi judecaţi şi pedepsiţi.

Miliţia planetară rămâne, deşii cu forţele mult reduse. Trupele miliţieneşti regulate vor deveni ceea ce ar fi trebuit să fie dintotdeauna; păstrători ai păcii, nu soldaţi.

Mulţi dintre ei s-au oferit voluntari pentru Armata Republicii.

Inclusiv, neaşteptat, colonelul Geptun.

El n-a fost acuzat de nici o crimă. Majoritatea atrocităţilor comise împotriva korunnailor a fost opera prospectorilor de junglă, nu a miliţiei. Până şi ameninţarea lui despre masacrul din trecătoarea Lorshan s-a dovedit a fi o cacealma. N-a ordonat niciodată aşa ceva; mai precis, regulamentele scrise privind acţiunile de forţă ale miliţiei interzic în mod specific ţintele civile.

Nu numai că am recomandat să fie acceptat în Marea Armată a Republicii, ci i-am şi semnat deja transferul în Contrainformaţiile Republicii.

Vom avea nevoie de el.

Nick – ar trebui să spun maiorul Rostu – continuă să fie în convalescenţă într-o clinică medicală de aici, de pe Coruscant. Nu ştiu dacă-mi pot ţine promisiunea unei slujbe de predare a tehnicilor de luptă neconvenţionale, dar nu mă îndoiesc că putem găsi ceva pentru el. Am trimis Senatului recomandarea de a-i confirma rangul militar.

Şi de a primi Medalia de Valoare pentru eroism remarcabil sub foc şi acţiuni ce au depăşit cu mult sarcinile de serviciu.

Am ordonat de asemenea reabilitarea postmortem a lui Chalk. Abia acum am aflat că numele ei real a fost Liane Trevval şi numele acela va apărea în arhiva Senatului. Am semnat ordinul de a i se conferi aceeaşi medalie.

Nu am alt mod prin care să-mi exprim respectul faţă de persoana ei.

Galthra, căţeaua ei akk, a dispărut. Dacă partenerul legat prin Forţă al unui akk moare, se obişnuieşte ca animalul să fie ucis, deoarece nu este neobişnuit ca akkii care şi-au pierdut

partenerii să înnebunească şi să devină primejdioşi.

Galthra a plecat în junglă. Pot doar spera că va rămâne acolo.

Pelek Baw va fi reconstruit. Comerţul cu thyssel aducea prea mulţi bani pentru ca epicentrul lui să rămână mult timp în ruine. Victimele...

Sunt consemnate altundeva. Numărul este copleşitor.

Nimeni de pe Haruun Kal nu va uita vreodată noaptea aceea.

Kar Vastor continuă şi el recuperarea de pe urma rănilor. Mâinile i-au fost salvate şi este în detenţie aici, în Templul Jedi, unde puterea sa nu-i poate manipula pe temniceri.

Nu va fi judecat imediat pentru uciderea lui Terrel Nakay; acuzaţia aceea îi va fi adusă numai în cazul în care va fi achitat pentru capul de acuzare iniţial. Pentru procesul lui Kar Vastor am readus la viaţă o categorie de crime de care nimeni n-a mai fost condamnat de patru mii de ani, de pe vremea Războaielor Sith.

Kar Vastor a fost acuzat de crime împotriva civilizaţiei.

Şi Depa...

Depa va înfrunta aceeaşi acuzaţie.

Într-o bună zi.

Dacă va fi vreodată declarată aptă pentru a fi judecată.

După ce a citit raportul meu despre Haruun Kal, Cancelarul Suprem Palpatine – în modul său caracteristic, cald şi compasional – şi-a rupt timp de la îndatoririle lui mai presante pentru a veni în Templu şi a o vedea personal pe Depa.

A fost însoţit de Yoda şi de mine; toţi trei am stat într-o incintă de observaţie întunecată, privind printr-un holovizor la trei tămăduitori Jedi care se ocupau de biata Depa. Ea plutea suspendată într-o bactacuvă. Ochii îi erau deschişi – afundate în bacta, fiinţele nu mai trebuie să clipească – şi priveau fix prin oţelul transparent spre ceva ce putea să vadă numai ea.

Depa n-a vorbit... şi nu s-a mai clintit după colaps. Cei mai mari tămăduitori Jedi din Templu nu-i pot găsi nici o neregulă organică. Bacta i-a vindecat rănile fizice, dar nu poate să atingă restul.

Atunci când tămăduitorii o ating prin intermediul Forţei, nu descoperă decât întuneric. Vast şi lipsit de detalii.

Ea este pierdută în noaptea infinită.

Cancelarul Suprem a privit numai un moment sau două, după care a suspinat şi a clătinat cu tristeţe din cap.

– Înţeleg că nu s-a înregistrat nici un progres, aşa este?

Yoda m-a privit grav, în timp ce mă străduiam să găsesc cuvinte pentru a răspunde. În cele din urmă a oftat şi i s-a făcut milă de mine.

– Să-şi sfârşească viaţa, ea a încercat, a rostit el. Foarte nefericit aceasta este. Atât de mult în disperare s-a afundat încât lumina să vadă nu mai poate. Acolo noi s-o urmăm însă nu trebuie. Speranţa să menţinem trebuie. Să-şi revină ea poate. Într-o bună zi.

Deşii poate că n-ar fi trebuit s-o recunosc, adevărul şi-a croit drum afară din mine.

– Aproape că aş fi preferat să pierd planeta, dacă aş fi putut s-o salvez pe Depa.

– Ştii ce anume i-a cauzat prăbuşirea? (Palpatine a apăsat cu palma pe holovizor, de parcă ar fi putut trece prin el pentru a-i mângâia părul). Îmi amintesc că aceasta a reprezentat unul dintre obiectivele declarate ale misiunii tale pe Haruun Kal, totuşi raportul tău nu oferă concluzii clare.

Fără grabă, am admis:

– Da, ştiu.

— Şi?

– Este dificil de explicat. Mai ales unui non-Jedi.

– Are vreo legătură cu cicatricea aceea de pe fruntea ei? Unde era... cum îi spuneai?

– Marele Semn al Iluminării.

– Aşa. Acolo unde i-a fost cândva Semnul Iluminării? Recunosc că este dureros pentru tine, Maestre Windu, totuşi, te rog să-mi spui. Cavalerii Jedi sunt esenţiali pentru supravieţuirea Republicii, iar Maestra Billaba nu este singurul Jedi pe care l-am pierdut de partea întunericului. Tot ce putem afla despre cauzele prăbuşirii cuiva este incredibil de important.

Am încuviinţat din cap.

– Nu pot însă oferi un răspuns specific.

– Atunci, cicatricea. A fost torturată?

– Nu ştiu. Posibil. Se poate de asemenea ca rana să fi fost autoprovocată. S-ar putea să nu aflăm niciodată adevărul.

– Păcat, a murmurat Palpatine, că n-o putem întreba.

Au trecut câteva secunde înainte să pot răspunde:

— Pot doar să speculez în termeni generali, bazându-mă pe spusele ei şi pe propriile mele experienţe.

Sprâncenele lui Palpatine au zvâcnit în sus.

– Ale tale?

Nu l-am putut privi în ochi; când am coborât capul, am constatat că Yoda se uita la mine. Chipul lui înţelept şi acoperit de zbârcituri era plin de compasiune străveche.

– Nu ai căzut, a zis el încetişor. De aici, putere poţi trage.

Am aprobat şi am fost în stare să revin la Cancelarul Suprem.

– Este război, am spus. Nu numai războiul acela, ci război în sine. Fiecare opţiune pe care o facem poate să însemne moarte. Salvarea acestor inocenţi înseamnă că acei inocenţi vor muri. Nu sunt sigur că vreun Jedi poate rezista mult timp unor asemenea opţiuni.

Palpatine s-a uitat de la mine la Yoda, cu chipul transformat de grijă compătimitoare.

– Cine s-ar fi gândit că ducerea unui război ar putea avea un efect atât de teribil asupra unui Jedi? Chiar şi atunci când învingem..., a murmurat el. Cine s-ar fi gândit vreodată la aşa ceva?

– Da. (N-am putut decât să încuviinţez). Într-adevăr, cine s-ar fi gândit?

– Să ne întrebăm trebuie, a declarat Yoda încet, dacă întrebarea cea mai importantă dintre toate aceea poate fi...

A urmat o tăcere prelungă şi neconfortabilă, pe care Palpatine a întrerupt-o finalmente.

– Din păcate, întrebările filozofice trebuie să aştepte vremea păcii. Noi trebuie să ne concentrăm asupra câştigării acestui război.

– Asta a făcut Depa, am zis, şi iată ce i-a adus.

– Totuşi aşa ceva nu s-ar putea întâmpla niciodată cuiva ca tine, de exemplu, a rostit cu căldură Palpatine şi buzele lui purtau un surâs enigmatic. S-ar putea?

Nu i-am spus că s-ar putea. Nu i-am spus că aproape se întâmplase.

În zilele acestea, mă gândesc mult la asta. Mă gândesc la Depa. La tot ce mi-a spus.

Şi mi-a făcut.

Mă gândesc la junglă.

Ea a avut dreptate în multe privinţe.

A avut dreptate despre cavalerul Jedi al viitorului. Pentru a câştiga războiul acesta împotriva separatiştilor, trebuie să abandonăm exact ceea ce ne face să fim Jedi. Da, am învins pe Haruun Kal... fiindcă duşmanul nostru s-a frânt sub bâta cruzimii monstruoase a lui Kar Vastor.

Jedi sunt păstrători ai păcii. Noi nu suntem soldaţi.

Dacă devenim soldaţi, nu vom mai fi Jedi.

Totuşi nu disper.

În acelaşi timp, ea a şi greşit în unele privinţe.

Ea s-a rătăcit, luptând războiul altcuiva. A luptat împotriva duşmanului greşit.

Separatiştii nu sunt adevăraţii duşmani ai Ordinului Jedi. Ei sunt duşmanii Republicii. Republica este cea care va dăinui sau se va prăbuşi în bătăliile Războiului Clonelor.

Nici chiar Sithii renăscuţi nu sunt duşmanul nostru. Nu tocmai.

Duşmanul nostru este puterea greşit interpretată ca însemnând dreptate.

Duşmanul nostru este disperarea care justifică atrocitatea. Adevăratul duşman al Ordinului Jedi este jungla.

Duşmanul nostru este întunericul în sine, norul sufocant de teamă, disperare şi suferinţă pe care-l aduce războiul acesta. Care otrăveşte galaxia. De aceea visurile mele despre Geonosis sunt acum altfel.

În visurile mele, continui să procedez de fiecare dată corect.

Dar în visurile mele fac exact ce am făcut în arena aceea.

Dacă profeţiile sunt adevărate – dacă Anakin Skywalker este cu adevărat Alesul, cel care va aduce echilibru în Forţă atunci el este cea mai importantă fiinţă aflată azi în viaţă. Şi el se află azi în viaţă, fiindcă instinctele mele Jedi au funcţionat perfect.

Deoarece greşeala mea pe Geonosis n-a fost deloc o greşeală.

Dacă aş fi procedat aşa cum a spus Depa că ar fi trebuit să procedez – dacă aş fi învins în Războiul Clonelor, aruncând o bombă cu baradium pe Geonosis aş fi pierdut adevăratul război. Războiul dus de Jedi.

Anakin Skywalker poate să fie punctul de implozie al războiului nostru împotriva junglei.

Dacă el este – dacă Anakin este fiinţa născută pentru a câştiga acel război nu contează dacă toţi ceilalţi Jedi din galaxie vor muri.

Atâta timp cât Anakin trăieşte, noi avem speranţă. Indiferent cât de întuneric se face sau cât de pierdută poate părea cauza noastră.

El este noua noastră speranţă pentru un viitor cu Jedi.

Forţa să fie cu noi toţi!

Sfârşit

CUPRINS

